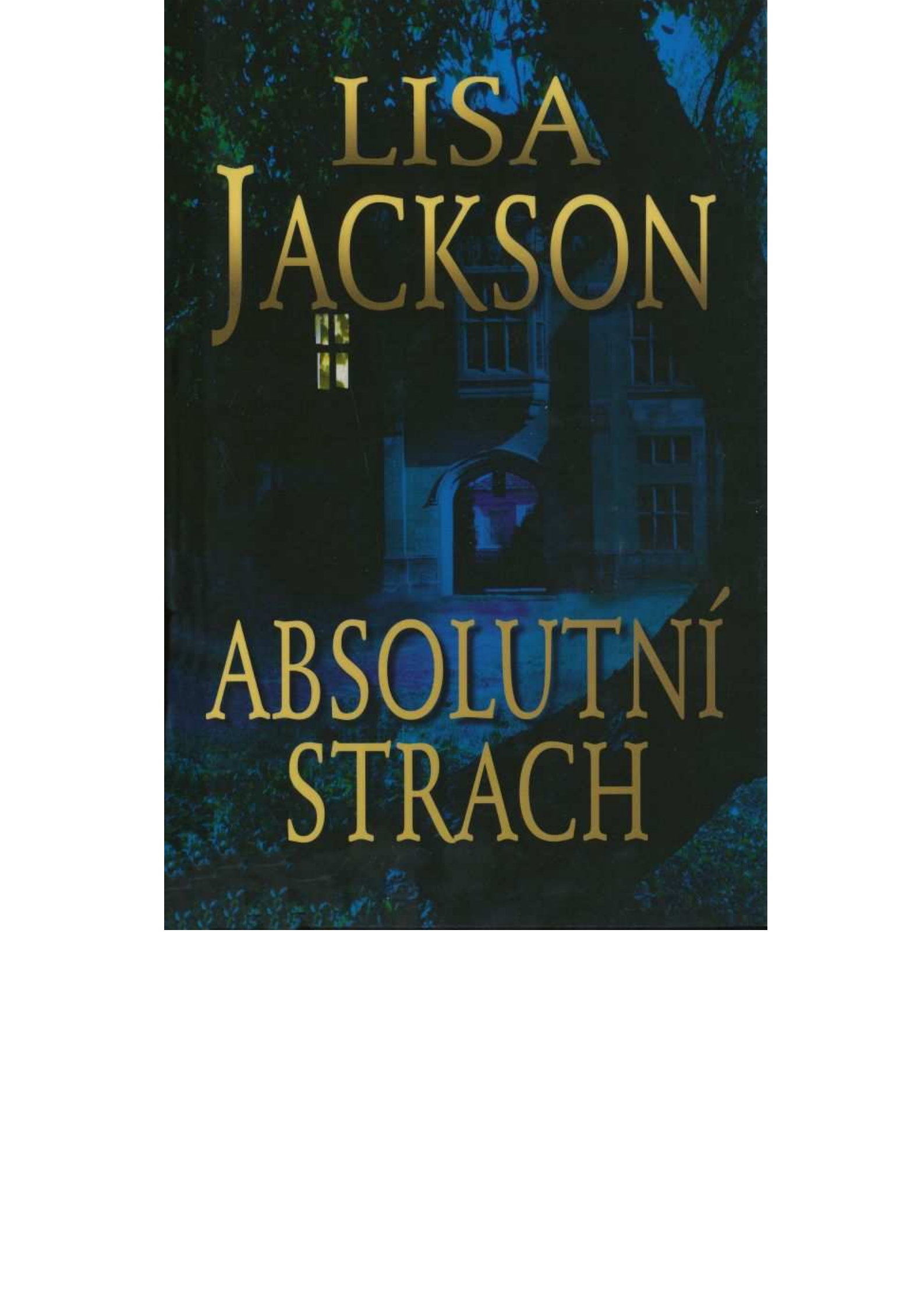

LISA
JACKSON

ABSOLUTNÍ
STRACH

LISA
JACKSON
ABSOLUTNÍ
STRACH

2007

Copyright © 2007 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2007 by Petra Pachlová
Cover design © 2007 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu ABSOLUTE FEAR,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing, New York 2007,
přeložila Petra Pachlová
Odpovědná redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Zdenka Gelnarová
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2007

ISBN 978-80-7303-365-1

Tatínkovi

Vždycky byls, stále jsi a budeš nejlepší.

PODĚKOVÁNÍ

O zrod této knihy se zasloužilo mnoho lidí a spolu vytvořili jeden celek. Chtěla bych poděkovat svému vydavateli Johnu Scognamigliovi za jeho porozumění, představivost, podporu a nekonečnou trpělivost. Jak ten se s touhle knihou nadřel! Stejně tak moje sestra, Nancy Bushová, která mě nejen povzbuzovala a byla mou osobní redaktorkou, ale vzala na sebe i řadu mých povinností, skvěle je zvládla a vždycky zůstávala nad věcí. Díky, Nan.

Také musím poděkovat své vynikající agentce Robin Rueové a všem v nakladatelství Kensington Books, obzvlášť Laurii Parkinové, která měla s touto knihou také spoustu práce.

Dále bych chtěla zmínit řadu dalších lidí, kteří mně pomáhali. Byli to: Ken Bush, Kelly Fosterová, Matthew Crose, Michael Crose, Alexis Harringtonová, Danielle Katcherová, Marilyn Katcherová, Ken Melum, Roz Noonanová, Kathy Okanová, Samantha Santistevanová, Mike Sidel a Larry Sparks.

Pokud jsem na někoho zapomněla, omlouvám se. Všichni jste byli báječní.

POZNÁMKA AUTORKY

V tomto příběhu jsem některé postupy policejního vyšetřování upravila a také jsem vymyslela své vlastní policejní oddělení.

Knihu jsem napsala před hurikánem Katrina, tedy předtím, než úžasné město New Orleans i pobřeží kolem Mexického zálivu zpustošila bouře. Doufám, že se mi podařilo zachytit výjimečnou atmosféru New Orleansu takového, jak kdysi vypadal a jak bude jednou znovu vypadat.

Prolog

POBLÍŽ NEW ORLEANSU, LOUISIANA O TŘI MĚSÍCE DŘÍVE

Hlas Boha mu duněl hlavou:

Zabij.

Zabij je oba.

Toho muže i tu ženu.

Obětuj je.

Dnes večer.

Tohle je tvé pokání.

Ležel ve své posteli na propoceném prostěradle. Žaluziemi, které na sebe úplně nedoléhaly, probleskovalo pomrkávající rudé neonové světlo. V uších mu burácel Hlas. Ovládl jeho mozek. Ozýval se tak hlasitě, že přehlušoval ostatní zvuky – droboučké, pisklavé, tak rozčilující hlásky, jako když nehet skřípe o tabuli. Přisuzoval je obtížnému hmyzu. I on vydával rozkazy. I on ho rušil ze spánku, ale hmyzí havěť byla malá, protivná a zdaleka ne tak mocná jako Hlas. Věřil, že patří samotnému Bohu.

V mysli mu hlodala pochybnost, která mu našeptávala, že Hlas je zlo, že Hlas možná mluví za Lucifera, pána temnot.

Ale ne... Takhle nesmí myslet. Musí mít víru. Víru v Hlas, v to, co mu říká, v Jeho nekonečnou moudrost.

Rychle se svalil z postele a padl na kolena. Díky létům praxe v bohoslužebných rituálech se obratně pokřížoval. Čelo se mu orosilo, jak v modlitbách žádal o radu, prosil, aby se směl stát Jeho poslem, celý se chvěl, protože tušil, že bude tím, koho si On vybere. Je učedník Boží. „Ukaž mi cestu,“ šeptal naléhavě a navlhčil si rty. „Řekni, co musím udělat.“

Zabij.

Hlas byl naprosto zřetelný.

Zabij je oba.

Obětuj toho muže i tu ženu.

Při své modlitbě se zachmuřil, protože tomu tak docela nerozuměl. Proč tu ženu, Eve, to věděl. Ach, jak dlouho čekal, aby mohl vykonat přesně to, co mu Hlas přikazoval. V duchu si ji představil. Srdcovitý obličej s pevnou, výraznou bradou. Nepatrné pihy pokrývající krátký, rovný nos. Pronikavé oči tak průzračné a modré jako tropická laguna. Rudé nepoddajné vlasy.

Je tak překrásná.

Tak tvrdohlavá.

A je to taková děvka!

Představoval si, co dovolovala mužům, aby dělali s jejím pevným tělem... Ach, vídal ji dřív, nakukoval štěrbinami mezi závěsy a sledoval napjatou kůži na jejích svalech, kůži, která se při koupání ve vaně hladce pohybovala. Nadra měla malá a pevná, ozdobená růžovými bradavkami, které ztuhly, jakmile se ponořila do vody.

Ano, špehoval ji a hltal očima, když překračovala okraj vany svýma dlouhýma nohama, a bezděčně mu tak poskytla letmý pohled na růžové záhyby a zrzavé kudrny tam, kde se stýkala stehna.

Když na ni myslel, celý se rozechvěl. To dokázala jen ona. Proud horké krve mu zbarvil pokožku do ruda. Cítil, jak je vzrušený.

Kdyby tak mohl přejet prsty po jejích stehnech, olízat ta pevná malá prsa a pořádně ji přeríznout. Stejně to je kurva. V duchu se viděl, jak do ní vstupuje, jeho silné tělo se zmocňuje jejího, noří se hluboko do horké chlípné pustiny, kam jiní už zaseli své semě.

Dýchal těžce.

Věděl, že jeho myšlenky jsou hříšné.

Ale toužil se jí alespoň jednou zmocnit.

Dřív než ji zabije.

Měl příležitost. Cožpak mu Hlas neporučil, aby prokázal, co je to za kurvu?

Ale co ten muž?

Jako kdyby Hlas slyšel jeho myšlenky, zašeptal: „Ty jsi Spasitel. Ten, kterého jsem vybral, aby vzkřísil duše slabých. Nezrad' mě. Záleží na tobě, kdo bude žít a kdo zemře. Ted' jdi!“

Uvědomil si, že stále klečí, a tak se rychle znovu pokřičoval a pocítil stud, protože Bůh si mohl přecíst jeho myšlenky a tak se dozvědět o jeho slabosti, kterou je *ona*. Musí nad svým chťičem zvítězit. Musí.

Když se postavil a protáhl vycvičené svaly, pocítil přesto na kůži tisíce jehliček očekávání a bolestivou touhu v klíně.

Spasitel. Hlas mu dal jméno. V duchu si ho opakoval a uvědomil si, že se mu líbí. Vychutnával skutečnost, že na něm leží rozhodnutí, byl tím, kdo s konečnou platností vybral ty, kteří zemřou, a ty, kteří budou žít. Bylo přeci dobré znamení, že se Hlas rozhodl ho pojmenovat, ne? Podobně jako by ho pomazal nebo pasoval na rytíře. *Spasitel.* Ano!

Oblékl se potmě. Natáhl si maskáče, bundu, lyžařskou kuklu a pevné boty. Byla to jeho uniforma, kterou si sundal z háčku u dveří. Zbraně už měl připravené v dodávce. Ukryl je do zamčené přihrádky ve falešném dně kufříku na náradí. Nože, pistole, roubíky, plastické trhaviny a dokonce revolver na šipky s otrávenými hroty...

A ještě něco zvláštního. Jen pro ni.

Vyklouzl z tmavé místnosti a vykročil do hluboké noci halící se do mlhy.

Byl připravený.

Eve se podívala na hodinky.

Tři čtvrtě na jedenáct.

„Skvělý,“ zamumlala si pro sebe.

Měla zpoždění.

Přestože se za předním sklem její toyoty převalovaly chuchvalce mlhy, šlápla na plyn. Otlučené auto mělo sice najeto přes sto padesát tisíc kilometrů, ale bylo spolehlivé a vystřelilo kupředu jako šíp.

Tak nepřijde včas. Co má být? Pár minut ještě nikoho nezabilo.

Zabočila o něco rychleji, než měla, dostala se s autem do protisměru a málem se střetla s protijedoucím pick-upem. Řidič zatroubil, Eve prudce strhla volant a maličko přibrzdlila. Srdce jí bušilo jako splašené.

Přiměla se zhluboka nadechnout a povolit stisk rukou svírajících volant. Roy na ni může počkat, zauvažovala a vzpomněla si na jeho zoufalý telefonát před necelou půlhodinou.

„Eve, musíš sem přijít,“ vychrlil rozrušeně. „Do chaty – víš které. Kam jsme jako děti chodívali v létě. Chaty mého strýce. Ale pospěš si. Já... já na tebe budu v jedenáct čekat.“

„Je hrozně pozdě,“ namítla. „Já nikam...“

„Mám důkaz.“

„Jaký důkaz?“

„To ti řeknu, až tu budeš. Zkrátka přijed'. Sama.“

„Sakra, Royi, nemusíš se chovat tak tajemně. Prostě mi řekni, o co jde!“

Místo odpovědi uslyšela cvaknutí a naprosté ticho. Zavěsil.

„Ne, počkej! Royi! Proboha,“ zasténala a stiskla několik tlačítek na svém mobilu, protože doufala, že objeví telefonní číslo, ze kterého jí volal, a bude mu moct zavolat zpátky. Ale na displeji naskočila slova „Skryté číslo“. Mrzutě zaskřípala zuby, ale zároveň znervózněla a srdce se jí rozbušilo. Jaký „důkaz“ Roy našel? O čem to mluvil? Zvědavost ji přiměla ke spěchu a hlavou se jí honilo půl tuctu možností, ale žádná se jí nezdála pravděpodobná.

Třeba za ním vůbec neměla jezdit. Cole ji nechtěl pustit. V podstatě jí zatarasil dveře, a tím ji pěkně naštvál. V duchu pořád viděla jeho napjatý, ustaraný obličej a vybavila si každé jeho rozčilené slovo. Chtěl jít s ní, ale ona trvala na tom, že pojede sama. Vyběhla z domu do chladné, zamlžené noci dřív, než jí v tom stihl zabránit.

Tohle musí zvládnout sama.

Takže teď se uprostřed temné louisianské noci řítí kupředu. Blížila se k bažinatým pozemkům, kde měl Royův strýc Vernon starou rybářskou chatu. Pokud tam ještě stojí. Už když tam byla naposledy, asi před deseti lety, se celé stavení rozpadalo. Nedokázala si ani představit, jak může vypadat teď.

Podívala se do zpětného zrcátka s obavami v očích. Co se to kruci děje?

S Royem nemluvila déle než rok.

Proč jí teď zavolal?

Nejspíš má zase potíže. Znáš přece Roye. Je ukázkovým příkladem člověka na hranici šílenství. Ten muž má zvláštní typ neurózy.

Tak proč se za ním vždycky rozběhneš, když tě zavolá?

Jakou to má nad tebou moc?

Jakou neurózou trpíš ty, že ho musíš pokaždé vytahovat z bryndy?

„Ale kuš,“ zamumlala důrazně. Účastnila se postgraduálního studia psychologie, a proto pokaždé podrobovala sama sebe psychoanalýze.

Stará vesta.

Zapnula rádio. Zaslechla konec country balady o milostném trojúhelníku, za kterou následovala reklama nejnovějšího programu na hubnutí. Nic moc. Přeladila stanici, ale poslouchala jen na půl ucha. Očima se snažila proniknout houstnoucí mlhou. Měla pocit, že Vernonova chata by měla být už někde blízko. Mžourala ven a zahlédla vybledlou ceduli „Zákaz lovu“. Byla přibitá na kmen vysoké borovice a několikrát prostřelená, až broky téměř vyhladily písmena.

Cesta se klikatila bažinatým terénem. Silnice byla prázdná, za celou dobu kolem ní projelo jen jedno auto. Otřásla se, přestože noc nebyla až tak chladná. Nakonec reflektory vozu osvětlily spálený pařez topolu a za ním vjezd na pozemky Vernona Kajaka. Zrezivělá brána se opilecky kymácela jen na jednom pantu; staré zabezpečení proti útěku dobytka však bylo neporušené, takže pneumatiky při vjezdu na soukromý pozemek zakvílely a roztrásky se.

Příjezdová cesta byla spíš jen párem vyježděných kolejí. Tam, kde kdysi býval štěrk, teď leželo pouze několik kamenů a bláto. Na podvozku toyoty šelestil plevel. Auto se klepalo a poskakovalo na výmolech a vyčnívajících kamenech, a tak musela zpomalit a hlemýžďím tempem projet cestou mezi vybělenými kmeny cypřišů a křovím.

Bože, je hrozná tma. Děsivá. V takové se natácejí horory.

Eve nebyla nikdy žádný strašpytel či zbabělec, ale nebyla ani blázen, a projíždět ponurou nocí uprostřed lousianských mokřin jí nepřípadalo jako dobrý nápad. Léta tréninku taekwonda a malý sprej se slzným plynem v kabelce se jí nezdály být dostatečnými zbraněmi k boji se zlem, které mohlo číhat v hustém podrostu. „No tak, vzmuž se,“ pokárala se nahlas.

Vypnula rádio, vzala do ruky telefon, ale všimla si, že nemá signál.

„Jistě,“ zamumlala si pro sebe. „Jako bych si to nemyslela...“

Popojížděla vpřed a zaostřovala oči, aby chatu ve tmě nepřehlédla.

Všechno, co se dnes přihodilo, bylo hrozně zvláštní a vyvrcholilo to hádkou s Colem.

Jak se to stalo? Jistě, vrátila se mrzutá z návštěvy u otce, ale copak to ospravedlňovalo zuřivý vztek muže, kterého si chtěla vzít?

Royův telefonát ji dostal až sem..., do téhle husté, neproniknutelné mlhy. Všechno dnes Eve připadalo podivné, až se otřásla, aby se zbavila nervozity.

Znovu se podívala na hodinky.

Za pár minut bude po všem.

Od chaty už je sotva půl kilometru.

Spasitel vyčkával.

Chvěl se.

Čekal.

Natahoval uši.

Všechny nervy měl napjaté k prasknutí.

Ale Hlas mlčel.

Za svůj skutek neslyšel žádnou pochvalu; ani pokárání, že ho ještě nedokončil.

Srdce se mu rozbušilo. Obrátil obličej vzhůru a nastavil ho chladnému jarnímu vánku prohánějícímu se zátokou. Houstnoucí mlha téměř zakrývala měsíc, který dodával noci hrůzoplýný nádech.

Smysly měl zbystřený, a tak cítil kovový pach krve, která mu odkapávala ze špiček rukavic.

Promluv ke mně, tiše prosil Hlas. Splnil jsem tvůj příkaz, jak nejlépe jsem dokázal. Nebyla tam, tam, kde podle tebe měla být. Nemohl jsem ji zabít. Mám ji vystopovat? Chytit ji?

Dech se mu zrychlil při představě, jak ji pronásleduje, zažene do kouta a spatří její strach. Pak se jí zmocní.

Ale noc byla naprosto tichá.

Nekvákaly ani žáby.

Nezpívaly cikády.

Necvrkali cvrčci.

Slyšel jen ticho a zvuk svého vlastního zrychleného dechu – obláčky páry se v nehybném vzduchu mísily s mlhou kolem něj.

Zdálo se, že Hlas zmlkl.

Protože chyboval.

Odporně chyboval.

A teď za to pyká.

Snažil se soustředit. Copak se spletl? Copak mu Hlas neřekl, že uvnitř budou dva? Dva lidé, kteří musí být obětováni? Ano, byl si tím jistý. Uvnitř měli být muž a žena, ta Eve, ale on tam našel jen toho muže.

„Odpusť mi,“ zašeptal zmučeně. Jaké bude tentokrát jeho pokání? Pomyslel na jizvy na svých zádech, které si sám způsobil bičováním, i na dlaně spálené žhavým uhlím. Otrásl se, když si představil příští trest.

A přesto...

Srdce mu ještě divoce bušilo a krev mu zpívala v žilách, protože před očima stále viděl vraždu. Bylo úžasné, jak se ostří zařízlo do měkkého hrdla. A tenký pulzující šrám, ze kterého začala prýštit krev... Zavřel oči a znovu pocítil vzrušení.

Nervózně si zuby skousl vnitřek tváře.

Hlodalo v něm zklamání.

Stále čekal.

Hlas se ještě nikdy nemýlil.

Jak může pochybovat o Božích příkazech?

Někdy býval zmatený. Často na něj křičely i jiné hlasy, syčely na něj, kvílely a řvaly, obluzovaly mu mysl a v hlavě mu tak hučely, až uvažoval o vlastním zdravém rozumu. Ale dnes v noci mlčely i ony.

„Pomoz mi,“ zamumlal. „Promluv na mě. Ujisti mě, prosím, že plním tvůj příkaz.“

Neozvala se žádná odpověď, jen listy stromů zašvelely, jak se do nich opřel krátký poryv větru, který se v mokřině proháněl mezi cypřiši a duby.

Počká.

Rychle, prosebně a zoufale se pokřičoval. Jakmile to udělal, uslyšel tichý hukot motoru blížícího se auta.

ANO!!!

Prudce otevřel oči.

Na řídkém šterku zaskřípěly pneumatiky.

Auto nemusel ani spatřit. Hned poznal, že je to toyota. Evin vůz. Vzrušením se mu rozproudila krev. Už viděl, jak se před jejími slabými žlutými reflektory převalují chuchvalce mlhy. Stiskl střenku nože, jehož tenká čepel byla ve tmě téměř neviditelná.

Přikrčil se a tiše se kradl podrostem až ke garáži. Zastavil se za shnilým pahýlem stromu. Byl tak blízko, že jakmile půjde ke dveřím, dostihne ji třemi skoky.

Reflektory ozářily šedé zdi malé chaty. Eve vypnula motor a otevřela dveře vozu. Zahlédl ji. Rudé kudrny měla odhozené z obličeje dozadu, čelisti sevřené a oči jí těkaly. Zahlédla Royovu dodávku zaparkovanou pod přesahující střechou garáže. Rozsvítila

kapesní baterku a rychle přešla ke dveřím chaty. Opřela se do nich, ale byly zamčené.

„Roi?“ zavolala a hlasitě zaklepala. Ucítil závan jejího parfému. „Hej... co se to děje?“ Pak tiše dodala: „Jestli je tohle nějaký nechutný vtip, přísahám, že ti to spočítám...“

Ach, tohle není žádný vtip, pomyslel si. Nervy měl napjaté k prasknutí. Byla tak blízko. Kdyby vyskočil, chytil by ji.

Posvítla baterkou na odpadávající obložení i na bortící se potlučenou okenici. „Je tam?“ Sáhla za rozlámané žaluzie, vytáhla klíč a dlouze se na něj zadívala. „Nevěřím, že to vůbec dělám,“ zahučela a zasunula klíč do zámku.

Ve dveřích cvaklo a starý zámek povolil.

Jakmile vstoupila do domu, vyrazil. Nůž pevně svíral v ruce a zoufale toužil ho použít, dívat se, jak rozřezává její měkké bílé hrdlo. Jen pro jistotu měl u sebe i pistoli malé ráže, ale dostatečně smrtící.

V chatě se rozsvítilo světlo.

Spatřil ji za zaprášeným kuchyňským oknem. Vlasy měla stažené a byla jí vidět dlouhá šíje. Srdce se mu rozbušilo a rozechvěle se nadýchl, jak si v duchu celou akci představoval:

Uslyší jeho kroky, otočí se, a když se jejich oči střetnou, zalapá po dechu. Rychle k ní přistoupí a rozřízne to dokonale klenuté hrdlo. Přetne jí tepnu, až se rudá krev rozstříkne.

Rychle se nadýchl.

Vzrušil se.

Skoro ji cítil.

Eve.

První hříšnice.

Nastal čas odplaty.

„Roi, jsi tady?“ zavolala Eve ve slabě osvětlené místnosti. Nevěděla, jestli má být vystrašená nebo rozčilená k nepřičetnosti. Rozhlížela se po kuchyni, kde všechno pokrývala tenká vrstva prachu. „Dobře víš,“ prohlásila, když jí na čele vyrazil pot a na otlučeném stole se sklapnutými postranicemi uviděla načatou láhev piva, „že mi tohle nahání hrůzu. Jestli si se mnou jen hraješ, nejspíš tě budu muset zabít.“

Uslyšela zaškrábání a otočila se. Srdce jí poskočilo. Po žlutém linoleu utíkal černý tvoreček a schoval se pod staříčkou lednici.

Dokázala se sice ovládnout a nevykřiknout, když pozorovala myši ocásek, jak mizí z dohledu, ale vydechla alespoň: „Ach bože.“ V uších jí tepala krev. Neměla sem vůbec jezdit a věděla to od samého začátku. Když jí Roy zavolal, měla trvat na tom, aby on přijel za ní, nebo se setkali někde na veřejnosti. Tohle místo jí nahánělo strach.

Kde sakra je? „Royi?“ Musí tu být. Auto má zaparkované před garáží. „Royi? Tohle není vtipný. Kde jsi?“

Dveře do koupelny někdo nechal otevřené, ale uvnitř byla tma. Otočila vypínačem, ale žárovka se nerozsvítila. Baterkou přejela po umyvadle a záchodu. Uviděla jen rez, skvrny a špínu. Něco tady nehrálo.

Třemi kroky se dostala do obývacího pokoje, kde na starém konferenčním stolku jasně zářila lampička. Roy tu očividně byl... ne, vlastně ne. Očividně tu *někdo* byl, i když místnost vypadala, že v ní nikdo nepobýval už dobrých deset let. Podlahu, dřevěné obložení zdí i strop pokrývaly špína a pavučiny. Dokonce i popel a ohořelá polena v krbu vypadaly dost staře. Zažloutlý rybářský časopis měl ohnuté rohy a potrhane stránky. Jako kdyby se čas v tomhle rozpadajícím se domě v zátoce úplně zastavil.

Co tu kruci dělá?

Chtěla vidět Roye? Chtěla zjistit, co myslel tím „důkazem“?

Jaký důkaz mohl mít hergot na mysli?

Má to jistě něco společného s tátou, pomyslela si. *To měl Roy na mysli. Cítíš to v kostech. Roy ví, jestli je tvůj drahý otec nevinný..., nebo zatížený hříchem.*

Polkla a vytáhla z kabelky mobil. Stále neměl žádný signál.

„Royale Kajaku, máš dvě minuty, pak odsud padám,“ zavolala do temných koutů chaty. „Je mi úplně fuk, jakej ‚důkaz‘ máš. Pošli mi mail, jasný?“

Vztekle se kolem sebe ještě naposledy rozhlédla. Kolem otevřeného schodiště vedla krátká chodba do ložnice v přízemí. Dveře zely dokořán.

Potichu se k nim vydala.

Do prdele! Má telefon! To ho vůbec nenapadlo. Hlas ho před telefonem nijak nevaroval. Spasitel zíral oknem dovnitř a viděl, jak Eve opatrně prochází domem. Věděl, že zavolá 911. Nejspíš má to číslo pod rychlou předvolbou.

Musí ji zastavit. A hned!
Co nejtíšeji zasunul nůž do pouzdra, rozeplnul si kotníkové
pouzdro a vytáhl pistoli.
Nastal čas všechno skončit.

Eve měla nervy napjaté k prasknutí, když strčila do dveří
ložnice. Staré panty zaskřípaly. „Roi?“

Zaslechla slabé zasténání.

Zježily se jí vlasy na hlavě a zatápala po vypínači. Místnost
okamžitě zaplavilo světlo ze starého lustru.

Zaječela.

Roy ležel na podlaze vedle železné postele. Celý obličej měl
zakrvácený a na krku obrovskou řeznou ránu. Na podlaze zahlédla
temnou skvrnu.

Klopýtla kupředu. Viděla jen krev. Temnou. Černou.
Lepkavou. *Všude.*

Hrudník se mu nepatrně pohnul, jak se zoufale snažil dýchat.
Eve zasténala nadějí. Je pořád naživu!

„Vydrž!“ vykřikla, ale hrůza ji prostupovala, až se málem
pozvracela. „Kdo to udělal? Ach bože...“ Jednou rukou se snažila
zastavit proud krve a třesoucími se prsty druhé ruky vytáčela číslo.
Telefon jí vyklouzl a padl do husté kaluže krve. Tlačila na Royovu
řeznou ránu, volnou rukou zvedla zakrvácený mobil a lepkými
chvějícími se prsty vyťukala 911. „Pomoc,“ zaprosila, ale displej
se jí jen tiše vysmíval: ŽÁDNÝ SIGNÁL.

Narůstala v ní panika. Byla zoufalá.

*Uklidni se, Eve. Royovi pomůžeš jen s chladnou hlavou.
Neprohráj tu bitvu. Mysli! Je tu v chatě telefon? Pevná linka?
Elektrina funguje. Třeba tu Vernon pro případ nouze nechává
mobil... Očima těkala po místnosti a přejížděla po zdech
obložených borovicovým dřevem. Žádný telefonní přístroj, ale u
Royovy hlavy na zažloutlém dřevě byl krví napsaný vzkaz:*

212

Hrůzou sebou trhla.
Co to sakra znamená?
Napsal to Roy?

Nebo někdo jiný... Ach bože, je Royův útočník pořád tady? Někde v domě? Vzpomněla si na sprej se slzným plynem zastrčený v kabelce.

Nemá času nazbyt. Musí přivolat pomoc. Z Royova krku pomalu přestávala mezi jejími prsty prýštit krev.

Ještě jeden vzdech a bylo po všem. Roy se naposledy maličko nadechl.

„Ne! Ach bože, ne... Royi! Royi!“ Ale její ruka nenahmatala na krku žádný pulz. „Nemůžeš umřít, ach prosím...“

Dřevěná podlaha zaskřípala.

Ztuhla.

Ten vrah tu stále ještě je!

Uvnitř domu nebo na verandě.

Srdce měla až v krku. Znovu zkusila telefon. *No tak, no tak*, tiše ho prosila a zároveň natahovala uši, aby zachytila každý zvuk. Očima jezdila po ložnici až ke dveřím. Kdyby tu tak byly zadní dveře, hned by měla možnost utéct.

Další tichý krok. Kůže klouzající po dřevě.

Udělal se jí zle.

Opatrně sáhla do kabelky, zakrvácenými prsty horečnatě hledala sprej, ale očima přejížděla od dveří k oběma oknům i k zrcadlu, které odráželo její vyděšený obličej. Odvážila se rychle pohlédnout dolů, našla sprej a vytáhla ho z kabelky. Tehdy uslyšela další krok. Tentokrát zřetelněji. Blíží se k ní!

Ví, kde je.

Vypadni odsud, Eve, hned vypadni ven!

Rychle se postavila. Popoháněl ji adrenalin přiživovaný hrůzou. Natáhla se k vypínači a zhasla světlo. Oslepila ji temnota.

Bleskově se obrátila, až jí nohy podklouzly v Royově krvi. Hlučně dopadla na podlahu, ale výkřik spolkla a sprej dál pevně svírala. Odřela si nohu o železný rám postele. Hlavou udeřila o zeď. Ucítila hroznou bolest.

Další kroky!

Neomdlévej. Pro boha živého, neztrácej vědomí!

Vrhla se k oknu.

Spíš se zhroutila.

Vtom ho uviděla.

Ve skle.

V ruce něco držel. Mířil tím na ni.

Okamžitě ho poznala.

Cole?
Muž, kterého miluje?
Cole Dennis se ji chystá *zastřelit*?
NE!

Prásk!
Ten zvuk zněl jako výbuch.
V ústí hlavně se zajiskřilo!
Roztříštilo se sklo.
Hlavu jí ochromila bílá horká bolest.
Kolena se jí podlomila. Zhroutila se na podlahu. Tmavá
místnost kolem ní vířila a poslední obraz, který se Eve vpálil do
mozku, byl rozezlený obličej Colea Dennise.

O TŘI MĚSÍCE POZDĚJI

„Děláš hroznou chybu, Eve. *Strašnou!* Ještě nemůžeš odjet, nejsi v pořádku.“ Po příjezdové cestě svého domu utíkala za Eve Anna Maria v županu, chlupatých bačkorách a bez make-upu.

„Tak se dívej.“ Eve se o tom s Annou nehodlala znovu dohadovat. Už ne. Bylo ráno, sotva se rozednilo, ale pouliční lampy stále ještě svítily, přestože se do upravené ulice předměstí mezi Mariettou a Atlantou pomalu vkrádalo svítání. Čas odejít.

Anna měla v jedné ruce cigaretu a v druhé šálek slabé kávy, ale přesto dokázala se svojí švagrovou držet krok. „Nedokončila jsi rehabilitaci, o noci, kdy tě postřelil, si pamatuješ akorát houby, a proboha, povídá se, a nejspíš to bude pravda, že Colea Dennise propustí. Slyšíš mě? Muž, o kterém jsi přesvědčená, že se tě pokusil zabít, bude volný!“

Při zmínce Coleova jména se Eve sevřelo srdce. Jako pokaždé. Ale snažila se to nevnímat. Tak jako vždycky.

„Už jsme to probíraly snad milionkrát. Potřebuju se vrátit domů.“ S přepravkou na kocoura došla až ke své toyotě. Samson, její dlouhosrstý tulák, uvnitř přepravky nářikavě mňoukal. „Mysli si, co chceš, ale tohle tě nezabije,“ ujistila nešťastné zvíře, když volnou rukou hledala v kabelce klíče. Přepravka se divoce rozkývala a vyděšený Samson začal hlasitě syčet. Položila plastový box na příjezdovou cestu k zadnímu kolu svého auta a dál hledala ty zatracené klíče.

„Eve...“

„Nezačínej.“ Eve se podívala na švagrovou a potřásla hlavou. Krátké prameny vlasů ji zašimraly na krku. „Víš, že musím odjet.“ Podařilo se jí nahnát klíče v boční kapsičce, ale když je vytahovala, mobil, který byl mezi klíči zamotaný, spadl s velkou ránou na beton. „No bezva!“ Přesně tohle potřebovala; poskytnout Anně, oddané katoličce a nejpověřivější osobě, se kterou se kdy

Eve setkala, další důvod, aby přišla s novým argumentem, proč by u ní měla ještě zůstat. Nepřestávalo ji udivovat, jak Anna neustále spatřovala v každodenním životě „kletby“, „znamení“, nebo dokonce „osudová znamení“ – byla tak pověřivá, že málem vykázala ze svého domu Samsona, protože to byl černý kocour.

„Viděla jsem to!“ prohlásila Anna. „Bůh se ti snaží něco sdělit.“

„Jo, nejspíš to, že na mobil potřebuju nový pouzdro,“ zamumlala si Eve pro sebe.

„To není vtipný, Eve.“

„To se pleteš. Náhodou to je moc vtipný.“ Donutila se k úsměvu a vzhledla k Anně. Po obloze pomalu pluly temné, těžké, nízké mraky a hrozily deštěm. Rozložené větve magnolie rostoucí u příjezdové cesty rozechvíval jen nepatrný větřík, ale i ten jemně sušil pot, který Eve vyrážel na krku. Sebrala telefon a všimla si, že displej svítí. Stiskla jedno tlačítko a uslyšela známý šum vytáčení. „Funguje. Nejspíš nebudu muset vyměnit operátora.“ Zastrčila si mobil pečlivě do kapsičky v kabelce, odemkla dveře a položila schránku s kocourem na zadní sedadlo.

„Aby bylo jasno, tak s tímhle nesouhlasím,“ prohlásila Anna a založila si ruce pod velkými řadry.

„Aby bylo jasno, tak to vím.“

„Mohla bys aspoň počkat, až se domů vrátí Kyle. Skočil jen pro mléko a cigarety. Bude hned zpátky.“

O důvod víc, proč odjet. Eve se svým nejstarším bratrem nikdy moc nevycházela. Jejich vztahu příliš neprosperovalo, že se u něj v domě ubytovala, když se snažila zotavit z postřelení i následné ztráty paměti.

„Nerozmluvíš mi to, tak se o to ani nepokoušej. Nita říká, že jsem tak z pětaosmdesáti procent zpátky ve formě. Ať už to znamená cokoli.“

„Nita je pako.“ Anna Maria zhluboka potáhla z cigarety a vyfoukla kouř koutkem úst.

„Nita je diplomovaný fyzioterapeut.“

„Co říká tvůj cvokař?“

Eve se zarazila. „To byla podpásovka, Anno.“ Přestala docházet k psychiatrovi po pouhých třech návštěvách. Nesedli si spolu a ona toho o psychiatrii věděla dost, aby chápala, že pacient musí svému lékaři naprosto důvěřovat. Ona mu nevěřila. Doktor Calvin Byrd byl příliš obezřetný, příliš tichý, příliš snaživý.

Způsob, jakým se opíral ve svém křesle s perem v ruce, když se mu svěřovala, jí byl velmi nepříjemný. Měla pocit, že se víc zajímá o to, jak ji posoudit, než jak ji vyléčit nebo jí pomoci. Tak k němu přestala chodit. Za celý svůj život poznala příliš mnoho psychiatrů, aby rozeznala dobrého od špatného. Copak její vlastní otec toho nebyl důkazem? A navíc, než se její život roztříštil na kousky v té chatě v lesích, sama postgraduálně studovala psychologii. A jen poznámka pod čarou: žádný doktor by neměl pacienta znervózňovat.

„Mohl by ti pomoci s pamětí,“ namítla Anna.

„Říkala jsem ti, že se mi nelíbí. Tečka.“

„Je uznávaný. Patří k nejlepším psychiatrům v Atlantě.“

„Já vím.“ Eve viděla všechny jeho tituly, ocenění a pochvalné dopisy hrdě vystavené v ordinaci. „Je to osobní – mám z něj prostě špatný pocit.“ Vracela se k domu pod vchodovou stříšku, kde měla složená zavazadla. Prošla kolem bratrovy dodávky – špinavého vozu se slovy UMYJ MĚ načmáranými do prachu na zadním okně. Do obchodu si dnes ráno vzal porsche. „Hele, Anno, nechci se o tom dál dohadovat. Buď mi pomoz naložit auto, nebo tu stůj a žvaň dál až do skonání světa. Pro co se rozhodneš?“

„To je šílený, Eve.“

Eve se pousmála. „Ale no tak. Není to tak hrozný.“

„Není to tak hrozný? Pro boha živýho. Kdy se z tebe stala taková optimistka? Postřelil tě. *Postřelil!* Kulka ti zasáhla rameno a odrazila se do spánku, až se ti pohmoždil mozek. *Pohmoždil.* Nezabilo tě to, ani nezmrzačilo, ale prosím, neříkej mi, že to není tak hrozný. Já to sama vím nejlíp.“ Anna pořádně potáhla z cigarety a upřeně se přes žhavý konec dívala na svou švagrovou. „Málem tě zabil. Ten zmetek, co sis ho chtěla vzít! No tak, Eve. Rozhodně je to ‚tak hrozný‘ a nejspíš je to o moc horší. Potíž je, že si zkrátka nedokážeš vzpomenout.“

Během dohadování sebrala Eve objemnou tašku i aktovku s notebookem a pomalu je odnášela k toyotě, ve které Samson naříkal tak hlasitě, že by probudil i mrtvého. Ano, ve své paměti měla velká bílá místa. Ale její amnézie nebyla úplná. Kousky té noci si vybavovala. Bolestivé malé střípky, které se jí zařezávaly do mozku. Vzpomínala, že přijela pozdě. Vzpomínala, jak viděla krvácejícího Roye na podlaze. S životem ho spojovala už jen velmi tenká nitka. Vybavilo se jí krvavé číslo 212 načmárané na zdi. Vzpomínala, jak sáhla pro telefon, zaváhala, prsty se jí příliš třásly,

takže nedokázala vymačkat číslo, upustila tu zatracenou věc a uviděla na rozzářeném displeji tiskacími písmeny ŽÁDNÝ SIGNÁL. Pamatovala si, jak v okně spatřila zvedající se zbraň těsně předtím, než vystřelila. A taky viděla tu krev. Byla všude. Prýštila Royovi z krku a čela, zdi jí byly postříkané a na zemi velká kaluž, takže mobil, co jí upadl, měl rázem klávesnici celou lepkavou...

Na okamžik zavřela oči a zhluboka se nadýchla. Vina, kterou se snažila potlačovat, se znovu vynořila. Hluboká, temná a smrtící. Po nocích ji užírala. Vplížila se jí do snů. Kdyby jen přijela do chaty dřív, tak, jak slíbila, kdyby nezaváhala nebo neupustila telefon, než vytočila 911, její přítel Roy mohl být stále naživu... V duchu se otřásla a otevřela oči do pošmourného rána. Mraky nad hlavou se jí zdály ještě zlověstnější.

„Doktoři si myslí, že se mi paměť vrátí,“ řekla Eve, když došla k autu a hodila tašku na podlážku u zadního sedadla. Notebook položila vedle přepravky s kocourem. Všimla si, že Samson má vytřeštěné oči a zírá ven maličkými otvory.

„Třeba by nebylo zrovna nejšťastnější, aby se ti paměť vrátila.“

Bože, Anna byla dnes ráno tak snaživá. Nejdřív na ni spustila z jednoho konce a teď to zkouší z druhého. Eve si dala kabelku na přední sedadlo spolujezdce a pak se otočila. Její švagrová stála těsně za ní.

„Bylas to přece ty, kdo mi říkal, že mozek se tím brání prožitému traumatu?“ Anna si odhrnula dlouhé vlasy z očí. Byla tak blízko, že Eve z jejího dechu cítila kouř a kávu i nepatrný závan parfému z její kůže. „Třeba nechceš vědět, co se tam stalo.“

„Chci to vědět,“ prohlásila Eve pevně.

Přes ulici se otevřely dveře. Na verandu vyšel plešatý asi osmdesátiletý muž v pruhovaném froté županu a trepkách a přes silné brýle se zadíval jejich směrem. Krátce jim mávl na pozdrav a ohnul se, aby zvedl noviny.

„Dobré ráno, pane Wattersi,“ zavolala Anna a zamávala mu na oplátku, zatímco on přehlížel titulky a zvolna zmizel uvnitř domu. Ztišila hlas a popošla k Eve. „Jen tě žádám, abys počkala. Týden. Možná dva. Až budeš silnější a třeba už budeme vědět, co se Cole chystá udělat. Zůstaň tady, dokud si nebudeme jistí, že jsi v bezpečí.“

„Já jsem.“

„Je nebezpečný.“

Eve se znovu vydala vzhůru po příjezdové cestě. „A navíc se chystám, že si pořídím psa..., štěně.“

Anna Maria naposledy potáhla z lehké cigarety a pak ji odhodila na betonovou cestu, kde zašlápla žhavý nedopalek růžovou bačkorou. „Štěně? To určitě udrží grázly v uctivý vzdálenosti!“

„Mluvím o fakt drsným, hrozně drsným štěněti.“

V Anniných ustaraných očích se neobjevil ani náznak úsměvu. „Podívej, Eve, můžeš se posmívat a zlehčovat to, jak se ti zlíbí, ale tohle důležitý je: někdo se tě pokusil zabít.“

„Byla jsem ve špatnou chvíli na špatném místě.“

Anna na ni vrhla rozhořčený pohled. „Myslíš, že to byl Cole. Chtěla jsi svědčit, že tě postřelil. A teď... teď ho mají z vězení propustit. Celá žaloba proti němu se rozpadla na kusy. Ale to neznamená, že po tobě nepůjde. Už to jednou udělal, ne? Přeci když byl venku na kauci. Zavolal ti. Chtěl se s tebou sejít a ty, protože jsi idealistickéj zabeďněnec, ses s ním vážně chtěla setkat! Co sis hergot myslela?“

Eve se zhoupl žaludek. Bolest hlavy, která snad nikdy úplně nepřestala, jí začala pomalu pulzovat v mozku. Nechtěla na to znovu myslet.

„Cole se domníval, že mu zahýbáš. Nejspíš s Royem.“

Úzkost sevřela Eve plíce. Po pravdě řečeno, nedokázala si vzpomenout. V hlavě jí tepala bolest. „K čertu.“ Popadla kabelku z auta, prohrábla kapsu na zip, vytáhla téměř prázdnou lahvičku Ibuprofenu a dva si hodila do pusy. „Říkala jsem ti, že to nechci znova omílat. Už mám toho dohadování dost.“ Vzala Anně z ruky šálek a zapila prášky vlažnou mléčnou kávou. „Bože, to je hnus.“ Anna popadla svůj hrnek.

Eve cítila, jak jí v oku začalo škubat. Tik. Rodil se další záchvat paniky. Srdce jí bušilo jako splašené a měla dojem, jako by jí plíce svazovaly ocelové pásy.

Ted' ne. Ne tady. Velký záchvat úzkosti by jen nahrál Anniným argumentům, proč ještě nejsem připravená odejít... Jedna... Dýchej!... Dvě... Mysli na hezké věci... Tři... Zpomal svůj tep... Čtyři...

Když se dopočítala k desítce, znovu dýchala klidně, ale Anna ji pečlivě pozorovala. „Musím jet.“ Eve si vzala tašku s kosmetikou, i když jí momentálně moc nepomáhala. Obličej měla stále maličko oteklý a jizvy po plastické operaci kolem pravého oka se ještě

úplně nezahojily. Položila kosmetický kufřík vedle přepravky s kocourem a pak se otočila, aby naložila obrovské zavazadlo na kolečkách.

„Dobře, tak fajn. Hele! Počkej! Ne! Proboha, nezvedej to. Počkala bys laskavě chvilku?“ Anna položila šálek na zem a popadla Evinu tašku. „Kristepane, ta váží snad tunu. Co v tom máš? Olověný závaží?“

Eve se pousmála. „Aspoň že ses nezeptala, jestli tam nemám mrtvolu.“

„Myslela jsem na to.“

„To je mi jasný.“

Z vozu se znovu ozval žalostný nářek kocoura, který si v přepravce připadal jako mučedník. „Nezešílíš z toho?“ zeptala se Anna.

„Nejspíš jo.“ Eve otevřela kufr. „Ale přežiju.“

„Víš, že jsi úplně nemožná? A stejně umíněná jako tvoji bratři.“ Anna odmítla Evinu pomoc, když zvedala těžké zavazadlo do kufru. „A ušetři mě proslovu, že nemáš stejný geny jako Kyle a Van. Je to jedno. Vychovali vás pod jednou střechou, a proto jste všichni tak tvrdohlaví.“

Eve se s ní nedohadovala. Nemělo to smysl. Ne, když se do toho Anna Maria pustila. Logiku nebrala v úvahu a skutečnost, že Evini starší bratři se narodili v matčině prvním manželství a že jim bylo dvanáct a deset, když Melody a Terrence Rennerovi Eve jako dítě adoptovali, Annin názor vůbec nezměnila. Eve nejasně tušila, že jediný důvod, proč skončila po svém propuštění z nemocnice u Kylea a jeho ženy, byl, že na tom Anna Maria trvala. Nebyl v tom ani kousíček bratrské lásky nebo Kyleovy šlechetnosti či snad pocitu viny.

Anna zvedla šálek, napila se a čelo se jí zachmuřilo. „Máš pravdu. Tohle je vážně hrůza.“ Vylila zbytek kávy pod magnolií.

„Říkala jsem ti to.“

„Jestli chceš opravdu odjet,“ řekla Anna a podívala se na zamračenou oblohu, „jeď hned. A Eve...“

„Ano?“

„Vyhýbej se Coleovi. Je to darebák.“

„Já vím.“

„To není odpověď, jakou chci slyšet.“ Anna Eve objala a stiskla ji tak pevně, jako by ji nikdy nechtěla pustit. Eve přemýšlela, jestli to udělala proto, že má o ni strach, nebo nechce

zůstat sama se svým manželem. Eve dobře věděla, jaký umí být její nejstarší bratr náladový, nervózní despota. Anna se nikdy nepodvolila Kyleově vůli a jemu se nepodařilo zlomit jí ducha. Obojí bylo dokladem Anniny síly.

„Dávej na sebe pozor, Anno,“ zašeptala Eve dojatě. „Díky za všechno. Máš to u mě!“

„Budu. Ty taky.“ Eve se vymanila z Annina objetí dřív, než by je atmosféra loučení ještě víc pohltila, vklouzla za volant svého auta, nevšímal si kocourova nářku a nastartovala motor. „Ahoj!“

Anna sahala do kapsy pro krabičku cigaret. Vytřásla z ní poslední a prázdnou krabičku zmačkala.

Když Eve opouštěla příjezdovou cestu, začaly se na zem snášet první kapky deště. Tak to přesně potřebovala. Mezi ní a New Orleansem leželo přes pět set kilometrů asfaltu.

Co uděláš, až se tam dostaneš?

„Bůh ví.“ Zapnula stěrače a sešlápla plyn. Aby přehlušila Samsonovo žalostné mňoukání, pustila si rádio. Našla stanici s country hudbou a přemýšlela, jestli je horší kvílející kytara nebo nešťastný kocour.

Zbytek života, ať už bude jakýkoli, na ni netrpělivě čeká.

„Dostaň mě, hergot, ven!“ Cole Dennis rázoval od jedné stěny malé zadržovací cely ke druhé. Byl nervózní. Rozčilený. Malá místnost s otlučеныmi betonovými zdmi a ocelovými mřížemi byla cítit plísní, špínou a zničenými sny. Silný pach dezinfekce s borovicovou vůní navíc přerážela směs čpavku a moči, jako by člověk, co tu dřepěl před ním, byl tak vystrašený, že ztratil kontrolu nad svým měchýřem. Možná to tu pomohl schválně, aby označoval své území, nebo se jen tak drze vysmíval policajtům.

Coleův advokát Sam Deeds seděl u malého stolu přišroubovaného k podlaze. Oblek od Armaniho a hedvábná kravata neměly chybu a jen sestřih vlasů ho nejspíš stál tolik, co jiní lidé vydělají za měsíc. Deeds vypadal jako dokonale slizký advokát: hladce oholený, tvářil se vážně a černým ostřížím očím nic neuniklo. Cole přecházel z jedné strany cely na druhou.

Kolikrát už Cole seděl na stejné židli, byl oblečený jako Deeds a radil svému klientovi, aby se nepotil. Nikdy si však nevšímal toho závanu zoufalství, který čpěl z omláčených zdí.

„Vždyť čekáme jen na vyřízení nějakých papírů. Znáš přece postupy,“ prohlásil Deeds.

„To si piš. Protahují to schválně. Proč jsem tady zavřenej? Mají mě pustit. Sakra, tohle je přeci vyšetřovací místnost.“

„Tvému případu se věnuje velká pozornost.“

„Tak to snad dělaj na mou ochranu? Aby mě schovali před tiskem?“ odfrkl si pohrdavě Cole. „Hovno!“

„Uklidni se.“ Deeds zabloudil pohledem k velkému zrcadlu na jedné stěně místnosti, jako by mu ho chtěl němě připomenout.

Cole zmlkl. Věděl všechno o zrcadle i o pitomcích stojících na druhé straně, kteří pozorují, jak se kroutí, a marně doufají, že získají nějaké důkazy, díky kterým by ho mohli obvinít z vraždy Royala Kajaka. Bože, to je zmatek. Jednou rukou si prohrábl vlasy a ucítil na prstech teplé krůpěje potu. Totéž už viděl stokrát u zmetků, které zastupoval.

Vrhl na zrcadlo drsný pohled a přemýšlel, jestli je na druhé straně Montoya, ten všivý blbec, nebo snad Bentz, Montoyův starší, těžší a tišší parťák. Nebo Brinkman... Bože, ten chlap teda stojí za to. Cole nedokázal pochopit, jak mohl přijít k takovéhle práci. Pak tam mohla být ještě státní zástupkyně Melinda Jeskielová. Nejspíš ji to pěkně namíchlo. Cole by ani nespočítal, kolikrát seděl v soudní síni proti Jaskielové nebo některému z jejích asistentů a oponoval jim. Překvapilo by ho, kdyby jeho případ nevzala osobně do ruky právě Jaskielová a předala ho někomu z podřízených.

Není divu, že dělali všechno, co bylo v jejich silách, aby ho dostali.

Co mu to řekl Bentz, když ho zatýkali? *Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne.* Jo, tak to řekl. Zúžil oči a doufal, že ho ten nabubřelý šmejd Bentz pozoruje a je bez sebe vzteky, že ztrácí, jak si určitě myslí, „pořádný úlovek.“ *Hajzl.* A ten Montoya je jen arogantní, vypočítavý kretén.

Policie ho nemohla dál zadržovat. Důkazy proti němu byly po celou dobu chabé a nakonec vlastně žádné, protože Deeds objevil nějaké nedostatky při práci s nimi – někdo na oddělení to pořádně podělal a nechal zásadní důkazy volně přístupné, což znamenalo, že je mohl kdokoli poupravit. A pak tu byla Eve. Nádherná, smrtící, *podvodnice* Eve. Svědčila v jeho neprospěch; dokonce tvrdila, že ji postřelil, proboha! Ale Cole si s potlačovanou zlostí připomínal, že z té noci si toho vlastně moc nepamatovala.

Deeds se do Eve pořádně pustil, až vypadala jako hlupák, lhářka a žena bez morálky a svědomí, ta, které se náramně „hodí“ ztráta paměti. Ano, v duchu se celý schoulil, když slyšel Deedse, jak hovoří o jejím křížovém výslechu, ale neustále si připomínal, že ho zradila.

Naštěstí se celý případ vůbec nedostal k soudu, ale Colea dál zadržovali pod záminkou falešných obvinění.

Blbci!

Cole přešel k zrcadlu, zadíval se do skla, ale viděl jen svůj vlastní odraz; nelítostné modré oči, husté obočí zlostně stažené; protáhlé lícní kosti a rty tak pevně sevřené do tenké linky, až mu okolí úst začínalo bělat. Vrásky kolem očí a pár šedých vlasů v černé kštici, které se zdály patrnější než před třemi měsíci. V té díře, kam ho zavřeli a které říkali cela, zestárl o jeden život. Šaty měl neupravené, seprané džíny a tričko byly zmačkané a čpěly potem, jeho vlastním nervózním potem z té rychlé jízdy policejním vozem v noci, kdy ho zadrželi. Tehdy byl naboso; naštěstí mu Deeds přinesl staré tenisky; trochu ho tlačily a byly hodně obnošené.

V zrcadle si všiml, jak mu na jedné tváři cuká sval.

Všiml si toho i Deeds. „Posad' se, Cole.“

„Nemůžu.“

„Udělej to.“ Hlas Sama Deedse byl vyrovnaný. Pevný. Naléhavý.

Takový býval Cole ke svým klientům. Tedy – když ještě míval klienty, když měl právnickou praxi a dům, když býval členem různých klubů a měl jaguára, zkrátka když ještě měl svůj mizerný život. Věci se obrátily k horšímu. O moc k horšímu. Ted' věděl, jaké to je, když člověk není svobodný, když musí dělat, co mu druzí poručí, a když cítí ledový chlad ocelového stisku na zápěstích a kotnících.

Odvrátil se od zrcadla a podrbal se na rukou, kde se mu náramky zařízly do masa. Ještě tam byla vidět jizva. Vzpomínka na noc, kdy se u něj doma objevila policie, přečetla mu jeho práva a odvěkla ho do vězení. Když začali bušit na dveře, zrovna vyšel ze sprchy, na sobě neměl nic, jen seprané džíny a natahoval si tričko. Otevřel a uviděl modročervené blikající majáky, odrážející se od noční oblohy. Celý ten cirkus sledovali sousedé i tisk. Fotoaparáty cvakaly, bosé nohy mu zapadly do hlíny na zahradě před domem, a přestože okamžitě žádal přítomnost právníka, strčili ho do

policejního auta a odvezli na stanici, kde mu sice přečetli jeho práva, ale na Deedse musel čekat tři hodiny. Za tu dobu neřekl ani slovo, ale z otázek, které mu kladli, vydedukoval, že ho zadrželi v souvislosti s vyšetřováním vraždy, ve kterém figurovali Eve Rennerová a Roy Kajak.

Jak o tom přemýšlel, instinktivně se ušklíbl.

Eve. Bože, tolik ji miloval.

Vášnivě.

Divoce.

Bez ohledu na následky.

To byla ta osudová chyba: miloval ji až příliš.

Jeho láska k ní byla nezdravá.

A ona ji použila proti němu.

Ted' neztratil jen ji, ale i všechno ostatní.

Od tohoto dne bude muset se vším začít od začátku. Úplně od nuly.

No, nebude to poprvé.

Sevřel ruce v pěst, pak je rozevřel a protáhl si prsty, aby to celé znovu zopakoval.

Deeds na něj vrhl další pronikavý pohled, a tak se rozhodl, že toho nechá. Mohl bušit na to zatracené dvoustranné zrcadlo, řvát, že je nevinný, brát si za svědka Boha a vyhrožovat jim všemi možnými žalobami proti celému okresu za neoprávněné zadržování.

Ale jen by si přitížil.

Už jednou to pěkně zvorál, když nezvládl svoje propuštění na kauci. Bože, tolik toho ztratil, že už nemůže vyhrát.

Celý ten všivý případ smrděl vykonstruovaností – určitě to na něj někdo nastražil. Chystal se ji prokázat, hned jak ho pustí ven.

Ale nebude to jednoduché. Ti prašiví vylízanci byli rozhodnutí ho zavřít a sehnat důkazy o tom, že tu noc, kdy zemřel Roy Kajak, na místě vraždy byl, a najít způsob, jak ho usvědčit, že skutečně stiskl kohoutek zbraně, která téměř zabila Eve Rennerovou.

Nemůže si dovolit to znovu zkazit.

I kdyby byl naprosto nevinný.

Což samozřejmě není.

2

„Je vinen.“ Montoya se díval oboustranným zrcadlem do místnosti, kde čekal Cole se svým obhájcem. Namířil prst na Colea Dennise. „Vinen jako hřích sám.“

Bentz zavřel, ale hlavou krátce přikývl na souhlas. Stáli v setmělé místnosti, ve které se slabě vznášela vůně dávno vykouřených cigaret.

Montoya by teď byl za jeden šluk ochoten i zabít, ale svého zlozvyku se zbavil. Milované marlborky vyměnil nejdřív za náplast a pak v několika posledních měsících žvýkačkou bez chuti, která mu měla dodat nikotin, ale ve skutečnosti to byla jen zbytečná náhražka. Ve chvílích, jako byla tahle, kdy se chtěl pořádně soustředit, cigaretu postrádal nejvíc. Podrbal si bradku a potlačil nutkání vletět do vedlejší místnosti, přirazit Colea Dennise ke zdi a dostat z toho prospěchářského zmetka pravdu násilím.

„Nemůžeme ho tu ale dál držet. Státní zástupkyně obvinění z vraždy stáhla.“ I Bentz byl rozčarovaný. A naštvaný. Čelisti měl sevřené, koutky úst stažené a rty přitisknuté na zuby.

„Sakra.“ Montoya strašně toužil Colea Dennise dostat. Ta myšlenka ho úplně ovládla. Zatahal se za diamantovou náušnici v uchu. Přestože cítil trochu zadostiučinění z toho, že Dennisovi nasadil náramky a okovy, a ten pak strávil téměř devadesát dní za mřížemi a musel nosit tuhý bavlněný vězeňský stejnokroj tak dlouho, že mu to mělo sedřít z obličeje drzý, sebejistý výraz, nestačilo to. Ten zmetek strávil většinu svého dospělého života ve značkových oblecích, v těch správných golfových a tenisových klubech a podařilo se mu vysekat hodně velkých a bohatých neřádů ze zločinů, které začínaly neplacením daní a končily znásilněním. Už za to měl dávno zaplatit.

Ale celý tenhle případ se jim rozpadl pod rukama.

Dennis sice složil kauci a vyšel z vězení, ale dostali ho zpátky pro porušení podmínek propuštění na kauci. Ale kauza se jim stejně sesypala. Montoya potřásl hlavou. Ten chlápek sice ztratil milion, ale přesto se dostane ven. Montoya si mnohem rázněji

podrbal bradku, ale pak zachytil Bentzův pohled a zamračil se. „Co je?“

„Nech to plavat.“

„Nemůžu, kruci. Dennis byl tu noc v chatě u Roye Kajaka. Před dveřmi byl otisk boty číslo 42, přesně jako nosí Dennis.“

„Tak kde máš tu botu?“

„Vyhozená. Stejně jako šaty. Když Kajakovi rozříznul hrdlo, muselo být všude kolem spousta krve. Nezapomeň, že jsme Dennise chytili ve sprše.“

„A obrátili jsme mu dům vzhůru nohama, abysme něco našli – boty, šaty, krev. Nic tam nebylo.“

Montoya pokrčil rameny. Specialisté neobjevili žádnou stopu krve ani v odpadních trubkách. Ale byly tam zbytky bělidla... Ten hajzl věděl moc dobře, jak zakrýt stopy. A rychle.

Bentz, který neustále o všem pochyboval, prohlásil: „Třeba Cole Roye nezabil. Jen postřelil Eve Rennerovou.“

„A kdo pak podříznul Royovi krk?“ zeptal se Montoya snad posté. Probírali to s Bentzem každý den. A nikdy se nikam nedostali. Čas od času přišli s nějakou novou myšlenkou, ale ta je rychle dovedla do slepé uličky. A co hergot znamenalo číslo 212? Proboha, vždyť bylo napsané krví pravým ukazováčkem oběti.

A měla tetování na čele. Stejně číslice. Tohle hrůzné překvapení našli, když oběť ohledávali. Byl to nějaký kód? Číslo poštovní schránky? Směrovací číslo? Heslo k počítači? Datum narození? Policie na nic nepřišla.

Stejně jako u Faith Chastainové. I ona byla zavražděna. Před mnoha lety v Nemocnici Panny Marie pro duševně choré. A tetování objevili pod jejími vlasy... Náhoda? Ani omylem! Měl hroznu chuť na cigaretu. Možná i na skleničku.

Kdo by se tak namáhal a ztrácel čas tím, že oběť potetoval? Tetovat tělo mrtvého člověka..., jak podivné. Jen při tom pomyšlení mu naskočila husí kůže.

Montoya se znovu podíval na Bentze. Starší policista upíral přísný pohled do skla. Ústa měl zamyšlením stažená, obočí mu přerývaly brázdy vrásek, jak měl zachmuřené čelo, a pomalu žvýkal. Působil klidnějším dojmem než Montoya, ale byl rozčilený. Hodně.

Protože toho hajzla museli pustit.

Montoya oknem viděl, jak do vyšetřovací místnosti vstoupil jeden kolega, aby Coleu Dennisovi osobně předal propouštěcí dokumenty.

Sakra.

Sevřel se mu žaludek. Je to moc špatné. Ztraceně špatné.

Pár tahů perem a bylo to.

Cole Dennis ve zmačkaném tričku a vybledlých džínách byl znovu svobodný muž. Sice o milion dolarů chudší, jeho licence na provozování právnické praxe v ohrožení, ale nemohli ho dál držet pod zámekem.

Do prdele!

Montoya s očima upřenýma na sklo stáhl koženou bundu z opěradla židle, na kterou si za celou dobu nesedl.

Když šel Dennis ke dveřím, měl tolik drzosti, že se přes rameno ohlédl do zrcadla, ale neusmál se. Ne, zúžil oči, sevřel rty a kůži měl na lícních kostech napjatou. Byl úplně bez sebe.

Výborně.

Montoya doufal, že ten bastard je tak naštvaný, že udělá nějakou další chybu.

Až ji Cole Dennis udělá, Montoya měl v úmyslu posadit ho do basy na zbytek jeho mizerného života.

Eve svírala volant smrtícím stiskem a kroutila hlavou, aby rozhýbala ztuhlý krk. Snažila se nevnímat sílíci bolest hlavy a směřovala dál na jih k New Orleansu. Déšť ustával, ale pak se zase rozpršelo, z temné oblohy se na ni několikrát přiřítily proudy vody a mezitím chvílemi mrholilo nebo přestalo pršet úplně. Když projížděla Montgomery, za mraky dokonce vykouklo sluníčko a zlatavým třpytem zalilo kopce, věžáky i řeku Alabamu.

Tehdy ubohý Samson přestal chraplavě naříkat, a pokud neusnul, mlčel.

Pěkné počasí ani tichý Samson však nevydrželi dlouho. Několik mil za Mobilem se obloha znovu zatáhla a smáčela její toyotu prudkým lijákem. Stěrače zápasily s přívaly vody, Eve kručelo v žaludku a Samson žalostně kňoural.

Eve měla nervy nadranc, ale všimla si upoutávky na motorest u příštího sjezdu z dálnice, a rozhodla se, že když ji déšť a bouřka tak zdržely, koupí si sendvič a přečká tam tu potopu. Zajela na parkoviště plné výmolů, kde stálo jen pár vozidel. Vzala si deštník,

který v autě vždycky vozila, obešla kaluže a do nosu ji udeřil štiplavý zápach cigaretového kouře. Dva teenageři, kteří tu zřejmě pracovali, si zapálili a kouřili pod stříškou u zadních dveří. Jeden muž seděl sám v tmavém pick-upu a žhavý konec cigarety zářil v temném, zakouřeném autě.

Eve jim nevěnovala velkou pozornost, opřela se ramenem do těžkých skleněných dveří a vešla do restaurace ve tvaru podkovy, kde hučela klimatizace a syčely pánve, až přehlušovaly tóny písně Johnnyho Cashe. Okamžitě ji obklopila vůně smažené cibule a prskajícího masa. Vklouzla do jednoho boxu z umělé kůže, který byl u okna.

Kolem ní rychle proplula servírka s velkým táčem a se slovy: „Hnedka sem u vás,“ a už byla u jiného stolu. Eve si vzala jídelní lístek zatavený do plastu a prolétla ho očima dřív, než se u ní zastavila ona číšnice – plochá, vyzáblá žena s vlasy staženými do dlouhé spony –, aby si zapsala objednávku. Barový pult připomínal šedesátá léta. Stála na něm pokladna, mléčný šejkr, otočná vitrína se zákusky a zásobník na sodovku. „Tak, zlato, co vám donesu?“ zeptala se žena. V ruce nedržela tužku ani papír. „Kafe? Sladkej čaj? Sodovku? Řeknu vám, že za dnešní specialitu – sekanou našeho šéfkuchaře – by lidi zabíjeli. A nedělám si legraci!“

„Dám si sladký čaj a sendvič Po’Boy se smaženými krevetami.“

„Hned to tu máte, zlato.“ Servírka se rychle vzdálila, aby o pár vteřin později před Eve postavila čaj. Eve vytřepala poslední tři Ibuprofeny z lahvičky, kterou našla v kabelce, a spláchla je velkým douškem čaje. Modlila se, aby zabraly brzy. Letmo pomyslela na Annu Marii. Třeba měla pravdu, když jí říkala, že ještě není na cestu domů připravená.

Nezačíněj. Budeš v pořádku. Jakmile se dostaneš domů.

Zavřela oči. Domov. Připadlo jí to jako celá věčnost, kdy naposledy vystoupala po známých schodech starého viktoriánského domu v Zahradní čtvrti. V duchu si představila jeho strmé štíty, tabulky oken, jemnou pozlacenou výzdobu a věž... Ach bože, tu milovala, věž, které babička říkala „ráj naší malé Eve“. Měla pocit, že z té vysoké věže, co se tyčí nad střechami i korunami stromů, vidí celý svět.

Bum! Na zem dopadl táč s nádobím a roztříštilo se sklo. „Ach ne!“

Eve málem vylétěla ze svého boxu. Srdce se jí divoce rozbušilo, jak jí střípky vzpomínek pronikaly myslí. Prudce zamrkala a znovu se ocitla v temné chatě – z ústí zbraně vylétly jiskry, sklo se hlučně roztříštilo a zíral na ni Coleův nelítostný obličej. Podívala se dolů a uviděla, že má obě pěsti zaťaté. Dýchala mělce a přerývaně. Pomalu uvolnila sevřené prsty a počítala do deseti. Byla to jen nehoda. Eve už spatřila člověka, co sklízel nádobí, jak se vynořil zpoza rohu s koštětem a lopatkou, a asi šestnáctiletá dívka se nervózní a celá zardělá znovu a znovu omlouvala, že tác upustila.

Přestaň slyšet trávu růst, tiše se vyplísnila Eve a podívala se z okna. Bouře zuřila v plné síle. Déšť bičoval parkoviště a rozmazával jí pohled na dálnici a jedoucí auta. Zazvonění telefonu ji tak vyděsilo, až se kolenem uhodila o stůl.

„Sakra.“

Doktor Byrd má pravdu: jsi na hlavu.

Zvedla telefon při druhém zazvonění a odešla s ním ke vchodovým dveřím, kde měla malou naději, že ji nikdo nebude rušit. Na telefonu uviděla číslo Anny Marie a na displeji naskočila fotografie její švagrové. „Ahoj,“ řekla Eve. Rozbušené srdce se jí pomalu uklidňovalo.

„Kde jsi?“ chtěla vědět Anna.

„Nedaleko od Mobile.“

„Takže jsi to neslyšela?“

„Asi ne. Co vlastně? Co jsem neslyšela?“

„Colea dneska propustili. Přesně jak jsem ti říkala. Stáhli proti němu všechna obvinění.“

Eve se sevřel žaludek. „Věděli jsme, že se to stane.“

„Ale v ten samý den, kdy ses rozhodla vrátit do New Orleansu? Jaká je asi pravděpodobnost, že se něco takového stane? Je to špatný znamení, Eve, přísahám. Víím, že tomu nevěříš, ale povídám ti, že nad námi jsou síly, kterým nerozumíme. Ale třeba jsi o tom věděla, a proto jsi byla tak paličatá a chtěla odjet právě dneska.“

Eve uslyšela v hlase Anny Marie stín obvinění. „Neměla jsem o tom ani ponětí,“ prohlásila, což byla čistá pravda.

„Pak je to jen náhoda.“

To je lepší než znamení Boží.

„Je to ve všech zprávách,“ pokračovala Anna, „ale říkala jsem si, že jestli nemáš puštěné rádio, nic o tom nevíš. A znáš přeci přísloví ‚Šťěstí přeje připraveným‘.“

„Dík za přípravu.“

„Eve, ten muž je nebezpečný. To víme obě. Jestli ne fyzicky, tak psychicky.“

„Už jsem to překonala, Anno. Měla jsem zato, že v tom máme jasno.“

„Jo, jistě.“

„Myslím to vážně. Když na tebe někdo míří zbraní, tak tě zkrátka nějak připraví o vřelý city, který k němu chováš.“

„Dobře,“ prohlásila Anna, přestože to od ní neznělo tak docela přesvědčivě. „Drž se toho a kryj si záda. Jestli budeš potřebovat, vždycky se můžeš obrátit a přijet zpátky k nám.“

„Děkuju, budu si to pamatovat.“ Ale lhala. Jede domů, tečka. Zavěsila. Rozhodně se nenechá zastrašit myšlenkami na to, že může na Colea narazit. Když se ale znovu vrátila do restaurace, otočila se zády ke svému boxu a podívala se do tmavé uličky vedoucí kolem automatu na cigarety až k baru, u kterého sedělo několik mužů se sklenicemi piva v rukou. Asi dvacetiletý mladík s tetováním přes celé předloktí se sám předváděl u kulečnickového stolu. Televize nad barem byly naladěné na sportovní kanály. V žádné z nich nevysílali záběr Colea Dennise opouštějícího policejní stanici ve společnosti mocného právníka, který říká „bez komentáře“, když se vyhýbá hordě novinářů s mikrofony, a hned nato zapadne do připraveného auta.

Zapomeň na to, řekla si, obrátila se ke svému stolu, kde na oválném talíři ležel její kouřící sendvič, plátek celozrnného chleba a mistička zelného salátu. Na chlebu se pomalu roztékalo máslo a zelí se ztrácelo v dresinku. Po hovoru s Annou Marií přešla Eve na jídlo chuť, ale vklouzla na své místo a zakousla se do sendviče. Výživa, připomněla si, ale při jídle téměř nevnímala chuť smažených, kořeněných krevet.

Co by řekla, kdyby Colea někde potkala? Co by řekl on? Vyhnul by se jí? Nebo by se ji pokusil vyhledat? Polkla další sousto sendviče bez chuti a snažila se zapomenout na Coleovy pronikavé modré oči, husté tmavé vlasy a výraznou bradu. Moc jí to ale nešlo, a tak civěla ven do pošmourného dne a v duchu ho viděla tak, jako když se s ním poprvé setkala.

Stalo se to na široké verandě v domě jejího otce. Cole seděl na stoličce, nakláněl se dopředu a opálené ruce si opíral o kolena. Na sobě měl džíny a jeho vlasy nutně potřebovaly ostříhat. Pevnou bradu zdobilo jednodenní strniště.

Spletla si ho s pomocníkem na farmě. Zaparkovala starého volkswagena brouka a vytahovala tašku ze zadního sedadla. Prach, který rozvířily pneumatiky, se pomalu usazoval na řídký šterk. Byl dusný letní den. Tričko se jí lepilo na zpocená záda – klimatizace v autě už dlouho nefungovala. Celé oblečení měla vlhké a cítila se nepříjemně. Pomalu se plahočila cestičkou vzhůru. Cole se postavil a natáhl svých téměř sto devadesát centimetrů výšky. Otcův pejsek – kříženec s Jack Russell teriérem – se vyškrábal na nohy a seskakoval po sešlapaných schodech, aby ji mohl nadšeně přivítat.

„Pomůžu vám,“ nabídl se Cole. V jeho hlase zaslechla lehký západotexaský přízvuk. Skoro čekala, že dodá něco jako „madam“ nebo „slečno“.

„Není třeba. Zvládnu to. Díky. Ahoj, Rufusi,“ usmála se. Sklonila se, aby mohla vrtícího se a kňučícího psa pohladit.

Její otec, bledý jako stěna, se ztěžka zvedl. V kolenou mu zapraskalo. Jako by za těch pár měsíců od začátku jara zestárl snad o dvacet let. „Ahoj, myško,“ řekl, když k němu přišla po vydlážděné stezce a nakonec vystoupala po schodech. Rufus se jí držel u nohou. Terrence ji pevně stiskl, ačkoliv ještě držela objemnou tašku. Políbil ji na spánek a tehdy to ucítila. Lehký závan whisky, který se s ním v posledních letech pojil stále častěji. Připadala si nemístně a hloupě, když ji otec pustil a ona zjistila, že ten cizinec na ni hledí tak pronikavými očima, až jí srdce bláhově poskočilo. „Eve, tohle je Cole Dennis. Cole, moje dcera.“

„Rád vás poznávám,“ prohlásil Cole a natáhl paži.

„Dobrý den.“ Přehodila si tašku přes rameno a podala mu ruku.

Jeho mozolovitá dlaň sevřela její. Rychle a pevně jí potřásl a pak ji pustil.

„Cole je můj advokát,“ dodal otec a znovu se posadil. Všimla si malé sklenky na stolku a ledových kostek, které v horku tály. Nad hlavou jim bzučela vosa a pilně pracovala na malém hnízdě zastrčeném pod okap.

„Tvůj advokát?“ opakovala překvapeně. „Právník?“ Snažila se necivět na jeho ošuntělé šaty – oprané džíny, pomačkanou, propocenou košili a ošlapané tenisky, které se hodily tak do popelnice. Ani se neotočila zpátky ke šterkovému parkovišti před garáží, kde pod rozložitým stromem plodícím pekanové ořechy stála neznámá otlučená, zaprášená dodávka.

Po Coleově tváři se pomalu rozlil úsměv. Jako by jí četl myšlenky. „Přesně tak, madam,“ protáhl a ona se dočkala

očekávaného jižanského oslovení spolu s nepatrným zábleskem pobavení v očích, které měly modrošedou barvu.

„Jaký právník?“

„Obhájce,“ řekl její otec a ztěžka se na židli zavrtěl. „Žalují mě. Za zanedbání péče.“ Mávl pravou rukou, jako by odháněl otravnou mouchu, a druhou zvedl skleničku. „Bolí mě z toho... hlava. Ale to přejde.“ Ve skleničce zacinkaly zbytky ledu a Eve si všimla, že se mu pravá ruka maličko třese. A krůpěje potu kupíci se v řídnoucích pramenech jeho rovných vlasů u něj nikdy předtím neviděla. Ani za horkých dnů.

„Takže všechno je v pořádku. Nebo bude?“

„Jistě.“ Její otec se křečovitě usmál. Falešně.

Podívala se zpátky na Colea. Z jeho ostrých rysů i hluboko posazených očí zmizely všechny známky pobavení a v okamžiku se změnil z pomocného dělníka na ranči v někoho jiného, horlivějšího, ostříleného a prohnanejšího. Otázku sice nepoložila, ale visela ve vzduchu.

„Váš otec je nevinný,“ ujistil ji. „Nedělejte si starosti.“

„V čem nevinný?“

„Jedná se jen o drobné obvinění ze zanedbání péče,“ zamumlal znovu Terrence Renner a napil se ze skleničky.

„Nerozumím.“

Oba muži si rychle vyměnili pohledy. Její otec Coleovi krátce přikývl a pak s vypitou skleničkou přešel k pojízdnému stolku se skleněnou deskou, na které vedle nádoby s ledem stála láhev Crown Royal Whiskey.

„Jedná se o občanskoprávní řízení. Zavinení cizí smrti,“ vysvětlil Cole.

Hned jí to došlo. „To je znova kvůli Tracy Aliotové, že jo? Myslela jsem, že policie jasně potvrdila, že to není tvoje chyba, že její sebevraždu nemohl předvídat a její propuštění z nemocnice bylo naprosto v souladu s běžnou praxí.“ Upřeně se dívala otci na záda a viděla, jak mu pod hedvábnou košilí poklesla ramena, když do své skleničky nalil zlatavou tekutinu.

Cole se do toho vložil: „Tohle je něco jiného. Je to žaloba podaná rodinou. Nejedná se o zabití nebo...“

„Já *znám* rozdíl!“ obrátila se na něj. Tváře jí hořely. Vztek a strach, se kterými se potýkala od chvíle, co se poprvé dozvěděla, že jedna otcova pacientka spolykala tolik prášků, že vypumpování žaludku a resuscitace jí život nezachránily, se ozvaly v plné síle.

Tracy Aliotová byla v péči doktora Terrence Rennera od svého prvního pokusu o sebevraždu, kdy jí bylo třináct let.

„Ale jak... chci říct, *oni* to můžou udělat? Legálně?“

„Pokud najdou právníka, který bude ochoten se jejich případu ujmout..., pak samozřejmě ano,“ řekl Cole.

Eve zavřela oči. Nad hlavou jí bzučeli komáři a na nedalekém poli supěl traktor. V dálce trylkoval lelek. Všechno se zdálo tak dokonalé, tak jednoduché a ospalé. Chtěla to tak, ale nebyla to pravda. „Kruci,“ zašeptala.

Nakonec otevřela oči a všimla si, že ji Cole pozoruje.

„Jste v pohodě?“

Jasně že nejsem v pohodě. „Mám se báječně,“ odpověděla pevně.

„Bude to v pořádku.“ Její otec točil whiskou ve skleničce, až kostky ledu v odpoledním slunci tančily. V jeho hlase scházelo nadšení. I přesvědčení.

„Je to pravda?“ zeptala se Eve Colea, který se opřel bokem o zábradlí verandy. Terrence nadzvedl láhev whisky a pohledem nabídl pití svému hostu.

Cole zavrtěl hlavou. „Ne, díky.“

„Ptala jsem se, jestli bude všechno v pořádku,“ připomněla mu Eve.

„Udělám, co budu moci.“ Coleova slova znovu ozdobil náznak texaského přízvuku.

„Jste vůbec dobrý?“

Nepatrný úsměv mu zaškubal koutky úst. Pod obnošenými leviskami, děravým tričkem a za slovy „Jistě, madam“ to byl pořádně mazaný chlap.

„Je nejlepší, jaký se dá za peníze koupit,“ řekl její otec.

Zpřímá se zadívala na Colea. „Je to pravda?“

„Rád bych věřil, že ano.“ Opravdu spatřila v jeho hluboko posazených očích záblesk jiskřiček? Jako kdyby s ní flirtoval..., nebo ji dokonce sváděl.

Hvízdla na psa, sebrala velkou tašku a otevřela dveře se sít'kou proti mouchám. „Nejspíš se to brzy ukáže.“

A pak to poznala sama. Celý proces se odehrál v tmavém dřevem obložené soudní síni státu Louisiana, kde se stropní větráky snažily porazit horko a soudce Remmy Mathias, obrovský Afroameričan s lesklou plešatou hlavou a brýlemi posunutými na špičku nosu, zápasil s letní virózou. Cole Dennis, ošuntělý

rádobyadvokát, se změnil v uhlazeného, mazaného právníka. Střídal obleky šité na míru, nažehlené košile a drahé kravaty. Obličej měl vážný, ale často projevil špetku humoru. Cole byl tak okouzlující, že by přesvědčil i ty nejzdráhavější porotce, že doktor Terrence Renner udělal všechno, co bylo v jeho silách, aby ochránil a udržel duševní zdraví Tracy Aliotové. Cole Dennis opravdu prokázal, že si zaslouží každíčkou penny svého honoráře.

To léto se Eve do Colea beznadějně zamilovala. Byl to muž, který hravě zkrotl paličatého koně a před soudem se stejnou lehkostí skvěle obhajoval svého klienta. Uměl se ovládat, a když ho vyzvali, dokázal soudci, porotcům i kamerám předvést dokonalý výkon.

Pobavilo ho, že ho Eve zprvu považovala za neschopného, protože měl na sobě ošuntělé džíny a boty. Trvalo týdny, než Eve prozradil, že ho její otec zavolał a řekl mu, aby „všeho nechal“ a setkal se s ním u něj doma. Cole zrovna pomáhal svému příteli se stěhováním a cestou domů se zastavil na staré farmě, aby vyhověl Rennerově žádosti.

Nakonec byl po mnoha dnech různých svědectví v té malé, sto let staré soudní síni její otec zproštěn všech obvinění.

Eve pozorovala jednání ze zadní lavice a postupně se v ní ozývaly pochyby, zda bylo spravedlnosti skutečně učiněno zadost.

3

Sam Deeds zajel svým BMW k popraskanému obrubníku před Coleovým novým domovem – stopadesátiletým přízemním domkem, na který by se v inzerátu realitní kanceláře hodil snad jen popis „sen každého kutila“. Veranda byla pronesená, okapy zrezivělé, střecha záplatovaná vybledlou různobarevnou lepenkou a několik původních dřevěných oken nahradily v průběhu posledního půlstoletí hliníkové rámy. Po obou stranách úzké hrbolaté betonové silnice stála zaparkovaná auta jedno na druhém.

„Domove, sladký domove,“ zamumlal si Cole pro sebe, když vystupoval z Deedsova BMW 760.

„Hele, říkal jsem ti, že můžeš ze začátku bydlet u mě.“

„Myslíš u tebe a u Lynne a u tvých dvou dětí. A Lynne je zase těhotná, ne? Dík, ale myslím, že to nevyužiju.“

Deeds měl tolik slušnosti, že nedal najevo, jak moc se mu ulevilo, když jeho přítel nabídku odmítl. Jeho dcery by asi nebyly bez sebe radostí, kdyby sdílely střechu s možným zločincem.

„Fajn, ale jestli se rozmyslíš, moje nabídka pořád platí.“

„Bude mi tu dobře.“ Všiml si vybledlého červeného džípu zaparkovaného před rozpadající se garáží. „Ten je můj?“

„Teprve až podepíšeš všechny papíry, ale jo, v podstatě je tvůj. Koupil jsem ho od bratrance. Jezdí dobře, potřebuje častěji doplňovat olej a má najeto přes dvě stě padesát tisíc.“

„Jako nový.“

„To jsem si myslel. Pneumatiky ujdou, ale říkal jsem si, že si možná pořídíš celý nový kola.“

„Uvidím, podle toho, jak jsi prodal jaguára.“

„Vidíš jak.“

Cole si prohlížel otlučený džíp a krátce souhlasně přikývl. „Líbí se mi.“

„Vyplň papíry. Smlouva je v přihrádce na rukavice spolu s druhými klíči, kopií účtu a technickým průkazem.“

Deeds otevřel kufr BMW a Cole vytáhl malou černou aktovku a o něco silnější tašku s notebookem. Deedsovi se obojí podařilo

vyrazit z policajtů. Harddisk jistě podrobně prozkoumali a všechna data z Coleova supermoderního mobilního telefonu spojeného s minipočítačem i z osobních spisů už nebyla soukromá. Koneckonců ho považovali za zločince. A nejspíš ho za něj někdo stále ještě považuje. Alespoň že se Deedsovi podařilo získat jeho věci; to je to hlavní.

Popadl tašky a podíval se na svůj nový domov, pokud se tomu tak dalo říkat. Zchátralý dům ani v nejmenším nepřipomínal jeho bývalý domov, dvoupatrovou vilu postavenou v italském stylu. Její fasáda se stále chlubila původními litinovými tepanými ozdobami a sloupoví chladily pomalu se otáčející stropní větráky i stín sto let starých dubů. Interiér byl zrenovovaný a vyzařoval původní eleganci. Naleštěné dřevěné a mramorové podlahy, hladké žulové a mramorové pulty, lesklé bílé lišty a dveře, vestavěné borovicové prosklené knihovny ve studovně a dřevěné schodiště s tepaným železným zábradlím vedoucím z foyeru až do studovny a ložnic umístěných nahoře. Venku za hustým myrtovým křovím byl do hladkých kamenů dvora vytesaný velký bazén, který využíval každé ráno dřív, než vyšlo slunce a než odejel svým jaguárem na vyhrazené parkovací místo kanceláře O'Blacka, Sullivana a Kravitze, společníků vlastnicích právnickou firmu.

Co mu to řekl táta, než je opustil? „Čím výš se dostaneš, o to tvrdší bude tvůj pád.“ Jeho otec byl mizera, pracoval na částečný úvazek jako kazatel, částečně jako podvodník a na plný úvazek byl ztroskotanec a svému jedinému synovi zanechal bibli s oslíma ušima a pár zrněk moudrosti.

Možná měl starý Isaac Dennis pravdu. Cole rozhodně zažil osobní pád. Málem až do pekel. Tenhle ubohý malý domek sloužil jen k tomu, aby mu to připomínal.

Deeds snad četl jeho myšlenky, protože řekl: „Tohle bylo to nejlepší, co jsem dokázal sehnat.“

„Mně se to tu líbí, je to přesně můj styl,“ zalhal Cole a vyloudil spiklenecký úsměv, kterým oslňoval porotu, když svědka podroboval křížovému výslechu a vedl závěrečnou řeč ve prospěch svého klienta. Nikdy se netvářil samolibě nebo farizejsky, jen dělал, že není překvapený, když nejdůležitější svědky obžaloby provedl rajskou cestičkou až do pasti, kterou jim uchystal, a odhalil tak, co se pokoušeli skrýt.

„To vykládej někomu jinému,“ prohlásil Deeds. „Ber to jako dočasnou záležitost.“

„Tohle zas vykládej ty někomu jinýmu.“ Oba věděli, že si v posledních třech měsících nezruinoval jen účet, ale i pověst. Jeho kdysi tučné konto se ztenčilo na pár tisícovek. Přišel o svůj dům, jaguára i o práci. Ale zůstal šikovný, schopný leccos opravit, a tak se Deedsovi nějak podařilo přesvědčit majitele té barabizny, aby mu ji pronajal, přestože byl Cole momentálně bez zaměstnání.

„Potřebuju práci.“ Cole si podrbl zátylek. Bože, strašně nerad své přátele o cokoli prosil.

„Už na tom pracujeme.“

Tím množným číslem myslel partnery v právnícké firmě, ve které býval Cole jedním z nejlepších. Jeho licence na provozování právníckých služeb byla pozastavená a momentálně ji „přezkoumávali“.

„Můžeš ve firmě přijmout místo úředníka.“

Cole přikývl. Pokud dostane pravidelnou výplatu, spolke svoji hrdost; stejně mu ale leželo v žaludku, že studenti a asistenti, které sám zaučoval, teď budou v potravním řetězci výš než on. No, co se dá dělat. Už se několikrát ocitl v úzkých, ale vždycky přistál nohama na zemi.

Udělá to znovu.

A navíc má plán. Plán, o kterém Deedsovi nemohl říct. Plán, který je jeho osobním tajemstvím.

Ulicí se prohnal poryv větru a kolem přesupěl čadící přestavěný autobus. Když řidič dojel ke křižovatce, zastavil a o pár domů dál někde zaštěkal pes. V několika okolních oknech se rozzářila světla, ačkoli večer byl ještě daleko. Hrstka dětí řádila na skateboardech a kolech a nedaleko dva dvacetiletí mladíci spravovali v rozpadající se garáži motor starého pontiacu a k tomu jim vyřvával rap.

„Stěhováci nanosili tvoje věci dovnitř. Obávám se, že budou ještě v krabicích.“ Deeds mu podal malý kroužek se dvěma klíči. Jeden byl od domu a druhý od džípu.

Cole se unaveně pousmál. „Ne že bych teď neměl trochu času.“

Deeds si odfrkl. Skoro se zasmál. Skoro. „Zavolám ti.“

„Jo.“ Cole napřáhl ruku. „Díky, Same.“

Deeds uchopil Coleovu dlaň a pevně ji stiskl. „Vyhýbej se potíším.“

„Budu.“

„Myslím to vážně.“ Deeds Coleovu ruku nepustil. „A prokristapána, nevyhledávej Eve ani nikoho, kdo je s Royovou vraždou nějak spojený, rozumíš? Je to uzavřená kapitola.“

„Jistěže ano,“ prohlásil a snažil se, aby to znělo přesvědčivě. Deeds mu konečně pustil ruku. Musí se chovat velmi nenápadně. Nikdo nesmí tušit, co má v úmyslu.

Deeds zúžil oči, jako by Coleovi nevěřil. Právníkovo vysoké čelo zbrázdily tenké vrásky. „Takže jsme zase u toho. Ten, kdo zabil Kajaka, buď opustil město, nebo se schovává.“

„Nebo je mrtvý.“

Deeds zvedl ruku a tiše varoval Colea, aby nic dalšího neříkal. „Možná. To je jedno. Ty by sis měl zachovat čistý ruce. Oba dva dobře víme, že na místním oddělení policie nejsi dvakrát oblíbený, tak jim nezavdávej příčinu, aby se do tebe mohli pustit. Ještě musíme dořešit to drobné obvinění.“

Cole ztuhl, když si vzpomněl na přečin, který měl stále zapsaný v rejstříku. „Narafičili to na mě,“ zamumlal, aniž pohnul rty. „Nekouřil jsem trávu, co jsem skončil vysokou.“

„I kdybych ti tohle věřil, víš, že když jsi byl venku na podmínku, našli v tvé přihrádce v autě marihuanu.“

Coleův obličej ztuhl ještě víc a prsty svíral držadlo aktovky tak pevně, až mu klouby na ruku zběhaly. „Někdo mi vytrhnul pojistku k zadnímu světlu u jaguára, aby bylo jistý, že mě policajti zastaví. Když jsem sáhl pro techničák, vypadl balíček s marihuanou. Kdyby to bylo moje, choval bych se tak hloupě? Tak neopatrně?“

„Hele, mě přesvědčovat nemusíš. Ale stejně to musíme nějak urovnat. Vymazat ti to z rejstříku.“

Cole tiše zanádal.

Deeds se dotkl jeho ramene. „Tak ta tráva nebyla tvoje. Někdo ti ji podstrčil. Fajn. Věřím ti. Ale porušil jsi podmínky kauce. Znáš je dobře, neměl jsi mluvit s nikým, kdo nějak souvisí s případem, ale ty sis nemohl pomoci.“

Tohle Cole popřít nemohl. Pokusil se vyhledat Eve a zaplatil za to.

„Drž se od ní dál, kamaráde,“ poradil mu Deeds tichým hlasem, aby snad kluk, co přeskakoval obrubník na skateboardu, neslyšel, co povídá. Jako by ho to zajímalo. „Nosí ti smůlu.“ Deeds sáhl pro zvonící mobil do kapsičky na opasku. „Deeds.“ Chvilé ticha. „Ach sakra... Hele, už jsem na cestě.“ Podíval se na hodinky

a zamumlal: „Musím jít.“ Když Cole přikývl, mávl mu na rozloučenou, posadil se do svého BMW, nasadil si sluchátko a přepnul mobil na hands-free. Potom nastartoval.

Když elegantní vůz odburácel, Cole zamířil dovnitř, ale věděl, že se Deedsovy rady držet nebude. Jedna z prvních věcí, kterou zařídí jako svobodný muž, bude setkání s Eve.

Bez ohledu na následky.

Musela pokračovat.

Nemohla mrhat časem.

Eve došla k pokladně a vytáhla účty. Nechtěla myslet na otcovu vinu či nevinu ani na nic dalšího spojeného s procesem. Bylo to pryč. To, že si myslela, že Royova zmínka o „důkazu“ má něco společného se smrtí Tracy Aliotové, souviselo se skutečností, že ona sama otci tak docela nevěřila. Otci, o kterém se domnívala, že ho miluje.

Zaplatila a vyšla ven do dne ještě pošournějšího než předtím. Nachové mraky halily špičky vytáhlých borovic kolem parkoviště. Kapky deště útočily na popraskaný asfalt s takovou silou, až se Eve rychle rozběhla ke svému autu.

Samson v přenosce skučel. Když ho tišila, všimla si vody na sedadle spolujezdce. Tiše zanáčovala a našla ručník, který v autě vozila právě pro takové nehody. Posledních pár týdnů jí okénko začalo nepatrně sklouzávat a nechtělo se pořádně dovřít. Kyle se na to několikrát díval, ale to zatracené okno nedokázal spravit. Utřela malou loužičku a pak se naklonila přes sedadlo spolujezdce a stiskla knoflík, aby okno dovřela. Uslyšela elektrický motor vrčít, ale nic se nedělo. Sklo se vůbec nepohnulo. Bude to muset nechat tak, a až dorazí domů, dá to spravit.

Jestli tam vůbec někdy dojede.

Bolest hlavy maličko ustoupila, proto se nechtěla nechat rozčilit něčím tak bezvýznamným, jako je rozbité okénko. Dokonce jí ani příliš nevadilo Samsonovo občasné mňoukání.

Vyjela z parkoviště a dostala se na odbočku na dálnici. Hladce se s toyotou zařadila do proudu aut mířících k zálivu. Snažila se uvolnit. Tak Cole je na svobodě. Co má být? Přemýšlela, jestli se vrátí do New Orleansu. Její švagrová měla v jednom pravdu: bylo neuvěřitelně ironické, že získal svobodu v tentýž den, kdy se Eve rozhodla starat se znovu sama o sebe.

Osud?
Náhoda?
Nebo jen smůla?

Vlastně to bylo jedno.

Protože ho chtěla znovu vidět. Hodlala se tomu mizerovi postavit tvář v tvář.

Měla pro něj pořádnou spoustu otázek.

Po několika kilometrech začal déšť slábnout, až nakonec ustal úplně. Stěrače rázem dřely a skřípěly o sklo. Sluneční paprsky, kterým mraky tak dlouho stály v cestě, se odrážely od vozovky v jasných, oslepujících záblescích. Třeba se situace zlepšuje. I kocour přestal naříkat. Eve právě vypínala stěrače, když jí zazvonil mobil. Oči upírala na dálnici, ale podařilo se jí vytáhnout přístroj z kapsičky kabelky a otevřít ho.

Přiložila si ho k uchu. „Haló?“

„*Je volný*,“ zasyčel chraplavý hlas.

„Promiňte?“

V telefonu bylo najednou ticho.

„Haló...?“

Po zádech jí přejel mráz.

Chtěla věřit, že jí někdo zavolal omylem, že mu přeskočilo číslo, ale znala pravdu. Ta zpráva byla určená pro ni. Někdo jí sděloval, že Colea pustili z vězení.

„Jdi k čertu, Sherlocku,“ zamumlala a zamračila se, když se na malém displeji snažila přečíst číslo volajícího. Nepomohlo jí to; jen se dozvěděla, že se jedná o SKRYTÉ ČÍSLO.

Odložila mobil zpátky do kabelky a potlačila nepatrný záchvěv paniky. Tak jí nějaký idiot zavolal, aby... co? Aby ji informoval? Varoval? Vyděsil? Co má být?

O nic světoborného nejde.

Proč tedy volající zavěsil?

Proč nedokončil hovor?

Když si vybavila vážný, syčivý tón hlasu při slovech „*Je volný*“, naskočila jí husí kůže.

Podívala se do zpětného zrcátka a rázem jí vyschlo v ústech. Sledovala ji černá dodávka. Určitě to není tentýž tmavý vůz, který viděla na parkovišti restaurace ani ne před hodinou? Ten s tmavými skly, kde uvnitř kouřil muž...?

Neblázni, Eve. Nepanikař. Sama nejlíp víš, kam to může vést.

Ale srdce se jí rozběhlo jako splašené a začaly se jí potit ruce.

Nemysli na to... Nic to nebylo. NIC! Jeden telefonát. Nic víc.

Očima sklouzla ke zpětnému zrcátku. Přibližuje se k ní ten vůz? Věší se jí na nárazník? Věděla toho dost o případech, kdy někdo záměrně najel zezadu na auto oběti, a když ta zajela ke kraji a zastavila, útočník toho využil, vytáhl zbraň nebo nůž nebo...

Srdce jí bláznivě bušilo.

Sešlápala plyn, změnila pruh a předjela cisternu s benzinem. Pick-up ji následoval, a tak jí srdce bouchalo ještě víc. Dokonce uvažovala, že zavolá na tísňovou linku 911.

Vzchop se, přikázala si, ten chlap jen předjíždí nákladák. To je úplně normální.

Znovu dýchala mělce a její kocour, ten zatracený kocour, jako by se nakazil jejím strachem, opět začal kňourat. Ještě jednou se podívala do zrcátka, když předjížděla dodávku a dvě auta. Ručička tachometru ukazovala o dobrých třicet kilometrů víc, než byla povolená rychlost. Prima. Jen ať dostane pokutu. Ať ji zastaví policie. To by její problém vyřešilo.

Když míjela poslední vůz, černá dodávka, o které si myslela, že ji tak drze sleduje, zůstala někde vzadu a zmizela jí z dohledu.

Nesledoval ji.

Nejspíš to ani nebyl stejný pick-up, který viděla na parkovišti u restaurace.

Zbytečně přeháněla.

Už zase.

„Nemá smysl si přidělovat starosti,“ pokárala se nahlas a vzpomněla si na oblíbené rčení své babičky: *Proč si přidělovat starosti dřív, než skutečně nastanou?* „Ach, babi,“ zašeptala, jak se jí zastesklo po ženě, která ji pomohla vychovat, když její matka před patnácti lety zemřela.

Záchvat paniky ji pomalu opouštěl, a tak si zhluboka vydechla. Dalších patnáct minut se snažila soustředit na vysílání v rádiu, vykládala kocourovi nesmysly a každých pár vteřin nervózně pozorovala zpětné zrcátko. Hrozivý tmavý pick-up se už znovu neobjevil.

Třeba měla Anna Maria pravdu. Možná byla ještě příliš daleko od své původní formy. Ale bude vůbec někdy ženou, kterou bývala, než ji zasáhla kulka?

Samozřejmě že ne.

Nikdo by nebyl stejný.

Ne, když věděla, že milovaný muž, kterému věřila víc než sobě, se ji pokusil zabít.

Dýchal rychle a přerývaně.

Srdce mu bušilo tak mocně, že hluk z dálnice, obvykle zastíňující vše ostatní, nebyl vůbec slyšet. Zaklapl ukradený telefon a navlhčil si rty. Ačkoli oči upíral přímo před sebe a řídil instinktivně, jeho mysl se zaobírala jen jí. Vybavoval si a vychutnával zvuk jejího hlasu, když zvedla telefon.

Haló.

Nevinná.

Důvěřivá.

Jedno nepatrné slůvko a kolik v něm rozvířilo emocí. Pevněji stiskl volant a usmál se. Tělem mu projíždělo chvění a cítil, jak je vzrušený. Zpoza mraků vysvitlo slunce. Šlápl na plyn. Dodávka se rozjela o něco rychleji. Předním sklem plným rozpláclych much a brouků opět zahlédl její auto. Necelý kilometr před ním její toyota přejížděla do levého pruhu a lehce proplula kolem dalšího tiráku.

Srdce mu bušilo.

Za slunečními brýlemi přimhouřil oči, jako kdyby dokázal natolik zaostřit, až by ji spatřil. Uvolnil prsty na volantu.

No tak, zlato. Jen jeden pohled..., nic víc nechci.

Pak její auto zmizelo v táhlé, dlouhé zatáčce. Ale on věděl, že je blízko. *Cítil* ji. Dobře věděl, kam jede, ale nemohl si ji nechat příliš odjet, nemohl ji ztratit z očí, kdyby snad náhodou někam odbočila.

Ne, musel zůstat na dohled.

Aniž by se podíval do zpětných zrcátek, šlápl na plyn a proletěl kolem starého mercedesu, co spaloval příliš oleje, protože mu z výfuku unikal černý kouř.

Ještě rychleji!

Ztrácí ji!

Sešlápl pedál až na podlahu. Jeho dodávka zaburácela, když mýjela novější Ford Focus, ve kterém si vyhrávali heavy-metalovou hudbu tak nahlas, až zavřenými okénky slyšel dunění kytar.

Oči stále upíral přímo před sebe a sledoval malou červenou toyotu s Eve za volantem.

V chatě to napoprvé pěkně zkazil.

Přežila.

Stejnou chybu dvakrát neudělá.

4

Eve nemohla dojet do New Orleansu bez další zastávky. Ručička na ukazateli benzínu se dostala téměř na nulu, zatímco její močový měchýř byl skoro plný. Do města jí zbývalo sice už jen nějakých sto kilometrů, ale musela zastavit. Zajela k benzinové pumpě s malou samoobsluhou, jejíž parkoviště využívali i hosté vedlejší kavárny. Za přístupovou cestou pak byl McDonalds, kde stála fronta aut a nákladňáků k výdejnímu okénku a jiní soupeřili o volná parkovací místa u vchodu.

Eve zajela ke stojanům a počkala, až dodávka před ní odjede. Nakonec doplnila nádrž, převezla vůz na parkoviště, vytáhla Samsona ven z přepravky, aby ho několikrát pohladila po dlouhé srsti, a pak mu nalila vodu ze své láhve. Tiskl se k ní jako smyslů zbavený a drbal si hlavu o její bradu. Chlácholila ho, že je moc hodný, ale když ho vracela do přepravky, zase žalostně naříkal. „Už to nebude trvat dlouho,“ slíbila, nechala ho v autě a propletla se mezi vozy zaparkovanými před obchodem. Ten si na nedostatek zákazníků rozhodně nemohl stěžovat. Uvnitř stála spousta lidí ve frontě, aby zaplatili za benzin, limonády, nachos, cigarety a pivo. Před toaletou čekala nejmíň pět minut, než se dostala na řadu. Když se myla, zahlédla svůj odraz v malém zrcadle, zamračila se, ale nepodnikla nic, čím by svůj vzhled napravila. Koho zajímá, že má rozčuchané vlasy a rtěnka se jí setřela už před mnoha hodinami? Vyšla z toalet, prošla davem lidí, popadla sáček bonbonů M&M, malou tubu aspirinů a láhev limonády Dr. Pepper.

Při čekání ve frontě si všimla, že vysoko nad hlavou je připevněné zrcadlo. Bylo vypouklé a poskytovalo prodáváči sice rozostřený, ale panoramatický pohled na celý interiér obchodu. V zrcadle zahlédla několik zákazníků, co se probírali regály, prohlíželi zboží a vybírali svůj nákup, ale jeden muž stál sám, nenakupoval a jen se přes velké tmavé brýle díval na vchod do obchodu... nebo... se díval na ni?

Nebud' hloupá, řekla si a ohlédla se přes rameno. Neviděla přes nakupené zboží na nejvyšším regále a v duchu se na sebe zlobila,

že si vymýšlí. Přece ji proboha nikdo nesleduje, nevykukuje zpoza roliček papírových ubrousků a krabic s cereáliemi!

Ne – všechno vězí v její hlavě. Od toho podivného telefonátu je strašně nervózní.

„Překonej to,“ zamumlala si pro sebe, ale když ji dívka za pultem počastovala překvapeným pohledem, Eve se jen zmohla na rozpačitý úsměv a rychle zaplatila za svůj nákup i plnou nádrž bezolovnatého benzinu.

Venku se zatím nad stříškou kryjící benzinová čerpadla vyčásilo, mraky se rozehnaly a zbyl jen řídký opar, který se rychle zvedal. Slunce stálo nízko na obloze a bylo jasné, že se během hodiny setmí, ale prozatím tak prudce zářilo, až ji oslepovalo, a jasné odlesky skla a kovu vytvářely na oleji plovoucím na loužích vody na nerovném asfaltu maličké duhy.

Eve zahýbala krkem, až jí v něm luplo, a pak vklouzla na sedadlo za volant. Roztrhla sáček s cukrovinkami a odšroubovala víčko z limonády. Hodila si do pusy pár lentilek spolu s aspirinem a zapila to pořádným douškem. Pak postavila láhev do jednoho držáku na pití a bonbóny do druhého.

Otočila klíčem v zapalování a nastartovala. V té chvíli si všimla tmavého pick-upu zaparkovaného u kavárny. Projel jí záchvěv strachu. Byla to stejná dodávka, která ji, jak se domnívala, předtím sledovala?

Takových aut jsou tisíce, připomenula si. Byla příliš daleko, aby dokázala přečíst zašpiněnou značku, ale určitě to bylo auto z Louisiany. Korba dodávky nebyla prázdná. U zadního okna byla k podlaze připevněná bedna s náradím.

Nejspíš dělník ze stavby nebo údržbář či farmář... O nic nejde. Opravdu?

Pomalou vyjížděla z parkoviště a ve zpětném zrcátku pohlédla k obchodu. Vysoký muž ve velkých slunečních brýlích proklouzl skleněnými dveřmi a upřeně ji pozoroval. „Bože můj,“ zašeptala. Říkala si, že přehání, že ten muž se nejspíš jen díval přes ulici na příjezdovou cestu k McDonaldovi, kde tlupa dětí v minibusu hulákala do mikrofonu své objednávky.

TUTÚTÍ!

Eve zalapala po dechu a dupla na brzdu.

Její auto zastavilo těsně u příjezdové cesty, po které se řítíl červený sport'ák otřásající se duněním hip hopové hudby. Proletěl

jen pár centimetrů před jejím předním blatníkem. Tři teenageři na ni křičeli oplzlosti a ukazovali jí zvednutý prostředníček.

Zhluboka se nadýchla. Srdce jí prudce bušilo. Tak moc se zaobírala vlastním strachem, že vůbec neviděla ani neslyšela, jak se to auto řítí přímo na ni. Kdyby se bývala stala nehoda, byla by to její vina, bez ohledu na rychlost toho druhého vozu.

„Pitomá, pitomá, pitomá.“

Znovu se podívala do zpětného zrcátka, ale nikoho neviděla. Muž, který stál u dveří, odešel. Nejspíš nasedl do svého auta a odjel si po své práci. Neměl s ní nic společného. „Vzmuž se,“ zavrčela na sebe, když vjela na úzkou silnici a mžourala proti nízkému slunci. Na semaforu u nájezdu na dálnici svítila červená, a tak se naklonila na místo spolujezdce a otevřela přihrádku na rukavice, kde měla uložené sluneční brýle.

Do malé přihrádky byla nacpaná hnědá obálka, která hned vypadla na zem. Na podlažku i mezi sedačky se rozletěly desítky papírků, které vypadaly jako roztřepané výstřižky článků z novin.

„Co to sakra je?“ zašeptala. Na semaforu naskočila zelená.

Řidič v džípu za ní zatroubil, Eve šlápla na plyn, vjela na nájezdovou rampu na dálnici a pak se zařadila do proudu vozidel směřujících na jih.

Srdce jí však bušilo a oči těkaly ze silnice před ní na rozházené kousky papíru. Popadla jeden ze sedačky spolujezdce. Měl ostré špičaté okraje a Eve poznala, že byl vystřižený zubatými nůžkami na látku. Srdce jí divoce tlouklo, když si papírek přidržela před volantem a rychle očima přejela nadpis:

DVACET LET STARÁ ZÁHADA VYŘEŠENA, SMRT ŽENY BYLA VRAŽDA

„Cože?“ Jela téměř devadesátkou, a tak se neodvážila číst článek podrobně, všimla si však několika vět.

Faith Chastainová, oběť vraždy.

Nemocnice Panny Marie pro duševně choré.

Detektiv Reuben Montoya z policejního oddělení New Orleans.

Eve rostly úzkost i zmatek. „Můj bože,“ zašeptala a upustila výstřižek. Montoya byl jeden z policistů, kteří Colea zatýkali, a psychiatrickou kliniku znala Eve moc dobře. Její otec tam pracoval, dělal primáře a ona si tam jako dítě hrávala. Faith Chastainová. Proč jen jí jméno té ubohé ženy připadá povědomé?

V hrdle jí vyschlo. Podívala se na další článek. I ten, stejně jako ten první, byl vystřižený zubatými nůžkami.

PODEZŘELÝ Z DVACET LET STARÉHO ZABITÍ
OBVINĚN Z NEDÁVNÝCH VRAŽD

„Dobrý bože, co to...?“ Eve ubrala plyn a rychle si přečetla článek o sériovém vrahovi z New Orleansu. Jednalo se o nemocného muže, který zabil nejméně šest lidí.

Pro další článek už se nenatáhla. Pochopila, o co tady jde. Skousla si spodní ret a snažila se soustředit na cestu před sebou.

Kdo jí v autě tu obálku nechal?

Kdo věděl, že vlastně vyrostla v té staré psychiatrické léčebně?

Proč najednou takový zájem o Faith Chastainovou, ženu, která je tak dlouho mrtvá?

Srdce jí tlouklo a plíce se svíraly. Kdyby se nekontrolovala, snadno by sklouzla až k silnému záchvatu úzkosti. „Nech toho,“ pověděla si nahlas a v duchu začala znovu počítat, *jedna... dvě... tři...*

Někdo jí ty články nechal v autě záměrně..., aby jí něco naznačil.

Proč? Kdy?

KDO?

Všechny zprávy souvisely s tajemstvím halícím smrt Faith Chastainové a byly vystřiženy velmi pečlivě. Někdo k tomu použil zubaté nůžky na látku. Jako by každý malý příběh obklopovaly zuby ostré jako břitva.

Eve naskočila husí kůže.

Slyšela o skandálu kolem staré, opuštěné nemocnice i o těch nedávných vraždách. Před několika měsíci toho byly plné noviny.

Před Royovou smrtí.

Než jí kulka škrábla lebku.

Kdo jí nechal obálku v *zamčeném* autě? Podívala se do zrcátek, ale nezahlédla žádnou zlověstnou tmavou dodávku, co by ji sledovala. Jak někdo dostal obálku do přihrádky na rukavice? Auto vždycky zamyká...

Ale ne u pumpy.

Myslela sis, že budeš pryč jen chvíličku.

Rozptýlil tě kocour. Navíc tě bolela hlava a chtělo se ti čurat.

I tak většinou stiskla dálkové ovládání na klíči a auto zamkla. Dělal to automaticky, měla to zažité a během této cesty byla bezpečnost ještě mnohem důležitější. V toyotě měla skoro všechny svoje věci. Byla by tak neopatrná, aby nechala dveře otevřené?

Usilovně přemýšlela. Vzpomněla si, že dveře zamykala u restaurace, ale... možná, že u pumpy zapomněla? Projelo jí mrazení, když si vybavila telefonát a chraplavý hlas:

Je volný.

Co to sakra znamenalo?

A co ta dodávka, o které si myslela, že ji sleduje? Jakou ta má souvislost... se starou léčebnou?

Nedělej ukvapené závěry.

„To nedělám!“ prohlásila nahlas. Ze zadního sedadla zamňoukal Samson.

Po těle jí vyrazil ledový pot. Znovu se zadívala do zpětného zrcátka a sešlápla plyn. Potřebovala se dostat do New Orleansu co nejrychleji. Až bude doma, ve svém domě za zamčenými dveřmi zajištěnými západkami a bezpečnostními řetězy, přečte si všechny články, které jí někdo nechal v autě, a pokusí se přijít na to, co to má všechno znamenat.

Jedno věděla jistě: někdo ji sleduje. Tlustou obálku dneska ráno v autě neměla, když dávala sluneční brýle do přihrádky s mapami a technickým průkazem.

Do mysli se jí pomalu vkrádala panika. Co dalšího jí ten člověk mohl nechat? Samonaváděcí zařízení? Bombu? Minikameru?

Nech toho. Poslední dobou jsi viděla až moc hloupých detektivek.

Dýchala však přerývaně a tep jí utíkal jako splašený.

Je volný. Vzkaz od neznámého volajícího souvisel s propuštěním Colea Dennise z vězení. Týkal se také Nemocnice Panny Marie? Nechal jí novinové výstřižky tajemný volající? Je v tom nějaké *poselství*, které má pochopit?

Nebo si domýšlí souvislosti tam, kde žádné nejsou? Hledá odpovědi, které zkrátka neexistují?

Takové myšlenky Eve jen naháněly strach a přiměly ji sešlápnout plyn až k zemi.

Našla obálku!

Věděl to.

Cítil její strach, její paniku.

Přes sluneční brýle pozoroval Spasitel vpředu na dálnici auto s Eve. Držel se jí překvapivě blízko. Jen obtížně se soustředila na řízení, dýchala ztěžka a snažila se potlačit strach.

Nedařilo se jí to.

Schovával se za dodávkou a džípem. Její toyotu dělilo od jeho vozu asi půl kilometru. Z této vzdálenosti občas zahlédl její auto a všiml si, jak se drží u krajnice, nepřekračuje rychlost, dokonce zpomaluje, až najednou vystřelila kupředu, toyota okamžitě nabrala rychlost a proletěla kolem dvou tiráků.

Výborně.

Konečně pochopila.

Navlhl si rty a představoval si ji. I on předjel několik vozů. Ale stále si od ní udržoval odstup a zajel do pravého pruhu mezi nákladní vozy. Přesto ji pořád sledoval, protože věděl, kam míří.

Vybavil si její obličej. Hrůzu v očích. Našpulené rty, když si uvědomila, že ji někdo sleduje. Věděl, že volant pevně svírá upocenými prsty, srdce jí zběsile buší a její strach je téměř jako živý dýchající dravec.

Ach ano.

Jeho vlastní srdce divoce bušilo a rozproudilo mu horkou krev.

Vidím tě. Vidíš ty mě? Cítíš mě, Eve? Bojíš se? Jsem tady. Vždycky tady budu. Nemůžeš nikam utéct. Nikdy. Ty a já... osud nás spojí... abychom společně zemřeli.

Usmál se, sešlápl plyn a jeho tmavá dodávka nabrala rychlost, Na obzoru pomalu zapadalo jasné slunce.

Za chvíli bude tma.

Cítil, jak mu v těle proudí sladce mučivý adrenalin.

Protože věděl, co přijde.

Soumrak se Coleovi moc hodil.

Čekal na něj, nervy měl napjaté k prasknutí a v hlavě mu znělo varování Sama Deedse pořád dokola jako nějaká zaseknutá deska: *Drž se od ní dál... Nosí ti smůlu.*

Jo, to věděl od samého začátku.

Ale domníval se, že v současné situaci nemá moc co ztratit.

Čtyři hodiny uklízel a rovnal si věci v pronajatém domě. Potřeboval si odpočinout. A navíc se musel o něco postarat. Už si do džípu naložil malou krabici s nářadím i baterku. Teď vyšel ven

na verandu. Ačkoli byla tma, pouliční lampy vydávaly dostatek světla, aby viděl, že nějaké děti jsou stále venku na skateboardech a kolech a proplétají se mezi zaparkovanými auty a dodávkami. Jeden starý muž seděl na terase a kouřil doutník a šedá kočka se kradla kolem železného plotu u uličky. Ti dvacetiletí mladíci stále pracovali na svém starém autě a k tomu jim vyhrávala hlasitá hudba. Opřel se o zábradlí a do nosu ho uhodil vlhký zápach New Orleansu – pach, který prostupovala vůně pálícího se tabáku, zplodin a špíny a připomínala, že líně se valící řeka Mississippi odtud není daleko.

Zdálo se mu, že jeho dům policie nesleduje, ale nebyl si tím úplně jistý. S jistotou však věděl, že detektivové Bentz a Montoya se nevzdají a půjdou po něm. Takže bude muset být obzvlášť opatrný.

Nastoupil do starého džípu a pomalu vycouval z popraskané betonové příjezdové cesty. Žádné další auto v ulici se nerozjelo, nezahlechl startování motoru, nezahlédl reflektory.

Přesto si nemohl být jistý.

Jedním okem sledoval zpětné zrcátko a hodinu projížděl ulicemi města, zajel k pumpě a doplnil benzin, zastavil se v obchodě a nakoupil si a nakonec pomalu projel čtvrtí plnou skladišť a továrních hal i Francouzskou čtvrtí. Nezdálo se, že by ho někdo sledoval. Žádné auto za ním nezmizelo a okamžitě ho nenahradilo další z týmu. Nepřekračoval povolenou rychlost, vjel na Pontchartrainskou dálnici, aby z ní hned sjel, dvakrát přešel přes řeku a neustále hlídal a kontroloval auta kolem sebe, díval se do zrcátek a byl ve střehu, aby mu nic neuniklo. Policie by byla jistě dobře vybavená, používali by nejméně dva nebo tři různé vozy, ale po poslední zastávce u obchodu pár bloků od ulice Bayou St. John, kdy se za ním nikdo nerozjel, cítil, že je v bezpečí a nikdo ho nesleduje.

Prozatím.

Mohl tedy začít myslet na Eve.

Proklínal její krásný, prolhaný obličej. Pořádně ho podvedla, zradila, zneužila a nalíčila na něj past. Jak mohl být tak slepý?

Kladl si tu samou otázku už tři měsíce a zatím nepřišel na žádnou odpověď. Žádná mizerná logika. Ale nemohl se s ní vidět, nemohl s ní mluvit ani z ní dostat nějaké rozumné vysvětlení.

Tohle všechno se ale mělo změnit.

Jakmile si zařídí pár maličností tady na místě, naplánoval si cestu do Atlanty, kde si to s ní pěkně vyříká.

Kruci, tolik ji miloval, myslel, že zbytek života stráví spolu, ale ona se k němu otočila zády. Žádná škoda.

Domníval se, že spí s Royem, ale stále si tím nebyl jistý. Pravda byla tak zamotaná. Ale věděl, že v jejím životě je ještě někdo jiný, muž, o kterém se nikdy nezmínila, muž, kterého chránila.

Zaskřípěl zuby. Vzpomínky byly jednou z forem mučení – možná masochistickou, ale přesto potřebnou.

Prsty mu samovolně sevřely volant, když si vybavil jejich poslední hádku. Byla celá zardělá a sálala z ní radost z prožitého sexu. Leželi na potem zbrocených prostěradlech a ona ho škádlila, štípala ho do krku i do hrudi a hrála si s jeho bradavkami. Naprosto ho ošálila. Jeho srdce se pomalu uklidňovalo, dech měl stále ještě zrychlený a ona se ho znovu začala dotýkat, laskala ho horkými konečky prstů, a když na noze ucítila jeho mužnou odezvu, růžovými rty jí uniklo slabé radostné zavrnutí.

„Podívejme se,“ zašeptala. Modrozelené oči jí rozpustile zářily. „Ty jsi zase připravený.“

„A ty ne?“ zeptal se jí. Pusu jí tiskl na ucho.

„Nejspíš se dám přemluvit.“

Zasmál se její náhlé zdrženlivosti.

„Když se budeš hodně snažit.“ Její horký dech ho sváděl a laskal na kůži.

„To je zkouška?“ Políbil ji na citlivý bod na šíji.

„Hmmm.“

„Jak mi to jde?“

„Jen tak tak,“ zamumlala, přestože její ruce už prováděly kouzla na jeho zádech a bradavky jí ztvrdly. Jazykem přešel po jedné, až se Eve prohnula.

„Jen tak tak, no to mě podrž.“ Jeho dech ovanul mokrou špičku její bradavky.

„Ráda, nejlíp za tvůj zadek.“ Rukou sevřela jednu půlku a špičkami prstů po ní přejížděla.

Tělem mu zacloumal chtíč a rázem byl rozžhavený doběla, jak moc po ní toužil. Cítil, jak se ho důvěrně dotýká, když jí koleno roztáhl nohy a...

„Do prdele!“ ulevil si v prázdném džípu nahlas. Jel o dvacet kilometrů rychleji, než byla povolená rychlost, a riskoval, že ho

zastaví policie, i když on by se měl všem potížit i střetům s policisty vyhýbat. Hlavně dnes v noci.

Zhluboka se nadechl. Ruce na volantů měl úplně mokré. Z myslí nedokázal zahnat představu nahé Eve, jak leží na zádech, vzdychá, rty má rozevřené, tváře zrudlé a z vlhkých očí jí vyzařuje žhavá touha.

Té noci po několika vteřinách dalšího milování jí zazvonil mobil a ona málem vyletěla z postele. Jako by ji volající Royal Kajak na neviditelných drátkách vytáhl na nohy.

„Ty teď jdeš pryč?“ Cole neskrýval překvapení ani rostoucí hněv, když ji pozoroval, jak si natahuje džíny.

„Ano.“

„Proč?“

„Potřebuje mě.“

„Je to cvok.“

„To snad nemá nic společného s tím, že si potřebuje promluvit.“

„O čem?“

Zaváhala a on vycítil, že mu lže, když říká: „Nevím.“

„Jistěže víš.“

„Nevím, dokud s ním nepromluví.“

„Teď v noci? Copak to nemůže počkat?“ Podíval se na hodiny. Bylo po desáté. Ale jeho námitky narazily na zeď nezájmu.

„Nebudu dlouho pryč. Vím, že je pozdě, ale... Roy už je takový.“ Protáhla paže ramínky maličké podprsenky a pak si přes hlavu natáhla tričko s dlouhými rukávy.

„Kde se s ním máš sejít? Copak nemůže přijít sem?“

„Ne... je... on je v chatě jeho strejdy, v té, co jsem ti o ní povídala..., kam jsme jezdili jako děti.“

„V té rybářské chatě?“

„Přesně v té.“ Prohledala ložnici, našla jednu botu a obula si ji.

„Zavolej mu zpátky. Řekni mu, že se sejdete tady. Nebo... nebo u tebe doma. Nebo ráno, prokristapána.“ Cole se na posteli překulil a posadil se. „Nemůžeš jet do nějaké barabizny uprostřed močálu. Já jsem tam vyrostl a není to tam bezpečný.“

„Už tam je. Čeká na mě.“

„A co? Nejede mu auto? Copak mu nemůžeš zavolat zpátky a domluvit se na něčem jiném?“

„Já tam pojedu, Cole.“ Její hlas nepřipouštěl žádné námitky. „A, tady je.“ U okna objevila druhou botu a nazula si ji. „Nebudu se o tom bavit. Roy je moc důležitý pro můj výzkum, to snad víš.“

Cole dobře věděl, že to, co Roy Eve řekl do telefonu, nemělo vůbec nic společného s jejím studiem patologického chování. „Jestli se jedná jen o tvůj výzkum, může to počkat do rána.“

Oblékla si bundu a zamířila ke dveřím ložnice. Rozhodná žena. Žena s tajemstvím.

Cole odhodil přikrývku. „Sakra, když jsi tak tvrdohlavá, půjdu s tebou.“

„Ne!“ Otočila se na podpatku, aby mu viděla do obličeje. „Chce se mnou o něčem mluvit. A určitě je to důležitý. Nelíbilo by se mu, kdybych nepřijela sama. Nic by mi pak neřekl. Byl by na rozpacích a celý nesvůj.“

„Poslyš, Eve...“

„Kolikrát jsi mě opustil ty? Prostě ses sebral a šel za svým klientem beze slůvka vysvětlení!“

Překvapilo ho, když tak najednou přešla do útoku. „To je snad něco jinýho.“

Odfrkla si a prudce otevřela dveře ložnice.

Cole si uvědomil, že Eve si nedá říct, a tak rychle jako blesk vystřelil z postele a popadl zmačkané levisky. „Mezi právníkem a klientem je určitá dohoda a...“ začal vysvětlovat své důvody, když jednu nohu prostrčil nohavicí a poskakoval ke dveřím.

„Jo, jo, já vím,“ přerušila ho.

Ještě zápolil se zatracenými džínami, když na odpočívadle nad vstupní halou zavolal: „Nelíbí se mi to, Eve.“

Rychle scházela dolů po širokém schodišti jeho domu a jednou rukou se přidržovala naleštěného zábradlí. Ani se na něj neohlédla.

„Není to bezpečný.“ Podařilo se mu nasoukat do kalhot, které si oblékl na holý zadek, ale to už Eve sešla do přízemí.

„Už jsem velká holka, Cole.“

„Počkej, Eve, tohle je šílený!“

Stála u dveří, kabelku měla přehozenou přes rameno a on pospíchal po schodech dolů a pořád ještě zdolával knoflíky poklopce.

„Nemůžeš...“

„Můžu a půjdu.“ Sáhla po klice, ale Cole skočil před ni a zatarasil východ.

„Počkej... chvíli,“ naléhal.

To ji rozzuřilo.

„Ty mě tu chceš zabarikádovat?“ zeptala se nevěřicně.
„Nežijeme snad ve středověku! Jdi mi z cesty!“

„Royovi jsem nikdy nevěřil.“

„Ty nevěříš nikomu,“ vypálila. „Zdá se, že ani mně. Takže přestaň s těma machiavellistickějma, machistickějma, zaostalejma nesmyslami!“

Tehdy udělal největší chybu: zhurta ji popadl za paže, prsty ji pevně sevřel a držel ji.

„Půjdu s tebou.“

Podívala se na jeho zaťaté prsty. „Pusť mě, Cole,“ prohlásila podivným hlasem plným ovládnutí. „A bože chraň, aby ses mě ještě někdy pokoušel omezovat.“ Když se mu znovu zadívala do očí, v pohledu se jí zračil chladný vztek.

„O co jde, Eve?“ zeptal se a povolil sevření. Nedokázal ji pochopit. Jakou moc to nad ní Roy Kajak má? Přítel z dětství? Objekt výzkumu? Nebo něco víc? Šlo o něco hlubšího. Temnějšího. Mnohem důvěrnějšího.

„Tohle teda značně přeháníš.“ Mluvila hlubokým hlasem, jako by mu vyhrožovala. „Značně. Já odcházím. Ty zůstaneš tady, a jestli mi okamžitě teď hned neuvolníš cestu, zavolám policii.“

Pustil její paže, jako by ho bodla, a díval se, jak z kapsičky v kabelce vytahuje mobilní telefon.

„Ty bys na mě zavolala policajty?“

Neodpověděla, jen kolem něj prošla s mobilem v ruce, prudce otevřela dveře a pospíchala k autu.

I dnes po několika měsících slyšel, jak bouchla dveřmi vozu, jak motor toyoty prskal, až nakonec chytil, i jak zlostně zaskřípěly pneumatiky, když couvala na silnici.

Asi dvě vteřiny stál jako omráčený, než zavřel dveře, a pak po dvou vyběhl schody. Přešel po koberci, vstoupil do šatny a rychle vytřel kombinaci na zámku sejfu zapuštěného do zadní stěny. Sebral malou pistoli a pospíchal ke svému autu. Byl zmatený a bál se o ni. To, co se dělo, nebylo správné. Eve skrývá něco moc důležitého. Něco moc velkého.

A on zná k rybářské chatě zkratku.

5

Eve přijížděla setmělou ulicí tajuplně ozařovanou namodralým světlem lamp k domu, který zdědila po babičce. Bolela ji ramena, v hlavě jí pulzovalo, ale konečně se dostala na jediné místo, které mohla nazývat domovem.

Zaparkovala na příjezdové cestě před starou garáží. Babiččin dům stál o samotě, ale z bočních dveří garáže vedla krytá cestička až k němu, dvoupatrovému viktoriánskému sídlu s vysokou věží, kterou její babička používala jako umělecký ateliér tak dlouho, dokud dokázala vystoupat po točitém schodišti. Eve už jako dítě prohlásila tu místnost za své království, a kdykoli s babičkou trávila víkendy nebo letní prázdniny, spala ve věži s překrásným výhledem a snadným přístupem na střechu. V létě sedávala Eve často venku na starých šindelích, přehlížela okolní střechy i koruny stromů a představovala si, že vidí přes třídu St. Charles, ulici Magazine i oblast známou jako Irský kanál až na řeku Mississippi, což pochopitelně nebylo možné.

Ted' si prohlížela starý dům a s úlevou se usmála. „Zvládli jsme to,“ pověděla Samsonovi, když vypnula motor. Nejdřív ze všeho musí toho zatraceného kocoura osvobodit! Než ho pustí ven, musí si opět zvyknout na staronové bydlení uvnitř domu. Teprve pak mu dopřeje trochu svobody.

Pohledem zabloudila k výstřižkům, které stále ležely rozházené po sedadle i podlaze, a rozhodla se, že je prozatím nechá tam, kde jsou. Už jí nenaháněly tolik strachu. *Později*, řekla si pro sebe, vzala přepravku s kocourem a kabelku a vynesla je zadními schody na verandu a ke dveřím.

Měla ten dům s vysokými stropy, úzkými chodbami a vůní Pekanových koláčků, silné kávy a sáčků se sušenými bylinkami strašně ráda, ale hrozně ji překvapilo, že ho babička odkázala právě jí a vynechala jak svého vlastního syna, tak i Eviny nevlastní bratry.

Eve odemkla zadní dveře a prošla do maličké předsínky, ze které se vcházelo rovnou do kuchyně. Rozsvítila několik lamp a

nakřčila nos, protože ucítila prach a zatuchlinu, které se za dobu, co byla pryč, usadily ve starém dřevě. Také ji do nosu udeřil pronikavý zápach hniloby. Podívala se pod kuchyňský dřež a uviděla smetí, které se mělo vyhodit už před několika měsíci.

„Bezva,“ zamumlala, otevřela přepravku a dívala se, jak Samson vystřelil z klece ven. Dalších patnáct minut vynášela smetí do popelnice a připravovala jídlo a vodu pro kocoura. Nakonec vynosila věci z auta. Když dovezla všechna svá zavazadla ke schodišti, naposledy se vrátila k autu a sesbírala rozházené výstřižky i obálku z podlahy a sedadla spolujezdce. Stačilo, aby se jich dotkla, a hned měla pocit, že se ušpinila. Ten, kdo si dal tu práci a vystříhal je, vložil do obálky a počkal si na ten správný okamžik, aby je strčil do auta, to udělal záměrně.

Snažil se ji vyděsit.

Proč by se jinak tajně vloupal do auta? Stalo se to u pumpy, kde možná zapomněla vůz zamknout? Tam přeci viděla muže v tmavých brýlích, jak na ni zírá.

Nebylo pochyb: někdo ji sleduje.

Může být i tady, zrovna teď. Pozoruje tě.

Rychle zdvihla hlavu a zadívala se na prázdnou ulici, temné krkovi lemující její dům i uličku za garáží. Napínala oči i uši, ale nikoho neviděla, neozýval se zvuk kroků na chodníku, necítila proud vzduchu, jak se někdo pohyboval, slyšela jen dešťové kapky padající ze širokých listů mamoty zasazené u příjezdové cesty.

Otrásla se, posbírala zbylé papírky a zamkla auto dálkovým ovladačem. Vůz zapípal a světla zablikala. Už žádná další vloupání. Ohlédla se přes rameno a cítila, jak jí na krku naskočila husí kůže. Kdo to udělal? Sledoval ji někdo?

Všechno vypadalo bezpečně. V sousedních domech i přes zatažené závěsy zářilo v oknech přívětivé světlo. Noc byla klidná, ulicí projelo pár aut a jenom tichý šelest větru rozhýbal pekanové stromy, borovice a duby, které rostly v zahradě. Přesto mohlo zdání klamat. Byla ostražitá a nervy měla napjaté, když pospíchala dovnitř. S úlevou za sebou zavřela dveře a zajistila západku.

Položila obálku i výstřižky v kuchyni na stůl a zpovzdálí je pozorovala, jako by se téměř bála jich dotknout. Bylo tam skoro třicet článků, všechny pečlivě vystřižnuté zubatými nůžkami a všechny se týkaly tragické smrti Faith Chastainové.

Kdo jí je poslal?

Proč?

Co s ní má víc než dvacet let mrtvá žena společného?

Snažila se tomu přijít na kloub a v duchu probírala, co věděla. *Faith Chastainová zemřela v Nemocnici Panny Marie. V psychiatrické léčebně, kde působil Evin otec. V té rozlehlé cihlové budově, kde si hrávala jako dítě, utíkala před řádovými sestrami a špehovala pacienty.*

Eve do sebe zaklesla prsty obou rukou a pokusila se potlačit vzrůstající úzkost. Sama sobě radila: *Doufám, že tě ani nenapadne tam chodit, procházet dlouhými chodbami a pokoji, kde jsi byla svědkem krutého týrání, kterému se kdysi říkalo „léčba“. Copak tě ta stará nemocnice nefascinuje? Není součástí tvého výzkumu? Cožpak už nechceš porovnat fyzické omezování, tak běžné v Nemocnici Panny Marie, s některými antipsychotiky používanými k ovládání duševně nemocných v dnešní době? Otázka stojí: Kdo to ještě ví? A proč se o to zajímá? Co se ti snaží sdělit?*

Eve ztěžka polkla. Jak se upřeně dívala na články, maličko se jí zamotala hlava. Pokud je její teorie správná a někdo ji chtěl buď zastrašit od dalšího výzkumu, nebo... co? Varovat ji? Proč se zaměřil na Faith Chastainovou? Ženu, na kterou si ani nepamatovala.

Nebo ano?

Byla Faith Chastainová jednou z pacientek, které Eve jako dítě tajně pozorovala? Eve se rozbušilo srdce o něco rychleji a zaplavil ji pocit hanby, když si vzpomněla, jak lhala svému otci a říkala, že si jde hrát ven na houpačky nebo se projít do lesa nebo do stáje, kde chovali několik koní, když chtěla ve skutečnosti proklouznout jako duch do nemocnice a plížit se pokoji a chodbami, do kterých neměla nikdy nahlédnout. Na pravidla nebrala ohled.

Bylo to příšerné, ale fascinovalo ji, když viděla pacienty ve svěracích kazajkách nebo jinak svázané. Věděla, že to není správné, ale někteří pacienti ji občas děsili. Některým z nich možná před lety provedli lobotomii, jiné během jejich nemoci léčili elektrošoky.

Její dětské obavy měly moc přivádět ji do rozpaků, a tak jí teď zrudly tváře. Pacienti jí připadali úchvatní, ti, kterým se vyhýbala, i ti, kteří ji děsili, byli nemocní a bojovali s neviditelnými démony. Pochopitelně nerozuměla jejich chorobám nebo psychózám.

Byla tak neinformovaná. Pokud ji to tedy vůbec zajímalo. Tenkrát se víc zaobírala sama sebou než druhými lidmi. Pravda byla, že někteří nejtěžší pacienti ji doslova děsili. Byli zajímaví, ale

hrůzným způsobem. Její zájem o psychiatrii nesouvisel jen s volbou povolání; byl to způsob, jak odčinit minulost. Kvůli svému zranění a Royově smrti promeškala letní semestr, ale doufala, že se na univerzitu vrátí na podzim.

Zahнала vzpomínky a obrátila pozornost k výstřižkům. Někdo bezpochyby ví o její vazbě ke staré nemocnici. Ale koho to zajímá?

S odhodlaným povzdechem došla znovu ke stolu, brala do ruky postupně všechny výstřižky, pročítala je a snažila se je uspořádat do nějakého systému. Na člancích nebyla žádná data, a tak je dokázala roztrždit jen podle typu písma – noviny nebo časopis. Mohla si články najít na internetu a hodlala to udělat, jakmile jí ho opět připojí.

Ale ne dnes večer. Ne ve chvíli, kdy ji po dlouhé cestě zase začínala bolet hlava. Potřebovala se na to vyspat a pak třeba přijde na to, co to znamená. Třela si spánky a přešla k dřezu, kde několik minut nechala téct vodu, zatímco se probírala příborníkem a hledala relativně čistou skleničku. Spolkla další dvě tablety aspirinu, zapila je chladnou vodou z kohoutku a pak se naklonila nad dřez a nastříkala si trochu vody na obličej.

Zavřela kohoutek, v zásuvce našla froté utěrku a osušila si tvář. Všechno, co dnešního dne prožila, maličko vybledlo. Rozhlédla se po místnosti, kde tolik hodin strávila se svou babičkou. Růžové kachličky, květinové tapety v odstínech zelené, šedé a růžové, kdysi bílé skříňky, poškrábaná dřevěná podlaha – kuchyně se nezměnila od té doby, co byla batole a musela stát na židli u pultu, aby si mohla hrát s kouskem těsta, zatímco její babička vytvářela nejsladší pekanový koláč s broskvemi, jaký kdy Eve jedla.

Slabě se usmála, když si vybavila své ruce, maličkou zástěru posypanou moukou i své bratry, babička jim říkala „surovci“, kteří si za každého počasí hráli venku. Už tehdy mezi nimi byly rozdíly. Kyle s Vanem si museli boty zouvat v předsíni a nesměli se v domě „rvát“, ale Eve si mohla dělat téměř všechno, co chtěla. Byla babiččiným nejoblíbenějším vnoučetem a byla jím od samého začátku. Ačkoli Eve adoptovali, babička ji považovala za výjimečnou, protože upevnila pouto mezi Terrencem Rennerem a jeho manželkou, ženou, která si do manželství přivedla dva syny zplozené mužem, jenž strávil víc let ve vězení než na svobodě. Evin otec sice Kylea i Vana adoptoval, ale v době sňatku to byli neposlušní čerství puberťáci se vzdorovitým chováním. „Výtržníci

a uličníci,“ říkávala babička. Naproti tomu Eve přišla do rodiny jako kojenec.

Nebylo příliš obtížné přijít na to, proč ke Kyleovi a Vanovi nepřirostla. Kyle vyrostl v neurotického nešťastného muže a Van trávil dospělost přemýšlením pouze o sobě. Byl to narcista do morku kostí.

Eve už teď věděla, že uctívaná babička byla ve skutečnosti náboženská fanatička, která si vychutnávala zahrávání se svými oblíbenci. Naplno se to projevilo po její smrti – stará paní ve své poslední vůli rozhodla, že lví podíl jejího majetku připadne Eve. Kyleovi a Vanovi odkázala maličkosti a Evin otec, její jediný syn, dostal opuštěnou farmu uprostřed bažinatých pozemků a pár otcových památek z druhé světové války.

Všichni muži v rodině tak museli spolknout hodně hořkou pilulku.

V době, kdy se Eve o dědictví dozvěděla, bojovala se svým svědomím, protože se jí to celé zdálo nespravedlivé, ale nakonec se rozhodla, že pokud někdy ten dům prodá, se svými bratry se vyrovná.

Ale ne dnes večer.

Teď byla utahaná. Prošla domem a rozsvítila stolní lampy. Dole popadla největší kufr a vynesla ho po vrzajících dřevěných schodech. Kdysi barevný běhoun byl omšelý stejně jako zbytek domu a Eve občas napadalo, jestli jí babička odkázala zlatou husu, nebo to je spíš danajský dar. Zmodernizovat starý dům, aby se přitom zachovalo jeho historické kouzlo, by stálo spoustu peněz, a tak tu prozatím bude muset zůstat roztřepaný běhoun, uštípané růžové kachličky i blednoucí tapety.

V prvním patře se zastavila, popadala dech a zamračila se, když jí došlo, jak je stále ještě slabá. Všechno kvůli kulce údajného vraha.

Kvůli Coleovi.

Jejímu milenci.

Jejímu důvěrníkovi.

Útočníkovi.

Žaludek se jí sevřel v tvrdou kouli, když si představila ten hezký, rozzlobený obličej, který na ni hleděl. Pak zvedl zbraň a v záblesku světla a přes tříštící se sklo ji málem zabil.

Tak to bylo.

Nebo ne?

Cole se ji pokusil zavraždit...

„Zmetek,“ zašeptala a snažila se na to nemyslet. Dnes v noci o tom nebude přemýšlet.

Došla do své ložnice, špinavé šaty hodila do koše, zbytek, přestože byl zmačkaný, pověsila. Naposledy sešla dolů, našla Samsona, vzala ho do náruče a poslouchala, jak hlubokým hlasem přede. Cítila, jak si ocas obtočil kolem jejího těla, které dunělo jeho vrněním.

„Omlouvám se za tu hroznou, dlouhou cestu,“ řekla. „Ty jsi tak hodný, moc hodný kluk. Odpustíš mi?“ Kocour se na ni zadíval širokýma zlatýma očima, pak si otřel hlavu o její bradu a hlasitě zapředl. „Tak jsme tu, Samsone. Co budeme dělat? Hm? Nejspíš začneme znovu.“

A setkáme se s Colem. Za každou cenu.

Kocour jí vyklouzl z náruče, skočil na okenní parapet u kuchyňského stolu a zadíval se ven do noci.

„Nechod’ na pult,“ varovala ho Eve jako vždycky. „Ani na stůl.“

Znovu překontrolovala, že jsou všechny dveře zamčené a zajištěné, a pak odešla do koupelny. Zavřela za sebou dveře, umyla starou vanu na nožičkách, natočila do ní vodu, svlékla si šaty a vstoupila do teplé vody.

To je ráj, pomyslela si a ponořila se až po bradu. Cítila, jak jí voda hladí tělo a uvolňuje napětí ve ztuhlém krku a zádech. Zavřela oči. Voda ji pohltila a přes zvuk vlastního dechu uslyšela vítr šumící ve větvích magnolií na dvorku a skřípění i steny starého domu.

Do mysli se jí vloudila Coleova podoba. Široký, ale hezký obličej, pronikavé modré oči, jejichž barva se během dne mění, a úzké rty, které se dokázaly ještě ztenčit v tichém vzteku, nebo se jejich koutky pobavením nadzvedávaly. Myslela si, že je ten pravý, pokud vůbec někdo takový existuje – a mýlila se, uvědomovala si teď, když sáhla po popraskaném kusu mýdla.

Smrtelně se mýlila.

„Do prdele,“ nadával Cole. Byl na cestě z města. Myšlenky na Eve ho nikam nedovedly.

Obezřetně sledoval provoz, najel s džípem na most klenoucí se nad jezerem Pontchartrain a jen letmo si uvědomoval kilometry

temné vody rozpínající se všemi směry. Nervózně zabubnoval prsty na volant, a když se ocitl za širokým pruhem jezera, projel několika malými městy až k zalesněné oblasti, kde jeden jeho bratranec stále vlastnil montovaný domek. Hrávali si tu jako děti, ale domníval se, že se sem Jim, který už byl dlouho ženatý a bydlel blízko Philly se svou ženou a synem, už dobrých pět let nepodíval. Zaparkoval na cestě a vyčkával.

Pět minut.

Deset.

Nikdo se neobjevil.

Buď teď, nebo nikdy.

Popadl bednu s náradím, vytáhl baterku a zamkl džíp. Noc byla chladná a mezi stromy a houštím této bažinaté zátoky se vznášela řídká mlha, která pomalu ustupovala. Cole si natáhl silné rukavice, přeskočil plot a zamířil ke starému domu. Byl dlouhý, ale nízký, kdysi bílé monstrum uprostřed jinak tmavých lesů. Riskl to a přejel kuželem světla z baterky po stárnoucím hliníku a skle. Závěsy byly zatažené a na nich viditelné skvrny, pavučiny kolem špinavých oken, kde se nějak dokázal zachytit i mech.

Už dlouho tady nikdo nebyl.

Kromě lovců a rybářů, kteří prošli kolem, byl patrně poslední, kdo obešel starý montovaný domek. Nezahlédl ani stopu po ohništi nebo rozlomený zámek, který by značil, že odlehlou budovu našli squatterři.

Tím líp.

Cole měl pocit, že ho tlačí čas, a tak si pospíšil po staré stezce vyšlapané zvěří, až se dostal na rozcestí. Bez zaváhání zahrnul k jihu a došel k molu, kde kdysi jeho bratranec přivazoval malý člun. Žádná loďka už tu nebyla a molo se rozpadalo, některá prkna chyběla dokonce celá. Cole si posvítíl na temnou vodu a uslyšel šplouchnutí. Nejspíš ze země do vody vklouzl aligátor.

Přejel kuželem světla po břehu, až našel osaměle stojící cypřiš s rozštěpeným kmenem a vybledlou kůrou. Tyčil se na břehu jako strašidelná stráž. Cole vyslal vzhůru tichou modlitbu, aby se k němu za poslední rok nikdo nedostal. Obešel ho a u vody našel díru mezi holými, obnaženými kořeny. Cole si popotáhl rukavice a pak zkusil do otvoru posvítit baterkou, ale nic neviděl. Protože otvor mezi kořeny nebyl o moc větší než lidská ruka, nemohl si být úplně jistý, že v díře nic není. Přidřepł blíž ke kmeni stromu a z krabice s náradím vytáhl šroubovák s dlouhým držadlem. Dloubal

a píchal jím dovnitř, kdyby se tam náhodou ukrývalo nějaké zvíře. Nechtěl překvapit spícího jedovatého ploskolebce ani jiného tvora, který si v dutině mohl hledat skrýš.

Žádné zvíře nezasyčelo, nezavřískalo, neskučelo ani z otvoru nevyletělo, ale přesto mu srdce bušilo dvakrát rychleji než obvykle. Opatrně sáhl dovnitř a odškrábal hlínu, kterou kdysi nahnul dovnitř, až prsty narazil na něco tvrdšího. Ve tmě se usmál. „Bingo,“ zašeptal, rychle hrabal, až vytáhl silonovou ledvinku.

Cole zastrčil neotevřenou taštičku do krabice s nářadím a rychle se vrátil zpátky po vlastních stopách. Mezi stromy a nízkým křovím téměř utíkal. Nic neslyšel, jen zvuk svého vlastního zrychleného dechu a bušícího srdce. Kdyby ho teď někdo viděl, měl by hodně co vysvětlovat.

U plotu zhasl baterku, přešel ho a hladce přistál asi patnáct metrů od svého džípu. Zarazil se. Vyčkával. Popadal dech a snažil se zachytit sebemenší důkaz, že je sledován nebo že je někdo poblíž.

Vteřiny odtikávaly.

Za límec mu stékal pot.

Někde na východě tiše zahoukala sova, ale on ve tmě neviděl žádnou postavu, nevycítil žádný pach, který by se nehodil do nočního vzduchu, neslyšel praskající větvičky ani tiché kroky.

Pohni se. Bud' teď, nebo nikdy.

Stále pečlivě sledoval okolí, ale vydal se kupředu, a když na něj nikdo nevyskočil, rychle a jistě došel až ke svému vozu. Odemkl ho, otevřel dveře a hodil dovnitř krabici s nářadím a se špinavou ledvinkou.

Opatrně vycouval z příjezdové cesty. Nečekaly na něj žádné červenomodré majáky, žádní urostlí policisté s pistolemi nebo obušky. Na okresní silnici šlápl na plyn a vyrazil vpřed, zároveň ale pozoroval balíček na vedlejším sedadle. Teprve když ho od domku dělilo skoro deset kilometrů a on projížděl malým městem na cestě zpátky domů, otevřel zip ledvinky a sáhl dovnitř. Prsty nahnátl umělou hmotu. Rozsvítil světlo a uviděl peníze. Patnáct pevných ruliček, každá v hodnotě tisíce dolarů, převázaných a zabalených v zapečetěném igelitovém sáčku. Patnáct tisícovek. Nebylo to zrovna královské výkupné, ale pomůže mu v začátcích.

Špinavé peníze, pomyslel si, ale bylo mu to úplně jedno.

Montoya se podíval na svůj odznak a hodil ho na stůl. Jeho práce občas vůbec nestála za tu námahu. V kuchyni nakoukl do ledničky, vzal si pivo a otevřel ho. V místnosti byl nepořádek, protože ji zrovna od základu předělával. Některé vedení fungovalo, jiné ne, a společná zeď oddělující jeho strohý řadový domek od sousedního byla stržená. Aby udržel teplo uvnitř, pověsil igelitovou plachtu mezi obě poloviny, které se brzy spojí v jeden obývací pokoj. Kuchyně bude dvakrát větší, budou mít dvě koupelny a ještě jednu ložnici.

Konečně.

Dvakrát si lokl piva, posadil se na židli s proutěným opěradlem a nepřítomně pohladil hlavu velkého psa. Hershey, čokoládová labradorka jeho přítelkyně, olízla Montoyovi dlaň. Montoya zahuhlal „hodná holka“, ale vlastně si Hershey nevšímal, protože se díval na kopii spisu, který dal dohromady o vraždě Royala Kajaka.

Muselo tam být něco, co jim uniklo; nějaký důkaz, který by Colea usvědčil ze zločinu. Přesněji: nějaký důkaz, který nezneškodnotili – nebo neztratili. Zatím našli utržený kousek černé vlněné látky, který se hodil k roztrženému Dennisovu pulovru, ale ten útržek se ztratil dřív, než ho mohli prozkoumat a najít na něm krev nebo jiné tkáně, nebo ho jen porovnat s rukávem svetru, který objevili v Coleově koši. Potíž byla v tom, že sám pulovr na sobě žádnou krev neměl, jen díru, takže neměli nic určitého. A i kdyby se chybějící kousek najednou někde objevil, byla by to *jediná* část svetru s usvědčujícím důkazem, takže jaké mají šance? Přesto to byl velký přehmat oddělení, který si nemohli dovolit, zvláště ne u muže jako je Cole Dennis.

Což znamenalo, že kromě výpovědi Eve Rennerové neexistuje žádný důkaz, že Dennis v chatě byl.

„Sakra,“ zamumlal Montoya a potřásl hlavou. Neměli dost, aby toho zmetka udrželi za mřížemi, a jejich korunní svědek trpěl závažnou ztrátou paměti.

Takže teď je Dennis na svobodě.

Montoya přemýšlel, jestli Eve Rennerová celý případ sabotovala záměrně. Ona a Cole Dennis byli milenci. Proč ho pak ale vůbec obvinila?

Prohrábl si nataženými prsty krátce zastřižené vlasy a zamračil se tak, až ho zabolet obličej. Pomyšlení na toho slizkého advokáta,

který vyklouzl z obvinění z vraždy, hnulo Montoyovi žlučí a sevřelo mu žaludek.

Hershey krátce zaštekala a rozběhla se ke dveřím. Ocasem bušila do opěradla židle a vířila prach.

Abby je doma.

Montoyova špatná nálada se malinko rozjasnila.

V předních dveřích to zarachotilo, otevřely se a Abby Chastainová se zastavila na prahu, aby setřásla z deštníku vodu, pak ho složila a dala do stojanu blízko dveří. Fenka se mohla zbláznit a kroutila sebou jako šílená. Když si Abby svlékla baloňák a pověsila ho na zahnuté rameno věšáku v předsíni, střetla se očima s Montoyovým. Svůdně se na něj usmála a jemu se okamžitě rozproudila krev touhou. „Ahoj.“

„Tobě taky.“

„Promiň, že jdu pozdě, ale stavila jsem se pro jídlo. Počkej chvílku – hej, ty. Chyběla jsem ti?“ zeptala se vrtící se fenky a klekla si, aby mohla labradorku podrbat za ušima. Hershey kňourala a strkala jí hlavu na prsa. „Jo, já taky.“ Pokud to vůbec bylo možné, Hersheyin ocas tloukl ještě mocněji. „Hele, zpomal,“ přikázala jí se smíchem Abby, protože málem přepadla dozadu.

I Montoya se té scény musel zasmát. Špatná nálada úplně zmizela, když se Abby narovnala a oprášila si ruce. „Tak tohle,“ ukázala směrem k Hershey, „je přivítání, jaké očekávám, detektive.“ Přešla k otevřeným dveřím a z houpačky na verandě donesla dovnitř igelitovou tašku a aktovku. Obojí musela odložit, aby mohla otevřít dveře.

„Chceš, abych kroutil zadkem a kňoural?“ Montoya odstrčil židli.

„Pro začátek ano. A pak, ach ani nevím, mohl bys mi strčit nos k obličejí a celou mě olízat.“

Usmála se na něj. Bože, byla nádherná. I když si vlasy stáhla dozadu, některé rudoblondáté prameny se uvolnily a rámovaly jí obličej. Měla malou pusku, často zamyšlením našpulenou, a oči v barvě hodně staré whisky. Dostala ho tak, jak se to žádné jiné ženě nepodařilo. Teď z jejích očí zářila rozpustilost. „A nezapomeň mi políbit nohy a říct mi, že jsi do mě blázen a že beze mě nemůžeš žít.“

„A co za to dostanu?“

„Hm, nech mě popřemýšlet.“

Třemi velkými kroky překonal vzdálenost mezi nimi.

„Co bys rád?“ zeptala se tiše.

„Pozor,“ varoval ji, „dostáváš se do nebezpečných vod.“

Nadzvedla jedno obočí v rozmarném vzdoru. „To je moje specialita.“

„Ach madam.“ Hlasitě se zasmál a potřásl hlavou. Objal ji a řekl: „Zapomeňme na večeri a pojďme rovnou do postele.“

„Ani náhodou. Ne, když jsem deset minut hledala místo k zaparkování, ze zoufalství jsem pak auto postavila na vyhrazené parkoviště pro zásobování a stála ve frontě na poslední objednávky thajských smažených nudlí. Promiň, ale nejdřív se najíme. Ale pak... kdo ví?“

„Ty děláš tak *hrozný* potíže.“ Vášnivě ji políbil na ústa. Cítil, jak se mu poddává. Když zvedl hlavu, vzdychla. „Ty jsi tak přesvědčivý, ale vážně, pojďme se nejdřív najíst. Dneska tu žádný dělník nebyl, co?“

„Zítra. Slíbil to.“

„Hm,“ prohlásila nevěřičně a prohlížela si igelitovou stěnu za televizí s obrovskou obrazovkou. Kde kdysi bývaly vestavěné police, teď visela jen zašpiněná plastická zábrana oddělující Montoyův obývací pokoj od zničeného obývacího pokoje, který kdysi patřil Selmě Alexanderové. „Hele, co je tohle?“ dívala se na stůl, kde kolem jeho odznaku ležel rozložený spis Colea Dennise. „No ne, o tom jsem slyšela. Ve všech zprávách hlásili, že Colea pustili.“ Přešla do kuchyně s fenkou v patách, rozvázala igelitovou tašku a otevřela krabičky s jídlem. Když dávala kouřící nudle, zeleninu a kuřecí maso na dva talíře, dodala: „Vím, že je to proti všemu, čemu věříš, ale možná bys to měl nechat plavat.“

Montoya zavrtěl hlavou. „Nemůžu. Cole je v tom namočený. Vím to.“

„Ale nemůžeš to dokázat.“

„Zatím ne.“ Podrbal si bradku a šel za ní do kuchyně, kde se zády opřel o pult.

„Připadá mi to jako pomsta.“

„Říkej tomu, jak chceš.“ Lokl si piva z láhve. „Musí být nějaký způsob, jak toho hajzla dostat, a já mám v úmyslu na něj přijít.“

Podala mu talíř a řekla: „Udělej místo na stole a připrav vidličky. Pokud nechceš hůlky...“

„Vidličky stačí.“

„Kde je Ansel?“

Montoya pokrčil rameny. „Netuším.“

Probodla ho zlatavým pohledem. „Byl tu, když ses vrátil domů?“

„Nevím. Říkám ti, že mě ten kocour nesnáší.“

„Ale prosím tě!“ prohlásila nepatrně zoufalým tónem. „Vůbec se nepokoušíš s ním spřátelit.“

„Na to je potřeba dvou.“

„Dvou je potřeba na ‚tango‘.“

„Vážně?“ Široce se na ni zakřenil a Abby ho sjela ostrým pohledem, podala mu vidličky a poručila mu, aby prostřel stůl. Sama se vydala hledat ubohého šedého kocoura. Montoya neměl kočky rád, ale tenhle kocour mu připadal obzvlášť příšerný. Trpěl ho, protože Abby byla tím zatraceným zvířetem úplně očarována.

Za pár okamžiků se vrátila a držela ho v náručí. Kocour hlasitě předl a ona drbala jeho bledé břicho a láskyplně vrkala do Anselových z kocouřích bitek rozervaných uší. Zvíře obrátilo hlavu a zadívalo se na Montoyu širokýma žlutýma očima tak samolibým pohledem, až Montoya téměř uvěřil, že rozumí každému slovu a využívá toho ke svému prospěchu. „Vidíš, je živý a zdravý.“

„Choulil se pod postelí.“

„Říkám ti, nic jsem mu neudělal, pouze jsem vešel do dveří.“

„Jistě, detektive,“ naoko se zlobila, když se kocour vykroutil z její náruče a dopadl na podlahu, jen aby se schoval pod pohovkou.

„Nenávist na první pohled.“

„Nic si z toho nedělej. Najez se,“ pobídla ho, vyndala dvě prostírání z příborníku a položila je na stůl.

Montoya vzal z ledničky druhé pivo, a když se mu do mysli začaly vkrádat myšlenky na Colea Dennise a jeho znovunabytou svobodu, přinutil se pustit ten případ z hlavy. Možná potřebuje vysadit. Otevřel láhev a podal ji Abby, donesl ubrousky, sojovou omáčku a nože a usadil se na židli proti ní.

Jejich společné bydlení bylo tak nové, že mu to ještě občas připadalo zvláštní. Zasnoubili se a ona se k němu nastěhovala, a ačkoli se znali teprve krátce, byl si jistý, že chce strávit zbytek svých dnů s ní – s rozvedenou ženou, jejíž život se změnil v chaos v okamžiku, kdy ji poprvé spatřil.

„Dneska mi volala Zoey,“ řekla a natáčela nudle na vidličku.

Zoey byla Abbyina starší sestra a bydlela v Seattlu. „Jak se má?“

„Zeptala jsem se jí a ona odpověděla, cituji: ‚Ve dne jsem mnohem hezčí.‘“

„Její sebevědomí jí potíže nedělá,“ prohlásil, ale oba věděli, že Zoey narážela na plastickou operaci, která jí pomohla zahladit jizvy po strašném útoku, při kterém málem zemřela. Montoya nepochyboval, že se Zoeyin obličej zahojí, ale starost mu dělala její duše, a to, zda hrůza, kterou zažívala, když ji věznil šílenec a její život tak visel na vlásku, bude vůbec někdy úplně zapomenuta.

„Chtěla vědět, jestli se zjistilo něco nového o matčině dalším dítěti.“ Abby položila vidličku a zadívala se zpříma na Montoyu. „Řekla jsem jí, že jsem na nic nepřišla.“ Čelo jí zbrázdily vrásky zklamání a Montoya jejímu rozčilení rozuměl. Abby vyrostla v přesvědčení, že ona a Zoey byly jedinými dětmi Faith Chastainové, zmučené ženy, která strávila mnoho let své dospělosti v Nemocnici Panny Marie, psychiatrické léčebně, co byla už dobrých dvacet let uzavřená. Teprve nedávno se záhada kolem Faithiny smrti rozluštila a další se odhalila: Faith porodila ještě jedno dítě. Pitevní zpráva z doby Faithiny smrti prokazovala císařský řez. Když Abby jako malé dítě jednou zahlédla nahé matčino tělo, žádnou ránu neviděla.

Co se stalo s dítětem?

Zatím na to nedokázali odpovědět.

Abby se přes stůl zamračila. Odstrčila talíř stranou a opřela se rukama o stůl. „Prohlédla jsem všechny porody a záznamy o adopci za patnáct let mezi mým narozením a smrtí mojí matky. Pokud měla dítě, muselo by to být právě v těchto letech. Nenašla jsem vůbec nic. Co ty?“

„Taky ne.“ Na oddělení neměli pochopitelně taky nic. Žádný zločin nikdo nikdy nenahlásil, a tak Montoya zavolal starému kamarádovi z pokeru, bývalému policistovi, který teď pracoval jako soukromý detektiv. „Minulý týden jsem mluvil s Grazianem, ale zatím nic nezjistil. Pořád na tom dělá.“

„Jediný způsob, jak se něčeho dobrat, je projít všechny nemocniční záznamy.“

„Nemocnice Panny Marie byla soukromou organizací.“

„No a? Musejí přeci existovat záznamy. Někde.“ Zvedla svůj talíř a odnesla ho do dřezu. Hershey byla jen o krok za ní. „A někdo o nich jistě ví.“

Tušil, kam rozhovorem míří, a nelíbilo se mu to. „Církev.“

„Bingo.“

Vzal svůj talíř a položil ho na kuchyňský pult vedle dřezu, kde Abby odtáčela vodu. „Chceš, abych si promluvil s řádovými sestrami?“

„To nemusíš. Já to udělám sama.“

„Abby,“ řekl měkce a dotkl se jejího ramene, aby se na něj podívala. „Možná je čas, abys to pustila z hlavy.“

„Chceš, abych jednoduše zapomněla, že mám bratra nebo sestru, kterou jsem nikdy nepoznala?“

„To dítě nemuselo přežít.“ Už se o tom bavili dřív, ale ona byla tvrdohlavá jako mezek.

„Tak to zkrátka zjistíme, ne?“ Osušila si ruce do utěrky a hodila ji na něj. Zachytil ji jednou rukou, když dlouhým prstem ukázala na jeho nos. „Hele, detektive, dostanu se tomu na kloub. Nemůžu prožít zbytek života, aniž bych se dozvěděla pravdu. Takže mi buď pomůžeš, nebo si to zjistím sama. Vyber si.“

„Dobře, dobře, já vím. Jsem v tom s tebou.“

„Bezva.“

„Jen ti říkám, že třeba nezjistíme vůbec nic, a pokud ano, nemusí se ti to dvakrát líbit.“

„Tak co je ještě nového?“ Vydechla a zvedla ruce. „Poslyš, promiň. Nechtěla jsem se hádat.“

„Nehádala ses.“

Potlačila úsměv. „Ale zkoušela jsem to.“

„Ale vůbec jsi neuspěla,“ škádlil ji.

„Ty seš nemožnej.“

„Přínejmenším.“ Pleskl ji utěrkou přes zadek. „Navíc se s tebou vyrovnám později.“

„Cože? V ložnici?“ zeptala se a rozšířila oči předstíranou hrůzou. Položila si ruku na prsa a dodala: „Copak se ti to honí hlavou?“

„Uvidíš...“

Překvapilo ho, že ho objala, rozepnula malé pouzdro připevněné k opasku, rychlým pohybem mu před obličejem zamávala želízky a zároveň ho políbila na lalůček. Zuby se dotkla diamantové pecky, kterou vždycky nosil. „To ty taky, detektive...“

6

Spasitel byl rozechvělý. Připravený. Všechny nervy mu hrály.
Nastal pravý čas.

Konečně.

Nemohl se dočkat.

Očekávání ho popohánělo vpřed. Tělem se mu rozlévala touha.
Touha po krvi.

Tichými kroky se kradl podrostem kolem rozpadajícího se
poničeného plotu. Byl oblečený k boji, zbraně měl připevněné k
tělu a přibližoval se ke své kořisti. Náhle spadla lehká mlha a
poskytla mu další maskování v už tak temné noci.

V dálce za opuštěným polem spatřil farmu. Její okna zářila.
Tep se mu zrychlil. Řekl si, že musí být opatrný, a tak našlapoval
zlehka. Nechce přeci udělat chybu a snášet hněv Hlasu.

Tentokrát ne.

Bůh na něj mluvil a jeho pokyny byly jasné.

Pokradmu se protáhl kolem vytáhlé borovice.

Noc prořízlo ostré zasyčení.

Ruka mu vystřelila k noži u opasku dřív, než jeho oči přivykly
temnotě, ale pak spatřil tlusté huňaté tělo mývala. Postavil se na
zadní nohy, odhalil odporné malé zuby a jeho oči v masce na něj
vzdorovitě civěly.

Pitomé zvíře. Ten zmetek by si zasloužil, aby mu podřízl hrdlo,
aby ze vzteku tu mizernou potvoru zabil a mršinu nechal supům a
vránám.

Nemohl však riskovat nic, co neměl naplánované. Musel zůstat
soustředěný. Příkazy byly strohé, Hlas Boha byl jasný a silný,
Přesně mu řekl, co má udělat, zatímco ty druhé otravné uječené
hlasy bzučely jako bílý šum. Zabíjení mělo už brzy začít.

Mývalovi blyštěly oči, ale vrátil se na všechny čtyři, a ztěžka se
odkolébal hlouběji do houští a ostružiní, jako kdyby ani netušil, jak
blízko byl smrti. Spasitel ohrnul rty a prsty ho svrběly touhou
popadnout lovecký nůž.

Dobře, že zmizel.

Když se mu ten neřád ztratil z očí, zaměřil svou pozornost na dům, ve kterém čekala jeho oběť.

Nic netušila.

Připomněl si svůj původní cíl, roztáhl bortící se ostnatý drát, proklouzl otvorem a pak v lehkém klusu vyrazil přes otevřené pole. Noc byla na květen poměrně chladná. Z vlhké půdy se zvedaly převalující se chuchvalce mlhy a po nedávném dešti byl vzduch čerstvý a čistý a plnil mu nos vůní mokré země.

Byl to dlouhý, úspěšný den.

A několikrát ji zahlédl.

Eve.

Nádhernou.

Svůdnou.

Smrtící.

Ach, tolik po ní toužil, tak moc chtěl cítit její poddajné, hebké tělo pod svým. Přivonět k ní. Ochutnat ji. Pocítit její horkou kůži, jak se dychtivě a vzrušeně tře o jeho. Hrozně by ji chtěl slyšet sténat, vidět ji svíjet se hrůzou i extází, až by do ní vnikl, podrobil si ji, pronikal by do ní tak hluboko, až by vzdychala a svaly jejího překrásného krku by se jí rýsovaly... a vyzývaly ho. Dělal by si s jejím nádherným tělem, co by chtěl, a ona by ho přijala a pochopila svůj osud. Poklekla by před ním, olízla si už tak vlhké rty... připravená ho přijmout.

Cítil, jak se mu penis pohnul vzrušením, a tak pevně sevřel čelisti.

Na takové představy není čas. Zatím ne.

Později... Ach ano, později...

Ted' se musí soustředit.

Musí vykonat svou práci.

Ona počká.

Věděl, kde je.

Vždyť ji sledoval. Když se ujistil, že opravdu míří do města, a ne sem na odlehlou farmu, sjel na okraji New Orleansu z dálnice, prokličkoval maličko zpátky a bezpečně dorazil na místo, kde mohl nechat svoji dodávku. Jeho pick-up byl schovaný za rozpadající se starou stodolou na zapomenutém místě bažinaté zemědělské půdy blízko močálu.

Od ukrytého vozu šel pěšky víc jak tři kilometry hustým podrostem, lesem i otevřenými pastvinami. Viděl obrovské tmavé obrysy dřímajícího dobytka, poplašil stádo ovcí, až začalo mečet, avšak za okamžik vyklouzl z jejich louky, přebrodil dva potoky, stále soustředěný na své poslání.

Hlas ho varoval, že by pozemky mohl hlídat pes. Jestli tomu tak bude, postará se o nějakého voříška se stejnou lehkostí, s jakou zabije svou oběť. Spasitel bude muset být ostražitý. Vytáhl lovecký nůž z pochvy a vložil si ho mezi zuby.

Lehkým závojem mlhy vyklusal na malý kopeček na vzdálené straně pastviny a pozoroval hliníkovou bránu. Otevřít ji nebo přes ni přelézt by způsobilo příliš hluku. Znovu tedy roztáhl dráty mezi kůly a tiše proklouzl na druhou stranu.

Zarazil se.

Zaposlouchal se do ticha.

Očima pátral v temnotě.

Cítil, že venku nikdo není, slyšel jen údery svého vlastního srdce a tiché vzdechy větru šumícího větvemi vrby a roztáčejícího prastarý větrný mlýn, jehož dřevěné lopatky se se skřípěním nepatrně pohybovaly.

Dům byl jen deset metrů daleko.

Světlo na verandě bylo zhasnuté, ale u dveří neležel žádný tmavý stín, žádný zvuk psa přecházejícího v temnotě, žádný pach po psích výkalech, moči nebo srsti.

Přesto byl Spasitel ve střehu a sevřel rukojeť nože. Nehlučně přešel plevem a přeběhl přes vyježděné koleje šterku a bahna na příjezdové cestě. U garáže se zastavil. Každý sval měl napjatý. Pomalu přejížděl očima po neosvětlených prknech a schodech zadní verandy. Žádného psa nezahlédl.

Dobře. Natáhl si tenké černé rukavice a protáhl si prsty. Čekání bylo u konce.

Po špičkách se tiše kradl schodištěm k zadním dveřím. Zastavil se. Zkontroloval okna a podíval se dovnitř. V kuchyni bylo zhasnuto, ale vnikalo sem dost světla z předsíně. Místnost byla uklizená. Čistá. Až na otevřenou láhev whisky postavenou na kuchyňském pultu. Výborně. Přesně jak čekal. Spasitel rychle přešel očima zbytek místnosti a všiml si malého světla zářícího na místě, které zřejmě používal jako psací stůl. Vedle otevřeného bloku, což byl nejspíš kalendář nebo diář, ležela nabíječka telefonu

zapojená do zásuvky se zapnutým mobilem, na kterém zářilo červené světlo jako signální oheň.

Přešel ke dveřím.

Na tenkém rámu našel schovaný klíč.

Přesně jak mu řekl Hlas.

Spasitel sotva dýchal, když vkládal klíč do zámku.

S nejtíšším cvaknutím kovu o kov zámek povolil a dveře se na dobře naolejovaných pantech hladce otevřely.

Skvěle.

Zasunul si klíč do kapsy, z pusy vyndal nůž a pevně ho sevřel. Málem nedýchal, když překračoval práh, a vstoupil do temné kuchyně.

Byl uvnitř.

Eve telefonovala.

Měla na sobě bavlněné pyžamo a župan, stála v kuchyni, v jedné ruce držela šálek zeleného čaje a druhou si přidržovala mobil u ucha. Slíbila Anně Marii, že jí zavolá, a ačkoli už bylo skoro jedenáct, chtěla svůj slib dodržet.

„Haló?“ Annin hlas byl jasný a veselý. Pochopitelně. Byla noční pták, vždycky to tak bylo a nechápala lidi, co vstávali před rozedněním.

„Ahoj, to jsem já. Dojela jsem domů. Živá a zdravá.“

„Už jsem si začínala dělat starosti,“ řekla Anna.

„Pověz to Kyleovi.“

„Jistě, až se vrátí.“

„On není doma?“

„Hm, ne. Dneska ráno se s tebou o chvíli minul, vběhl do domu, vyřídil jeden telefon a odjel krátce potom, co ty. V práci měli nějakou mimořádnou událost. V místní bance spadly počítače, co je instaloval. Nějaká velká porucha. Celý jejich systém se zhroutil a majitel banky málem zešílel kvůli možným krádežím identity a podvodům. Trval na tom, že všechny počítače ve všech pobočkách musí být opravené a funkční, až banka zítra ráno otevře, takže Kyle bude pracovat celou noc.“

„Člověk by čekal, že mají nějaký záložní systém.“

„To nejspíš mají, ale Kyle pro ně pracuje.“ Z jejího hlasu bylo patrné, jak jí je celá situace protivná.

„Tak to máš dneska smůlu.“

„Nechtěj mě rozčlít.“

Eve se toho neodvážila. Znala správný postup. Ač Anna věřila na manželské štěstí, její vlastní manželství leželo v troskách; byla jen příliš tvrdohlavá a příliš velká katolička, aby s tím něco udělala. „Poslyš, jsem zralá padnout do postele. Ozvu se ti později.“

„Volala jsi otci?“

„Ne,“ odpověděla Eve rychle a pak se kousla do jazyku. Už nějakou dobu s Terrencem Rennerem moc nevycházela. „Zavolám mu ráno.“

„Hned potom, co si seženeš štěně?“

„Cože? Ach.“ Eve se usmála chytrému způsobu, jakým ji Anna usvědčila ze lži. „Ne, těsně předtím.“

Anna se zasmála. „Dobře. Zavolám ti za pár dnů. Ahoj.“

„Ahoj,“ řekla Eve, ale spojení už bylo přerušené. Anna zavěsila.

Eve se zašklebila a uvažovala, jestli má vytočit číslo svého otce a dát mu vědět, že je v New Orleansu, ale pak se rozhodla, že to počká do rána. I kdyby byl Terrence ještě vzhůru, jistě už má v sobě několik skleniček.

Radši s ním mluvila, když byl střízlivý.

Eve si přidala do šálku trochu horké vody z konvice a pomalu upíjela čaj. Pak se chvíli zadívala na novinové články stále pokrývající její poškrábaný dubový stůl.

Měla bys jít na policii.

Znovu si pročetla výstřižky a v duchu si dělala poznámky. Přes dvacet let staré úmrtní oznámení Faith Chastainové obsahovalo i jména jejích milovaných: manžela Jacquesa a dvou dcer, Zoey a Abigail. *Abby Chastainová*. Proč jí to jméno připadá maličko povědomé?

Kdo to udělal? Jak? Na autě nebyly žádné známky vloupání. Žádné okno nebylo rozbité, zámky vypáčené nebo rozlomené. Jako by snad někdo použil její vlastní klíč, aby se dostal dovnitř.

Duplikát?

Udělalo se jí špatně. Jestli se někdo nějak zmocnil jejích klíčů, tak si mohl nechat udělat kterýkoli z nich, včetně klíčů k tomuhle domu.

Uslyšela zaškrábání.

Zvuk nehtu sunoucího se po skle.

Sevřelo se jí srdce, ale pak si uvědomila, že je to jen větev, co se dotýká okna v prvním patře. Přesto prudce položila hrnek na pult, až se čaj rozlil přes okraj. Bylo jí to jedno. Vyběhla po schodech a zastavila se na odpočívadle. Vítr se určitě zvedl, šuměl ve větvích stromů a tenká větvička škrábala o sklo. Tohle slyšela. Nikdo se nepokouší dostat dovnitř.

Eve se snažila zklidnit své rozbušené srdce a uvažovat jasně. Soustředila se na klíče.

Nemysli na to, Eve! Nemysli si, že se ti někdo dostane do domu, až se mu bude chtít. Tvoje klíče nikdy nikdo neukradl. Nikdy se ti neztratily. Někdo vklouzl do auta, když jsi ho nedopatřením nechala odemčené. A udělal to dneska. To víš. Jinak bys tu obálku našla už dřív, když sis do přihrádky v autě dávala sluneční brýle.

Snažila se klidně přemýšlet o muži ve velkých tmavých brýlích. Když si ho všimla, zpanikařila a připadal jí jako ztělesnění zla, co ji pronásleduje. Pak se ale maličko uklidnila, potlačila svůj strach jako nepříjemný následek své přehnaně rozjitřené fantazie. Ale bylo to tak skutečně? Mohl být tím pachatelem, tím, kdo jí v autě nechal výstřižky?

Kdyby si tak byla všimla jeho poznávací značky.

„Vzchop se,“ řekla a málem zakopla o Samsona ležícího na spodním schodě. „Opatrně, číčo.“ Zvedla ho a odnesla zpátky do kuchyně.

Předej ty výstřižky policii.

Eve se ušklíbala. Místní detektivové už si i tak myslí, že jí pořádně šplouchá na maják. Odevzdat jim stoh novinových článků by jen posílilo teorii, že rozum, kterým kdysi vládla, úplně zničila kulka, která ji škrábala na hlavě.

Třeba by policie mohla sejmout otisky a zjistit, kdo se jí vloupal do auta a nechal jí v přihrádce tu obálku.

Příliš živě si Eve vybavovala nelítostné vážné obličej detektivů Montoyi a Bentze i skepticismus asistentky státní zástupkyně, kterou vybrali, aby proti Coleovi vedla žalobu.

„Jste si tím jistá?“ zeptala se asistentka státní zástupkyně Yolinda Johnsonová Eve a černé oči se jí zúžily. Byla to asi pětatřicetiletá štíhlá chytrá Afroameričanka, která nechtěla vstoupit do soudní síně bez jasných důkazů a utříděných faktů. Eve seděla na jedné straně velkého stolu, Yolinda na druhé. Kancelář byla malá a dusná, žádné okno nebylo otevřené a Eve se hrozně potila.

Prášky proti bolesti pomalu přestávaly účinkovat. „Pan Dennis vás postřelil.“

„Ano.“ Eve měla sevřený žaludek a třela si palec o kloub ukazováčku.

„Ale nic z toho, co se odehrálo před nebo po útoku, si nepamatujete, je to tak?“ Yolinda byla očividně skeptická. Rty měla našpulené a ťukala gumou na konci tužky o blok položený na stole.

Eve se udělalo špatně. „To je... pravda..., já chci říct, že si vzpomínám, jak jsem byla u Colea doma...“

„V jeho posteli, slečno Rennerová, vyjadřujme se přesně. Jeho obhájce to rozhodně dělat bude.“

Eve vztyčila hlavu a střetla se s upřeným pohledem druhé ženy. „To je pravda. Byli jsme v posteli.“

„Byli jste milenci.“

„Ano.“

„Pokračujte.“

„Zavolal mi Roy... Roy Kajak. Naléhal, abychom se sešli. Řekl, že má nějaký ‚důkaz‘, ať to znamenalo cokoli. Ale pak... to mám trochu zastřené.“

„Pan Dennis si nepřál, abyste šla pryč.“

„To je pravda.“

„Zatarasil vám dveře.“

„Ano...“

„Sledoval vás?“

„Nevím.“

„Viděla jste ho odejít z domu?“

„Já... já myslím, že ne.“

„Ale nejste si tím jistá, že ne?“ obvinila ji státní zástupkyně a naklonila se přes svůj stůl.

„Ne.“

„Takže je to všechno rozmazané. Až do chvíle, kdy jste viděla Colea Dennise, jak na vás přes okno míří pistolí?“

„Ano.“

„Ačkoli byla tma.“

„Ano!“ Jako by Eve vybuchl v žaludku granát.

Yolinda se zamračila a našpulila rty. Tužkou nešťastně zaťukala. Hleděla na Eve celou dlouhou minutu, kterou přerušoval jen tikot hodin na skříni za jejím uspořádaným stolem. „Podívejte, budu s vámi jednat na rovinu, ano? Porota pochopí, proč si nic

nepamatujete potom, co vás postřelil. Byla jste zraněná. Omdlela jste. Byla jste v bezvědomí. To je v pořádku. Ale nevzpomínat si na nic, co vedlo k této události, už je horší.“

„Nemůžu lhát.“

Yolinda zvedla ruce, postavila se a pak přešla k malému oknu. „To poslední, co po vás chceme, je, abyste lhala, ale až budete na lavici svědků, určitě vám položí pár nepříjemných otázek.“ Otočila se, opřela se bokem o okenní parapet a tmavýma očima se zavrtávala do Eviných. „Problém je, slečno Rennerová, že nejste dostatečně důvěryhodná. V bezvědomí vás převezli do nemocnice a spolu s ostatními vyšetřeními zkoumali i to, zda jste nebyla znásilněná.“

Eve přikývla. Připravila se. Měla pocit, jako by najednou vzduch v místnosti zatuchl. Věděla, co přijde.

Yolinda promluvila měkčím hlasem. „Nebyla jste znásilněná, Eve. To víme. Neměla jste žádné pohmožděniny ani tržné rány, které by ukazovaly na znásilnění. Ale v pochvě jste měla sperma.“

Eve se střetla s nelítostným pohledem státní zástupkyně. Už si to prožila, ale přesto bylo těžké vyslechnout si to znovu. „Byla jsem s Colem,“ prohlásila tiše.

Yolinda přikývla. „Některé sperma patřilo Coleu Dennisovi. Ale bylo tam ještě jiné. Další životaschopné sperma. A rozhodně nepatřilo panu Dennisovi.“

Když tu zprávu uslyšela poprvé, nahrnula se jí krev do hlavy a myslela, že omdlí, pozvrací se nebo obojí. S úsilím opětovala pohled státní zástupkyně.

„A nepatřilo ani Royalu Kajakovi.“

Eve polkla, ale neřekla nic. Co měla dodat? Jakou větu mohla vyslovit? A jak si mohla nepamatovat něco tak zásadního? To nebylo správné. Nemohlo být. Jistě, měla v paměti mezery – temné prázdné nic obklopující noc Royovy vraždy –, ale znala sama sebe tak dobře, aby věděla, že by nikdy nespala s dvěma muži během pár hodin. Nikdy.

Neznásilnil tě. To se ví jistě.

Potom jak???

„Jen si vzpomínám, že jsem byla v posteli s Colem,“ podařilo se jí nakonec vyslovit a znělo to tak zmateně a zničeně, jak se cítila.

Yolinda pokrčila rameny a zhluboka bolestně vydechla. „Chápete moje potíže, vidíte? Když vás posadím na lavici svědků a

vy si ‚nevzpomenete na tohle‘ a ‚nevzpomenete si ani na tamto‘ a ani si nepamatujete, s kým jste spala, jak to asi bude před porotou vypadat? Co myslíte, že Coleův advokát, Sam Deeds, udělá s vašim svědectvím při křížovém výslechu?“ Eve potřásla hlavou a Yolinda pádně argumentovala dál: „Řeknu vám, co udělá. Podá si vás znovu a znovu, až nebudete schopná říct ani slovo, rozčílí vás, takže nakonec budete vypadat jako pitomec nebo drzá lhářka, a až to bude opravdu hrozné, bude do vás rýt dál, začnete se bránit a nakonec z toho vyjdete jako dvojnásobná mrcha.“

„Byla jsem jen s Colem!“

„Důkazy ale hovoří jinak.“

Dostaly se do slepé uličky. Evina chatrná výmluva „já se nepamatuju“, ačkoli byla pravdivá, by před porotou neobstála.

Yolinda přikývla, jako by došly k nějaké dohodě. „I kdyby se nám podařilo přesvědčit porotu, že o ztrátě paměti mluvíte pravdu, představa, že jste spala se dvěma muži během dvaceti čtyř hodin, už v nich zůstane. A navíc se snažíte shodit vraždu na žárlivého přítele. S tímhle vyrukuje Deeds. A u jeho stolu bude sedět vymydlený, chytrý, nevinně vyhlížející Cole Dennis a pochopitelně se bude tvářit jako ten poškozený – nevinátko, jehož přítelkyně ho podváděla s jiným, kterého nechce nebo nemůže jmenovat.“ Yolinda se narovнала, přešla ke stolu, v pořadači našla spis a poslala ho po naleštěném dřevě tak, že se otevřený zastavil před Eve. „Tohle bude Deedsova věc doličná. Zpráva o DNA. Dva rozdílné vzorky spermatu, které vám odebrali. A nepomůže, že sperma nepatří Kajakovi. Jestli něco, spíš nás to poškodí, protože tvrdíte, že si nevzpomínáte, čím je.“

„Přestaňte.“ Eve věděla, že ji popichuje, ale už to nemohla vydržet ani o chvilku déle. „Chápu to. Vím, o co vám jde. Ale dva roky už jsem nespala s nikým jiným než s Colem.“

„Tak potom jak?“

„Nevím!“ Eve zavrtěla hlavou. „Muselo... se to stát... potom..., co jsem se dostala do chaty.“

„Ale v chatě jste viděla pana Dennise. Setkala jste se s někým mezi tím, co jste odjela z domu pana Dennise a přijela do chaty za panem Kajakem? Než dorazil pan Dennis?“

„Ne.“

„Byl tam někdo jiný?“

„Ne.“

„Kdo to byl, slečno Rennerová?“

„Nikdo!“

„Někdo potom, co vás pan Dennis, jak tvrdíte, postřelil v chatě?“

„Ne. S nikým jsem nespala!“

„Jak to víte, slečno Rennerová? Přece si nic nepamatujete.“

„Pak to... to bylo potom...“

„Na místě činu? Nebo v nemocnici? Když celé místo prozkoumávala policie, nebo v sanitce, když jste byla stále v bezvědomí? Mohla byste označit zdravotníka, s kterým jste se vyspala?“ udeřila na ni Yolinda. „Víte, ti lidé, co vám zachránili život? S kterým z nich jste měla náhodný sex?“

Eve pálily oči. „Říkám vám pravdu.“

Yolinda přikývla. „Vaše svědectví nemůžeme použít, Eve. Snad to chápete, vidíte? Ne, pokud si nechci úplně zničit celý případ.“ S povzdechem dodala: „Tady jsme skončily.“ A to bylo celé.

Eve neměla žádné další odpovědi, které by neznala už předtím.

Starý muž byl opilý.

Takže to nebude trvat dlouho.

Spasitel se skrýval ve stínu staříckého růžového loubí. Podíval se na digitální hodinky. Uběhlo dvacet minut od okamžiku, kdy vklouzl do domu, vykonal svou práci a pak tiše vyšel opět ven. Jeho oběť byla v pracovně, poslouchala nějaký rozhlasový pořad a v nejmenším netušila, že měla návštěvu.

Zatím.

To se mělo brzy změnit.

Všechno běželo hladce jako hodinový stroj. Přesně jak ho poučil Hlas Boha.

Nahlížel dovnitř oknem. Kuchyně teď byla osvětlená, otevřená láhev Jacka Danielse ve dřezu, tvořítko na led leželo na pultu a pár zbývajících kostek v něm pomalu roztávalo.

K tomu dobrému doktorovi se nepořádek vůbec nehodí, pomyslel si a vytáhl z kapsy mobilní telefon.

Zvolil číslo a poprvé na ně zavolal. Slyšel, jak muž na druhé straně zvedl sluchátko: „Haló.“

Spasitel neodpověděl. Ještě ne. Musí to provést přesně tak, jak mu to ve snu včera v noci přikázal Bůh.

„Haló?“ Ticho. „Krucí, kdo je tam? Slyšíte mě? Jestli ano, já vás tedy ne.“ Další ticho. „Terry?“ řekl se stopou nespokojenosti v hlase.

„Mám důkaz,“ zašeptal Spasitel tak hlubokým a chraplavým hlasem, že ho nemohl nikdo poznat.

„Co jste to říkal?“

Nebylo třeba nic opakovat. Vzkaz slyšel a pochopil ho.

Zavěsil.

Vzhlédl k domu, pak si rychle na telefonu navolil seznam, přejížděl kontakty, až nakonec znovu stiskl tlačítko.

Během několika vteřin dostal spojení.

Jedno zazvonění.

Dvě.

Tři.

„Haló?“ Hlas starého muže byl příkrý a přehlušoval zvuk diskusního rozhlasového programu v pozadí, který měl naladěný. „Počkejte. Kdo je to? Jak jste získal moje... sakra!“ Uder srdce. „Voláte z *mého* čísla mobilu... ale... jak?“

Spasitel se usmál, když zahlédl muže, jak se nejistým krokem objevil v kuchyni.

„Máte můj telefon!“

Byl pobouřený. A vyslovoval mírně nezřetelně.

Spasitel neodpověděl.

„Haló? Jste tam? Jak jste se dostal k tomu zatracenému mobilu?“

Znovu žádná odpověď.

„Našel jste ho někde? Nechal jsem ho v autě...? Ne, počkat. Viděl jsem ho tady. Vzpomínám si, že jsem ho dával do nabíječky...“ Jeho hlas se zadrhl. „Tys byl u mě doma? Tys ho *ukrad*, ty pankáčskej parchante!“

„Mám informaci,“ řekl nakonec.

Ticho. „Informaci o čem?“

„Informaci, kterou budete chtít.“

„Hele... co to znamená?“

Další dlouhé ticho.

„Tak co je to za informaci, kterou pro mě máš?“ Mužův hlas byl teď klidnější, ale Spasitel ho viděl, jak přechází z místnosti do místnosti a vykukuje ven okny. „Proč jsi mi vzal mobil?“

Spasitel se podíval na hodinky, zavěsil, přepnul na vibrační vyzvánění a zastrčil si telefon do kapsy. Za pár vteřin cítil, jak mu v kapse na noze vibruje, a pro sebe se usmál. Cítil mužovu paniku.

Přesně jak očekával.

Vibrace ustaly tak rychle, jak začaly.

Tiše přešel ke zdi domu a dával si pozor, aby zůstal ve stínu. Mobil se znovu rozvibroval a on cítil mužův vzrůstající neklid.

Výborně. Cítíš to. Jsi na řadě.

V okně si jeho oběť nervózně zvedla ke rtům skleničku plnou whisky.

Jen to vypij, tupče. Vypij to všechno.

Muž se viditelně zakymácel a musel se ztěžka opřít rukou o okenní tabulku.

Spasitel se ve tmě usmál. Strávil v kuchyni jen malou chvíli, jen takovou, aby stihl ukrást mobil a hodit do otevřené láhve whisky malé tabletky.

Bylo to tak snadné.

A teď ty pilulky dělaly zázraky. Jeho oběť začínala mít zpomalené reakce.

„Do dna,“ zamumlal a tělem mu projelo vzrušení, když muž odvrávoral od okna a zamířil ke svému křeslu.

Nemělo smysl dál čekat.

Pospíšil si k zadní části domu a potichu vyběhl po schodech na verandu.

Dveře do kuchyně byly stále odemčené.

Doktor Terrence Renner se pořádně napil, postavil skleničku na stůl vedle svého křesla a snažil se napanikařit. Někdo mu zavolal..., použil jeho vlastní mobilní telefon. Někdo byl v domě. Nejspíš ti výrostci, co bydlí asi o půl kilometru dál; tři kluci, ale pěkní chuligáni. Výtržníci.

Všechny ty řeči o „informaci“ byly nejspíš jen součást jejich žertu. Opravdu? A přesto slyšel v hlase volajícího skutečné nebezpečí.

Až napotřetí se mu podařilo umístit přenosný telefon do držáku. Pak se napůl zhroutil do křesla, zíral na přístroj a čekal, že znovu zazvoní. Po celou dobu měl puštěný nemožný pořad *Půlnoční zpovědi* s pseudopsycholožkou „doktorkou Sam“. Celý

program i ta žena ho rozčilovaly, ale nedokázal ho přestat poslouchat. Populární psychologie. Směšné.

Tak kdo má jeho zatracený telefon?

„Pitomí pankáči,“ zamumlal a říkal si, že se musí uklidnit, užívat si tepla z krbu – možná posledního praskavého ohně před létem – i zbytků svého pití.

Vypnul rádio, protože tu rádoby cvokařku už nedokázal porouchat ani o chvíli déle.

Byl někdo u něj v domě?

Kdy?

Podrbal si zátylek, znovu se podíval na telefon a zvažoval, že zavolá policii, ale hrozně se mu točila hlava. Ráno bude mít myšlenky jasnější. Dnes večer dokončí křížovku a pak půjde spát. Přitáhl si složené noviny na klín a snažil se soustředit.

Ze zvyku sáhl dolů, aby pohladil Rufuse po staré hlavě, ale pak si uvědomil svůj omyl. Jeho pes byl už přes dva týdny mrtvý a překvapilo ho, jak moc se mu po starém teriérovi stýská. V mládí honil se stejným zápalem králíky, veverky i auta. Naštěstí ten hloupý pes nikdy nic nechtyl.

V zadní části domu se ozval tichý krok.

Co to kruci bylo? Ted’?

Rychle vzhlédl, srazil noviny z klína a pozorně se díval přes horní okraj brýlí na čtení. Zdálo se mu, že se pokoj pomalu točí, a tak několikrát zamrkal. Sklenička před spaním s ním tentokrát zamávala. Víc než obvykle, protože když se s námahou vztyčil, mírně se zakymácel a nohy ho téměř neunesly.

„Hajzle,“ zavrčel, když zadkem dopadl na starý polštář oblíbeného křesla. „Zatracenej hajzle...“

Pak to uslyšel znovu. Znamé zaskřípání prken v chodbě vedoucí z kuchyně. Jako by tudy někdo procházel.

Ale on je sám.

Nebo ne?

Zježily se mu vlasy.

Copak se ti pankáči, co mu ukradli mobil, vrátili?

„Haló?“ zavolal mírně nervózně. Připadal si jako hlupák. V domě nikdo není. *Nikdo*.

Snažil se poslouchat, zvednout se z křesla, vzepřít se o ruce, ale paže měl stejně slabé jako nohy. Ochablé, nepoužitelné přívěsky. Dostal záchvat mrtvice? Je to možné?

Další krok. Tentokrát hlasitější.

Srdce se mu v ten okamžik zastavilo.

„J... je tm nkdo?“ chtěl vědět a slyšel, jak mu panikou ztěžkl jazyk. „Inez?“ zavolal jméno své hospodyně, ačkoli ta měla přijít až za několik dnů. „Franco?“ Pomocník, který pro něj na farmě pracoval, odešel před několika hodinami, ještě před západem slunce. Poprvé za celý život se tu cítil osamocený.

Opět se pokusil vztyčit, paže se mu chvěly námahou a nohy se podlamovaly.

Znovu spadl dozadu.

Nepanikař. Jen se ti to zdá. To pití bylo silnější, než sis myslel..., to je všechno. *Zvedni se, sakra. Zvedni se!*

„Doktore Rennere.“ Z temné chodby zpoza prosklených dveří na něj zavolal hluboký mužský hlas.

Oči se mu rozšířily a cítil, jak se mu napjala pokožka na obličeji.

Natáhl se k telefonu, vrhl se dopředu z křesla a převrátil přitom zbytky whisky ve skleničce.

Po naleštěné dřevěné podlaze se rozletěly kostky ledu.

Sevřela ho bolest.

Napínal svaly rozhodnutý dostat se k telefonu, i kdyby se měl plazit po zemi. Ale... Ale jeho paže ho neutáhly. Nohy mu byly k ničemu. Ležel tváří k podlaze, když něco zakrylo světlo. Skleněné dveře se otevřely, před ním se tyčil stín a on se díval na těžké armádní boty.

Málem se pomočil, když pomalu zvedal pohled vzhůru, výš a ještě výš po svalnatých nohách v maskáčích, pak ještě výš po bundě ze stejného materiálu obepínající široký hrudník. Z límce vystupoval silný krk a na něm obličej zakrytý lyžařskou kuklou.

Zíraly na něj pronikavé modré oči.

„Kdo jste... Co chcete? Mám peníze... v sejfu...“, přiškrceně hlesl Renner, protože mu zděšení sevřelo hrdlo a stáhlo plíce.

„Peníze.“ Nezvaný host to slovo pronesl s pohrdáním. Pohnul rukama v rukavicích.

Renner spatřil nůž – dlouhý ošklivý lovecký nůž, jehož ostří se v odlesku plamenů zablýsklo.

Sevřel ho děs. „Ne,“ zašeptal. „Prosím... já vás prosím...“

„Odplata,“ zašeptal velký muž hlasem, který prořízl vzduch jako rána bičem.

„Ne..., prosím..., nevím, kdo jste..., co chcete..., ale děláte velkou chybu.“

„Žádnou chybu, doktore.“

Zachvátila ho hrůza. Pokusil se utéct do bezpečí, někam zmizet, ale jeho prokleté tělo... Ach bože, něčím ho omámil. Teď si to uvědomil. Není opilý...

Jeho útočník proti němu vyrazil. Okamžitě se ocitl až u něj.

Velká ruka mu zvrátila čelo dozadu. Krk se mu ohnul tak mohutně, až si byl jistý, že si zlomí vaz. Páteří mu projela ostrá bolest. „Ne!“ zachroptěl.

V jednom posledním příšerném okamžiku zahlédl prokleté ostří v silné ruce v černé rukavici.

Přejelo mu kolem očí.

Ach, dobrý bože, ten šílenec mu snad podřízne hrdlo!

Špička ostří se mu přitiskla ze strany na krk.

„Jsem Spasitel,“ zašeptal mu útočník důvěrně do ucha. „Já rozhoduji, kdo bude žít. Kdo zemře. Kdo se znovu zrodí.“

Šalebná psychopatie s božským syndromem.

Renner zavřel oči. Věděl, co přijde.

Bůh buď milostiv mojí duši.

Špička nože mu propíchla kůži.

Ztěžka polkl.

„Z Boží vůle, doktore, půjdete rovnou do pekla,“ zašeptal vrah těsně předtím, než pohnul rukou dozadu a ostří v čistém oblouku rozřízlo hrdlo.

7

Proč mu kruci volal Terrence Renner?

Cole se zamračil na displej svého mobilního telefonu. Byl na cestě do středu města.

A jak se Renner dozvěděl, že po třech měsících ve vězení se Coleovo telefonní číslo obnovilo, za což vděčil Samu Deedsovi?

Měl z toho špatný pocit a odolal nutkání zavolat Rennerovi zpátky. Vlastně si myslel, že by se měl telefonu zbavit. Když ho zatkli, policie mobil zabavila; Deeds ho dostal zpátky a obnovil služby, ale co když někdo z oddělení do telefonu nainstaloval čip GPS? Co když ho tak policie může sledovat, aniž by se na něj pověsili? Jak se to dozví?

Do prdele! Neodvážil se tu věc použít a jediná čísla, která z telefonu potřeboval, už dávno uměl z paměti. Musí být chytrý... nemůže riskovat... Musí se zbavit svého telefonu i počítače a začít znovu. Od začátku. Musí si být jistý, že ho Montoya s Bentzem, nebo někdo nad nimi, či snad dokonce federálové, neodposlouchávají.

Stává se z tebe paranoik!

Ale někdo na něj narařil vraždu Roya Kajaka. Někdo věděl, kam půjde. Co udělá. Někdo tak nadržný, že se ho chtěl nadobro zbavit.

Kdo? uvažoval za poslední tři měsíce snad pomiliontů. Kdo to na něj nastrčil? Měla v tom prsty Eve? A s kým kruci kromě něho spala v den, kdy Roy zemřel? Zaskřípěl zuby a přimhouřil oči před zářícími reflektory protijedoucího auta.

Byl by blázen, kdyby si myslel, že ten, kdo to spáchal, teď přestane, nebo že si policie přestane myslet, že je zapletený do Royovy smrti. Ne, musí být opatrný.

Tak myslí, Cole, myslí!

Nejdřív to nejdůležitější: zbaví se mobilu. Zastavil džíp, položil mobil před kolo a přešel po něm. Doufal, že zničil i čip GPS, pokud v něm nějaký byl.

Za druhé si musí ukrýt ty peníze. Plánoval, že si je postupně uloží na účet v malých částkách, jako kdyby dostával zaplacení za drobné práce. Ale prozatím nebyl jeho džíp ani dům tím nejbezpečnějším místem.

Věděl však o jiné skrýši... Jen to bude chtít trochu času, až se vrátí zpátky do New Orleansu.

Teď se postará o Rennera a jeho záležitost.

Nelíbil se mu pocit, který z toho měl, a musel udělat jistá opatření, ale chtěl – potřeboval – vědět, co se děje. Proč ho Renner zavolal?

Hlavně nevleť do nějaké pasti.

Cole obrátil vůz do protisměru a zamířil ke staré farmě, kde se prvně sešel s Eve. Zat'al zuby a cítil, jak se mu rozproudila krev, ostatně jako vždycky, když si ji v duchu představil.

První den, kdy se spolu setkali, měla tu troufalost pochybovat o jeho schopnostech. Zírala na něj inteligentními očima o chvilku déle, než bylo nutné, pak otevřela tu svou sexy pusou a začala ho zkoušet, kladla mu otázky, podezřívavě si ho měřila a beze slov naznačovala, že si myslí, že na tu práci nestačí.

„Jste opravdu nejlepší, kdo se dá sehnat za peníze?“ Nakrčila pihovatý nos a Cole měl pocit, jako by byla zároveň zábavná i protivná.

„Já se nedám.“

„Čemu?“ Rukou zahнала mouchu, která bzučela příliš blízko jejich uvolněných rudoblondatých kudrn. Vztyčila bradu, naklonila hlavu ke straně a čekala, jako by ji bavilo, že ho posadila do horkého křesla.

„Mám pocit, že myslíte ,komu‘,“ opáčil Cole.

„Jen chci vědět, jestli jste na tuhle práci ten pravý.“ V jejích očích zahlédl náznak strachu a uvědomil si, že pod drzým zevnějškem to je dcera, která se bojí, že jejího tátu můžou poslat do vězení.

Cole jí rozuměl. Podle něj byl Terrence Renner maličko mimo – doktor s neuvěřitelným božským komplexem.

Když se na to díval zpětně, byla to právě Eve, mnohem víc než psychiatr Renner, kdo Colea přesvědčil, aby se případu ujal. Rozhodně ne proto, že ho o to požádala. Ne. Právě naopak. Protože o něm pochybovala, prohlížela si jeho odrbané džíny a vybledlé tričko a došla k závěru: není dost dobrý.

A on se jí rozhodl dokázat, že je tím, za koho ho považuje její otec, a opravdu „nejlepší, kdo se dá sehnat za peníze“.

To byl vtip.

Celá situace se vymkla kontrole a podívejte se, kde teď je.

Jede na tutéž farmu, kde se chtěl tak okázale předvést. Přišlo mu až legrační, jak se věci změnily. Ted' je tím podezřívavým on sám. Proč se například Eve objevila u Rennera v ten osudný den? Náhoda? Nebo součást něčeho mnohem většího, než Cole vůbec tušil? Zaskřípěl zuby. A co Rennerova pacientka Tracy Aliotová? Byl Renner tak nevinný, jak tvrdil? Nebo v něm hlodala nepatrná nejistota, když ji propouštěl? Báł se, že by si mohla znovu sáhnout na život? Nebyla Rennerova vina, že ta dívka spáchala sebevraždu, ale nesl snad *nějakou* zodpovědnost za to, co se stalo?

Etika, připomněl si. Přemýšlel o etice, ne o zákonech. Cole dokázal, že z hlediska *práva* Renner splnil svou povinnost vůči pacientce, ale z etického hlediska..., to byla jiná otázka.

V každém případě byl Renner na konci procesu zbaven obvinění a shledán „nevinným“. Žalobce to nesl velmi těžce a byl pořádně rozzuřený, zato Cole Dennis se v očích Eve Rennerové stal hrdinou. To bylo přesně to, po čem toužil. Silně ho přitahovala, a tak se na ni upínal, že nedal na varovné zvony, které mu v hlavě hlasitě vyzváněly. Příliš dychtivě porušil své neměnné pravidlo vyhýbat se jakémukoli osobnímu styku s klienty i se členy jejich rodiny. Úplně pominul skutečnost, že setření hranic mezi prací a zábavou vždycky končívало tak, že se zatemnila jeho jasná, bystrá mysl.

A tak se taky stalo.

Trvalo to déle než dva roky.

Ted' uprostřed malého města nedaleko Rennerova domu uviděl blikající červené světlo, šlápl na brzdou a džíp zastavil. Na křižovatce byl sám. Když zahýbal do opuštěné ulice, odlesk stopky se červeně odrážel na chodníku.

Prázdné město bylo strnulé a jako bez života. Na ulici parkovalo jen několik aut před hospodou, na které chvílemi blikal a chvílemi svítil neonový nápis, a všechny obchody už měly dávno po zavírací době. Asi sto metrů před ním přeběhl přes silnici vychrtlý toulavý pes a se skloněnou hlavou zmizel v úzké uličce. Zaplavil ho nepříjemný pocit. Měl dojem, že se najednou ocitl na nějaké vzdálené planetě.

Zaplašil chmurné myšlenky, odbočil na hlavní silnici a zamířil ven z města kolem obchodů s rozsvícenými bezpečnostními světly. Projel téměř temnou obytnou čtvrtí, protože za zataženými žaluziemi přízemních domků, postavených ve čtyřicátých a padesátých letech, svítilo jen několik lamp.

Na okraji města šlápl na plyn a překročil povolenou rychlost, protože cítil naléhavou potřebu promluvit s Rennerem. Říkal si, že návštěva Evina otce s Eve samotnou vůbec nesouvisí. Nejdřív to vyřídí se starým mužem a pak se rozhodne, co udělá se ženou, která mu obrátila život naruby, přísahala, že ho miluje, ale přitom ho podváděla, a nakonec obvinila z vraždy.

Lomcovala jím zuřivost a nutil se na Eve nemyslet. Je nádherná, prolhaná, s dvojí tváří, ale přímo ďábelsky sexy. Ted' o ní nemůže přemýšlet.

Projel kolem známých orientačních bodů: úzký most, kamenný plot a nakloněná poštovní schránka jen půl kilometru od Rennerova pozemku. Zpomalil, aby mohl odbočit, a pak prudce stočil volant. Džíp vjel na dlouhou cestu plnou výmolů.

Ten dobrý doktor byl očividně ještě vzhůru, protože z oken v přízemí zářilo příjemné světlo. Z toho místa měl smíšené pocity. Tady poprvé spatřil Eve. Začátek tolika věcí, které skončily tak špatně.

Cole zaparkoval u garáže a pak, stejně jako to dělal měsíce před procesem, vyšel po zadních schodech ke kuchyni a zaklepal na dveře. Cvrčci hlasitě cvrkali a mūra nalétávala na kuchyňské okno. „Terrenci?“ zavolal. Všiml si na pultu otevřené láhve alkoholu i tvořítko na led s roztátými kostkami.

Nikdo neodpověděl.

Zkusil to znovu. „Haló? Terry? To jsem já, Cole!“ Zabušil na zadní dveře takovou silou, že roztřásl skleněné výplně.

Znovu se nic nestalo.

Neobjevil se ani ten starý kulhavý pes.

Zaklepal znovu, ale nebylo to k ničemu.

Sakra.

Copak Renner odjel?

Zašel ke garáži, nakoukl dovnitř bočními dveřmi a uviděl tmavý obrys Rennerovy dodávky – novějšího modelu Dodge, zaparkovaného uvnitř. To ale nevylučovalo, že odjel s někým jiným. Renner mu zavolal z mobilu; Cole to číslo hned poznal. To znamenalo, že nemusel telefonovat z domu.

Přesto... ta otevřená láhev a tvořítko na led na pultu? Cole věděl dost o mužích, kteří se nenamáhali zašroubovat víčko láhve nebo vrátit tvořítko na led do mrazáku, ale ti nebyli jako puntičkářský a dokonalý doktor Terrence Renner.

Cole znovu přešel po betonové cestičce, schody na zadní verandu vzal po dvou a opět zabušil na dveře. „Terry!“ zavolal, a když se nic nedělo, popadl ty zatracené dveře a pořádně se do nich opřel.

Otevřely se.

Cole se překvapením zarazil. To nebyl Rennerův styl. Chtěl najít náhradní klíč. Věděl, že ho Renner schovává na rámu nad dveřmi. Ale nebylo to nutné.

Další divná věc.

Renner dbal na zamykání dveří, ať to bylo doma nebo v kanceláři, zamykal si i auto a aktovku. Nejspíš důsledek jeho celoživotní práce s duševně nemocnými. Cole některé Rennerovy pacienty viděl. Někteří byli mírní, jen byli neklidní nebo měli deprese. Jiní měli sklony k násilí. Psychopati. Bylo s podivem, že si Renner nikdy nepořídil poplašný systém..., ale dřív míval psa... „Terry?“ zavolal hlasitě Cole a vešel do kuchyně. „Doktore Rennere? Rufusi?“

Žádná vylekaná odpověď. Žádný překvapený štěkot. V chodbě se neozvalo žádné cvakání psích drápů ani kroky v bačkorách, jako by se někdo blížil, aby se podíval na vetřelce. „Doktore Rennere!“

Proč mu hergot neodpovídá? Je tak opilý, že ani nezhasl světla, nezamkl dveře, neuklidil pití a nevypnul rádio? Třeba šel už nahoru spát.

Ale Coleův šestý smysl říkal něco jiného.

Pomalů se vydal chodbou. Oči i uši měl napnuté.

Třeba Renner usnul. A ten pes je skoro hluchý. Coleovu pozornost upoutalo praskání žhavých uhlíků v pracovně. Nakoukl dovnitř a na podlaze si všiml temné skvrnky.

Kapka.

Rudá kapka.

A další.

A ještě jedna.

„Do prdele! Terrenci!“ zařval Cole a vrazil do pracovny.

Všechny svaly v těle mu ztuhly.

Na koberci ležel na zádech Renner. Oči mu civěly do stropu. Obličej i krk pokrývala krev, která na podlaze vytvořila hustou kaluž.

„Ne!“ Cole si vedle něj klekl, prsty sevřel doktorovo zápěstí, aby nahnátl pulz, a doufal, že uslyší mělké dýchání.

Přišel pozdě.

Krev už přestala prýštit. Srdce netlouklo. Z jeho rtů nevyšel ani ten nejtenčí dech.

Renner byl mrtvý.

Cole si matně uvědomil, že doktorova pravá paže leží v podivném úhlu. Jeho zrak vyšplhal o něco výš a na zdi uviděl načmárané silné rudé čáry:

101

Coleovi se zježily vlasy na hlavě. Sto jedna? Jako 212? Číslo napsané krví Royala Kajaka jeho vlastním prstem?

Coleovi se rozbušilo srdce.

Renner je mrtvý... *mrtvý...*, a přesto ani ne před hodinou zavolal Coleovi na jeho mobil.

Kristepane, co se to tu hergot dělo?

Někdo na tebe nalíčil past.

Znovu.

Někdo na něj čekal. Trpělivě vyčkával na svou příležitost, dokud Colea nepustili z vězení. A pak během pár hodin po jeho propuštění zavraždil Rennera – a *zavolal* Colea!

Co to ten chlap v telefonu řekl?

„Mám důkaz.“

Stejně hrůzostrašný vzkaz dostala Eve od Roye Kajaka, než ho někdo zavraždil.

Ten zabiják může být ještě v domě.

Přehlédl místnost, zkontroloval stíny a pátravě se zadíval do setmělé chodby, kam se světlo z pracovny nedostalo. Na stole ležel nůž na otevírání dopisů. Popadl ho.

Zmiz odsud! Vypadni! HNED!

S nataženýma ušima se snažil zachytit každý zvuk, ale uslyšel jen tikot starých hodin v hale, tiché tóny hudby linoucí se z rádia na stole a hlasitý, mocný tlukot svého srdce, bušícího mu pod žebry. Žádné rychlé kroky. Žádné hluboké dýchání. Žádný zvuk nože, když ho někdo vytahuje z pochvy.

Dům se zdál tichý.
 Prázdný.
 Ani kňourání, skučení či štěkot psa.
Na co čekáš? Vypadni!
 Zachvátila ho naprostá panika.
Někdo to na tebe narařičil, Cole. Tohle není žádná podělaná náhoda. Nějakej zvrácenej zmetek si tě vybral za cíl.
 Proč?
 Kdo?
 Někdo, s kým se zapletl Terrence Renner?
 Někdo, kdo Rennera zabil.
 Cole našel telefon a vytočil 911. Službu konající důstojník zvedl sluchátko ještě před druhým zazvoněním: „Devět-jedna-jedna. Proč...“
 „Stala se vražda,“ skočil mu okamžitě do řeči Cole. „Terrence Renner. Někdo ho zabil. V jeho domě...“ musel se na okamžik zamyslet, než vydrmolil přesnou adresu.
 „Pane? Jste v pořádku?“
 „Ano. Ale Renner je mrtvý.“
 „Jak se jmenujete?“
 Zavěsil.
 Musí se odtamtud rychle dostat. Dřív než přijedou policajti. Už tak má dost potíží... Samozřejmě že přijdou na to, že tam byl, ale prozatím potřebuje trochu času, aby si věci ujasnil.
 Na stole si všiml Rennerova notebooku, popadl ho a vytrhl šňůru ze zdi. Tvář měl kamennou a v hlavě mu tepalo, když strkal malý počítač do aktovky, která ležela otevřená na křesílku před krbem.
 Brát cokoli z místa činu je zločin, ale jemu to bylo jedno. Ten, kdo zabil Rennera, schválně Colea zavolal, aby ho sem přilákal. Možná najde nějakou stopu v Rennerových poznámkách, možná ne, ale stejnou šanci už podruhé nedostane.
 Začal po sobě rychle uklízet. Poháněl ho vztek a živil ho adrenalin. Kdyby ho chytili tady nebo někde poblíž, okamžitě by ho vzali do vazby.
 Zazvonil telefon. Cole sebou trhl. Otočil se na podpatku. To jsou policajti! Důstojník z 911 mu volá zpátky!
 Cole co nejrychleji utřel všechny otisky prstů, rukou či bot, které mohl zanechat na stole, podlaze nebo telefonu. V dálce uslyšel ječící sirény, a tak vyletěl z domu, cestou ven utřel kouli na

dveřích a skočil z verandy na trávník. Srdce mu bušilo, ale doběhl k džípu a hodil dovnitř aktovku.

Vycouval z příjezdové cesty tak rychle, jak se odvážil, a pak na to na okresní silnici pořádně šlápl a vyrazil na opačný konec malého města. V duchu se napomínal, aby nepřekračoval povolenou rychlost, ale v duši mu hlodal hluboký strach. Snažil se uklidnit, dívat se na tu vraždu zvnějšku, myslet jako obhájce, a ne jako klient.

Jeho hlas si nahráli. Policie na něj nakonec přijde a zavolají ho k výslechu. Bude se jim muset postavit. Ale ne dnes večer. Ne dřív, než sám najde pár odpovědí. Ve vězení si přísahal, že zjistí, co se opravdu stalo v noci, kdy zemřel Roy Kajak, a přesně to taky hodlal udělat. Nemohl nechat Royovu vraždu nevyřešenou – když byl navíc jediný vážný podezřelý. A teď se při Rennerově vraždě jistě dostane na první místo seznamu podezřelých!

Mysli, říkal si v duchu. Promysli si další postup.

Nejdřív to nejdůležitější. Nemá jen peníze, ale i Rennerův notebook. Potřebuje obojí někde schovat a ví o místě, které je dokonalé: Evin dům. Je prázdný. Už několik měsíců.

Jeho mozek systematicky pracoval a rozhodl, že pokud policie prohledá její dům, nebude jim připadat divné, když tam Terrencův počítač najdou. Vždyť Eve je jeho dcera. Cole si tam schová i peníze. Nikdo je pak nebude moct spojit s ním.

Najel zpátky na dálnici a po chvíli před sebou spatřil známou zář New Orleansu. Světla velkoměsta byla patrná i přes houstnoucí mlhu.

A co Eve? Musíš jí zavolat a povědět o tátovi. Zaslouží si znát pravdu.

Zvážil všechny důsledky a stiskl čelisti.

Nech to na policii. Když jí to řekneš, dovede policajty rovnou k tobě.

Kurva, pomyslel si. Ať udělá cokoli, stejně je v hajzlu.

8

Čas se krátí.

A ještě je třeba tolik vykonat.

Tolik rituálů..., tak málo času.

Přesto nemůže věci uspěchat, ach ne.

Spasitel byl rozechvělý a stále ještě vzrušený, když zaparkoval svou dodávku na místě, které si vyklesal v spleť křoví. Nervy měl napjaté a tělo pokryté potem. Vzal si z auta nářadí. Pracoval s rozmyslem, vše, co by ho mohlo usvědčit, vytáhl, pak vůz pečlivě zamkl a vyběhl mírný kopeček až na vrchol, kde měl chatu ukrytou v hustém mlázi. Studený noční vánek nedokázal zchladit jeho rozpálenou kůži. V žilách mu tepalo, protože jeho nos stále trýznil pach krve. Vydal se dlouhou zarostlou pěšinou vedoucí k chatě.

Měl pochopitelně i útočiště ve městě, ale sem do lesů patří, sem, kde ho našel Hlas. Jediné místo, o kterém si byl jistý, že z něj hovoří s Bohem.

Jakmile se ocitl uvnitř, zamkl dveře, ujistil se, že žaluzie dokonale kryjí okna, a nakonec se svlékl donaha. Dal všechny své šaty do staříčké pračky, vložil boty do nerez dřezu a použil sprchu, aby smyl krev do odpadu. Když skončil, došel k pračce a nalil do ní litr bělícího roztoku. Na vydrhnutí dřezu také použil bělidlo s chlórem. Přestože měl pocit, že si v zakrývání stop vede dobře, musel být dvojnásob opatrný. Každý plán má slabé místo; a policajti nejsou žádní idioti.

Důvěřuj Hlasu. Měj víru.

Nepochybuj.

Nikdy nepochybuj.

Stále byl v náladě a celé zabíjení znovu a znovu prožíval.

Věděl, že mu Cole Dennis na návnadu skočí.

Ten zmetek přijel do Rennerova domu bez prodlení a záhy tělo objevil.

Spasitel ale nebyl takový hlupák, aby čekal poblíž a díval se, přestože moc chtěl. Bylo by to příliš riskantní a Hlas mu jasně řekl, že má odejít, jakmile práci dokončí. Ale když jel domů, naladil si

policejní frekvenci na speciálním rádiu, které měl zabudované v autě, a poslouchal, co policajti dělají.

Na splnění úkolu nepotřeboval příliš času. Hlas zřetelně trval na tom, aby Spasitel svou misi dokončil rychle, během pouhých pár dnů, a celá jeho práce měla vyvrcholit u Eve.

Přemýšlel o tom, co jí udělá.

Jak ji ztrestá za její hříchy.

Očekáváním si zamnul dlaně.

Svlékne ji donaha.

Zmocní se toho těla, kterým se vychloubala, a udělá vše, o čem sní...

Ted' zapálil oheň, před krbem rozprostřel igelitovou plachtu a z ložnice přinesl velké volně stojící zrcadlo. Namířil ho na okraj plachty tak, aby sklo zachycovalo odraz ohně i zrcadla nad krbem. Ve spodní zásuvce starého příborníku našel svou „soupravu“ a na plachtu vyložil veškeré náčiní. Když měl oltář hotový, pospíšil si do maličké koupelny, spustil gejzír vody a vstoupil do něj. Tělo mu začala v ostrém tempu bičovat ledová voda. Pečlivě ze sebe smyl špínu a pot, všechnu nečistotu zničil silným průmyslovým mýdlem, které použil i na vlasy, obličej, ruce a genitálie. Když spláchl mydliny, vystoupil na studenou kamennou podlahu, a přestože z něj okapávala voda a kůže se mu zimou scvrkávala, přešel do obývacího pokoje, kde oheň osvětloval prostě, ale účelně zařízenou místnost.

Zapálil svíčky, které stály připravené na sto let staré krbové římse. Neparfémované drobné svíčky, štíhlé, vysoké i velké kulaté svíce, všechny jasně bíle mihotavě hořely a jejich tenké plameny se tucetkrát odrážely v nastaveném zrcadle.

Jeho růženec, který visel na háčku nad římsou, ve světle svíček zářil.

Něžně sejmul třpytící se šňůru z jejího místa. Mezi prsty mu projely chladné rudé korálky. Zavřel oči a padl na kolena. Pomalu získával zpět ztracenou jistotu. Růženec ho vždy utišil, pomohl mu zklidnit se a udržet démony a bezbožné myšlenky na uzdě Věděl, že to, co provedl – zabití – je považováno za hřích, ale ne v případě, když ho na misi vyslal sám Bůh, ujišťoval se. Účastnil se moderního křížového tažení a čistil zemi od neznabohů.

Řídil ho Hlas Boha.

Věřil, že on sám je jen jeho nástrojem.

A přesto měl nečisté myšlenky. Chlípne představy. A zabíjení si vychutnával. Představoval si ho. Znovu ho prožíval. To jistě nebyl záměr Boha.

Ale on se chtěl radovat, že vzal Terrenci Rennerovi život, znovu a znovu si to celé v mysli přehrávat – stejně jako dychtil představit si vášnivé milování s Eve ještě předtím, než ji obětuje.

Musel však vyčkat, uklidnit se, nevšímat si svých představ. Bůh ho jistě nakonec pochopí, protože to byl Bůh, který ho dovedl k Eve, kdo je svedl dohromady jako děti a teď i jako dospělé. Jako dítě byla Eve rozumná a chytrá. Vzpomínal si, jak ji vídal pobíhat po nemocnici, opálené nohy se jí v jasném slunci míhaly, měděné vlasy za ní vlály a modré oči tančily. Už tehdy ve dvanácti letech se začala ukazovat její ňadra, malá poupata, která byla pod tričkem vidět, dokud nezačala nosit podprsenku. Měla sportovní postavu a byla vždycky v kondici, ale povahu měla divokou a nespoutanou. Pozoroval ji, jak rostla, a cítil, jak mu do krve proudí žár, tlačí na podbřišek, jeho penis se zvětšuje a tvrdne a touha mu tepe v mysli.

Ale neodvážil se zmínit o své touze doktorovi, jejímu otci. Ne pokud se chtěl vyhnout lékům, po kterých mu bylo špatně a které ho otupovaly, a na každý pohyb pak musel vynaložit úsilí, jako by namáhavě procházel vodou.

Bůh mu ukázal Eve, když byla dítě.

Bůh mu dovolil dívat se, jak se vyvíjí v ženu.

Pak mu ji Bůh svedl z očí, nejspíš proto, že zhřešil. Cožpak mu to sestra Vivian neříkala, když ho nachytala samotného v komoře, jak se sám sebe dotýká a obrázek Eve má přilepený na dveřích? I teď ještě viděl šok řádové sestry a hrůzu zrcadlící se v jejím obličejí.

Tenkrát ho potrestala a vyhrožovala, že to řekne doktorovi. Ale jeho lítostivé slzy jí zabránily povědět ostatním o jeho hříchu. Svěřila se jen sestře Hannah, která našpulila pusou a odsoudila ho přísným pohledem. Byla to ona, která trvala na tom, že se musí přiznat knězi. Tedy Bohu. Zatímco kněz poslouchal jeho zpověď a modlitby, vyměřil mu pokání v podobě modliteb, dobrých skutků a čistých myšlenek, sestra Hannah přišla se svým vlastním trestem. Odloučila ho od ostatních pacientů jeho věku, těch, kteří měli jen „čisté myšlenky“. A navíc byl sestře Hannah neustále k dispozici, stal se jejím osobním otrokem.

Měl pocit, jako by ho řetězem připoutali k obrovské sukni jejího tmavého hábitu a svázali tmavými korálky růžence, který

nikdy neodkládala. Kdyby si někdy na to nevolnictví postěžoval, sestra Hannah vyhrožovala, že poví Eve i doktoru Rennerovi o jeho temném tajemství, jak nalézal potěšení v tom, že se laskal, zatímco se na ni díval.

„Jen pomysli, co se stane pak,“ varovala ho sestra Hannah spikleneckým šepotem. „Brzy se tu všichni dozvědí, jaký jsi hříšník...“

Sestra Vivian byla podřízenou sestry Hannah a od té doby se mu vyhýbala a ponechala ho jeho osudu. Zatímco si sestra Hannah vychutnávala jeho trestání, mladší řádová sestra nechtěla mít s takovým hříšníkem nic společného.

Pak ale i ony samy byly nečisté, ne?

Cožpak se o tom Hlas nezmínil?

Copak sám Bůh nedovedl Spasitele k Eve, která už nebyla holčičkou, ale ženou?

A hříšníci.

Děvkou.

Přestože byla nečistá, zoufale po ní toužil.

Jakmile na ni pomyslel, vuschlo mu v ústech a celý se roztřásl. Vzpomněl si, jak stál v komoře, upřeně hleděl na její obrázek...

Potřeboval se pomodlit, vyprosít si odpuštění za své hříšné myšlenky a dokončit pokání, svůj vlastní soukromý rituál.

Teprve pak mohl doufat, že ho Hlas znovu osloví, najde si ho a přehluší ty ostatní dunivé protivné hlasy, které ho sužovaly.

Mezi palcem a ukazovákem jemně svíral křížek na růženci a zlehka se dotýkal maličké podoby Kristova ukřižovaného těla. Přes syčící oheň byl jeho hlas sotva slyšitelný. Začal se modlit.

„Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe a země i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho...“

Tok jeho krve se zpomaloval, tlukot srdce dosáhl pravidelného rytmu a kapky vody na těle mu oschly. Dotkl se každého korálku tak jako to dělal od mládí, a oddrmolil všechny modlitby, dokud neskončil. „... Ó milostivá, ó přesladká Panno Marie! Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních. Amen.“

Pomalů vstal, nahé tělo měl očištěné, duši osvobozenou, protože tohle považoval za svou zpověď i přijímání. Nepotřeboval kněze, prostředníka mezi ním a svatým Otcem.

Na něj mluvil Bůh.

V noci.

Když byl sám.

A říkal mu, že na sobě musí mít znamení, které mu bude stále připomínat jeho misi. Otevřel malou krabičku a podíval se na lesklý nástroj.

Vyndal jehlu, naplnil injekční stříkačku modrou barvou a zapnul přístroj do zásuvky. Pečlivě si v zrcadle prohlédl odraz nahého, oholeného a natřeného těla a pustil se do díla. Opatrnými, přesnými pohyby si na kůži vytetoval 101. Šlapal na pedál a maličká ostrá jehla se rychle pohybovala v bodajících úderech. Byl puntičkářský a vytetoval si číslo mezi ostatní už napsaná na čisté místo, kde ho mohl snadno přečíst. Na své oběti pochopitelně používal menší jehlu poháněnou články. Jeho práce na tělech byla chvatná a nepřesná. Ale na sobě si mohl dopřát ten přepych, že má dost času, aby stvořil každé písmeno i každou číslici dokonale. Nádherně.

Ta bolest ho vzrušovala. Zatímco pracoval s jehlou, musel se pečlivě soustředit, udržet svůj penis v klidu a svou mysl prostou myšlenek na sex a bolest a postarat se o to, aby jeho umělecké dílo bylo dokonalé. Znovu a znovu přejížděl po číslech, vybarvoval je a ujišťoval se, že se vytvoří strup, a tak tam obraz zůstane navždy.

101 vytetované do masa..., spolu s ostatními, včetně jmen a čísla 212.

Příliš rychle to skončilo. Jakmile svou práci dokončil, tělesná bolest najednou zmizela.

Sfoukl svíčky, vodou uhasil oheň v krbu, vyčistil jehly i hadičky, navinul šňůru kolem přístroje a celý ho vložil do pouzdra. Když tetovací stroj uložil zpátky do stolu, složil igelitovou plachtu a uklidil ji. Pak si prohlédl svůj výtvar, ošetřil ránu a lehl si do postele. Ničím se však nepřikryl.

Úkoly dnešní noci byly splněny.

Ale přijdou další.

Stejně jako předtím.

Některé zabil rychle. Jiné pomaleji. Poroučel jejich duše nebi. Dokonce mezi nimi byla jedna osoba, která povstala z mrtvých, ale byla jen jediná a bylo to tak dávno..., tak strašně dávno. Z koutků očí mu vytryskly proudy horkých slz.

Nicméně nyní, když zabíjení znovu začalo, bude pokračovat.

Ta myšlenka ho potěšila.

Čekání bylo u konce.

Zavřel oči a brzy ho dostihly hlasy. Drobné, rozčilující štěbetání a překroucené kousky rozhovorů, které mu v hlavě šuměly jako netopýří křídla.

Jděte pryč, pomyslel si. Nechte mě být... Nechte mě vyslyšet jen Boha... Ať mě najde Hlas Otce...

Ale nemělo se to stát.

Když ho dostihl spánek, ty druhé syčící, křičící a naříkající hlasy rozleptaly jeho klid, napjaly mu svaly, rozšířily chřípí a zaťaly ruce v pěst. Slzy, které mu nyní tryskaly z očí, nebyly slzami lítosti, ale zklamání. Skousl si rty tak silně, až mu z nich začala vytékat krev. Málem vyjekl nahlas. Věděl, že tohle bude jedna z těch dlouhých, strašlivých nocí. Nocí, kdy ho sice nakonec dostihne dřímota, nebude to však klidný spánek, bude plný bouřlivých hrůzných nočních můr.

Evin telefon se pronikavě rozezvonil.

Prudce otevřela oči.

Kde to jsem? Co.. co to zvoní... Telefon? Kde je?

Chvilíčku byla zmatená a místnost nepoznávala. Posadila se na posteli.

„Ssssss!“ Samson vylekaně zasyčel, nahrbil hřbet, rychle seskočil z deky a zalezl pod prádelník.

Eve zatápala po telefonu a přitom rozsvítila lampičku. Místnost byla najednou jasná. Zamrkala a srdce se jí rozbušilo.

Podařilo se jí zvednout telefon. „Haló?“

„*Je volný*,“ oznámil jí tentýž hluboký, chraplavý hlas, který už předtím slyšela.

Eve se prudce nadýchla, jako by se jí nedostávalo vzduchu. „Kdo je to?“

Žádná odpověď. Ale stále držel sluchátko. Věděla to. Cítila ho.

„Poslouchej,“ řekla, a snažila se, aby z jejího hlasu nebyl patrný strach, „ať už jsi kdokoli, já dobře vím, že ‚je volný‘ rozumíš? Takže mi můžeš přestat volat!“

„*Je vooooolnýyyyyyy...*“ Hlas volajícího byl tak hluboký, podobný hadímu sykotu, že ho sotva slyšela.

Cvak.

Telefon ztichl.

„Hajzle...“ zašeptala, odhrnula si vlasy z obličeje a snažila se uklidnit. Kdo ji to proboha tak mučí? Volat jí teď, uprostřed noci!

Dívala se na displej telefonu a tiše se modlila, aby zjistila jeho číslo nebo jméno. Ten hovor byl ale pochopitelně tajný a žádná kombinace stisknutých tlačítek, pečlivé sledování displeje ani procházení nabídkami jí neposkytly vodítko k odhalení identity volajícího. Ať je ten zmetek kdokoli, chce zůstat v anonymitě a vyděsit ji přitom k smrti.

Zhasla světlo, plácla sebou do postele a podívala se na budík, kde čas ukazovaly velké rudé číslice.

Dvě třicet šest.

Kdo by jí sakra s trochou rozumu volal v... Vlastní otázka ji podráždila. To je ten problém. Není v tom ani špetka „rozumu“. Ten, kdo to dělá, má bezesporu o velké kolečko víc. Nejspíš o dvě nebo o tři.

„Sakra.“

Ležela ve tmě a čekala, až se jí zklidní pulz. Kdo to byl? Odkud volal? Proč měl tu potřebu sdělit jí, že z Colea je opět svobodný člověk? Bylo to ve všech zprávách. A ty telefonáty měly rozhodně daleko do přátelského varování. Ne, byly zlověstné. Odporné. Měly ji zastrašit.

Někdo se tě pokouší terorizovat.

„A hezky se mu to daří,“ připustila, když kocour vyskočil zpátky na postel a stočil se u ní do klubíčka. Nepřítomně ho pohladila a byla ráda, že jí odpustil.

Proč by někdo...

Ťuk! Ťuk! Ťuk!

Srdce se jí málem zastavilo. Musela se kousnout do jazyka, aby nevykřikla. Někdo ťukal na dveře! Samson zvedl hlavu a zíral na zavřené dveře ložnice.

Eve se téměř neodvažovala dýchat, ale bouchání v přízemí pokračovalo. Tlukot jako by přicházel od zadních dveří. Pomyslela na toho zmetka, co jí právě volal. Třeba zkoušel, jestli je doma.

Ale nikdo netuší, že se sem vrátila!

„Nevyšiluj,“ zašeptala, ale moc daleko k panice neměla. Přemýšlela, že zavolá policii, ale pak ten nápad zavrhla..., prozatím. Tohle je její domov, ne nějaká opuštěná zátoka.

Nemysli na noc, kdy zabili Roye.

Zůstaň klidná... Uvažuj rozumně...

Světlo nerozsvítila, ale natáhla si župan a pospíšila do pokoje, který její dědeček používal jako pracovnu. Byla to volná ložnice v prvním patře, ve které i nyní, dvacet let po jeho smrti, zůstaly

některé jeho věci: fotografie, na kterých byl zachycen spolu se svojí ženou, lékařské tituly, oblíbený ušák a revolver. Slabá zář z nejbližší pouliční lampy jí poskytla dostatek světla, aby pistoli našla v nejspodnější zásuvce jeho stolu. Nebyla nabitá a Eve nevěděla, že by někde v domě byly náboje, ale stejně si zbraň vzala spolu s mobilním telefonem dolů do přízemí.

Pokud se střetne s nezvaným návštěvníkem, ten přeci nebude vědět, že je jí revolver k ničemu.

Mysli, říkala si, když sestupovala po schodech a její oči přivýkaly tmě. Jako dítě procházela černými chodbami stokrát a udělala to tak i teď, protože nechtěla, aby se její silueta stala po rozsvícení světla snadným terčem.

Bum! Bum! Bum!

Někdo tak silně bušil do zadních dveří, až roztřásl okna zasazená do tlustých dubových rámců. Žádný chmaták by jistě na sebe takhle nechtěl přilákat pozornost. Ale šílenci, možná zdrogovanému člověku nebo zoufalci by to nevadilo.

Prsty sevřela rukojeť revolveru a vydala se dlouhou chodbou oddělující salon od jídelny, kolem koupelny až do kuchyně. Srdce jí divoce bušilo a svírala ji úzkost.

Nepanikař, říkala si, vešla do malé předsíně, odkud oknem viděla k zadním dveřím, a spatřila na prahu muže – vysokého muže, jehož obličej byl schovaný ve tmě. Ze staženého hrdla se jí vydral výkřik.

„Kdo je tam?“ zavolala napjatým hlasem. Prsty křečovitě svírala silnou rukojeť pistole. V uších jí tepalo. Namířila revolver na okno, jako by chtěla vystřelit, a volnou rukou rozsvítila světlo na verandě.

Matná žárovka osvětlovala verandu slabým namodralým světlem, které jen zdůrazňovalo stíny, protože žárovka blikala a hrozila, že každou chvíli zhasne a opět vše ponoří do úplné tmy.

Přesto muže na druhé straně dveří poznala.

Na jejím prahu stál živý a zdravý Cole Dennis.

9

Eve se ani nehнула.

Namířila zbraň přímo na jeho prsa. Jako kdyby se ho chystala prostřelit i s jeho černým srdcem.

Cole se na ni přes sklo podíval a ztuhl. Pomalu zvedl obě ruce do vzduchu a roztáhl prsty. „Eve, to jsem já!“ zakřičel přes dveře.

„Co tu sakra chceš?“ zeptala se a nenáviděla se za to, jak vystrašeně to zní.

„Nevěděl jsem, že jsi tady.“

„Tak proč uprostřed noci tlučíš na ty zatracené dveře?“ Byla na něj příšerně rozzuřená, srdce jí bušilo a mozek na ni křičel, aby okamžitě zavolala policii. *Vzpomeň si, co ti udělal! Vzpomeň si, jak ses dívala oknem ven, tam v Royově chatě, a viděla jsi, jak vystřelil z pistole! Mířil na tebe, Eve. NA TEBE. Chtěl tě zabít!*

U sousedů v patře se rozsvítilo.

Krucí, dělají tu pěknou scénu. To poslední, co potřebuje, je, aby sousedé strkali nos do jejího soukromí. Už takhle má pomluv nadosmrti.

Ale tohle byl Cole.

„Potřebuju si s tebou promluvit,“ řekl.

V domě paní Endicottové se rozsvítilo druhé světlo a Eve potichu zavadala. Pokud nechce, aby policie a všichni v okolí věděli, co se u ní děje, bude ho muset pustit dovnitř.

Zdráhavě odemkla dveře a otevřela je. Nechala však mezi nimi zavřenou síť proti mouchám jako malou překážku. „Můžeš přestat křičet. Řekni, co potřebuješ, a pak zmiz.“

Cole ztišil hlas. „Chci říct, že jsem nevěděl, že tu jsi, když jsem sem jel. Právě jsem se dostal...“

„To vím dobře. Je to ve všech zprávách.“

„... ale viděl jsem tvoje auto.“

„Tak ses rozhodl vzbudit mě v půl třetí ráno?“ ušklíbala se co nejtišeji. Co tu hergot dělá? *Nic dobrého.*

Zaváhal, ruce mu maličko klesly a pak přikývl.

„Proč?“

„Myslím, že bys mě radši měla pustit dovnitř.“

„Ani náhodou.“ Prudce vrtěla hlavou, až ji krátké prameny vlasů šimraly na krku.

„Eve, prosím. Tohle je vážný.“

„To si piš, že je!“ V duchu se třásla a její pohnutí ji téměř dusilo. Nemohla si pomoci, úplně se do něj vpíjela očima. Před třemi měsíci ho spatřila, jak na ni namířil zbraň. Viděla ho na vlastní oči. Byla svědkem výstřelu. Ucítla kulku. Protrpěla se následky.

Ztišil hlas ještě víc. „Ne, myslím to vážně, potřebuju si s tebou promluvit.“

„Byla bych pitomá, kdybych ještě někdy dovolila, abys vstoupil do mého domu. Je po všem, Cole. Rozumíš? Po všem!“ Strčila volnou ruku do kapsy županu, vzala mobil a vytáhla ho. Celou dobu však mířila dědečkovou zbraní na jeho hrudník. Bože, byla blázen, že toho muže tak vášnivě milovala. Byla tak slepá. „Zavolám policii.“

„Výborně.“ Zamračil se, stiskl rty do známé linky zklamání, kterou už tolikrát viděla. Něco si pro sebe zamumlal a pak řekl: „Tak dělej.“

„Myslíš, že to neudělám? Myslíš, že blafuju?“ Palcem začala vymačkávat číslice a pozorovala, jak se zamračil do noci.

„Myslím, že nevíš, co děláš.“

„Perfektní, Cole. Znáš způsob, jak zabodovat.“

„Lepší než mířit zbraní.“

„Ty bys to měl vědět!“

„Sakra, Eve. Nepřišel jsem, jen abych ubíjel čas!“ Popošel blíž ke dveřím. I ve slabém světle a přes síť si všimla, jak unaveně vypadá, jak se mu vrásky kolem očí prohloubily a jeho brada se černá jednodenním strništěm. „Vyslechni mě.“

„Abys mi mohl zase lhát? Abys mě mohl zabít?“

„Nikdy jsem se ti nepokusil ublížit,“ odsekl rozezleně a ve tmě vyhledal očima její pohled. Modré oči byly vážné a tak upřímné, až se jí chtělo vykřiknout a uvěřit mu. Ale neodvážila se. Nemohla věřit ani sama sobě. „Nikdy jsem tvůj život neohrozil.“

„Lháři!“

„Vždyť to víš, Eve. V hloubi srdce víš, že bych nikdy neudělal nic, čím bych ti ublížil.“

„Viděla jsem tě, Cole.“

„Ne.“ Spustil dolů jednu ruku roztaženou dlaní proti ní, jako by se snažil zarazit příval slov, který očekával. „*Myslíš, žeš mě viděla. Ale nejseš si jistá. Proto jsi nemohla svědčit. Tvoje paměť je strašně popletená.*“

„Byls tam,“ trvala na svém a snažila se tak přesvědčit i sebe. S tímhle byla potíž celou dobu – nevěřila vlastním očím a nedůvěřovala své špatné paměti, že to, co jí říkají, se opravdu stalo. A státní zástupkyně to věděla. Yolinda Johnsonová to jasně formulovala. „*Vím, co jsem viděla.*“

„Opravdu?“

Zahýbala zbrání. „Nezkoušej na mě žádný kecy, rozumíš? Ta tvoje taktika na oklamání soudů a poroty na mě nezabírá.“

„Říkám ti pravdu.“

„Svou ‚pravdu‘.“ Vzdychla a všimla si, že u sousedů se rozsvítilo další světlo. K čertu! Paní Endicottová jejich hádku určitě zaslechla. „To je ten problém, Cole. Máš pokřivený měřítko. Nepoznal bys pravdu, kdyby s tebou zasedla k večeři.“

„Já nejsem ten, kdo trpí ztrátou paměti.“

„To je pravda. *Tvoje* paměť si vybírá. Ty si vybíráš, čemu uvěříš. Já si takový přepych nemůžu dovolit. Víš, co je na tom nechutný? Ty skutečně věříš všem kecům, co mi tu vykládáš.“

V jeho očích zablýskly potlačované emoce. Rty měl pevně sevřené. „Dobře.“ Zhluboka se nadýchl. Velmi zhluboka. „Myslím, že by ses možná ráda dozvěděla něco o tátovi.“

„Mém tátovi?“

„Terrencovi.“

„Vím, kdo to je.“ Už nebyla klidná. Ráda by si myslela, že jí jen uchystal past, ale něco v jeho vážném výrazu ji zarazilo. Nedokázala se s ním dohadovat. „Co je s ním?“ zeptala se, ale když jí slova splynula ze rtů a on se na ni zadíval, zachytila v jeho pohledu záblesk něčeho, při čem se jí sevřelo srdce děsem.

„Myslím, že bude lepší, když půjdu dovnitř.“

Zarazila se. Srdce jí bušilo.

Může Dennisovi věřit?

Ani zdaleka.

Nejspíš to je nějaká lest.

„Takhle to stačí.“

„Myslím to vážně, Eve.“

„Já taky.“

„Není to dobrá zpráva.“ Zaváhal, jako by přemýšlel, jak jí to má sdělit.

Udělalo se jí špatně. Neblafoval. Spolkla obrovský knedlík strachu, položila mobil na poličku, odemkla dveře se sítí proti mouchám, otevřela a ustoupila na stranu. „Jen mi neříkej, že je mrtvý,“ prohlásila.

„Eve...“ Hlas se mu chvěl.

Hrůzou otevřela ústa. Ne. Je to lest! Musí být. Způsob, jak si získat její důvěru. „Já... já ti nevěřím.“

Obličej měl bledý a vážný. „Zrovna jedu od něj. Našel jsem ho na podlaze v pracovně. Někdo ho zabil, Eve. Stejně jako Roye.“

Začaly se jí podlamovat nohy, a tak popošla několik kroků dozadu do kuchyně, kde se opřela o pult, aby se nezhroutila. O tomhle by nelhal, ne? Ani Cole by se tak nesnížil.

Nevěř mu, nevěř mu, NEVĚŘ mu!

Tělo jí sevřela úzkost. Nějak se jí podařilo rozsvítit světlo nad dřezem. Zachytila svůj průsvitný odraz v okně: hubená žena s vyděšenými očima, bledými rty a krátkými barevnými pruhy vlasů, které na některých místech sotva začaly růst a překrývat jizvy. „Říkal jsi... ty jsi říkal, že... sis nemyslel, že tu budu... Proč jsi... Ach bože!“ Když přišel blíž a ozářilo ho světlo, zalapala po dechu.

Na okraji bílého trička měl zaschlou krev. Byla tak tmavá, že se zdála téměř hnědá. „Cole?“ zašeptala s hrůzou. Co to udělal? Děsem se jí rozšířily oči.

Sledoval její pohled dolů a všiml si skvrny. „Tak to není. Eve, víš, že s tím nemám nic společného.“

„S...?“

Celá se roztřásla. Rozbouřil se jí žaludek. Udělalo se jí tak špatně, až se málem pozvracela do dřezu. Z ruky jí téměř vypadla zbraň, protože křečovitě sevřela okraj pultu, aby neupadla. Její otec je mrtvý? Mrtvý? Vyzvracela se, plivala žluč a v hlavě jí dunělo, že to není pravda. *Ne! Ne! Ne, ne, ne, ne!* Nemohla, nechtěla tomu věřit. Cole je jako profesionální herec, vždyť to je právník! Lhář!

„Zavolal mi... Myslel jsem, že mi to volá on, a šel jsem ho navštívit. Když jsem tam dojel, neotevřel mi dveře. Byly ale odemčené. Tak jsem vešel dovnitř a našel ho v pracovně.“

Podívala se na něj a hřbetem ruky si utřela ústa. „Jak?“ zasípala, snažila se bojovat se slzami a narůstajícím strachem, který jí hlodal v mysli.

Coleovi klesly paže podél těla. Vypadal příšerně. Oči měl zapadlé a obvykle opálený obličej bledý. „Jako Roy, Eve. Přesně jako Roy. Někdo tvému tátovi rozřízl hrdlo. Všude kolem byla krev... Ach bože, Eve, bylo to...“

„Přestaň.“

„... stejné.“

„Nevím, proč tu jsi, proč mi to všechno děláš. Je to strašné... Je to...“

„Pokusil jsem se ho oživit, ale marně. Je mrtvý, Eve.“

V hlavě jí hučelo. „Zrovna tě pustili z vězení. Dneska. Proč by někdo... někdo jiný než ty zabíjel mého tátu?“ Roztřeseně se nadýchla a cítila, jak se jí znovu dělá špatně. Koutkem oka zahlédla, že se kocour zastavil v přítmi chodby.

„Eve.“ Vypadal sklíčeně. „Neměl jsem důvod ho zabíjet.“

„Odkdy jsou tvoje činy rozumný? Pokusil ses zabít mě a teď i tátu... Proč jsi sem přišel? Abys mě dodělal?“ prohlásila a snažila se potlačit hysterii.

„Přestaň, Eve. Proboha, poslouchej mě. Myslel jsem, že jsi v Atlantě.“

„Tak proč jsi sakra tady, Cole? Proč jsi sem přišel, když sis myslel, že jsem pořád v Atlantě?“

Zaváhal.

„Ne,“ zašeptala. „Nelži mi.“ Samson, jako by ve vzduchu vycítil napětí, odběhl a zmizel ve stínech. Eve se narovnala, záda jí ztuhla, ale cítila, jak jí po tvářích stékají slzy. „To nejmenší, co pro mě můžeš udělat, je říct mi pravdu.“

Jednu ruku sevřel v pěst, ale pak ji povolil. „Chtěl jsem si tu schovat nějaký věci,“ přiznal.

„Cože? Tady?“ Hlasitě popotáhla a potřásla hlavou. Nevěřila mu. Rukávem županu si otřela slzy. „Jaký ‚věci‘? Usvědčující důkazy?“

Přešlápl z jedné nohy na druhou.

„Jaký věci?“ chtěla vědět.

„Peníze.“

„Peníze,“ opakovala a potřásla hlavou.

„Ano. A aktovku.“

„Svoji?“

Úder srdce.

„Čí aktovku, Cole?“

„Tvého otce.“

Celé její tělo jako by zkamenělo. „Tys ukradl peníze a aktovku mého táty?“ opakovala zaraženě. Bylo to tak podivné. Až absurdní. Neuvěřitelné. A přesto, jak na něj hleděla a viděla jeho ponurý, vážný výraz a bolest v očích, byla téměř přesvědčená, že jí řekl pravdu nebo alespoň její část. Ale její otec? Opravdu je mrtvý? Zavražděný? Po kůži jí přejel náhlý chlad, bodavý jako mráz.

„Ty peníze jsou moje.“

„Tvoje?“

„Schoval jsem si je už hrozně dávno.“

„Ach Cole...“

„Je to pravda, sakra! Naučil jsem se to už strašně dávno od svého otce.“

„Toho podvodníka?“

„Kdo toho věděl víc o nutnosti mít nějakou rezervu pro naléhavý případy?“ prohlásil a postoupil doprostřed kuchyně. Držel se dál od okna a jedním okem pozoroval revolver, který stále nedbale svírala. „Zrovna jsem si vyzvedl peníze, když mi tvůj táta zavolal – takový podivný telefonát –, tak jsem jel za ním domů a našel jsem ho ležet na podlaze. Pokoušel jsem se ho oživit, ale bylo pozdě. Zavolał jsem 911, a než jsem odjel, všiml jsem si notebooku. Strčil jsem ho do aktovky.“

„Okradl jsi mrtvého člověka.“ Eve ta slova stěží svedla vyslovit. Nedokázala úplně pochopit smysl toho, co Cole říká.

„Myslel jsem, že bych mohl přijít na to, o co tady jde,“ pravil Cole napjatě. „Proč tvého otce zabili. Kdo je za to zodpovědný. Bylo to kvůli něčemu, co věděl, něčemu, co souviselo s Royovou vraždou?“

„To je práce pro policii.“

„Opravdu? Protože v Royově případě zrovna skvělou práci neodvedli, ne?“

Eve si přitlačila dlaň na čelo. „Zavřou tě za... manipulování s věcí doličnou, opuštění místa činu a vůbec. Máš velký potíže.“

„Proto jsem tady.“

„Já nedokážu... myslet,“ zamumlala Eve, ale Cole pokračoval.

„Ty dvě vraždy spolu určitě souvisejí. Roy Kajak patřil k pacientům tvého otce...“

„Před lety.“

„Podívej, Eve, nikdo se nepokusí přijít na to, co se doopravdy stalo. Policie nebude pátrat dál než ke mně.“

„Dáváš jim to za vinu?“ chtěla vědět, ale její hlas postrádal důraz a sílu. „Sotva jsi dneska vyšel z vězení a můj táta už je mrtvý. Podívej se na sebe. Podívej se na jeho krev. Máš ji všude.“ Zuby nehty se držela kousku zdravého rozumu, který jí zbýval.

„Narafičili to na mě, Eve. Nejsem vrah. A kdyby, byl bych sakra chytřejší. Nestál bych tu s tebou. Někdo mi dneska večer zavolal. Myslel jsem, že to je tvůj otec. Řekl: ‚Mám důkaz‘.“

Eve se vybavila noc, kdy jí volal Roy a zděšeným hlasem na ni naléhal, aby přišla. *Mám důkaz.*

„Je to pravda,“ prohlásil, když si všiml výrazu její tváře. „Přesně jako kdy ti volal Roy.“ Podíval se dolů na zbraň v Evině natažené třesoucí se ruce. „Ach proboha, Eve! Dej mi to. Nezastřelíš ani mě, ani nikoho jiného.“ Vykroutil jí revolver z bezmocných prstů a ona se mu podvolila. Byla jako omráčená, nedůvěřivá a on měl pravdu. Nikdy si nemyslela, že by byl hloupý. Ale dobře věděla, že je velmi vznětlivý. Jestli ho její otec popíchl...

Cole se podíval do komory revolveru a vzdychl. „Myslel jsem si to.“ Hodil nepotřebnou zbraň na pult vedle mobilního telefonu.

„Máš alibi?“

„Ne.“ Dlouze, vážně se na ni zadíval pronikavými modrošedými očima, pod jejichž pohledem se jí vždycky rozbušilo srdce, ale teď byla příliš otupělá, aby si toho všimla. „Něco je v pozadí ať už se jedná o cokoli, a myslím, že je to o dost vážnější, než si dokážeme představit. Ale tvůj otec i Roy byli zavražděni z nějakého důvodu. Nebyla to náhoda ani shoda okolností. Někdo čekal, až mě pustí.“

„Tomu nevěřím.“ V mysli se jí svářely úzkost, strach a nedůvěra. A znovu ji pozvolna začínala bolet hlava. Vzala do ruky telefon.

„Co to děláš?“ chtěl vědět.

„Volám tátovi domů.“

„Eve, je mrtvý. Oznámil jsem to policii. Teď už by na farmě měli být. Zvednou to a přijedou rovnou sem.“

Ale číslo se už vytáčelo. Pak telefon začal zvonit. Nikdo ho ale nebral. Spolkla svůj strach. *No tak, tati, zvedni to!* Srdce jí tepalo tisíckrát za minutu a na rukou a zádech jí z nervozity vyrazil pot. Když se ozval záznamník Terrence Rennera, řekla: „Tati? Tady je Eve. Promiň, že volám tak pozdě, ale myslela jsem, že bys rád

věděl, že... jsem se vrátila domů..., hm, měla jsem ti zavolat dřív. Ozvi se mi.“

Zavěšila a pevně svírala telefon, jako kdyby na tom záležel život jejího otce.

Cole byl bledý jako stěna.

„Nikdo to nezvedl...,“ řekla.

Oči se jí zalily slzami. Cole jí vzal telefon z ruky. „Ach miláčku,“ zašeptal, objal ji a přitiskl k sobě její chvějící se tělo. „Je mi to líto, je mi to moc líto.“

„Nemůže být mrtvý. Nemůže být...“

Svíraly ji silné, pevné paže a na okamžik se na něj zhroutila, protože se poddala žalu, který v ní narůstal jako obr. Prsty jedné ruky sevřela Coleův biceps a bojovala s nutkáním bít a tlouct do něj, křičet a nadávat z plna hrdla. Kromě tichých slz však své city neprojevila.

Na chvíli.

Jen do chvíle, co zahlédla jejich odraz v okně. Přízračná podoba dvou propletených milenců. Silou přivřela oči. To byla chyba gargantuovských rozměrů. Nenapravitelná chyba. Nemůže mu důvěřovat. Ani na okamžik! Ztuhla a odstrčila ho od sebe. „Odejdi.“

„Cože?“

„Vypadni odsud, Cole.“ V duchu se třásla, ale zkřížila si ruce na prsou a pronikavě se na něj zadívala. „Nepotřebuju tě tady, ani tě tady nechci. Jestli mluvíš pravdu, brzy se tu objeví policie a hned po tobě půjdou. Budeš zpátky v base dřív, než dvakrát mrkneš. Jestli lžeš a přišel jsi sem z jiného důvodu, třeba aby ses mi pomstil, nebo sis se mnou krutě pohrál, nechci s tebou nic mít a zavolám policii. Neudělám chybu. Ať tak nebo tak, strávíš zbytek první noci na svobodě zpátky za mřížema.“

„Já nelžu.“

Věřila mu, ale zatvrdila se. „Dobře, tak běž.“

„Eve.“

„Vážně, Cole. Vypadni.“

Svaly na krku se mu napjaly. „Nechci tě tu nechat samotnou.“

„Je mi fajn.“

Zaváhal. „Nemám telefon. Kdybys mi chtěla zavolat...“

„Nebudu chtít.“

Zdál se téměř přesvědčený, když se jeho pohled zastavil na stole, na kterém ležely vystříhané články. „Co to je?“ zeptal se, a

než stihla cokoli říct, rozsvítil lampu zavěšenou nad stolem. Chtěl jeden výstřižek vzít do ruky, ale zadržela ho: „Ne! Ničeho se nedotýkej!“

„Proč? Co to děláš?“ Přehlédl několik článků. „Knihu výstřižků? O dnech, co jsi strávila v Nemocnici Panny Marie?“

„Ne.“

„Zubaté nůžky?“ Vyslal k ní pohled plný otázek. „Moment. Všechny jsou o Faith Chastainové.“

„Já vím.“

„To byla matka Abby Chastainové.“

„A?“

Zamračeně si všechny články přečetl. „Abby Chastainová je Montoyova snoubenka.“

„Reubena Montoyi? Toho detektiva, co...“

„Jo. Přesně toho.“ Vypadal zmateně. „Proč tě to zajímá?“

„Mně to ne... teda, tohle mi někdo dal do auta.“

„Cože? Kdy?“

„Myslím, že dneska.“ Rychle mu všechno pověděla. Celý obličej měl rázem napjatý.

„Proč dneska? Proč teď?“

„Já nevím... ale...“

„Co?“ chtěl vědět.

Bud' všechno, nebo nic, pomyslela si. „Dneska jsem měla pár divných telefonátů.“

„Dneska?“

Přikývla a řekla mu o těch telefonech – jednom cestou domů a jednom ani ne před půlhodinou, kdy ji chraplavý hlas varoval, že „*je volný*“.

Cole ji při vyprávění pozorně sledoval. Oči se mu zúžily a ze sevřených rtů se stala tenká čárka, ale své myšlenky si nechal pro sebe.

Eve dokončila a v bezradném gestu ukázala směrem k němu. „A nato mi ty začneš bušit na zadní dveře.“

Cole měl celý obličej jako v křeči. „Nelíbí se mi to.“

„Tak to jsme dva.“

„Musíš se vrátit do Atlanty. Nebo odjet jinam. Myslím, že tu nejsi v bezpečí.“

„No, to počkej, tohle je můj domov.“

Postoupil blíž. „Dva muži jsou mrtví, Roy a tvůj otec. Zabili je krutě, násilně a tebe, Eve, poranila kulka. V den vraždy tvého otce

se ti v autě ocitne balíček a máš divné telefonáty. Eve, musíš odejít. Odjed do Atlanty nebo alespoň přespí v motelu. V Lafayettu, v Baton Rouge nebo kdekoli jinde, ale vážně odsud musíš odejít.“

„Nikam nejdu. Musím se dozvědět o tátovi.“

„Ach sakra, Eve!“

Zazvonil jí mobil a ona málem vyletěla z kůže. Podívala se na displej a zjistila, že je to Kyleovo číslo.

„Haló?“

„Eve!“ Hlas Anny Marie zněl přiškrceně. „Ach můj bože, moc se omlouvám, že volám tak pozdě, ale Kyle tu není a zrovna mu volal kamarád, co pracuje v novinách v New Orleansu. Vždycky poslouchá policejní frekvenci a řekl mi, že se nejspíš stala vražda a jméno oběti je Renner. Neměl by tu informaci šířit, dokud to nebude potvrzené a policie neuvědomí příbuzné, ale myslel si... Ach Matko Boží, je to táta? Ta adresa se mi zdála jako adresa jeho farmy a... a já nevím, co mám dělat a...“

„Nikdo mi nevolal,“ řekla Eve. Nechtěla se podívat na Colea a nechtěla tomu ještě naplno uvěřit.

„Snažila jsem se zavolat Kyleovi, ale nebere mi to,“ koktala Anna. „Je úplně nemožný, když má zvednout mobil. A neviděla jsem důvod, proč volat Vana, když bydlí tak daleko, dokud nebudu vědět, co se děje...“ Zmlkla a Eve uslyšela cvaknutí zapalovače a pak hluboký nádech.

„Vana nevolej.“

„Někdo by ale měl. Zkoušela jsem se dovolat tátovi, ale nevzal to. Byl tam jen ten zatracený záznamník.“

„Zajedu se tam podívat,“ ujistila ji Eve a koutkem oka viděla Colea, jak na to zareagoval.

„Ne..., ty sis už tak vytrpěla dost. Tohle by měl vyřídit Kyle!“

„To je v pořádku, Anno. Postarám se o to,“ trvala na svém Eve, i když si připadala, jako by ani své tělo sama neovládala. Telefon jí u ucha zapípal. „Hele, volá mi někdo další, radši si to vezmu.“

„Zavolej mi zpátky!“

„Hned jak se něco dozvím, slibuju.“

Cole jí pohlédl do očí. Eve se radši podívala na displej telefonu. Poznala volačku čtvrti, kde bydlel její otec. Telefon zavřela, aniž by ho zvedla, a křečovitě se na Colea pousmála. „To byla Anna Maria.“

„A ten druhý telefon?“

„Jen hádám, ale šerifovo oddělení. Říkal jsi, že se policie ozve, ne?“

Coleovi ztuhly svaly v obličeji. „Jo.“

Telefon znovu zazvonil a Eve se podívala na rozzářený displej. „Stejné číslo.“

Cole zaskřípěl zuby. „Nejspíš sem jedou, aby ti řekli o smrti tvého otce.“

„Pak bys měl radši zmizet.“

Na okamžik zaváhal, tiše zaklel a zadíval se na ni tak pronikavě, až měla pocit, že ji políbí. Místo toho sáhl po klíče a otevřel dveře dokořán. Jednu nohu měl na prahu, ale ještě se otočil. „Aby bylo jasno. Eve, je mi to opravdu moc líto. Hrozně moc.“

Ztěžka polkla.

„Víš, ještě není po všem.“

Zírala na něj. Nepředstírala, že nepochopila, o čem mluví.

Dobře však věděla, že mezi nimi už nic nezbylo.

Zavrtěla hlavou, ale on už zmizel do noci.

10

Bentz nastoupil do policejního vozu, Montoya vycouval a šlápl na plyn.

„Tak co se děje? Co máme?“ zeptal se Bentz a vypadal hrozně naštvaně. Montoya mu nic nevysvětlil, jen mu řekl, že mají případ a že už je na cestě, takže ho vyzvedne v domku, ve kterém Bentz bydlel se svou ženou Olivíí. Stál v bažinatém terénu na okraji malého města Cambrai. Bentz zavrčel, že se připraví, což znamenalo, že si natáhl seprané džíny, mokasíny bez ponožek a mikinu.

„Terrence Renner. Mrtvý. Zabítý úplně stejně jako Royal Kajak.“

„Do prdele.“

„První den, kdy je Cole venku z vězení,“ dodal Montoya. Reflektory vozu osvětlovaly šero těsně před svítáním. „Zavolal mi kamarád z okrsku, kde Renner bydlí. Věděl o Kajakově případu a myslel si, že nás to bude zajímat.“

„To tedy ano.“ Bentz si odfrkl. Byl to velký muž, muž, který si musel hlídat váhu cvičením u boxovacího pytle, muž, který musel bojovat se svými sklony k tloustnutí den co den.

„Je Dennis hloupý?“ zeptal se Montoya a přeřadil na nižší rychlost. Jeho kožené sako zaskřípělo, když si rukou upravoval zpětné zrcátko.

„Vůbec ne.“ Bentz si rukou přejel po neoholených tvářích a zíral ven předním sklem. „Je to prohnáný advokát. Dítě ulice, které využilo příležitosti, a potom, co se jako mladík dostal do potíží, si už dokázal udržet čisté ruce. Přijali ho na univerzitu a práva dokončil. Promoval jako třetí nejlepší z celého ročníku.“

„Víš, jak v tom chodit.“ Montoya zpomalil, projel zatáčku, a když se dostali na dálnici, sešlápl pořádně plyn, až služební ford vystřelil kupředu a téměř kolem chodníku letěl. Motor burácel, kola svištěla, policejní vysílačka praskala a Bentz křečovitě svíral kliku u dveří, až mu bělaly klouby. „Blbej zmetek.“

„Dennis není blbej,“ odporoval důrazně Bentz.

„Porušil podmínky propuštění na kauci.“

„Jo.“ Bentzovo přitakání neznělo vůbec přesvědčivě.

Montoya to viděl jinak. Strašně moc chtěl toho slizkého hada dostat. Až z toho měl hořko v puse. „Hele, člověče, vždyť to podělal. Když byl naposledy venku, pokusil se sejít s Eve Rennerovou.“

Bentz něco zavrčel.

„A našli u něj trávu. Zastavili ho, protože měl rozbitý zadní světlo. Otevřel přihrádku na rukavice – a hledme, co tam bylo! Vypadl balíček s trávou.“

„To nahrává spíš mně. Proč by Dennis dělal něco tak okázale pitomýho?“

„Poněvadž je úplně mimo, když se jedná o Eve Rennerovou. Nedokáže se od ní držet dál.“

„A co to světlo a psaníčko? Z auta mu zmizela pojistka. Chyběla. Někdo ji odstranil. Proto ho zastavili. Když se natáhne pro techníák, vypadne tráva.“

„Co se mi tu pokoušíš naznačit?“ chtěl vědět Montoya, proletěl kolem tiráku a rychle přešel doprava k výjezdu.

„Myslíš, že to na toho zmetka nastrčili?“

Bentz potřásl hlavou, sáhl do kapsy, vytáhl žvýkačku, rozbalil ji a strčil do pusy. „Proč by trávu neschoval někde jinde?“

„Protože je to arogantní hajzl, co si myslí, že jsou na něj zákony krátký.“

„A ta pojistka?“

„Mohl ji vyndat, aby ji nahradil nějakou jinou.“

„Byl venku na kauci, dobře znal podmínky.“ Několik minut zamyšleně žvýkal, zatímco Montoya projížděl klikatými silnicemi vedoucími k farmě Terrence Rennera. „Ne.“

„Je to náš člověk!“ Montoya nedokázal skrýt roztrpčení v hlase. Pracoval s Bentzem na případu vraždy Roye Kajaka už celé měsíce, snažili se poskládat kousky dohromady a vždycky končili u stejné odpovědi: Cole Dennis je vrah. Bylo to naprosto jasné. Teď však jeho parťák pochyboval. Do prčic! Montoya byl unavený a rozmrzelý a neměl náladu poslouchat, jak Bentz obrací o sto osmdesát stupňů.

Projížděli zapadákovem s jedinou světelnou stopkou, která na hlavní křižovatce blikala červeně. Nikdo nejel. Byl tam takový klid, až to Montoyovi nahánělo husí kůži. Miloval město s

rozzářenými světly a čtyřiašestihodinovým děním i otevřenou atmosférou. Tady byl příliš velký klid.

„Prostě mi to nesedí,“ prohlásil Bentz a mlaskl žvýkačkou. „Něco tady nehraje.“

„Nic tady nehraje.“ Montoya šlápl na plyn a zamířil dál do srdce louisianské zemědělské oblasti. Zatímco Bentz o případu přemítal a v duchu si ho probíral, Montoya se také snažil poskládat dílky dohromady. Zavolal ho zástupce místního okrsku, člověk, který pracoval ve městě a poznal souvislost mezi tímto a Kajakovým případem. Montoya s Bentzem budou muset postupovat velmi opatrně, kdyby místní šerif nechtěl, aby mu policisté z New Orleansu zasahovali do jeho pravomocí. Ale kdyby se ukázalo, že se ta vražda dostatečně podobá vraždě Roye Kajaka, znamenalo by to, že se jedná o sériového vraha, a pak by se do štanice na zabijáka vložili federálové... Pokud ale dřív Montoya nechytí Dennise pod krkem a neposadí ho do chladku.

Uviděl blikající majáky ještě dřív, než zabočil k Rennerovu domu. Na konci cesty stálo zaparkované auto z šerifova oddělení. Téměř zastavilo provoz a dva uniformovaní policisté bránili všem – od zvědavců přes sousedy až po novináře –, aby se dostali dál. Další služební vozy parkovaly okolo spolu s dodávkou z televizní stanice z New Orleansu, dvěma pick-upy a jedním sedanem, jehož pasažéři stáli opodál a civěli na dům. Montoya zajel na volné místo za silnicí a vystoupil do noci provoněné nedávným deštěm a zoranou půdou. Žáby hlučně kvákaly a on slyšel, jak v policejních vysílačkách praská.

Dva neworleanští policisté přistoupili ke dvěma důstojníkům střežícím přístup k domu. Montoya s Bentzem se představili, ukázali odznaky a Montoya pak vysvětlil, že je na místo činu zavolali.

„Přesto se musíte zapsat,“ prohlásil vysoký, hubený policista. Klobouk měl o číslo větší, zuby maličko křivé a ohryzek na krku mu poskakoval. Na jeho visače se jménem stálo: Šerifův zástupce Blair Mott.

Montoya i Bentz se postupně zapsali do knihy registrující všechny osoby, které se pohybovaly na místě činu.

„Má někdo přehled o tamhlejších lidech?“ zeptal se Bentz a ukázal perem na nespočetnou skupinku lidí postávajících vedle svých aut.

„Ano. Zkontrolovali jsme jejich doklady. Dokonce jsme si je zapsali.“

„Dobře. Byl tu ještě někdo?“

„Ne. Pár zvědavců zpomalilo, ale pak odjeli, včetně jednoho, co rozvází noviny. Je ještě brzo. Za hodinu nebo za dvě budeme mít mnohem víc pozornosti. Lidi začnou vstávat a půjdou do práce nebo s roznáškou.“

„Díky.“

Bentz s Montoyou prošli kolem vyježděných kolejí až k domu. Snažili se porušit půdu co nejméně. Místo se hemžilo specialisty, detektivy z šerifova oddělení i lidmi z koronerova týmu. V domě nainstalovali reflektory a kameraman natáčel všechny místnosti. Bonita Washingtonová z kriminalistické laboratoře dávala příkazy Inez Santiagové, která zkoumala krev na podlaze, i A. J. Tennenovi, který hledal otisky. Všechno se pečlivě přeměřovalo, v místnostech sejmuli otisky prstů i bot a vysavačem získali i oku neviditelné stopy. Už naplnili několik pytlů doličnými předměty.

Přešli do kuchyně, kde právě prozkoumávali láhev alkoholu i tvořítko, ve kterém býval led, ale teď až do poloviny sahala voda.

Vzadu na konci chodby za otevřenými francouzskými dveřmi našli místo činu – pracovnu, kde v krbu pod bílým popelem žhnuly rudé uhlíky. Rennerovo tělo leželo na podlaze v kaluži krve. Na čele měl tetování. Na zemi byly noviny a převrácená sklenička.

„Bože,“ zašeptal Montoya a všiml si, že pleť jeho parťáka zbledla a lícní svaly se mu napjaly, jako by se vší silou snažil potlačit rozbouřený žaludek.

Na zdi blízko u Rennerovy hlavy bylo krví načmárané číslo 101. Nejspíš Rennerovým prstem. Podobně jako u Kajaka.

„Ty číslice nesouhlasí,“ prohlásil Bentz.

Montoya hlasitě potáhl nosem. „To nevíme. Jen víme, že nejsou stejný jako při předchozí vraždě.“

„Nějaký napodobitel?“ přemítal Bentz. Některé skutečnosti z vraždy Kajaka se nikdy k tisku nedostaly. Skutečné číslice napsané na zdi chaty byly uchovány v tajnosti. Pro případ, že by nějaký šílenec tvrdil, že on je ten vrah. Díky několika utajeným faktům dokázala policie rozpoznat magory od skutečných hráčů. „Nějaký zavilý Rennerův nepřítel, co si přečetl o jeho spojitosti s Kajakem a myslel si, že to shodí na toho druhého.“

„Já sázím na Colea Dennise.“

„Jo, já vím.“ Bentz jezdil očima po místnosti a zastavil se až na velícím důstojníkovi, detektivu Louisi Brounieroovi. Statný Afroameričan s šedivými vlasy, tučným obličejem a pronikavými očima, kterým nikdy nic neuteklo.

„Je vám to povědomé?“ zeptal se Brounier a Montoya přikývl.

„Kdo to oznámil?“ chtěl vědět Bentz.

„Volající se nepředstavil, ale hovor provedl z Rennerovy pevné linky a nebyl to Renner.“ Brounier vytáhl malý blok a obrátil několik stránek. Jak si pročítal poznámky, zachmužil obličej. „Na 911 zavolaal dnes v jednu hodinu čtyřicet sedm minut muž. Řekl: ‚Stala se vražda. Terrence Renner. Někdo ho zabil. V jeho domě.‘ Pak se asi na dvě vteřiny odmlčel a nato udal adresu.“

„Myslíte, že to byl vrah?“

„Možná. Rozhodně tady nepočkal. Když dorazili první policisté, místo bylo prázdné a zadní dveře odemčené.“ Při přemýšlení nadzvedl huňaté obočí. „Mimochodem, nenašli jsme žádné známky násilného vniknutí.“

„Chybí něco?“

„O ničem nevíme. Zatím. Stále pátráme. Ale jestli byla motivem loupež, vrah nechal bez povšimnutí některé drahé umělecké předměty a Renner měl peněženku v zadní kapse kalhot. V ní byly všechny doklady, kreditní karty a skoro sto dolarů. Má tu věž, televizi, a to novou a drahou, a nahoře v ložnici má počítač.“

„Co notebook? Nebo mobil?“

„Ty jsme nenašli.“

„Neviděl někdo něco? Nějaké zprávy na záznamníku?“

„O ničem nevíme. Dostal dva vzkazy těsně potom, co dorazili první policisté. Jeden od Eve Rennerové, to je dcera oběti. A další od své snachy, Anny Marie Rennerové. Můj zástupce Mott ani jeden telefon nezvedl. Chtěl slyšet, jaký vzkaz mu nechají.“ Brounier přešel k záznamníku v kuchyni a stiskl knoflík pro přehrání. Místnost naplnil zadýchaný, ustaraný hlas Eve Rennerové.

„Tati? Tady je Eve. Promiň, že volám tak pozdě, ale myslela jsem, že bys rád věděl, že... jsem se vrátila domů..., hm, měla jsem ti zavolat dřív. Ozvi se mi.“

Brounier přístroj vypnul. „Podle záznamníku volala ve 2:51.“

„Ví to,“ prohlásil Montoya. Srdce se mu rozbušilo a v hlavě mu vířily myšlenky takovou rychlostí, až se cítil rozechvělý,

nervózní a daleko před celým případem. „Jak by to mohla vědět, pokud by jí nezavolal ten, kdo to udělal?“

„To nevíš...“

„Nikdo nevolá svým rodičům ve tři ráno, pokud jim nechce způsobit infarkt. Děkala si o něj starosti, jinak by bývala počkala do rána.“

„Třeba se jí něco stalo a ona s ním potřebovala mluvit, možná se poranila, upadla, nebo...“

„Ale sklapni, Bentzi. Nemusíš si tu hrát na podělaného ďáblova advokáta. Eve Rennerová to ví, protože jí to někdo řekl, a ten někdo je vrah.“

Bentz se obrátil na Brouniera. „Možná,“ přikývl. „Tak odkud ten hovor byl? Eve Rennerová je už pár měsíců v Atlantě.“

„Identifikace volajícího říká, že se jednalo o neworleanské číslo. Už jsem to prověřil. Bylo to z jejího domu. Ten druhý hovor je z Atlanty.“ Znovu stiskl tlačítko.

„Tati? Tady je Anna Maria. Zavolaš mi zpátky, prosím? Chci se ujistit, že jsi v pořádku. Já, ehm, já mám kamaráda, co pracuje v novinách. Zavolał mi a řekl, že se u tebe doma nejspíš něco stalo, tak si dělám starosti. Kyle je pryč, ale možná bys ho zastihl na mobilu. Ale můžeš zavolat i k nám domů, ano? Prosím. Jen mi dej vědět, že je všechno v pořádku. Mám tě ráda.“

Cvak.

„Pitomí novináři,“ zavrčel Brounier. „Odposlouchávají naše frekvence. Vím, že dělají svou práci, ale hergot, jsou tak otravní.“

„Takže Eve Rennerová se vrátila zpátky do New Orleansu,“ zašeptal Montoya. „V tentýž den, kdy z basy vyšel Cole Dennis. V tentýž zatracený den, kdy se její táta nechá oddělat. Jaká to asi může být náhoda?“

„Víš, co si myslím o náhodách,“ zamumlal Bentz.

„Nevěřím na ně.“ Brounier si sundal brýle a očistil si skla cípem košile.

„Někdo z oddělení by se měl sebrat a jít povědět Eve tu špatnou zprávu,“ řekl Montoya.

„Poslali jsme tam hlídku,“ přitakal Brounier. Podíval se na hodinky a zamračil se. „Už se mi měli ozvat.“ Mrzutě našpulil pusku a Montoya si pomyslel, že Louis Brounier kolem sebe netrpí žádné hlupáky, zvláště mezi svými podřízenými.

„Můžete nám říct ještě něco dalšího?“ zeptal se Bentz.

„Ne, dokud nesesbíráme víc důkazů a neprobereme se tím, co máme. Zdá se, že vrah oběť překvapil, napadl, rozřízl jí hrdlo a pak, když krvácela, napsal ukazováčkem na zed' ta čísla.“

„Ukazováčkem oběti,“ dodal Montoya, „pokud se jedná o stejného vraha.“

„A má vytetované číslo na čele. Sto jedna, totéž, jako je na zdi.“

„Stejný způsob vraždy jako v Kajakově případu,“ řekl Montoya, „ale jiné číslo.“

Bentz si pozorně prohlížel tělo a pak se podíval na Montoyu. „Musí to být stejný chlap.“

„Konečně mluvíš rozumně.“

Brounieri zazvonil telefon. „Brounier. Cože! Ach proboha. Teď? Ne... ne, hned tam budu.“ Zavěsil a podíval se na Montoyu. „Je tady jeho dcera.“

Eve uviděla policejní vozy, blikající majáky, policisty a dodávky s novináři zaparkované na silnici u malé farmy jejího otce. Udělalo se jí zle. Našla volné místo u sousedova plotu, zajela s toyotou na půdu zarostlou plevelem a zastavila. Rychle se pomodlila, vystoupila z auta a popoběhla na konec cesty, u které hlídal vychrtlý důstojník. Chladná noc jí zalézala do kostí, nebo jí to tak najednou připadalo. Přitáhla si narychlo oblečenou bundu blíž k tělu.

„Jsem Eve Rennerová,“ řekla, když došla k policistovi. „Jdu za svým otcem.“

„Promiňte, madam, ale nikdo tam nesmí. Je to místo činu.“

„Ale já jsem z rodiny. Terrence Renner je můj otec. V tomhle domě jsem prožila část života,“ prohlásila, jako kdyby ji ten muž prve špatně slyšel.

„Postavte se, prosím, stranou, zavolám některého z detektivů, aby s vámi promluvil.“

„Policie přijela ke mně domů, aby mi to řekla. Proto jsem tady,“ trvala na svém.

„Promiňte.“ Policista promluvil do mikrofону, který měl připevněný na uniformě. Eve cítila, jak ji opouštějí síly, a opřela se o policejní auto. Snažila se vzchopit, ale v mysli se jí střídaly obrázky jejího otce.

Tati! Ach tati! Je mi to tak líto..., tak strašně líto. Oči se jí zalily slzami, když si vybavila Terrence Rennera jako mladého muže, kterým býval před dvaceti lety, když ještě ani nechodila do školky. Vzpomínala, jak ji vyhazoval do vzduchu a chytal i jak pištěla radostí. „Ještě, tati,“ volala, ačkoli její matku takové hraní děsilo. „Ještě, ještě, ještě!“

Další prchavá vzpomínka jí připomněla otce jako lékaře. Cípy jeho sněhobílého doktorského pláště se třepotaly ve vánku, jak rychle procházel po zastřiženém trávníku a zahradách na pozemku Nemocnice Panny Marie. Neustále se profesionálně usmíval, ačkoli se zřídka podíval na pacienty, kteří vysedávali ve stínu, strkali před sebou chodítka nebo se shlukli při „venkovních skupinových činnostech“. Tenkrát býval namyšlený. Inteligentní, vzdělaný muž mezi mentálně nezpůsobilými, mezi pacienty, kterým se snažil pomoci.

Zavřela oči a nastavila obličej nočnímu vánku. Vybavil se jí další obrázek: byla už starší, něco málo přes deset let, a její otec se pravidelně vracel večer do domu, který měli hned vedle nemocnice. Evina matka, vždy s křiklavou rtěnkou, v džínách a barevném tričku, už pro něj připravila džbán s pitím. Terrence každý večer odložil aktovku do skříně u dveří, položil klíče do mističky v předsíni a letmo políbil manželku na tvář. Byl jako duchem nepřítomný, vysoké čelo mu brázdily vrásky starostí a svou pozornost zaměřil na obývací pokoj, kde měl svatostánek s televizí a čekaly na něj večerní zprávy.

Evina poslední vzpomínka byla nejbolestnější. V srpnovém horkém slunečném odpoledni v naprostém bezvětrí stáli s otcem na hřbitově. Její bratři měli zarudlé oči a v oblecích a kravatách se cítili nesví. Postávali pár kroků za nimi, jako že sice patří do rodiny, ale ne blízké. Babička celá v černém tam byla také. Terrence stál nepohnutě na pražícím slunci, měl bledý obličej a na tváři ani jednu slzu, zatímco jeho ženu ukládali k věčnému odpočinku.

Eve se opírala o policejní auto a snažila se vzchopit.

„Ráda bych viděla svého otce,“ opakovala vyzáblému policistovi s velkým kloboukem.

„Promiňte, madam. Nemůžu vás pustit. Je to místo činu.“

„To už jsem slyšela. Víím, že se tu stal zločin.“ V hlavě jí znovu tepalo a nemilosrdná bolest narůstala. „Můžete mi, prosím, říct, co se stalo mému otci?“ Když si uvědomila, že s policistou

nepohne, dodala: „Nebo... nebo bych si snad mohla promluvit s někým, kdo tu velí?“

„Detektiv Brounier za vámi hned přijde.“

„Brounier?“ Eve se otočila k domu a uviděla ne jednoho muže, ale hned tři. Kráčeli směrem k ní a osvětlovala je zář z domu i ze svítilen. Velkého, statného muže neznala, ale ty druhé dva ano.

Příliš dobře.

Srdce se jí sevřelo.

Detektivové Bentz a Montoya.

Samé špatné zprávy.

Jakmile přišli ke žluté policejní pásce, která zabraňovala vstupu, a dřív než stihli cokoli říct, prohlásila Eve směrem k černochovi: „Já jsem Eve Rennerová. Dcera doktora Rennera. Chci ho vidět.“

„Detektiv Louis Brounier,“ představil se a natáhl velkou ruku, ale neusmál se. Pozoroval ji překvapivě laskavými očima. „Oznámili vám, co se stalo s vaším otcem?“

„Je to vražda?“

„Ano, madam. Je mi to líto.“

Nevykrucoval se a Eve za to byla vděčná. Několikrát pomalu přikývla. „Já bych... já bych ho chtěla vidět.“

„Ne, nechtěla,“ vložil se do hovoru Montoya.

Popadl ji vztek. „Je to kruci můj otec.“ Co je ten chlap zač, aby jí říkal, co chce nebo nechce?

„To vám nemůžeme dovolit,“ řekl Bentz. „Ještě ne. Za pár hodin ho převezeme do márnice a pak budeme potřebovat, abyste ho identifikovala.“

„Šerifovo oddělení bude spolupracovat se státní policií i s policejním oddělením v New Orleansu,“ oznámil jí Brounier. „Nemáme dost prostředků, abychom takový případ zvládli sami.“ Eve věděla, že jde o víc. Bentze s Montoyou zavolali, protože smrt jejího otce se tolik podobá Royově vraždě. Je tu spojitost. Dřív nebo později policie znovu zaklepe na Coleovy dveře. A ona sázela na to, že spíš dřív.

„Svému otci jste dneska v noci volala,“ podotkl Montoya.

Přikývla. „Přijela jsem domů pozdě, ale chtěla jsem mu zavolat a říct mu, že jsem zpátky. Dovolala jsem se jen na záznamník a pak se mi ozvala švagrová z Atlanty. Jeden její přítel, co pracuje jako novinář, jí zavolal a řekl, že se u táty něco stalo, nejspíš vražda.“ Eve dokázala kontrolovat svůj hlas. Už se rozhodla, že se o

Coleovi nezmíní. Prozatím. „Pak ke mně přijela policie a oznámila mi to, takže jsem se vypravila rovnou sem.“

„Bývalo by bylo lepší, kdybyste zůstala doma a nechala nás dělat naši práci,“ řekl Montoya.

„Nemohla jsem,“ prohlásila Eve prostě.

Montoya si ji prohlížel. „V kolik hodin jste volala svého otce?“

„V půl třetí, ve tři... Záleží na tom?“ Eve cítila, že se začíná potit. Když telefonovala, byl u ní Cole. Zdálo se jí, jako kdyby to ten detektiv věděl.

„Nemohlo to počkat do rána?“

„Opravdu jsem nevnímala, kolik je hodin. Byla jsem příliš rozrušená a nedokázala jsem usnout.“

Uběhlo několik okamžiků, kdy nikdo z nich nic neřekl. Až Eve prolomila nepříjemné ticho. „Máte nějakou představu, kdo to mohl udělat? Nebo proč?“

„Mysleli jsme, že byste mohla dát dohromady seznam jeho nepřátel,“ navrhl Bentz.

„Nepřítel? Já... to netuším. Byl v důchodu.“ Napadli ji rodiče Tracy Aliotové i jejich obvinění, že doktor Renner je nepřímo zodpovědný za smrt jejich dcery. „Popřemýšlím o tom,“ slíbila. Najednou se cítila tak unavená, až ji bolelo celé tělo. Její otec je mrtvý. Už pro něj nemůže udělat vůbec nic, a i když litovala jejich nedávného odcizení, teď už je na nápravu pozdě. „Nejspíš zavolám svým bratrům.“

„A co Cole Dennis? Nespojil se s vámi?“ zeptal se Montoya. Maličká diamantová náušnice v jeho uchu prudce odrážela blikající světla.

Eve málem přestala dýchat. „Cože?“

„Víte přeci, že je z vězení venku.“

„Samozřejmě, že to vím. Jsou toho plné zprávy.“

„Takže vám zavolal?“

„Právě jsem dorazila do města, detektive, a on má soudní zákaz mě vidět. A řekněme to takhle, poslední dobou nejsem zrovna jeho oblíbenkyně.“

„Tedy se s vámi *nespojil*?“

„Nevolal mi, ne. Už hrozně dlouhou dobu,“ prohlásila a přemýšlela, proč se donutila chránit muže, o kterém se nedávno domnívala, že se ji pokusil zabít. Vydala se ke svému autu, ale Montoya se před ni postavil.

„Máme ještě pár otázek.“

„Nemůžou počkat?“ zeptala se. „Do zítřka?“

„Jistě, slečno. Odvezeme vás domů,“ nabídl Brounier.

„Ne, to je dobré.“

„Určitě? Nemám někomu zavolat?“

„Ne, děkuji vám. Budu v pořádku,“ řekla a doufala, že vypadá vyrovnaněji, než se cítila. V hlavě jí tepalo, únavou sotva stála na nohou, ale to poslední, po čem toužila, bylo mačkat se v autě s nějakým policajtem. Musí být opatrná. Musí si věci srovnat.

„Zavoláme vám později,“ řekl detektiv Bentz, ačkoli Montoya si ji prohlížel tak bedlivě, jako by jí nevěřil ani slovo.

Brounier souhlasně přikývl. „Děkuji vám, slečno Rennerová. A ještě jednou, vaší ztráty je mi líto.“

„Děkuju,“ zašeptala a rychle vykročila k autu. Nečekala, až si to někdo rozmyslí. Potřebovala být chvíli sama. Přemýšlet. Zítřka, až se vyspí, znovu si s policisty promluví a přitom jim ukáže ty podivné výstřižky o psychiatrické léčebně a přizná, že si myslela, že ji někdo sleduje. Jestli ji označí za šílenou, tak ať.

A řekneš jim o Coleovi?

Jeden novinář se podíval jejím směrem. Ach bože, nechce teď mluvit s nikým od tisku. Ted' ne. Nejspíš nikdy. Odvrátila obličej, odemkla auto a rychle vklouzla za volant. Přibouchla dveře a modlila se, aby ji ten reportér nepoznal a nedal si dvě a dvě dohromady o Royi Kajakovi a jejím otci. *A Coleovi. Novináři na tu spojitost jistě taky přijdou.*

Zastrčila klíč do zapalování.

Řekneš jim to? Řekneš?

Zavrtěla hlavou a skousla si ret. Přemýšlela, co o ní vypovídá skutečnost, že navzdory rozumu Colea chrání.

„Myslím, že jsem v maléru.“ Cole si přidržoval ušmudlané sluchátko v telefonní budce u ucha a popíjel příšerně horkou kávu, kterou si koupil v bistru na ulici Decatur. Zatelefonoval Deedsovi na účet volaného. Naštěstí se jeho advokát uráčil hovor přijmout.

„Už?“ vzdychl Deeds. Cole si představoval, jak se Deeds pohodlně opírá v křesle a dívá se ven prosklenými stěnami své rohové kanceláře. „Je sotva osm ráno. Ještě nejsi venku z basy ani čtyřiaadvacet hodin. Co ti trvalo tak dlouho?“

Cole neměl náladu na vtipné poznámky. „Terrence Renner je mrtvý.“

Ticho.

„Je to ve všech zprávách.“

„Co se stalo?“ vyštěkl Deeds.

„Zavraždili ho. Prořízli mu hrdlo. Stejně jako Royi Kajakovi.“

„To je vtip, ne?“

„Na vtipy nemám náladu. Pusť si televizi. Rennerova vražda se naprosto shoduje s vraždou Kajaka. Jediný rozdíl, o kterém vím, je, že se liší čísla napsaná krví na zdi a vytetovaná na jejich čelech. 101 místo 212.“

„Všechny tyto informace byly ve zprávách?“ zeptal se Deeds.

„Nejspíš všechny ne. Něco si nechali pro sebe.“

„Tak jak to víš?“

„Byl jsem tam. Renner mi zavolal.“

„Sakra, Cole! Já to věděl! Nemůžeš bez průšvihů vydržet ani jeden den!“

„Říkal jsem ti, že si myslím, že mám malér.“

„Malér je pokuta. Tohle není malér. Tohle je podělaná katastrofa!“ Odmlčel se, aby se zhluboka nadechl, a pak pokračoval ve své tirádě. „Co sis kruci myslel?“ Začal nadávat a počastoval Colea všemi známými nadávkami, než se dokázal trochu uklidnit. „Dobře, dobře. Ať v tom mám jasno. Ty jsi svědkem zločinu?“

„Ne.“ Cole upíjel horkou kávu z papírového kelímku a špinavým oknem budky zíral ven na lidi procházející kolem. Někteří spěchali na autobusovou zastávku do vedlejšího bloku, jiní projížděli na kole, další se procházeli nebo si šli po ránu zaběhat. Nezdálo se, že by mu někdo věnoval pozornost. Na nedalekých světlech zastavil policejní vůz, ale minul telefonní budku, aniž by se některý z policistů byl jen podíval jeho směrem.

„Nejspíš jsem dorazil na místo těsně po činu.“ Mluvil tiše a rychle, nastínil většinu podrobností události z předešlé noci, jen vynechal tu část, kdy si došel pro schované peníze, ukradl Rennerovy věci a navštívil Eve. Tyhle detaily mu může povědět později.

Možná.

Deeds poslouchal.

Cole věděl, že v mysli jeho advokáta se otáčejí právní kolečka rychlostí světla, jak se Deeds snaží přijít s dobrou „báchorkou“ na nevíтанou zprávu o eskapádách svého klienta. Když Cole skončil, Deeds řekl: „Jen mi řekni, žes nevolal Eve.“

„Nevolal jsem Eve.“ To byla naprostá pravda. Netušil, nakolik může svému advokátovi důvěřovat, a co se týkalo Eve, sám nevěděl, co si o tom má myslet. Nechtěl se s ní včera v noci setkat, ale popravdě, kdyby býval věděl, že je doma, možná by k jejím dveřím zamířil rovnýma nohama. „Hele, já musím jít. Zavolám ti později a sejdeme se.“

„Až do šesti mám schůzky. Potom mám domluvený squash, ale to můžu změnit. Přijď teda potom.“

„Ne, rád bych se sešel někde jinde.“

Úder srdce.

„Dobře. U tebe?“

„Co třeba u O'Callahana na ulici Magazíne, asi blok nebo dva za ulicí Julia.“

„Budu tam okolo půl sedmé,“ řekl Deeds. „Neudělej, a myslím tím to, co říkám, *neudělej* mezitím žádnou blbost.“

„Dobře. A, Same, nevolej mi. Musel jsem se mobilu zbavit.“

„Ty pitomče, co to s tebou je?“

„Nechci, aby mě našli. Když se u O'Callahana neobjevíš, ozvu se ti.“

„Bože můj, cos to provedl tentokrát?“

Ach člověče, kdybys jen tušil. „Vysvětlím ti to, až se uvidíme,“ zalhal Cole, zavěsil a vydal se ven.

Neudělej žádnou blbost. Tím Deeds myslel, aby se nespojil s Eve. Deeds ještě netušil, že Eve je zpátky ve městě a že ji Cole už viděl.

Cole upil další doušek vařící kávy, ale nezastavil se, a pokračoval dál jemnou mlhou, která halila ulice města blízko u řeky. Potřeboval čas na přemýšlení. Potřeboval čas, aby si vyčistil hlavu.

Jenže jeho zatracené myšlenky se neustále vracely k Eve. Na sobě měla měkký župan, oči se jí třpytily slzami i emocemi, rty měla zlostí sevřené a v ruce revolver, kterým mířila přímo na něj. Přesto byla naprosto okouzlující. Měl být vyděšený, naštvaný, ale na té ženě bylo něco, co ho vždycky dostalo. Ačkoli měla určité i jiného muže, podváděla ho, a navzdory tomu, že připouštěla ztrátu paměti a ochotně proti němu svědčila, přesto ji považoval za nejúchvatnější ženu, jakou kdy potkal.

Tolik tedy rozumné myšlenky.

Kráčel směrem k tržišti u řeky a pozoroval, jak kolem něj líně plyne Mississippi. Proti proudu plula bárka a mírný vítr mu k nosu donesl vlhký pach řeky.

Kdo zabil Terrence Rennera?

Stejný šílenec, který rozřízl hrdlo Royi Kajakovi?

Musel to být on... Tak co znamenají ta čísla? 212? 101? Jsou to stopy k vrahově identitě, nebo součást jeho vražedného zvráceného smyslu pro spravedlnost?

Proč si vrah v den, kdy ho propustili, našel další oběť?

Třeba to není kvůli tobě. Třeba to zabíjení pokračovalo, protože se Eve vrátila do New Orleansu. Nebo se možná jedná o nějakou událost, která s tím vůbec nesouvisí.

Náhoda.

No jo, jako kdyby tomu uvěřil, byť na chvíličku.

Cole pozoroval teenagera, jak svému kříženému ovčákovi s červeným šátkem kolem krku hází létající talíř, a dopil kávu. Zmačkal kelímek a hodil ho do odpadkového koše. Měl příliš mnoho práce a nemohl přemýšlet stále o tom samém. Vydal se k místu, kde měl zaparkovaný džíp.

Brzy ráno, potom co odešel od Eve, se Cole vrátil zpátky domů, převlékl se do čistých šatů a jel přes celé město do veřejné prádelny, kde odbarvovačem vyčistil zakrvácené tričko i džíny, pak je usušil a hodil do sběrný Armády spásy. V šest se vrátil, vyspal se tři hodiny, v koupelně se pod slabým proudem vody osprchoval

a pak si šel koupit kávu a zavolat si. Naštěstí kofein vykonal svou práci a řádně ho probudil. Dnes musí zařídit spoustu věcí. Nejdřív ze všeho si potřeboval koupit mobilní telefon s předplacenou kartou, protože takové lze jen obtížně vystopovat. Byly velmi oblíbené mezi drogovými dealery. Až si koupí nový mobil, vyřídí si pár telefonátů a pokusí se spojit se svým bývalým klientem, podvodníkem, co pronajímal brlohy. Mohl by mu vypomoci.

Mezitím se rozhodl, že bude jednat proti radě svého obhájce i proti svému nejlepšímu úsudku.

Protože nedokáže nechat Eve Rennerovou na pokoji.

Bylo skoro deset, když se Eve donutila vstát z postele. Setkala se s Colem, jela k otci domů, zavolala Anně Marii i Vanovi na záznamník, ale přesto usnula.

Jako po narkóze.

Teď byla celá rozlámaná a události posledních čtyřiaadvaceti hodin ji ubíjely. Probrala mrazák a objevila načatý balíček s kávovými zrnky, umlela je a zapnula kávovar. Když pouštěla Samsona ven, přístroj začal s prskáním chrlit vřelý mok a místnost naplnilo silné, teplé aroma tmavé směsi nazvané Mississippiská káva. Nevzpomínala si, že by tuhle značku koupila, ale to ji v těchto dnech nijak nepřekvapovalo. Její paměť se sice uzdravovala, ale nebyla spolehlivá.

Vysprchovala se a pak jí s ručníkem omotaným kolem těla padl zrak do zamlženého zrcadla. Při tom pohledu se celá schoulila. Dlouhé vlasy měla ostříhané nakrátko, což bylo dílo Anny Marie coby její kaděrnice. Stříh, pokud se tomu tak dalo říkat, byl ježatý a nestejněměrný kvůli velkému místu nad jedním spánkem, které museli před operací vyholit. Vlasy jí dorostou a prozatím se rozhodla „vystačit“ s novou podobou. Nebylo to tak špatné a účes byl rozhodně nejmenší z jejích problémů.

Obličej pod střapatou ofinou měla ustaraný. Vypadala, jako by za poslední tři měsíce zestárla o deset let. Plet měla bledou, oči bez obvyklých jiskřiček a vystouplé lícní kosti prozrazovaly, že zhubla dobrých pět kilo. Nikdy nebyla robustní a ztráta hmotnosti jí nepřidala na snaze vypadat zdravě a sportovně.

„Všechno chce čas,“ řekla jí její fyzioterapeutka. „Vrátíte se do své původní stoprocentní kondice, ale bude to nějakou chvíli trvat.“ Takže pětáosmdesátiprocentní pohyb ramene se možná

zlepší. Přejela si zuby kartáčkem, nanasla maličko lesku na rty a nepatrně řasenky a usoudila, že je to dobré.

Koho to vlastně zajímá?

Když si oblékla džíny, které našla v zásuvce, spadly jí přes boky mnohem níž, než si pamatovala. Přes hlavu si přetáhla svetr, který na ní trochu plandal, ale byl pohodlný, tak si ho nechala. Bolest hlavy sužující ji celý předešlý den teď trochu ustoupila, a přestože cítila žal nad ztrátou otce, měla dojem, že dnešek zvládne.

Vklouzla do oblíbených mokasínů a sešla po dřevěných schodech právě v okamžiku, kdy zazvonil telefon. Popoběhla do kuchyně a zvedla sluchátko dřív, než zazvonil potřetí. „Haló?“

„Eve Rennerová?“

Obrnila se, protože uslyšela neznámý mužský hlas. „Ano,“ řekla opatrně.

„Tady je Miles Weston z WKFM.“

Sevřelo se jí srdce. Jméno okamžitě poznala.

„Rád bych s vámi hovořil o smrti vašeho otce.“

„Bez komentáře,“ prohlásila.

Novinář pokračoval: „Policie ten případ vyšetřuje jako vraždu.“

Zavěsila. Její anonymita měla krátké trvání. Včera v noci ji nepoznali, ale dnes si už tisk dal dvě a dvě dohromady a zjistil, že se vrátila do New Orleansu. Je Eve Rennerová, žena, jejíhož milence obžalovali z podivné vraždy Roye Kajaka, a teď je ještě Eve Rennerová, dcera Terrence Rennera, kterého zabili stejným způsobem.

A Cole Dennis, mizera mizerný, je na svobodě.

Tedy alespoň dočasně.

Telefon znovu zazvonil. Viděla, že se jedná o stejné číslo, a tak nechala odpověď na záznamníku. Dnes se ze všeho nejmíň potřebuje dohadovat s otravnými novináři. Už jich má navěky dost.

Není připravená hovořit o smrti svého otce.

Zatím ne.

Přestože káva voněla velmi lákavě, měla bez smetany trošku nahořklou chuť. Upíjela ji a znovu si procházela články o Faith Chastainové a Nemocnici Panny Marie. V denním světle jí připadaly méně zlověstné, skoro dětinské, s dokonale vystříhanými okraji. Proč zubaté nůžky? Proč jí to poslal? Proč, proč, proč?

Seděla u stolu a pečlivě výstřižky zkoumala. Faith Chastainová. Přejela prstem po zrnitém obrázku překrásné ženy s

usouzeným výrazem. Viděla ji Eve už někdy dřív? Pozorně si články přečetla a usoudila, že Faith Chastainovou několikrát v Nemocnici Panny Marie přijali a propustili, ale pobývala tam jednou velmi dlouhou dobu, když Eve byla malá... Zabili ji před dvaceti lety, když Eve bylo asi patnáct..., nedlouho před smrtí Eviny matky.

Posouvala výstřižky a snažila se je nějak uspořádat a přitom se její myšlenky zatoulaly až k Nemocnici Panny Marie. Nemocnice představovala pro zvědavé dítě místo jak hrůzné, tak fascinující. Ačkoli ji neustále upozorňovali, aby se držela jen hlavních chodeb nebo kanceláře svého otce v přízemí, během let prozkoumala starý cihlový ústav od sklepa, kde našla chladné vykachlíkované zdi a zářící vybavení, až po zaprášenou půdu s nepoužívaným nebo rozbitým nábytkem a záznamy o pacientech. Hrozně ráda se tajně plížila do toho zapomenutého prostoru pod krov.

V Nemocnici Panny Marie poprvé uviděla Roye... Oběma jim bylo kolem deseti a byli pro každou lumpárnu. Roy byl syn správce a okamžitě se skamarádili. Dvě normální děti v podivném světě šílenství, halucinací a bolesti. Většinou si hrávali venku, mimo pozemky nemocnice, v okolních lesích a polích, ale když bylo špatné počasí, trávili čas v podkroví areálu Panny Marie. Ačkoli byly klášter i nemocnice považovány za zakázané, nařízení porušovali, kam až jim strach dovoloval.

Pro ně pro oba to byla hra. Míhali se tichými chodbami, vybíhali po schodech pro zřízence a vyhýbali se věčně šustícím sukním a přísným pohledům sestry Hannah. Kolikrát se Eve schovala ve skříni v prádelně, vykukovala ven a viděla kymácející se kříž z těžkého růžence, který sestra Hannah nosila kolem pasu? Nebo spatřila nažehlený stejnokroj a sevřené rty zdravotní sestry, štíhlé blondáté ženy, která vypadala, že dělá svoji práci s nasazením a nezměrnou trpělivostí? Jak se jmenovala? Sestra... Suzanne... Tak to bylo; existovala stará písnička o stejném jménu, písnička, kterou slýchala na matčině magnetofonu. Roy si ji vždycky tiše pohvizdoval a zpíval jen: „Chceš jet s ní a chceš jet naslepo... Ale víš, že je napůl blázen...“

Mysleli si, že jsou jak zábavní, tak chytří a mazaní. Kradli oplatky a jablka z kuchyně a pak se s nimi odplížili nahoru na půdu, aby si postavili svůj vlastní úkryt se starým nábytkem, závěsy a rozbitým vybavením.

Vzpomněla si na pochmurný den, kdy ji Roy dovedl na půdu, kde pod trestem smrti musela slíbit, že to, co uvidí, nikomu neprozradí. Teprve pak jí ukázal několik otvorů v podlaze, kterými vzhůru stoupalo světlo z místností pod nimi. „Špehýrky,“ řekl jí a potom často trávili odpoledne pozorováním pacientů na chodbách a síních.

Eve měla mírný pocit viny, necítila se dobře, že nahlíží do soukromí druhých lidí, ale to ji nezastavilo.

Byla i Faith Chastainová jednou z těch osob, které tajně pozorovala? Z jakého důvodu jí někdo dal tolik článků o této ženě?

Dopolední slunce se prodíralo špinavými okny i mezi žaluziemi, ona však neměla na své otázky žádné odpovědi, jen stejně nepříjemný pocit, který ji pronásledoval před tolika lety.

Zakručelo jí v prázdném žaludku. Řekla si, že než se vrátí domů, měla by nakoupit několik základních potravin, ale nejdřív posbírala novinové články a vložila je do obálky, ve které je dostala.

Pokud to policie bude považovat za důležité, bude chtít všechno.

Hlavně pravdu.

Copak jim povíš o Coleovi, Eve?

Dřív nebo později jim budeš muset přiznat, že se u tebe zastavil, že měl na sobě krev, že byl u otce v domě, ale ty, žena, která ho obvinila z toho, že se ji pokusil zavraždit, jsi uvěřila jeho báchorce, když ti vyprávěl, že tvému otci hrdlo neprořízl.

„Později,“ řekla si. Na mobilu jí naskočila textová zpráva. Podívala se a zjistila, že je od Anny. Psala jen: *Doufám, že jsi v pořádku. Zavolej později.* Co to s Annou je, že píše zprávy?

Strčila si obálku do kabelky, vyšla z domu a zamkla za sebou dveře. Vzduch byl teplejší než den předtím a slunce probleskovalo vysokými ubíhajícími mraky. Samson ležel přitištěný na prknech verandy a vykukoval ven mezi příčkami. Tělo měl nehybné jako z kamene, jen špičkou ocasu kmital a pozoroval ptáčka poletujícího mezi poupaty a propletenými stonky plaménků, kroutícími se vzhůru po okapu.

„Leda ve snu,“ prohodila ke kocourovi a pro sebe se usmála.

Odemkla auto, vklouzla do vyhřátého vozu a chtěla nastartovat motor, když pohledem zavadila o přihrádku na rukavice. Zavřenou. Žádná stopa, že by ji někdo otevřel. Přesto se jí rozbušilo srdce a nemohla si pomoci, ale musela se do ní podívat.

Bylo tam jen pouzdro na sluneční brýle a manuál k toyotě. „Dobře,“ zamumlala a vycouvala na ulici. Všimla si, že paní Endicottová pilně pleje na květinovém záhonu. Stará žena jí zamávala, tak Eve zdvihla ruku, a pak už se vydala na třídu St. Charles. Nechtěla ani pomyslet, co její sousedka včera v noci zaslechla, ale rozhodla se tím nezabývat. Když bude mít štěstí, nikdy se to nikdo nedozví.

„Jo, jasně,“ prohlásila značně sarkasticky a zabrzdila na červenou.

Než světla změnila barvu, zazvonil mobil. Vytáhla ho z kabelky a na displeji viděla, že jí volá *Kyle Renner*. Eve si ale byla skoro jistá, že je to Anna Maria.

„Eve?“ ozvala se Anna. Nečekala na odpověď. „Tys mi nezavolala!“

„Dostala jsem tvůj vzkaz před pár minutama. Promiň.“

„To je dobrý. Dovolala ses Vanovi?“

„Jo, nechala jsem mu vzkaz.“

„Já taky, ale ještě se mi neozval.“ Měla ustaraný hlas, ale to nebylo nic nového. „Já ho prostě nechápu. Víš něco dalšího? Chci říct, měli bysme naplánovat pohřeb. Kyle o tom nechce mluvit; myslím, že si to nechce ani připustit... Ach sakra, nechtěla jsem to takhle říct. Jak ti je?“

„Jde to.“

„Určitě?“

„Jo, co ty?“

„Docela dobrý. Začali mi volat novináři a, no, spousta divnejch lidí. Znervózňuje mě to.“

„Slyším ti to na hlase,“ řekla Eve. „Mě taky začali otravovat.“

„Jsem ráda, že tu není Kyle, protože by ho to rozčílilo. Volal ti?“

„Ne. Kde je?“

„V tý svý ztracený práci, co jsem ti o ní povídala.“

„Až se vrátí domů, ať mi zavolá, protože se musíme domluvit na podrobnostech pohřbu, jakmile nám policie vydá tělo. Jen nevím, kdy to asi bude.“

„Dobře... Poslyš, hrozně nerada o tom začínám, ale co jeho poslední vůle?“

Někdo za Eve zatroubil a ona viděla, že na semaforu svítí zelená. Vjela do křižovatky, ale pokračovala v hovoru: „Nevím. Nikdy o tom se mnou nemluvil.“

„Nejspíš ji najdeme, až budeme uklízet dům nebo bezpečnostní schránku.“

„Pokud nějakou má.“

„Vím, že je nepříjemný mluvit o tom tak brzo, ale Kyle si myslel, že bys o tom mohla něco vědět.“

Udělalo se jí zle. Jejich otce zavraždili a první myšlenka jejího nejstaršího bratra se týkala jeho majetku? Pro Kylea to je tak typické. Vůbec nechápala, co na něm Anna vidí. Před dalším oranžovým světlem zpomalila a rozhodla se hovor ukončit. „Hele, já ti pak zavolám, Anno. Nezvládám víc činností najednou, když je jednou z nich řízení.“

V obchodní čtvrti našla krámk, který inzeroval veškeré kopírovací a poštovní služby. Zaparkovala, prošla kolem kupy balíků a vešla do široké místnosti plné různých kopírek a pultů. Na jedné stěně byly krabice všech velikostí a poličky s obálkami, lepicími páskami a různými kancelářskými potřebami. Prodavači za pultem ochotně pomáhali zákazníkům s odesláním faxů a lodních i leteckých zásilek.

Eve položila kabelku na prázdný pult blízko volné kopírky a pak ofotila každý výstřižek, co jí někdo nechal v autě. Na policii chtěla podat trestní oznámení a čekala, že budou požadovat originály. Kopie si nechá sama, aby je mohla studovat a případně zjistit, proč jí ty zubaté výstřižky někdo podstrčil.

Když skončila, vzala si velkou obálku a zaplatila za ni i za kopie. Pak rázně otevřela dveře a vyšla na ulici.

Tam se tváří v tvář setkala s Colem Dennisem.

„Co tu děláš?“ zeptali se oba naráz.

Cole se opíral o zeď budovy, na sobě měl džíny, tričko a sluneční brýle a vypadal tak sexy, drze a na první pohled uvolněně, jako ostatně vždycky. Pryč byly všechny stopy po muži na útěku, muži, který se obává, že ho budou vyslýchat kvůli druhé vraždě, muži na pokraji paniky. V jeho ostře řezaném obličejí si nevšimla žádných známek stresu.

Od té doby, co ho viděla naposledy, se stihl převléknout, osprchovat a oholit. To byl pokrok. Velký pokrok. Přesto si říkala, že je vůči jeho kouzlu naprosto odolná.

„Věděl jsi, že sem přijdu. Nemusíš lhát. Sleduješ mě,“ prohlásila Eve, když se odlepil od cihlové zdi bistra vedle obchodu s kopírovacími službami. Když viděla, že to Cole nepopírá, suše dodala: „Nebo jsi snad tady v okolí čirou náhodou?“

Slunce bylo jasné a prudké a jeho paprsky ozařovaly ulici a odrážely se od střepeň skla na chodníku. Eve se soustředila na vše ostatní, jen ne na Colea.

„Čirou náhodou jsem tady v okolí.“

„Hm.“ Střelila po něm kosým pohledem. Že by mu koutky úst cukaly úsměvem? Někdy bylo tak těžké se v něm vyznat. „Takže už ses vyrovnal s tím, co se včera stalo?“

„To se mi nejspíš nepovede nikdy.“ Úsměv zmizel a na čele nad obroučkami slunečních brýlí mu naskákaly vrásky.

Jí ostatně taky ne. „Tak proč mě sleduješ?“

„Nevyřešené záležitosti.“

Eve si povzdychla. „Jen mě unavuješ.“

„Vážně?“ Znovu se pousmál. Jako kdyby si vybavil filmy a vystříhl hollywoodské ztvárnění záporného hrdiny.

Posunula si brýle nahoru a nevšímala si ho.

Jeho úsměv ji rozčiloval, byl to nesnesitelný a zatraceně sexy široký úsměv, který odhaloval rovné bílé zuby a kouzlo zlobivého hochy, které si pěstoval. No, nepůsobilo to. Ne na ni. „Přestaň mě sledovat, Cole.“ Vydala se k autu a všimla si, že uběhla doba předplaceného parkovného, tak přidala do kroku a jen letmo si

uvědomovala, že nad hřmotem a kvílením dopravy slyší lkavé tóny saxofonu.

Držel se jen jeden krok za ní a zastavil se, když hledala v kabelce klíče. Nakonec je vytáhla a odemkla dveře u řidiče. „Byls na policii?“

„Ještě ne.“

Povzdychla si, potřásla hlavou a cítila, jak jí polední žár zahřívá vlasy. „Hele, já tě nemůžu krýt věčně. Včera v noci jsem bůhvíproč lhala. Teď jedu na stanici, a když se na tebe začnou vyptávat, budu muset popravdě odpovědět. Už takhle si myslí, že jsem cvok.“

„Jen potřebuju trochu času.“

Otevřela dveře. „Promiň, právě ti vypršel.“

Než mohla nastoupit do auta, přibouchl dveře a svým tělem ji téměř přimáčkl na auto.

„Hele!“

Byl u ní tak blízko, že viděla póry na jeho obličeji, všimla si nepatrných tmavých vousů na bradě, cítila stejnou vodu po holení, kterou vždycky spojovala s Colem. „Nechci, abys lhala. Jen mi dej ještě trochu času.“

„Tak moment. Tys ukradl tátův počítač. Z místa činu. Jsem si jistá, že je to zločin. A já o tom vím. Takže když budu lhát, budu jako spoluviník napomáhat... Moment, proč ti to všechno vykládám? Vždyť ty jsi přece eso mezi obhájci. Dobře víš, jaké zákony porušuju.“

„Jedeš na policii hned teď?“

Zvedla obálku s výstřižky. „Chtěla jsem, jo, ale...“ Ach bože, proč uvažuje o tom, že jeho prosbě vyhoví? Snažila se od něj ustoupit, pryč od okraje chodníku, ale on napřáhl ruku a prsty jí sevřel paži.

„Žádám tě jen o pár hodin.“ Oči za tmavými brýlemi upíral do jejích a ona cítila jeho teplé prsty na své holé kůži. Což bylo směšné. Tohle je muž, který pokud tedy není její nepřítel, rozhodně je nebezpečný. Alespoň co se týká jejích citů.

„Když půjdeš na stanici teď hned, oba víme, co se stane,“ prohlásil. Jeho uvolněný výraz zmizel a z obličeje mu sálal vztek.

Vytrhla svoji paži z jeho sevření. „Kvůli tobě lhát nebudu, Cole.“

„Jistě, lžeš jen mně.“

Na koutcích jeho úst poznala tichou zuřivost a přesně věděla, o čem mluví. Na co naráží. „To je podpásovka, Cole. A ne moc chytrá. Sleduješ mě, pronásleduješ mě, žádáš velkou laskavost a pak mě urážíš? To musíš mít nervy ze železa, když doslova žadoníš, abych neřekla policii, co vím, a pak o mně řekneš takovou pohrdlivou poznámku. Dávej si pozor, advokáte.“

„Snažím se jen zjistit pravdu.“

Nemohla uvěřit jeho drzosti. „Takže tady na denním světle, den po vraždě mého otce, mě obviňuješ, že jsem ti lhala... o mém sexuálním životě, ano?“ Vřelo to v ní. Byla hrozně rozčilená. „Ty seš neuvěřitelný.“

Zvedl ruku a ostře řezaná brada mu maličko poklesla. „Máš pravdu. Byl jsem mimo.“

„Pořádně mimo! Nech mě na pokoji. Rozumíš? Nech mě sakra na pokoji.“ Než mohl říct cokoli dalšího, nastoupila do auta, otočila klíčem v zapalování, a když vyjížděla, málem srazila cyklistu, který se náhle vynořil zpoza rohu. Dupla na brzdu a cyklista ji sjel nenávislným pohledem. Pak pomaloučku vyjela od chodníku, přestože jí v žilách vřela krev.

Bočním zrcátkem viděla Colea tam, kde ho nechala – ruce měl založené na prsou a pohledem sledoval její auto. „Zmetek,“ zamumlala. Zlobila se sama na sebe, že se o něj vůbec stará. Tomu neřádkovi by patřilo, aby okamžitě jela na policejní stanici a pověděla jim všechno, co udělal. Detektiv Montoya by jistě s velkým zadostiučiněním přivítal, kdyby mohl Colea šoupnout zpátky do chládku.

A co ty? Co potom? Možná jsi to trošku přehnala. Třeba tě rozčílila vlastní vina. Cole chtěl jen vědět, s kým jsi ještě spala, který další muž byl ve tvém životě. Ruce se jí na volantu potily a tváře plály hněvem. Zatracený chlap. Zastavila na červenou a stáhla okénko, aby se trochu zchladila.

Potíž byla v tom, že zasáhl její citlivé místo.

Velmi citlivé místo.

Proč si nevzpomínala na druhého muže ve svém životě, muže kterého znala tak důvěrně, že s ním šla do postele? Kdy se to stalo? *Předtím*, než té noci byla s Colem, nebo potom? Určitě ne cestou za Royem. Už tak jela dost pozdě, na to si pamatovala. Prsty nervózně poklepala na volant.

Jestli byl v jejím životě ještě jeden muž, muž, se kterým spala, copak by si ho nepamatovala? Jeho obličej? Jeho dotečky? Jeho

vůni? Když si vzpomínala, jak se milovala s Colem, vzhlížela do jeho bouřlivých modrých očí, prsty mu přejížděla po prsou a cítila, jak se potí, když do ní proniká...

V duchu znovu viděla, jak se mu svaly na zádech napínají, potom se mu lesknou pevná ramena i ruce, když se nad ní vzpínal. Znovu slyšela jeho námahou zrychlený dech i své vzdechy a steny, cítila chvějící se rty chutnající jemně po whisce... A přesto, nevybavoval se jí žádný obraz toho druhého domnělého milence. Neměla ani ponětí, kdo to byl.

Někdo zatroubil a ona se okamžitě vrátila do přítomnosti. Vzhledla a na zelenou automaticky šlápla na plyn. Podívala se do zpětného zrcátka na rozčileného, netrpělivého řidiče v autě za ní.

Málem se jí zastavilo srdce.

Těsně za jejím vozem jel tmavý pick-up s tónovanými skly. „Ach bože,“ zašeptala a málem sešlápla plyn až na podlahu, když zahýbala a vydala se severovýchodně po třídě St. Charles. Mohla to být stejná dodávka jako včera? Ani náhodou... A přesto... a přesto...

Při řízení jedním okem stále kontrolovala zpětné zrcátko. Dostalo se mezi ně další auto, ale přestože pick-up zůstal pozadu o dvě, možná tři auta, jel stejným směrem jako ona. Na ulici Poydras se zařadila do pruhu směřujícího na dálnici a stejně tak čtyři auta za ní včetně dodávky.

„Ty zvrácenej bastarde,“ pronesla třesoucím se hlasem.

Čeho je moc, toho je příliš.

Před příští křižovatkou ubrala plyn a rychlost si načasovala tak, že když jí proletěla, měnila se barva z oranžové na červenou. Stříbrné auto za ní náhle zastavilo, až mu zaskřípěla kola, a tmavý pick-up za malou dodávkou musel prudce zabrzdit. Eve šlápla na plyn a řítila se k dalším světlům tak rychle, jak se odvážila. Lehce přibrzdila, rychle odbočila doprava, zajela za roh a hnala se vpřed rozhodnutá, že si prohodí role a pro změnu teď bude sledovat toho úchyla. Zjistí poznávací značku a tolik dalších informací o dodávce i řidiči, kolik jen dokáže. Třeba toho zmetka pozná. Jela rychleji, než bylo povoleno, zkrátila si cestu dvěma uličkami a nakonec zamířila zpátky na ulici Poydras.

„Mám tě, hajzle,“ řekla a rukama svírala volant.

Ale na křižovatce jí zkřížila plány práce na silnici.

Vousatý dělník zvedl praporek a změnil signál z *Pomalů* na *Zastavte*. Jako naschvál. Neměla jinou možnost, musela šlápnout

na brzdu a dusit se zviřeným prachem a nepříjemným pohledem, kterého se jí od dělníka dostalo.

„Sakra!“ Zklamaně uhodila do volantu. Nákladní auto naložené štěrkem a vypouštějící černý kouř pomaličku zajíždělo na staveniště.

Počítala vteřiny, než dělník odmávl protijedoucím vozidlům, že mohou pokračovat. Krátká kolona poskakovala na křižovatce kolem zející díry i připravené ocelové krycí desky. Po nějaké chvíli, která jí ale připadala nekonečná, dělník změnil signál na *Pomalů* a pak jí rukou horlivě naznačoval, aby na to šlápla a projela prašnou křižovatkou. Když se znovu dostala na ulici Poydras, zlověstnou černou dodávku už nikde neviděla. Šance, že zjistí značku vozu i poznávací číslo, zmizela.

Zatracená smůla.

Zazvonil mobil. Očima ho rychle vyhledala. Naskočila jí husí kůže. Ten šílenec ji pronásleduje. Viděl její zoufalý pokus, jak ho vystopovat, a volá jí, aby se jí poškleboval a vysmíval. Dýchala přerývaně, když telefon zvedla a otevřela. Zároveň opatrně řídila svou toyotu po ulici Poydras.

„Haló?“

„Ahoj, Eve!“ Na druhé straně linky byl její bratr Van, vždycky přátelský, ale vždycky nespolehlivý.

Žádný šílenec. Van. Eve s úlevou vydechla a řekla: „Nejspíš jsi to už slyšel, ne?“

„Anna Maria mi to pověděla. Je mi líto Terrence.“

Už na to málem zapomněla. Žádný z bratrů nikdy o muži, který je adoptoval, nemluvil jako o „tátovi“ nebo „otci“. „Je to hrůza,“ přikývla.

„Stejně chlap, co oddělal Roye?“

Fámy se šířily rychle. „Nevím.“

„Cole Dennis?“

Sevřel se jí žaludek. Zařadila se do proudu vozidel a očima pečlivě pátrala po okolí. Pozorovala okolní auta, dodávky, džípy i nákladáky. „Pochybuju.“

„Říkala jsi, že zabil Roye.“

„Řekla jsem, že si myslím, že to udělal. Teď si tím nejsem tak jistá.“

„Vyměklas?“

„Jen... se snažím rozpomenout a srovnat si všechna fakta.“

„Já jsem teď v New Orleansu,“ prohlásil a lehce změnil téma.

„Cože? Myslela jsem, že jsi v Arizoně.“

„Byl jsem. Přijel jsem do New Orleansu na obchodní konferenci. Ted' prodávám koupelny. Nejlepší kvality. To je ale náhoda, co? Zrovna když Terrence umře.“

Eve ztuhla krev v žilách. „Jo...“ Skoro moc velká náhoda.

„Myslel jsem, že bychom se mohli sejít. Projednat věci. Kyle je na cestě.“

„Na cestě? Sem?“

„Jo.“ Van mluvil tónem, jako by na jejich rozhovoru nebylo nic zvláštního, ačkoli si nevolali několik měsíců. „Musí se leccos zařídit, otevřít poslední vůle, zkrátka spousta práce. Oba s Kylem víme, žeš toho poslední dobou hodně prodělala. Mysleli jsme, že ti pomůžeme.“

„Opravdu?“ zeptala se hořce. Bratři, se kterými si nikdy nerozuměla, si teď dělali starosti. A v hloubi duše tušila, že je to kvůli otcově majetku. Výborně. Tohle ještě ke všemu potřebovala!

„Hele, musím končit. Mám další hovor.“ Zavěsil a Eve uvažovala, že si mobil vypne. Takový ztroskotanec. Jejich táta ještě není mrtvý ani čtyřadvacet hodin a supi už krouží okolo.

Mobil se jí v ruce rozezvonil. Nestihla ho dost rychle vypnout. Palcem stiskla zelené tlačítko s telefonkem. Byla si jistá, že Van ukončil svůj druhý hovor a přišel s nějakým novým báječným nápadem týkajícím se majetku. „Haló?“

„*Je volný!*“

Cvak.

V telefonu se rozhostilo ticho.

Pozoroval ji z parkoviště. Stál s pick-upem u chodníku, schovaný za stěhovacím vozem. Viděl její zklamání, když musela čekat u rozkopené křižovatky, než mohla jet dál. Byla nervózní. Neklidná. Očima pátrala po obou stranách ulice, protože si jeho vozu všimla – věděla, že ji sleduje.

Pitomec! Znovu se k ní příliš přiblížil. Příliš dychtil ocitnout se v její blízkosti a nalepil se na ni. A na křižovatce, kde nezareagovala dostatečně rychle na semafor, nějaký netrpělivý idiot za ním zatroubil, polekal ji a ona se podívala do zpětného zrcátka.

Stáhl se, ale bylo pozdě.

Všimla si ho.

Věděla, že ji sleduje.

Ačkoli před sebe pustil několik vozů, neustále si jeho dodávku uvědomovala.

Okamžitě mu došlo, že se pokusí nějakým trikem přecíst jeho poznávací značku nebo si ho lépe prohlédnout.

Naštěstí dopředu odhadl, co se stane. Proletěla křižovatku téměř na červenou a rychle zahrnula u první odbočky, až jí trochu zaskřípěly pneumatiky. Věděl, že se ho pokouší dohonit. Rychle odbočil doleva do malé uličky, projel okolo zadních vchodů dvou restaurací a zpátky na stromy lemovanou třídu, kde stěhovací vůz zabíral takřka celou ulici. Musel za ním zastavit, když dva statní chlapíci zápasili s ledničkou. Ze svého úkrytu viděl na hlavní silnici a čekal, až se na ní znovu objeví, ačkoli si nebyl jistý, kde se její malá toyota vynoří. Pak ji zahlédl. Zastavil ji dělník, který u staveniště řídil dopravu.

Spasitel vyčkával.

Srdce mu tlouklo jako splašené a vzrušením si navlhl rty. Hlas mu jasně sdělil, že má Eve sledovat, pozorovat ji, přestože dříve přijdou na řadu jiní.

Hořel nedočkavostí a nespokojeností.

Ona je ta, kterou chce.

Ale ovládne se; poslechne příkazy a nechá svůj život v rukou Božích. Cožpak mu Bůh prostřednictvím Hlasu neříká, co přijde?

Tvoje trpělivost a tvé skutky budou odměněny. Ničeho se neboj, Spasiteli.

Rozechvívalo ho, když ho Bůh oslovoval jménem. Pouze Bůh mu sděloval, kdo zemře a kdo bude jen trpět, aby znovu přišel na tento svět.

Nestalo se právě tohle Eve?

Cožpak málem nezemřela, jen aby byla vzkříšená?

Nebyl si jistý, jestli se může skutečně považovat za toho, kdo ji vrátil do života, ale byl šťastný, že se znovuzrodila, protože ji bude moci zabít ještě jednou, tentokrát pomaleji a mnohem důvěrněji.

Zadívá se mu do očí a pochopí.

Tělem mu projel záchvěv vzrušení, uchopil jeho duši, rozeklaným jazyčkem ho šimral na genitáliích, dotýkal se obou jeho koulí, až mu očekáváním ztvrdl penis a zvlhly mu dlaně.

Dýchal mělce a rychle, když viděl dělníka, jak Eve pouští křižovatkou dál. Zahrnula na ulici Poydras a mířila směrem k dálnici, ale nemohl jet za ní. Má příliš mnoho práce. Hrozně moc ji

chtěl sledovat, ale na to bude mít čas později. Teď se musí vrátit ke svému předstíranému životu a vypořádat se s těmi idioty, kteří o něm nevědí vůbec nic, ale myslí si, že mu rozumějí. Všichni to jsou blázni.

Pomalou opouštěl místo za stěhovacím vozem a počkal, až další dva muži snesou z nákladáku po rampě velké křeslo. Když mu přestali překážet, projel kolem nich a zastavil na křižovatce. V dálce zahlédl Evinu toyotu. Představil si, jak se nervózně dívá do zpětných zrcátek a prohlíží si míjející ulice a vozy.

Jakpak se cítíš teď, Eve? Ty, princezna... Tušíš, že tě pozoruju? Nebo si myslíš, žeš mě ztratila? Víš, že já tě vidím? Máš vůbec ponětí, že jsem se ti dostal pod kůži? Ach, ty rozmazlená, zkažená Eve.

Jen počkej.

„Tohle je to nejlepší, co mám.“ Malý podvodník Ivan Petruski odemkl dveře toho, čemu tak optimisticky říkal zařízený „podkrovní byt“. Ve skutečnosti to celé byla jedna čtvercová místnost čtyřikrát čtyři metry, která byla trošku zúžená, aby se tam vešly maličká koupelna se záchodem a jeden přístěnek, který skrýval minidřez, nemožně malý kuchyňský pult a mikrovlnku s ledničkou.

Veškerý nábytek sestával z rozpadajícího se otomanu, stolu a lustru s opáleným širmem, kde se přehřála žárovka, ale byt byl levný. A navíc Petruski chtěl hotovost a nevedl si záznamy.

Přesně to Cole potřeboval.

„Už jste mimo podezření z té vraždy, co se stala před pár tejdnama?“ zeptal se Petruski. Malý šlachovitý skoro sedmdesátiletý muž s ježatými bílými vlasy měl věčně zastrčenou nezapálenou cigaretu v koutku úst. Nosil silné brýle, ale oči měl bystré a mysl jasnou jako mladík. Petruski znával Coleova otce, a když ho před několika lety jedna ze tří bývalých manželek obvinila z ublížení na zdraví, najal si Colea, aby ho v případě zastupoval. Podle Colea to bylo předem jasné. Belva to vymyslela tak, že ji zbil její nový přítel, a pak tvrdila, že ji napadl Ivan. Cole v tom cítil podvod od samého začátku. Moc toho pro svého klienta neudělal, protože policie si Belvu brzy našla, ale Ivan, který měl oplétačky se zákonem, považoval Colea za svého zachránce. Od té doby, pokud Cole věděl, Petruski manželství nadobro vzdal. „Víte, o který mluvím,“ dodal. „Tý, co se stala v rybářský chatě. O Kajakově vraždě.“

„Neudělal jsem to.“

„Na to sem se neptal.“ Nadzvedl huňaté obočí nad obroučky ze želvoviny. „Ste tu, hledáte byt...“

„A přišel jsem za vámi, protože se většinou na nic nevyptáváte.“

Starý muž pokrčil rameny. „Fajn. Ale tohle je poklad, to vám řeknu. Moh bych to pronajmout o dost draž, ale vy...“

„Nemusíte tomu dělat reklamu. Beru to.“ Sáhl do peněženky odpočítal dvouměsíční nájemné a pak počkal, až to Ivanovi dojde a zmizí.

To místo za moc nestálo, ale bude mu muset stačit. Může si sem dát počítač, který si koupil, a nabourat se na něčí bezdrátové spojení, aby měl přístup na internet. Spolu s koupí nového notebooku si okopíroval všechno z Rennerovy aktovky. Teď si přetáhne všechny informace z Rennerova počítače na disky a pak najde způsob, jak veškerá data předat policii.

Ale nehodlal je předat osobně.

Ani náhodou.

„Říkám ti, že je v tom namočený,“ prohlásil Montoya v Bentzově kanceláři a opřel se ramenem o kartotéční skříň. Dveře zůstaly malinko pootevřené a škvírou k nim doléhal šum rozhovorů, cvakání klávesnic, zvonící telefony a každou chvilku i zapřísahání vypovídajícího zločince, že je naprosto nevinný. Montoya našel v kapse své kožené bundy balíček nikotinových žvýkaček. Jednu rozbaloval, ale očima hleděl na monitor počítače, kde byly hrůzné fotografie zavražděného Terrence Rennera. „Cole Dennis je v tom určitě namočený.“

Bentz se opřel v židli, až pod jeho tíhou zaskřípěla. „Řekni mi jediný příklad, jak.“

„Nevím.“ Montoya se výhružně zamračil a strčil si žvýkačku do pusy. Pod zářivkami získaly jeho černé vlasy téměř modravý nádech a oči mu svítily jako obsidián. Měl vztek a nebál se ho ukázat. „Rád bych řekl, že je to náš člověk, ale...“ Zuřivě žvýkal. „Máš pravdu. Není to pitomec a nemyslím si, že by byl psychopat. Možná vrah, nejspíš by klidně někoho oddělal, že mu chodil za Eve, ale... není to krvežíznivý úchyl.“

„Tak kdo je ten vrah?“

„Stejný chlap, co zabil Roye Kajaka.“

„Dennis teda ne.“

Montoya neodpověděl. Jen žvýkal nikotinovou náhražku.

„A jsme zpátky na začátku,“ zamumlal Bentz. Vraždy Kajaka a Rennera nebyly jedinými nevyřešenými případy na oddělení. Před dvěma dny v noci ubodali na nábreží člověka, nejspíš nějaký prodej drog, co se nezdařil, ve Francouzské čtvrti znásilnili ženu, a navíc tu měli nehodu se střelnou zbraní a dvěma dětmi; jedno našlo

pušku svého otce, nevědělo, že je nabitá, namířilo na svého kamaráda a stisklo kohoutek.

Někdy ho takhle práce ničila. Bentz se podíval na monitor a pocítil nepatrnou nevolnost, která ho vždycky přepadala, když poprvé vkročil na místo činu. „Kdy můžeme očekávat předběžnou pitevní zprávu?“

„Myslím, že na to spěchají, ale dřív než zítra to nebude; úplná až koncem týdne. A laborka? Stopy z místa činu? Otisky prstů?“

Bentz si povzdychl. „Udělal jsem chybu, že jsem se Washingtonové zeptal – málem mi utrhla hlavu.“ Bonita Washingtonová vedla kriminalistickou laboratoř a měla velkou moc. Byla to černoška s kávovou barvou pleti, zelenýma očima a podle Bentze měla IQ na hranici geniality. Rozhodně od nikoho nic nespokla a Bentz se naučil jednat s ní v rukavičkách. Dokonce se uchyloval k tomu, že jí čas od času přinesl kávu. Když se poprvé objevil s kouřícím šálkem na prahu její kanceláře, seděla zrovna za stolem, jen se podívala přes okraj svých brýlí na čtení a pro sebe si přikývla. Jako kdyby se zrovna stalo něco, co už dlouho očekávala.

„Víc much chytíte na med než na ocet, detektive, vidíte?“

Přítakal a podal jí šálek. Zběžně se podívala na jeho obsah a pak se maličko napila. Měl pocit, že u ní zabodoval.

„Poslyšte, jestli mě chcete uplácet, jsem vždycky nakloněná diamantům. Karamelové latté macchiato se šlehačkou posypanou čokoládou je moc dobré, ale vážně, diamanty by posloužily mnohem líp. Ať tratím, za jeden ubohoučkový karát se váš případ naprosto zázrakem sám propracuje až na vrchol mých spisů.“ Zakřenila se a znovu se napila. „Pomyslete, co by vám získaly karáty dva.“

„Je to jen káva.“

Pronikavé zelené oči se zúžily. „Vím, o co jde, Bentzi. Slyšela jsem, co se stalo v L. A., a uvědomuju si, že jste tady, protože státní zástupkyně za vás nastavila kůži. Bez podpory Melindy Jaskielové byste se mohl ocitnout bez práce. A co se týká tohotohle...“ zvedla papírový kelímek, který jí dal, „náhodou je to moje nejoblíbenější káva, což znamená, že jste se pořádně zapotil a využil svého velkého kalifornského umění frajerského surfaře a detektiva, abyste zjistil, co mám ráda.“

Cítil, jak se mu svaly vzadu na krku ostražitě napínají a obličej mu rozpaky rudne. Ta žena je barakuda.

„Něco chcete, Bentzi, a oba to víme. Potíží je, že zkrátka budete muset počkat v řadě. Nemám dost lidí a jsem přepracovaná. Ale to jste věděl, ne? Jestli ne, tak to víte teď.“

Při téhle nabroušené tirádě dostal před členy jejího týmu pořádnou lekci. Když se vrátila zpátky k práci na přeplněném stole, zamumlala si něco pro sebe o „chytrácích a všeznalých blbcích“ a pak dodala dostatečně nahlas, aby to zaslechl: „Ještě že vás mám ráda.“

Zprávu, kterou chtěl, měl za tři hodiny na stole – o dobré dva dny dřív, než slíbila. Od toho prvního rozhovoru mezi nimi panovalo porozumění.

Montoya zvedl drnčící mobil. Kývl Bentzovi, vyšel z kanceláře a chtěl zavřít dveře, když se do nich nahrnula Bentzova dcera Kristi. Na sobě měla těsnou džínovou sukni a červené tílko. Mezi dveřmi prohodila: „Ahoj, Reube,“ prošla kolem něj a sedla si na židli před otcovým stolem.

„Ahoj!“ řekla mírně udýchaně a připomněla mu tak svoji matku Jennifer, jeho první ženu. Ačkoli byla Jennifer už dlouho mrtvá, nezapomněl na ni. Kristi si nedávno nechala ostříhat vlasy, a tak jí teď měděné kudrlinky v rozcuchaných pramenech rámovaly inteligentní a krásný obličej. V zelených očích se zračila zvědavost a, alespoň podle něj, byla tak plná energie a života, že když vešla do místnosti, jako by ji rozsvítila. Ale nemusí být zrovna objektivní, protože to je jeho dítě.

„Ahojky.“

„Myslela jsem, že bys zašel na oběd nebo třeba na kafe.“ Široce a šibalsky se na něj usmála a znovu mu připomněla svou matku. Bentz její nadšení přijímal s obezřetností.

„Na oběd?“ Podíval se na hodinky. „Jsou skoro tři.“

„Tak jo, dejme tomu na pozdní oběd, nebo jak jsem řekla na kafe. Mohli bychom si dopřát něco dobrého ve francouzské kavárně Café Du Monde.“

Znovu se podíval na hodinky. To poslední, po čem toužil uprostřed odpoledne, bylo něco sladkého, třeba smažená kobliha posypaná práškovým cukrem. „Kristi, co se děje?“

„Co máš na mysli?“ zeptala se tak nevinně, že nedokázal potlačit úsměv, který se mu vedral na rty.

„Jak dlouho pracuju tady na stanici?“ Než stihla odpovědět, zvedl ruku. „To byla řečnická otázka, jasný? Ale chci říct, že tohle je za celý roky, co sedím za tímhle stolem, poprvý, co ses tu

nečekaně zastavila a chtěla jít na oběd. Takže se znova ptám, co se děje?“

„Tvoje detektivní dedukce je ohromující,“ prohlásila, jako kdyby to myslela vážně.

Vždycky poznal, když jeho dcera něco chtěla. „Nepřišla za mnou, abys mi lichotila.“

„No... ne...“ připustila. Nedívala se mu do očí. Pohledem zabloudila na obrazovku monitoru, kde stále ještě byly fotografie Rennerovy vraždy. „Panejo. To je doktor Renner, vid’?“

„Jo.“ Klikl myší, soubor zavřel a místo hrůzných obrázků Terrence Rennera se na monitoru začaly střídát jeho oblíbené pohledy na město New Orleans. „Mluv na rovinu. Proč tu jsi?“

Přinejmenším ho nepočastovala větou „cožpak nemůže dcera vzít svého tátu na oběd“. Znechuceně vydechla a na chvíli se zadívala z okna. Když se potom očima střetla s jeho, rozhodla se být upřímná. „Chci s tebou pracovat na případu.“

Zavrtěl hlavou. „Nejsi detektiv. Ani policajt. A jsi moje dítě.“

„Nemyslím tuhle práci,“ prohlásila a ve vzduchu naznačila uvozovky kolem posledního slova.

„Jaká jiná tu je?“

„Chci o tom napsat.“

Tím si získala celou jeho pozornost. O psaní se zmínila už dřív. Na střední škole i na Univerzitě všech Svatých v Baton Rouge vynikala ze všech předmětů nejvíc právě v angličtině. Jeden z jejích učitelů jazyka, doktor Northrup, hovořil o jejích esejích jako o „brilantních“, a ačkoli Kristi tvrdila, že ten chlap je nejspíš pošuk, z jeho chvály se těšila. Takže koketovala se psáním, hledala práci v několika časopisech, a dokonce se o práci na knize zmínila už dřív, ale tohle?

„Hrozně ráda bych se zabývala skutečným zločinem a myslím, že bych mohla získat nějaké zajímavé informace, když jsi ten detektiv – a vůbec.“

„To ne. Nemůžu tě zapojit do probíhajícího vyšetřování. To přece víš. Nebylo by to etické a celý případ by to klidně mohlo ohrozit.“

„I kdybych slíbila, že o ničem nenapíšu, dokud nebude uzavřený?“

Dlouze a přísně se zadíval na svou tvrdohlavou, mazanou, energickou dceru. „Ne.“

„Promluvím si s Montoyou.“

„Taky do toho nepůjde.“

„Tak s Brinkmanem,“ opáčila, maličko vztyčila bradu tak, jak to dělávala, když byla malá a rozhodnutá dostat to, co chce, za jakoukoli cenu. „Nebo s Noonem.“

„Brinkman by ti nevěnoval ani dvě vteřiny,“ ušklíbl se Bentz a vybavil si protivného detektiva. Brinkman byl ve své práci dobrý, ale nesnášel ženy, byl to náboženský fanatik a mluvil sprostě. Jen představa, že jeho dcera je někde poblíž toho muže, zvedala Bentzovi žaludek. „A Noon je pitomec. S tím chlapem není něco v pořádku.“ Noon byl mladší detektiv a řídil se jen vlastními pravidly. „Víš co, máš pravdu, pojďme na oběd.“

„Snažíš se změnit téma.“

„Hm.“

„To se ti nepodaří. Myslím to vážně, tati,“ naléhala, vstala a počkala, až jí otevře dveře. „Chci to udělat. Pracovat pro pojišťovnu Gulf Auto není zrovna moje představa úspěšné kariéry.“

„Vždyť jsi tam sotva začala.“

„Před devíti měsíci!“ Procházeli mezi kójemi a stoly, kde detektivové a úředníci psali, zvedali telefony, zapisovali výpovědi a dokončovali papírování.

„To není zrovna věčnost.“

„Ale proč bych neměla dělat to, co opravdu chci?“ odporovala mu, když sestupovali ze schodů. „Proč mám plýtvat časem?“

„No, jsou tu třeba účty. Víš, jako za plyn, nájem, telefon a kabelovou televizi. Sama mi to můžeš vyjmenovat.“

„Nedávám výpověď,“ trvala na svém, „tedy ne hned teď. Ne, dokud nenapišu knížku, která se bude prodávat.“

„Pokud se bude prodávat.“

Došli zrovna do přízemí, když po něm střelila nevrlym pohledem. „Díky za podporu, tati.“

„Podporuju tě, ale jsem realista. Pojd', tady přejdeme,“ pobídl ji. Povolil si límec. Byl teprve květen a teploty už dosahovaly přes šestadvacet stupňů. „O tři bloky dál je restaurace, co má otevřeno celé odpoledne a vaří skvělé jižanské gumbo.“

Nakrčila nos a znovu mu připomněla Jennifer, tak nádhernou, ale tak jinou, než je Olivia.

Při myšlence na svou druhou ženu potřásl hlavou. Byla pro něj stoprocentní záhadou. Olivia Benchetová Bentzová byla překrásná, chytrá, ale tajemná žena. Stále ani v nejmenším nerozuměl šestému

smyslu, kterým byla obdařená, ale byla tím nejlepším, co ho potkalo. I když si do manželství přivedla bojechtivého voříška Chlupáče a papouška.

„Nemám na gumbo zrovna chuť,“ řekla Kristi, když na zelenou přešli ulici.

„Určitě budou mít něco, co ti bude chutnat.“

„Ani nevíš, co mám ráda.“

„Naposledy jsem slyšel něco o tofu a fazolích.“

„Moc vtipný.“

Zasmál se, otevřel dveře a přidržel jí je. Z kuchyně zavanula ostrá vůně kořeněného jižanského jídla a udeřila je do nosu. Boxy byly z tmavého dřeva s pevnými opěradly a tenkými polštářky.

Dali si na pül smažené garnáty a kraby s hranolky. Nad dvěma šálky sladkého čaje se Kristi pokusila přesvědčit Bentze, jak báječné by bylo, kdyby ji soukromě zasvěcoval do vyšetřování Rennerova případu. Neskočil jí na to a bez obalu to řekl.

„Ani nápad,“ prohlásil.

„A co třeba případ, který je už vyřešený?“ Namočil si hranolek do loužičky kečupu a ona se zatím propracovávala ke svému cíli. „Čemu by to ublížilo? Zajistím, aby všechna fakta byla správná, a každý, kdo si zaslouží ocenění a...“

„Proč?“ skočil jí do řeči a probodl ji pohledem, pod kterým by si každý útočník svůj čin dvakrát rozmyslel.

„Řekla jsem ti to.“

„Já myslím *proč*, po tom, čím jsi prošla, by ses chtěla zaobírat takovým svinstvem?“

„Nejspíš ze stejného důvodu jako ty.“

Zamračil se, odstrčil talíř stranou a naklonil se přes stůl. „Co ten šílenec, co si říkal První mezi vyvolenými, hm? Vzpomínáš si na něj?“ Když na to teď pomyslel, příšerný strach, který ho svazoval během hodin, co Kristi s Olivíí držel ten parchant jako rukojmí, jako by ho uvnitř stále spaloval.

„Je to pryč, tati,“ prohlásila, ale on jí nevěřil. Takové trýznivé, mysl rozleptávající utrpení nebylo nikdy pryč, nikdy se na něj úplně nezapomnělo.

Dojedli a Bentz zaplatil účet.

„Tohle je něco, co chci udělat. Pro sebe,“ prohlásila, když vycházeli ven. „Myslela jsem, že budeš rád.“

Skepticky se na ni podíval. Když sestupovala z obrubníku na silnici, uslyšel vzdálený řev motoru a koutkem oka zachytil záblesk

chromu. Instinktivně ji popadl za paži a strhl zpátky na chodník. Motocykl s rozburáceným motorem projel zatáčku příliš rychle, na přechodu dostal smyk a málem naboural.

„Do prčic!“ vykřikla Kristi s očima vytřeštěnýma.

Bentz se díval za mizejícím motocyklem, ale značku nestihl přečíst. V těle se mu napjaly všechny svaly jako třetiva luku. Uvědomil si, že paži své dcery stále ještě svírá ve smrtelném stisku, a pomalu prsty uvolnil. „Promiň.“

„Ne., to je... to je dobrý,“ zamumlala otřeseně. „Viděla jsem ho i slyšela, ale myslela jsem, že nezahýbá sem.“

„Já taky, ale nebyl jsem si jistý.“ Znovu ji popadl za paži a stiskl ji. „Nemohl jsem riskovat.“

„Fajn, tati, rozumím. Vyjádřil jsi to jasně. Ale stejně napíšu knihu o skutečném případě, takovém, který mě zaujme, a nejspíš to bude jeden z tvých případů, takže...,“ oslnivě se na něj usmála, „se s tím budeš muset nějak vyrovnat.“

Eve stála za skleněnou stěnou a dívala se, jak zřízenci odhrnuli bílé prostěradlo, kterým byl její otec přikryt. Ležel na stole, měl zavřené oči a bledou pleť. Myslela na všechno, co mu chtěla povědět a co mu už nikdy nebude moct říct. Kdysi si byli blízcí, to bylo dávno, když byla ještě malá a její matka žila. Smrt Melody Rennerové je spíš ještě odcizila, než by je svedla víc dohromady. A pak tu byla Tracy Aliotová, dívka, kterou její otec léčil, dívka, která se stejně jako Eve bouřila, ale zašla mnohem dál, dívka, která nakonec prohrála svůj boj s příčettostí i se svým životem. Ačkoli doktoru Rennerovi ani nemocnici, kde byla Tracy hospitalizovaná, nebyl prokázán žádný trestný čin, dívčina rodina dala Terrence Rennera k soudu za zavinění její smrti. Cole Dennis a význačná a drahá právní kancelář O'Black, Sullivan a Kravitz přesvědčili porotu, že Terrence Renner svou pacientku nezanedbal, že udělal všechno, co bylo v jeho silách, že stav Tracy Aliotové špatně nediagnostikoval, a tedy není ani v nejmenším zodpovědný za její smrt.

Jediný člověk, který v soudní síni nesdílel toto přesvědčení a nepatřil k Tracyině truchlící rodině, byla Eve.

Je mi to líto, tati, opakovala v duchu a hrdlo se jí stahovalo. *Ach, bože, je mi to moc líto. Kdybych si s tebou mohla promluvit, kdybych jen zkusila... Kdybych...*

„Slečno Rennerová?“ řekl tichým hlasem Montoya.

„Je to on,“ přikývla. Dívala se přes sklo a dělalo se jí špatně. Tělo jejího otce omyli. Na krku viděla řeznou ránu a na čele tmavé, okázalé tetování.

Představila si poslední okamžiky jeho života. Bolest. Děs.

Jaká zrůda udělala něco takového?

Kdo?

Proč?

Popotáhla a třesoucí se rukou si promnula oči, aby setřela slzy.

„Jste v pořádku?“

Přikývla, odkašlala si a narovнала se. Bolest hlavy, která byla jejím stálým společníkem, hrozila, že znovu nabere na síle, ale ona ji nevnímala. Neměla čas se jí zabývat. „Dostaňte toho hajzla, co to udělal,“ řekla Montoyovi.

„Věřte mi, že se snažím. Ale mám na vás pár otázek.“

„Spusťte.“

„Řekl bych, že bude lepší, když si popovídáme na oddělení.“

„Jak myslíte.“ Bylo jí to jedno; jen chtěla mít rozhovor za sebou.

„Dobře.“ Montoya zavolal Bentze a setkali se s ním v jeho přečpané kanceláři. Stůl měl posetý zprávami a prázdnými kelímky od vypité kávy a na kartotéční skříni v květináči chřadla umírající rostlina. V místnosti byl dusný a těžký vzduch, přestože okno, kterým se dovnitř dostával hluk z ulice, zelo dokořán. Eve se posadila na židli proti stolu; pozorovala dva holuby, jak na okenním parapetu třepetají křídly, a slyšela kvílení pneumatik a rachot motorů spolu s plamenným projevem pouličního kazatele, který naléhavě žádal kolemjdoucí, aby „do svých srdcí přijali Ježíše“.

Montoya se neposadil, zůstal stát u kartotéční skříně.

„Co chcete vědět?“ zeptala se Eve, když Bentz vytáhl malý diktafon, odstrčil několik papírů na stranu a položil přístroj na uvolněné místo na podložce, která už zažila lepší časy. Zřetelně na ní vystupovaly kroužky po šálcích s kávou. Bentz stiskl červené tlačítko, nahrál jména všech přítomných včetně data, hodiny a místa výsledku.

„Dobře, řekněte nám, co víte o noci, kdy zemřel váš otec.“

Popsala svou cestu autem z Atlanty do New Orleansu, pak panický telefonát Anny Marie i svůj vlastní pokus dovolat se otci. Prozatím vynechala všechny zmínky o Coleovi i skutečnost, že měla pocit, jako by ji někdo sledoval. Montoya se opřel o kartotéční skříň a neřekl ani slovo. Zdálo se, že mu vyhovuje, aby otázky kladl Bentz. Trvalo to téměř hodinu a nakonec, když měla pocit, že je po všem, Montoya se odlepil od skříně a postavil se před Bentzův stůl. „Dobře, slečno Rennerová, je tu jedna maličkost. Váš příběh drží pohromadě, až na jednu drobnost. Poslechli jsme si záznamník vašeho otce a co nejdříve dostaneme i výpis jeho hovorů. Telefonovala jste mu *předtím*, než vám volala vaše švagrová. Udělal jsem si kopii nahrávky, kterou jsme našli na místě činu.“ Z kapsy vytáhl malý magnetofon a spustil ho.

Eve se pokoušela uklidnit, ale prsty se jí samy od sebe zkroutily, když uslyšela svůj vlastní vystrašený hlas.

„Tati? Tady je Eve. Promiň, že volám tak pozdě, ale myslela jsem, že bys rád věděl, že... jsem se vrátila domů..., hm, měla jsem ti zavolat dřív. Ozvi se mi.“

„Ten telefonát, co jste právě slyšela, se uskutečnil ve dvě padesát jedna a pak později, ve tři nula dvě, tenhle...“

„Tati? Tady je Anna Maria... Já, ehm, já mám kamaráda, co pracuje v novinách. Zavolal mi a řekl, že se u tebe doma nejspíš něco stalo... Kyle je pryč, ale možná bys ho zastihl na mobilu... jen mi dej vědět, že je všechno v pořádku.“

„Víte, v čem je problém?“

„Nejsem si jistá.“

„Že se něco stalo, jste věděla dřív, než vám zavolala vaše švagrová.“

Detektivové mlčeli a pozorovali ji. „Jen jsem s ním chtěla mluvit.“ Nechtěla jim říct, že se o otcově smrti dozvěděla od Colea. Ještě ne.

„Další problém, který tu máme, je, že tu vraždu oznámil nějaký muž.“

„Kdo?“

„To nevíme, ale chystáme se porovnat záznam z 911 s hlasy, které máme nahrané. Mysleli jsme, že byste ho třeba znala.“

Ztěžka polkla. „Nevím. Ale... myslíte si, že muž, který zavolal, byl ten člověk, který mého otce zabil?“

„Klidně. Nebo to byl svědek.“ Montoya si založil ruce na prsou, až mu kožené sako na zádech zaskřípalo. „Máme spoustu stop, které musíme prověřit.“

„Nenapadá vás něco, co by nám mohlo pomoci?“ zeptal se Bentz.

„Možná.“

Policisté zbystřili.

„Myslím, že mě někdo pronásleduje. Někdo mě sleduje, volá mi v podivných časech a nechává mi ještě divnější vzkaz.“

„Jaký vzkaz?“

„Je volný.“ Hlas je mužský, tedy alespoň myslím, hluboký a chraplavý, jako kdyby šeptal, aby ho zkreslil, a nemám nejmenší tušení, kdo by to mohl být.“

„Naráží na Colea Dennise? Nebo na někoho jiného?“

„Myslím, že na Colea. Telefonáty začaly ve chvíli, kdy ho propustili.“

Bentzův výraz potměl.

Montoya na něj vrhl pohled, který Eve nedokázala rozluštit.

Vzala si kabelku a vytáhla obálku. „Nevím, jestli s tím tohle vůbec nějak souvisí, ani co to má znamenat, ale přihodilo se mi něco moc podivného. Myslím, že z Atlanty mě někdo sledoval a tohle mi strčil do auta.“

Montoya kapesníkem zvedl obálku a opatrně vysypal její obsah vedle Bentzova diktafonu. Psací podložku pokryly výstřižky se zubatými okraji, co vypadaly jako dětské vystřihovánky vloček.

„Co to je?“

„Nevím. Můj otec byl svého času primářem psychiatrie v Nemocnici Panny Marie a myslím, že ta žena, Faith Chastainová, byla jeho pacientkou.“

Montoya prudce zvedl hlavu. „Faith Chastainová?“

„Všechny články jsou hlavně o ní, nejen o nemocnici. Jsem si jistá, že o té léčebně se napsaly tucty zpráv, taky o zaměstnancích i o jejím zavření, ale tyhle články jsou všechny jen o Faith Chastainové. V několika zmiňují i vás dva... Aha, tady je jeden,“ ukázala na výstřižek, ve kterém citovali oba detektivy.

„Nevíte, odkud ty výstřižky jsou, nebo proč jste je dostala?“ vyptával se naléhavě Montoya.

Eve zavrtěla hlavou. „Někdo se mi vloupal do auta a nechal to v přihrádce na rukavice, ale nemám nejmenší tušení proč.“

Pokud to bylo možné, Montoyu zaujala ještě víc. Trpělivě ji žádal, aby několikrát všechno opakovala. Vyprávěla o tmavém pick-upu, ale nemohla jim poskytnout žádné konkrétní informace, ani poznávací značku, ani značku či model dodávky; věděla jen tolik, že byla středně velká, tmavě modrá nebo černá s kouřovými skly. „Pokud bych si měla tipnout, řekla bych, že to byla rodinná dodávka, ale opravdu si nejsem jistá.“

„Ale domníváte se, že je z New Orleansu.“

„Snad, ale vážně si nejsem jistá. Zdálo se mi, že mě dopoledne někdo sleduje, ale mohu se mýlit.“

„Můžeme si to nechat?“ zeptal se Bentz a pokynul k výstřižkům.

„Jistě.“

„Dotkl se jich někdo další?“

Vzpomněla si na Colea, jak si články četl a málem jeden z nich zvedl, ale když ho upozornila, tak to neudělal. „Nikdo od chvíle, co jsem je dostala.“

„Ukázala jste je někomu dalšímu?“

„Ne, detektive. Dostala jsem je včera.“ Ach, jak snadno by ji mohli usvědčit z další lži. Stačilo, aby se zeptali paní Endicottové, která bezpochyby slyšela dost z rozhovoru s Colem, když stál na verandě, aby policii navedla správným směrem.

„Můžete nám povědět něco o vašem vztahu s otcem?“ zeptal se Montoya. Diktafon dál nahrával a Bentz si dělal pár poznámek do kroužkového bloku.

„Když jsem byla malá, tak to bylo prima, ale pak, když jsem dospívala, jsme se navzájem hodně odcizili. My, ehm, jsme si posledních pár měsíců nebyli zrovna blízcí. Ne vyloženě cizí, ale... ale ne tak blízcí, jako kdysi.“

„Kvůli vraždě Kajaka?“

„Ne... stalo se to už dřív.“

„Kvůli vašemu vztahu s Colem Dennisem?“

„To ani ne.“

„Ani ne?“

„S tátou jsme si přestali rozumět, když ho obvinili, že je zodpovědný za sebevraždu jedné jeho pacientky.“

Dál to nerozebírala a Montoya se najednou zeptal: „Vaše matka zemřela?“

„Ano.“

„Jak?“

„Selhalo jí srdce. Když mi bylo šestnáct, asi před patnácti lety. Proč? Co to má společného s tímhle?“

„Jen si utváříme celkový obraz. Máte jednoho bratra v Atlantě a jednoho ve...?“

„Ve Phoenixu... no, vlastně v Mese. Ale momentálně jsou, myslím, oba v New Orleansu. Van, to je... no, prostřední dítě, mladší z nich, mi dneska volal a řekl, že je tady na konferenci prodejců koupelen, a taky se zmínil, že Kyle je na cestě sem, ale s ním jsem ještě nemluvila.“

„Budou bydlet u vás?“

„Nejspíš ne. Van o tom nic neříkal a Kyle nerad spí u jiných lidí. Radši je v hotelu. Nechce se přizpůsobovat cizím pravidlům.“

„Opravdu?“ zeptal se Bentz.

Eve pokrčila rameny. „Nejsme zrovna jedna velká šťastná rodina, chápete? Můj táta adoptoval Kylea s Vanem, když si vzal moji mámu. Kluci už byli dost velcí, když rodiče adoptovali mě.“

Montoyovy oči potemněly jako noc. „Takže Terrence Renner není váš biologický otec?“

„Ne, není.“

„Kdo je to?“ zeptal se Bentz, naklonil se dopředu a tužku držel nehybně ve vzduchu.

„Neznám své biologické rodiče. Párkrát jsem se ptala, žádné odpovědi jsem nedostala, jen mi řekli, že moje adopce je uzavřená, což nejspíš znamená, že moji praví rodiče nemají zájem se se mnou setkat.“ Eve zkrivila ústa. „Byla to soukromá záležitost, zprostředkovaná právníkem, a máma zemřela dřív, než jsem se od ní dozvěděla nějaké podrobnější informace, a otec mluvil velmi neurčitě. Vždycky jsem počítala s tím, že se jednoho dne pokusím své biologické rodiče vyhledat. Co by se nejhůř mohlo stát? Přibouchli by mi dveře před nosem?“ Povzdychla si. „Nikdy jsem se k tomu nedostala.“

Montoya si poškrábal bradku a Bentz prohlásil: „Budeme potřebovat telefonní čísla vašich bratrů.“

Dala jim číslo do Kyleova domu v Atlantě a pak řekla: „Moment,“ když vytahovala z kabelky mobil. Projela telefonní seznam a našla čísla mobilních telefonů Kylea, Anny Marie a Vana. „Nemám číslo k Vanovi domů. Přestěhoval se do Mesy krátce předtím, než mě postřelili, a já mu vždycky volám na mobil a nechávám vzkaz.“

„To je v pořádku.“ Bentz si něco zapisoval do bloku. „Co jeho nepřátelé? Nechtěl někdo vašemu otci ublížit?“

V duchu se jí vybavili zarmoucení rodiče a bratr Tracy Aliotové, kteří seděli v soudní síni a vyslechli si rozsudek „nevinen“, rozléhající se až vysoko ke stropním trámům. Zdrtilo je to, Tracyina matka Leona se málem zhroutila. Kdyby se neopírala o svého statného manžela, upadla by na podlahu, a Tracyin starší bratr J. D. zrudl a všechno v něm vřelo. V očích mu plála jistota, že se stala obrovská nespravedlnost. „Předpokládám,“ vysoukala ze sebe a stručně oba detektivy seznámila s rozhořčením Aliotových. „Nejspíš nebyli jediní nešťastní rodiče, ale nevím o nikom dalším, kdo by zašel tak daleko, aby ho žaloval. Ale on pracoval s lidmi, kteří byli duševně nemocní.“

„S psychopaty?“

Přikývla.

„Co v osobním životě?“ zeptal se Montoya.

Zamyslela se. „Otec mých bratrů – jejich biologický otec Ed Stern – ho neměl moc rád. Tak jak jsem tomu rozuměla, ho vinil z rozvodu, ale brzo potom zmizel. Když byli kluci malí, vzdal se všech otcovských práv. Mám pocit, že jsem se s ním nikdy nesetkala, a moji bratři ho neviděli od té doby, co utekl.“

Bentz si stále dělal poznámky.

„Někdo další?“

Zavrtěla hlavou. „Myslím, že se můj otec dostal do nějaké právní pře kvůli užívání přístupové cesty, co vedla přes farmu... se sousedem Hughem nevím-jak-dál... Hugh... snad Hughem Cappem, ale táta se o tom zmínil jen párkrát asi před pěti nebo šesti lety. Pokud vím, tak to nějak vyřešili.“

„Co v jeho profesi? Měl nějaké nepřátele?“ zeptal se Bentz.

„To opravdu netuším.“

„Nebo mezi pacienty či zaměstnanci Nemocnice Panny Marie, to byla poslední nemocnice, kde pracoval. Potom, když měl svou praxi, pracoval sám, že? A jen spolupracoval s malou soukromou nemocnicí...“ Bentz otočil několik stránek v bloku, „St. Andrews, nedaleko města Slidell.“

„To je pravda,“ přikývla a vzpomněla si na malou nemocnici za jezerem Pontchartrain.

„Nevíte o někom, kdo by v jedné nebo druhé nemocnici choval vůči vašemu otci zášť?“

„Ne. Budete se muset zeptat někoho, kdo tam pracoval,“ řekla. Cítila, jak ji pomalu otupuje narůstající bolest hlavy. „Musejí tam mít záznamy.“

Detektivové jí na závěr výsledku položili ještě pár otázek a než skončili, Eve třesla hlavou bolestí. Montoya ji doprovodil přes oddělení a po schodech dolů. Když byla konečně venku, cítila, že může znovu dýchat.

Na obloze se nakupily mraky a město zahalilo šero. Vzduch byl těžký. Dusný. Šaty se jí přilepily na kůži.

Došla ke své toyotě a ohlédla se přes rameno. Znovu zažívala podivný pocit, že ji někdo sleduje, někdo nasáklý zlem. Neklid se jí rozléval po těle a dýchal jí za krk. Otočila se a pomalu pátrala po ulicích.

Jedna žena tlačila kočárek, dva teenageři se ruku v ruce procházeli a hulákali na sebe, protože každý poslouchal svůj iPod.

Starší muž věnčil malého pejska, nějakého teriéra, a několik lidí čekalo na autobus. Jeden muž ve stříbrném sedanu se díval do mapy a mračil se, jako kdyby byl nadobro ztracený. Několik dvacetiletých mladíků v čepicích neukázněně projíždělo mezi lidmi na skateboardech a žebrák, tvrdící, že je veterinář bezdomovec, čekal, až mu někdo hodí pár drobných do obalu na kytaru, a zároveň vybrnkával melodii z osmdesátých let.

Nikdo se zlovolně neskrýval ve stínu markýzy, nikdo nekouřil cigaretu ve velkém tmavém pick-upu s kouřovými skly, nikdo si jí zkrátka nevšímal. Pouliční kazatel byl ještě plný elánu, rozdával literaturu a úpěnlivě prosil každého, kdo ho poslouchal, aby přijal Ježíše jako svého spasitele.

Z temných uliček na ni nezářily světélkující oči a tmavá dodávka, která právě projela kolem ní, měla na sobě reklamu květinářství a řídila ji dívka, co stěží vypadala na šestnáct.

Je to všechno v tvojí hlavě, říkala si, ale nemohla se zbavit pocitu, že někdo zblízka pozoruje každý její krok.

„Vím, co si myslíš,“ řekl Bentz, když se Montoya vrátil. „Že Eve Rennerová je ztracená dcera Faith Chastainové, ale to by byl ukvapený závěr. Jen proto, že má ten správný věk, adoptovali ji a někdo jí nacpal hrst článků o nemocnici a Faith Chastainové do auta. To ještě neznamená, že se jedná o její ztracené dítě.“

„Je ale potřeba to prověřit.“

„Souhlasím.“ Bentz zaťukal gumovým koncem tužky o stůl.

„Mohli bychom jí o tom říct. Požádat ji o vzorek pro test DNA.“

Bentz se podíval z okna, kde hřadovali holubi. „Není to vlastně policejní záležitost,“ řekl. „Když má žena dítě a nikomu o tom neřekne, to přece ještě není zločin.“

„Co když je to žena, co má pod vlasy schované tetování? Tetování, které jí, pro boha živého, nejspíš ještě udělali, když se léčila?“

„Opakuju, že nemůžeme mluvit o zločinu. A ta žena je mrtvá. Víme, jak zemřela i jak byla zneužitá. To tetování vzniklo před víc jak dvaceti lety. A ani nevíme, jestli jí to někdo udělal násilím.“

„Tetování na hlavě, kterou nejdřív museli oholit... Myslíš, že to chtěla?“

„Nebyla zrovna vyrovnaná.“

„Ale no tak! Tu ženu týrali. To je přeci jasné.“ Bentz se zamračil, ale nepřel se. Našli důkazy, že Faith v nemocnici vytrpěla nepředstavitelné mučení.

„Jistě, ale přiznej si, že pro tebe je to osobní. Každý zločin, který byl spáchán, už je promlčený.“

„Tak o co jde sakra tady?“ Montoya ukázal na výstřižky rozeseté po Bentzově stole. „Nemyslíš, že je zvláštní – zkrátka moc velká náhoda –, že někdo chce, aby se Eve Rennerová dozvěděla o Faith Chastainové v okamžiku, kdy lidi, které Eve zná, někdo vraždí?“

„Moc zvláštní.“ Bentz se nad novinovými články zachmuřil. Všechny byly pečlivě vystřižnuté zubatými nůžkami a měly ostré okraje. Všechny byly o Faith Chastainové. Může to být tak prosté? Neznámé dítě Faith Chastainové přišlo na oddělení s důkazy spojujícími ji s mrtvou ženou? Kdo o té adopci ví? Kdo to teď, po třiceti letech, znovu vynesl na světlo? A jak měla Eve jako Faithina dcera něco společného s těmi vraždami?

Roy Kajak strávil nějaký čas v Nemocnici Panny Marie nejen jako syn správce, ale později i jako pacient.

Terrence Renner byl ředitelem celé nemocnice, než ji uzavřeli.

Faith Chastainová ve staré léčebně zemřela.

Znovu se vraždilo a kdysi velkolepé cihlové budovy, které se teď rozpadaly, navíc halilo tajemství.

„Ty jsi ten, který nevěří na náhody,“ připomněl mu Montoya.

„Tak co chceš dělat?“

„Provéřit to. Pokud bude Eve souhlasit. Uděláme test DNA. Porovnáme ho s Abbyiným. Jestli je Eve Faithina dcera, měly by mít shodné znaky.“

„Nepotřebujeme Abbyin vzorek. Ve spisech máme DNA Faith. V laboratoři provedli test, když její tělo exhumovali. Pokud se pro to rozhodneme, potřebujeme získat jen Evin vzorek,“ řekl Bentz. „Třeba nám nebude chtít pomoci.“

Montoya si odfrkl. „Něco tají.“ Sáhl do kapsy košile pro nepřítomnou krabičku cigaret a pak si zastrčil obě ruce do kožené bundy.

„Taky si to myslím.“

„Nezapomeň, že se stále zotavuje z toho útoku a má potíže s pamětí.“ Montoya to prohlásil tónem, jako by tomu sám nevěřil. „Jestli chceš znát můj názor, je to cvok.“

„Nehádám se, ale i tak si s ní někdo ošklivě pohrává.“ Sáh do zásuvky stolu, našel tubu antacidů a dva si hodil do pusy. Nemyslel si, že ty dva případy spolu nutně souvisejí; žena, co dostává podivné vzkazy, a dvě vraždy, ale oba případy se nějak týkaly Eve Rennerové.

Proč?

A jak je do toho ksakru zapletená Faith Chastainová, žena mrtvá víc jak dvacet let a matka Montoyovy snoubenky?

Montoya byl neklidný, přecházel před stolem a nervózně se tahal za diamantovou pecku v uchu. „Vzpomínáš na minulý podzim a obklíčení staré nemocnice, kdy jsme dostali toho hajzla, co terorizoval Abby?“

Bentz věděl, kam tím míří. V posledním případě, ve kterém figurovala Nemocnice Panny Marie, vrah varoval Montoyu: *At' se stane cokoli, dnes večer je teprve začátek.*

Uplynul víc jak půlrok. Montoya začínal věřit, že vrah si jen vymýšlel, a hrozivé proroctví, co vykřikoval, bylo jen blafování, ale teď si tím nebyl tak jistý.

To kvůli těm výstřižkům se zubatými okraji, které někdo nechal v autě Eve Rennerové. Pokud jejímu svědectví mohli věřit.

„Nedělejme ukvapené závěry,“ prohlásil Bentz. „Tohle pošleme do laborky, at' sejmou otisky prstů a případně se pokusí najít nějakou jinou stopu, a od toho se pak budeme moct odrazit.“

„Musím to říct Abby.“ Montoya už byl ve dveřích. Na prahu se otočil. „Nech mi udělat kopie.“

Bentz přikývl. „Jasně.“ Otevřenými dveřmi pozoroval Montoyu, jak se proplétá mezi stoly ke schodišti, až mu zmizel z dohledu. Bentz zůstal sám s podivnými novinovými články.

Jaká je mezi nimi spojitost?

Udělal si poznámku, aby zjistil co nejvíc o Eviných bratrech, její mrtvé matce a pokud možno i o jejích biologických rodičích. At' se mu to líbilo nebo ne, věděl, že bude muset zajít do Kláštera Panny Marie a znovu si promluvit s matkou představenou.

Bentz zapnul počítač, otevřel starou složku a našel zřetelnou fotografii Faith Chastainové, na které vynikala její usouzená krása, vysoké lícní kosti, rovný nos, zlaté oči a divoká změť nezkrotných tmavých kudrn. Abby Chastainová byla téměř dokonalá kopie své matky, ale Eve Rennerová? Byla tam snad nepatrná podobnost, ale rozhodně ne dost na to, aby se z toho daly dělat jasné závěry.

Znovu poklepal tužkou do stolu, pak si navlékl rukavice a vrátil výstřižky zpátky do obálky, aby je mohl odnést do laboratoře. Ještě netušil, co to všechno znamená, ale s naprostou jistotou věděl, že se mu to vůbec nelíbí.

Deeds měl zpoždění.

Navíc byl rozčilený k nepříčetnosti.

„Řekni mi, žes to nepodělal,“ vyjel, když si u barmana objednal pivo. U O’Callahana byla tma, chladno a místnost plná starodávného mahagonu a kůže byla cítit doutníky, letitou whiskou a jižanským kořením.

„Nic jsem nepodělal.“

Deeds ho neobvinil ze lži, jen si vzal orosenou sklenici piva a pořádně se napil. Pak se zadíval na několik chlapů, co u baru sledovali televizi připevněnou pod stropem. U nepravidelně rozestavěných stolů vysedávalo jen pár štamgastů. Z ukrytých reproduktorů se linul tichý jazz. Vzadu u toalet hrál jeden člověk šipky. V podstatě tam panoval klid.

„Takže sekáš dobrotu?“ Z Deedse sálala nedůvěra, když si nabral hrst oříšků, které mezi ně postavil barman.

„Jo.“

„Tak mi řekni, že Eve Rennerová není zpátky ve městě a žes ji neviděl.“ Hodil si několik oříšků do pusy.

„To nemůžu.“

„Já to věděl! Cole, copak ses do prdele doopravdy zbláznil?“

„Nejspíš.“

„Nemám náladu na vtipy,“ odsekl rozzuřeně Deeds. Znovu si řádně přihnul ze sklenice, podíval se na svůj odraz v zrcadle a suše prohlásil: „Tak mi řekni, co se děje.“

Cole mu všechno pověděl.

Tedy alespoň většinu. Řekl, jak mu Terrence Renner zavolal a chtěl, aby ho na farmě navštívil, a skončil slovy: „Když jsem tam přijel, Renner byl mrtvý, ale ne dlouho. Snažil jsem se nahnát pulz. Žádný neměl. Ani nedýchal.“ Když si Cole vybavil místo činu, ztišil hlas. „Na zdi byly krví napsané čísla, který měl i vytetovaný na čele.“

„Jako Kajak.“ Deeds si hodil do pusy další oříšky.

„Jenže místo 212 tam bylo 101.“

„Myslíš, že to byl stejný zabiják?“
„Musel to být on.“
„Tak proč změnil čísla?“
„Netuším.“ Cole potřásl hlavou a pořádně se napil. „Třeba se spletl nebo to prostě má znamenat něco jiného. Kdo ví?“
„Jen vrah.“
„Lámu si tím hlavu, ale na nic jsem nepřišel.“
„Musíš vypovídat na policii.“
„Jenže oni to pak hodí na mě.“
„Proč bys Rennera zabíjel? První den, co jsi venku? To nedává smysl.“ Deeds si oprášil dlaně a napil se piva. „Takže sis zrovna neudržel čistý ruce, co ses dostal ven.“
„Renner zavolal mne! Teda ten chlap, co se za něj vydával.“
„No jo, a co Eve? Už ses s ní viděl. A mám pocit, že se ji chystáš znova navštívit.“
Cole civěl do své sklenice a neodpověděl.
Deeds nešťastně potřásl hlavou. „Děláš strašnou chybu. Víš, že jsem tě před ní už varoval, takže se nebudu opakovat. Ale myslí hlavou, Cole. Tou, co máš na krku. Měl by ses chovat velmi nenápadně. Někdo se na tebe snaží něco hodit, příteli. Někdo chtěl mít jistotu, že se v noci objevíš u Rennera doma.“ Postavil prázdnou sklenici na stůl. „Stejně jako předtím.“
Cole neodpověděl. Věděl, že to nemá smysl. Nikdy nepřiznal živé duši, že byl v chatě u Royala Kajaka tu noc, kdy Roye zabili, a že Evina paměť není tak úplně popletená.
Řekl si, že teď by nemělo smysl vylévat si srdce.

„... takže slečno Rennerová, pokud byste s tím souhlasila, zjistili bychom vaši DNA, zatím jen pomocí výtěru z úst,“ v mobilním telefonu se ozýval hlas detektiva Bentze. Eve se pomalu blížila k příjezdové cestě u svého domu. Zastavila vůz, nechala běžet motor a přemýšlela, co jí detektiv Bentz právě řekl o tajemném císařském řezu Faith Chastainové, o porodu, který nejspíš proběhl, když byla pacientkou v Nemocnici Panny Marie, o porodu o kterém její otec bezpochyby věděl. Bentz stále mluvil: „Bývali bychom vás požádali, když jste tu byla, ale v té chvíli jsme si ještě všechno nespojili.“

„Řeknu to přímo,“ prohlásila. „Myslíte, že bych mohla být dcerou Faith Chastainové, tou, o které nikdo neví?“

„Přesně tak.“

„A myslíte, že ten, kdo mi výstřižky podstrčil do auta, to ví.“

„Je to možné.“

„Tak proč by mi nezavolal a neřekl by mi to rovnou?“

„Na to bohužel zatím neznám odpověď. Stále to vyšetřujeme.“

„Dobrý bože,“ zašeptala a dívala se ven předním sklem, na kterém staré stěrače rozmazaly šmouhy.

„Pochopitelně si vyžádáme nemocniční záznamy, ale to bude nějakou dobu trvat; nemocnice už je celé roky zavřená. Naštěstí máme ve spisech vzorek DNA Faith Chastainové. Rádi bychom ho porovnali s vaším.“

„Jistě,“ souhlasila. „Kdy?“

„Co nejdřív. Na rozdíl od laboratoří, co vidáte v televizi, naše testování bude trvat týdny, i když se budu snažit, aby to bylo co nejrychleji.“

„Můžu přijít hned?“

„Jestli to pro vás není velké obtěžování.“

Najít své biologické rodiče? Dělá si legraci? Už couvala z příjezdové cesty. „Budu u vás za chvíli.“ Řekl jí, kde to je, a slíbil, že se s ní sejde v laboratoři. Vjela na silnici a znovu zamířila do centra.

Eve se točila hlava. Je to možné? Opravdu mohla být dlouho ztracenou dcerou Faith Chastainové? Nevlastní sestra Abby Chastainové, která žije s detektivem Montoyou? Jak moc to je pravděpodobné? Zdálo se, že výzkumy, které tvrdí, že každý člověk je s každým příbuzný, budou mít nakonec pravdu.

„Podivnější a podivnější,“ mumlala si, když se proplétala mezi auty.

Na přední sklo dopadly první kapky deště právě v okamžiku, kdy našla místo k zaparkování. S Bentzem se sešla v laboratoři, kde se jí ujal šikovný laborant. Usmál se na ni, provedl výtěr a pak ubezpečil Bentze, že zajistí, aby se testy udělaly co nejdřív a Bentz dostal informace, které požaduje.

Za pár minut bylo po všem.

A brzy zjistí, jestli je opravdu ztraceným dítětem Faith Chastainové.

„Myslíš, že Eve Rennerová může být moje nevlastní sestra?“ zeptala se ohromeně Abby. Právě dokončila fotografování ve svém

ateliéru, její pro dnešek poslední klienti zrovna odcházeli, když kolem nich dovnitř prošel Montoya. Zamkl za sebou dveře, pak ji popadl, zatočil se s ní a začal ji líbat, jako by nikdy nechtěl přestat.

„Hej, co to do tebe vjelo?“ zeptala se udýchaně, když ji postavil zpátky na zem.

Pak na ni uhodil jako blesk. „Myslím, že Eve Rennerová je tvoje neznámá nevlastní sestra.“

Zírala na něj. „Cože? Počkej. Vysvětli mi, co to znamená.“ Nedokázala potlačit mírný pocit radostného vzrušení, že se konečně setká s nevlastní sestrou. Tak dlouho po tom, co se dozvěděla, že její matka měla nejspíš další dítě... Jestli to vyjde. Ale Eve Rennerová? Jak to spolu všechno souvisí?

Montoya jí celý příběh pověděl co nejrychleji a co nejvýstižněji. Abby naslouchala, a když jí sdělil tu nepříjemnou zprávu, že Eve má pocit, jako by ji někdo sledoval, zamračila se. „Ale kdo ví,“ dodal. „Ta žena má posttraumatickou amnézii a bůhví co ještě. Není zrovna spolehlivá.“

Abby mírnila své očekávání. Zhasla světla a nastavila bezpečnostní zařízení. „Ale vážně si myslíš, že by to mohla být moje sestra? Protože ji adoptovali a její otec v nemocnici pracoval? To je dost nepravděpodobný, ne?“

„Jen říkám, že je to možný.“

„Hm.“ Vyšli ven, kde do ulic i alejí pomalu padal soumrak provoněný levandulí. Vzduch byl těžký, protože se schylovalo k dešti. Montoya ji objal kolem ramen a doprovodil ji ke svému nablýskanému černému mustangovi zaparkovanému na zákazu zastavení. „Jednou sem přijdeš a auto bude pryč,“ předpověděla mu.

„Ne. Já mám kliku.“ Zuby se mu bíle zableskly a o něco delší vlasy, než obvykle míval, se ve slabém světle pouličních lamp černomodře třpytily. K nosu se jí dostala vůně kolínské smíšená s cigaretovým kouřem. Pochopila, že ten případ na něj těžce doléhá a navzdory všem radám nevydržel a začal znovu kouřit. Rozhodla se, že mu to nebude připomínat, přestože si všimla otevřeného balíčku marlborek na přístrojové desce, když se usadila na místo spolujezdce.

„Máme DNA tvé mámy. Věříme, že nám Eve poskytne vzorek a my je budeme moct porovnat, ale bude to chvíli trvat.“

„Nechci zbytečně doufat,“ prohlásila, když otočil klíčem v zapalování, zařadil rychlost a hladce vyjel s mustangem na silnici.

Letěl ulicemi města, jako by byl závodník, a Abby se křečovitě držela opěrky na dveřích, aby uhájila holý život.

„Stejně zajdu do kláštera a zjistím, co vědí,“ řekla, když Montoya zahnul na Chatres. „Jedeme někam?“

„Co kdybysme zašli na večeři?“

„Neříkej mi, že někde něco zhltneme a ty pak půjdeš zpátky do práce?“

„Jo, to jsem si myslel.“

„Tak si radši objednáme jídlo s sebou,“ řekla a podívala se na hodinky. „Hershey nebyla venku od rána a Ansel taky ne.“

„Horší než děti,“ zabručel Montoya.

„Myslíš?“ Zasmála se, když zahýbal za další roh a zamířil k jejich zpola zrenovovanému domu. „Chceš se vsadit?“ zeptala se a podívala se na diamantový prsten, který nosila. Dostala ho od Montoyi k Vánocům, když ji požádal o ruku. Odpověděla mu „ANO“ a ještě před Silvestrem si nastěhovala většinu svých věcí do jeho řadového domku v centru.

„Sázka, jestli jsou děti horší než domácí mazlíčci?“ zeptal se.

„Hm. Bude splatná, až budeš mít dvě děti.“

„Nesnažíš se mi tu něco naznačit, že ne?“

Pochopila, na co naráží, a zasmála se: „Ne, *nejsem* těhotná. Ale až jednou budu a ty se staneš otcem několika malých raubířů, porovnáme si naše poznámky a uvidíme, jestli si myslíš, že být vzhůru celou noc s lahvěmi a plenkami je tak náročný, jako vyměnit kočkolit a dvakrát denně vzít Hershey na procházku.“

„Máš to mít,“ prohlásil a vyzývavě nadzdvihl obočí. „Co kdybysme se rovnou pustili do průzkumu?“

„Cože? Myslíš, abysme měli dítě?“ usmála se, když Montoya přeřadil na nižší rychlost. „Zešilel jsi, Montoyo.“

„No, víš, myslím si, že by to nebyl tak špatný nápad, kdybysme... však víš...“ naznačoval tiše.

„Chceš skočit do postele, hned jak přijedeme domů?“

Zpomalil před světelnou křižovatkou a věnoval jí další úsměv, při kterém se jí zastavovalo srdce.

„Myslela jsem, že se dneska v noci vracíš do práce.“

V očích mu ďábelsky zajiskřilo. „To jo, ale nechal bych se přemluvit, abych odešel tak o patnáct minut později.“

„No ne,“ vydechla rozesmátě. „Rychlovka. Jsem pro, lásko.“

Zahnul s mustangem za poslední roh a zamířil do ulice, na které měli už přes čtyři měsíce společný domov. U domu zajel na krátkou cestu před garáží. „Objednáme si pizzu.“

„Tolik romantika.“

Zaparkoval mustanga a ve slabém světle z přístrojové desky na ni mrkl. „Můžeme si to udělat tak romantický, jak jen budem chtít.“

„Sliby, detektive, sliby,“ prohlásila a otevřela dveře. Zazvonil mu mobil a on ho jako vždycky zvedl. Pizza bude muset pochopitelně počkat.

Hovořil, když vystupovala z auta. Začala hledat v kabelce klíče a obešla vyřazený dřez a skříň, které dělníci vybourali z domu paní Alexanderové, ale ještě nestihli odvézt.

Vytáhla svazek klíčů a vydala se vydrolenou cementovou cestičkou k hlavním dveřím. Přes skleněnou výplň viděla ve světle jedné lampičky, jak se Hershey může málem zbláznit. Divoce skákala, bušila ocasem a krátce radostně pošťkávala.

„Už jdu! Už jdu! Uklidni se!“

„Stůj!“ zařval Montoya na pokraji paniky. „Abby! Ne!“

Zarazila se.

Otočila se a viděla, jak přeskakuje kapotu mustanga, odráží se znovu od země, letí přes dřez a utíká po malém kousku trávy před domem. Tak vážný výraz na jeho tváři ještě nikdy neviděla. „Běž pryč od domu! Vypadni odsud, sakra!“ Rychle ji popadl za ruku a táhl ji od budovy směrem na ulici. Upustila klíče a málem zakopla o obrubník.

„Zbláznil ses?“ vykřikla.

Montoya ji jen vláčel ještě rychleji přes silnici. Abby ztratila kabelku. „Počkej!“

Otočil hlavu a podíval se na dům. Temnými očima pozoroval dveře. „Zrovna mi volal nějaký hajzl. Řekl, že mi na verandě nechal ‚důkaz‘, a podívej se, támhle to je.“

„Co?“

„Vedle těch zatracených dveří!“

Abby sledovala jeho pohled. Málem se jí zastavilo srdce. Vedle staré houpačky stály opřené o zeď dvě krabice.

„Do prdele!“ Montoya otáčel hlavu a očima pátral po ulici.

„Nechápu to,“ řekla, ale sevřela ji nevýslovná hrůza.

Montoya se většinou nebál. Ale teď byl jako šílený.

„Může to být bomba, Abby. Nějakej blázen po mně jde, má číslo na můj mobil a zná i mou adresu. Možná někdo, koho jsem dostal za mříže, ale teď je na podmínku venku. Kdo ví?“

„Ale Hershey...“

Pevně jí stiskl paži, druhou rukou vytáhl z kapsy mobil a vymačkal 911.

„Nikdo nám nedal na verandu bombu,“ prohlásila, ale snažila se přesvědčit hlavně sebe. Musela odtamtud dostat kocoura i fenku. Hned teď!

Ale Montoya ji nepustil. „Zvířata budou v pořádku,“ řekl důrazně a držel ji jako klíště.

Abby uslyšela odpověď operátora.

Montoya se představil a chtěl, aby k jeho domu okamžitě poslali specialisty z pyrotechnického oddělení.

Když si operátor všechno zapsal, Montoya zavěsil a očima stále pátral po okolí.

„Ansel s Hershey jsou vevnitř,“ zašeptala Abby a nervy jí pomalu jeden po druhém povolovaly. Takovéhle to tedy je, když má člověk poměr s policajtem.

„Budou v pořádku,“ řekl vážným hlasem. Abby přemýšlela, jestli její život bude vůbec ještě někdy stejný jako dřív.

■ ■ ■

Eve spala jako dřevo.

Její snění nepřerušily žádné telefonáty.

Nikdo uprostřed noci nezabušil na zadní dveře.

Vzbudila se odpočínutá a bolest hlavy, která ji sužovala celé měsíce, ustoupila. Alespoň na chvíli. Ustlala postel, osprchovala se, nanasla si trochu make-upu a na krátké vlasy si dala maličko gelu. To úplně stačilo.

Koho zajímá?

Posnídala spolu se Samsonem. Kočičí žrádlo pro něj a bagetu s taveným sýrem a kávou pro ni. Nebyla to zrovna gurmánská snídaně, ale nebyla vůbec špatná.

Pomalů se začínala cítit jako normální člověk, když zadními dveřmi zahlédla Colea, jak prochází brankou a stoupá po schodech. „Co teď?“ řekla, ale nedokázala se ubránit záchvěvu vzrušení, kdykoli ho spatřila. „Masochistko,“ zamumlala si pro sebe.

Tentokrát otevřela dveře dřív, než na ně zaklepal.

„Cože? Dneska bez revolveru?“ zeptal se a nadzdvihl obočí.

„Je brzy, Cole. Pořád bys ještě mohl mít štěstí.“

Na rtech se mu objevil sexy úsměv a ona svých slov hned zalitovala. „To jsem zrovna nemyslela a ty to víš dobře.“

„Koketo.“

„Jo, to jsem celá já,“ ušklíbala se, obrátila oči v sloup a pak si uvědomila, že jeho úsměv zmizel. „Nejspíš jsi sem přišel kvůli něčemu, ne?“

Prošel do kuchyně, Eve zavřela dveře a snažila se nevnímat vůni jeho vody po holení, která se vznášela ve vzduchu. Nevzpomínala si na podrobnosti noci, kdy zabili Roye, ale vybavovala si mrazení, které vždycky cítila, když se Coleovy rty dotkly jejích tváří nebo brady, nebo se jí přitiskly vzadu ke krku. Ach ano, ty důvěrné, žhavé vzpomínky si našly cestu zpátky do jejího vědomí.

„Myslel jsem, že bys ráda věděla, že věci tvého otce jsou na Policii.“

„Tys je vrátil?“ zeptala se podezřívavě.

„Zajistil jsem, aby se dostaly do správných rukou.“

Zúžila oči. „Kličkujete, advokáte.“ Eve přešla k pultu, na kterém se hrála konvice s kávou, ale zároveň sledovala, jak se pohodlně usadil u stolu. „Kafe? Nebo spíš to, co zbylo?“ Zdvihla konvici, kde se černaly zbytky ranní kávy.

„To bych rád. Dík.“

„Takže jsi s detektivy mluvil?“ zeptala se, vzala hrnek, podívala se do něj a vypláchla ho horkou vodou. Teprve pak do něj nalila kávu a dala ho do mikrovlnky.

„Ještě ne, ale chystám se k tomu. Deeds mi připravuje půdu.“

Nastavila mikrovlnku na jednu minutu. „Samu Deedsovi nevěřím.“

„Ty nevěříš nikomu.“

Zapřemýšlela o jeho poznámce. Nebyl daleko od pravdy, ale vždycky se nechovala takhle cynicky a netečně. Ačkoli nikdy nebyla přehnaně optimistická a idealistická, bývaly doby, než se zapletla s Colem Dennisem, kdy důvěřovala mnohem víc. Části jejích vzpomínek snad byly zamlžené nebo chyběly úplně, ale tohle si pamatovala dobře.

„Deeds je fajn chlap.“

„Když to říkáš.“ Nepřesvědčil ji. Ten obhájce byl příliš slizký ve svých na míru šitých oblecích a drahých botách. A pak všechny

ty řeči státní zástupkyně o Deedsovi a jak by, pokud by měl příležitost, rozcupoval Evino svědectví napadrt'. Ne, ona ho ráda nemá.

Časový spínač zacinkal, Eve si nasadila starou chňapku, vytáhla z malé trouby kouřící šálek a podala ho i s chňapkou Coleovi. „Promiň, je to horký.“

„Díky.“ Zafoukal na hladinu. „Co ti řekli na policii k těm výstřižkům?“

„Myslí si, že ten, kdo mi je strčil do auta, se mi možná snaží říct, že jsem ztracené dítě Faith Chastainové.“

„Cože?“ Hrnek s kávou se zarazil na půl cesty k ústům. „Jaké ztracené dítě?“

Vysvětlila mu to. Už věděl, že ji rodiče adoptovali, ale neslyšel nejnovější teorii. „Není to trochu moc přitažený za vlasy?“ zeptal se. „Od výstřižků ke ztracený dceři?“ Maličko se napil. „To... to je šílený. Kdo by to věděl? Ne, myslím, že to má co dělat s vraždou otce a skutečností, že Faith byla pacientkou v nemocnici, když tam sám pracoval.“

„Jsou jen dva způsoby, jak to zjistit.“

„Dva způsoby?“ zeptal se.

„No, můžu tu nečinně sedět a čekat na výsledky testu DNA, nebo můžu zajít do areálu Panny Marie a zjistit, jestli by tam nebyl někdo, kdo by o tom něco věděl.“

„Ta nemocnice je zavřená už léta.“

„Ale klášter je stále otevřený a já jsem přesvědčená, že některé sestry, které pracovaly v nemocnici, jsou ještě naživu a bydlí tam.“ Přešla k zásuvce, kam si schovala obálku s ofotografovanými výstřižky. Cole popíjel kávu a ona je třídila. „Podívej... Jasně, tady to je. Tenhle,“ podala jeden Coleovi, „cituje sestru Hannah Renaultovou, která je teď matkou představenou. Z nemocnice si na ni pamatuju.“

Cole svraštil obočí a začel se do článku.

„Pokusím se s ní promluvit,“ řekla Eve pomalu.

„Myslíš, že si na něco vzpomene?“

„Nevím, ale za zkoušku to stojí.“

Snad aby svým slovům dodala váhu, zvedla mobilní telefon, vytočila informace a nechala se spojit do kláštera, kde jí tajemnice sdělila, že program matky představené je několik dalších dnů naprosto nabitý, ale pokud si zavolá začátkem příštího týdne, dala by se domluvit schůzka.

„Mohla by mi matka představená zavolat?“ zeptala se Eve, protože se nechtěla tak snadno vzdát.

„Jistě. Obvykle telefonuje před večerní mší, ale dnes má schůzky celé odpoledne. Zjistím, jestli by se vám mohla ozvat zítra.“

„To by bylo skvělé,“ prohlásila Eve a dala tajemnici své číslo. Zavěsila a pocítila zklamání.

„Odmítla tě?“

„Ještě ne.“ Zabubnovala prsty o pult a dodala: „Ale skoro jo.“

„Vítej do klubu.“

„Co tím myslíš?“

„Na počítači tvého táty jsem nenašel vůbec nic. Žádnou informaci.“

„Tak jsme jako soukromí detektivové dohráli.“

Dopil, vstal a odložil hrníček do dřezu. „Mluv za sebe. Já se nevzdávám.“

„Fajn, Sherlocku, co uděláš teď?“

„Co udělám teď? Když jsi mi řekla Sherlocku?“ Cole se na ni překvapeně usmíval.

Eve mezi nimi okamžitě vycítila změnu atmosféry a rázem si přála, aby před chvílí nebyla tak otevřená a rozverná. „Jen jsem myslela, co teď budeš dělat?“

„Nevím, dej mi chvílku.“

Upřeně se na sebe dívali. Eve se zhluboka nadechla. Ach, dostala se do velkých potíží.

Přikročil k ní a ona ze sebe vysoukala jen: „Nedělej to.“

„Je to pořád tam, vid', Eve?“

„Ne, nepamatuju se.“

„Jistěže se pamatuješ.“

Zvedla ruce. „Ne... ne...“

Cole se postavil těsně k ní. Říkala si, aby se mu nezahleděla do očí, aby se na něj vůbec nedívala, ABY NIC NEDĚLALA, ale pohled pomalu zvedala vzhůru.

„Ano,“ zašeptal, přitáhl ji těsně k sobě, a než stihla vyslovit jediné slůvko protestu, přitiskl své rty provoněné kávou na její.

Políbit Eve byla chyba. Věděl to okamžitě. Věděl to dokonce dřív, než se to stalo, ale nedokázal přestat. Dotýkat se jí, pevně ji tisknout k sobě, slyšet, jak její srdce bije tak blízko jeho, cítit, jak se jí prsa tlačí na jeho hrudník, vnímat ji, proboha – všechno to byla kolosální chyba.

Kolosální!

Ale bylo to tak strašně dávno, co cítil, jak se její tělo podvoluje, když se líbají, a jak s ní pomalu přešel ke zdi, až se na ni zády přitiskla a rukama ho objala kolem krku, nemohl ani dýchat.

„Tohle je... je chyba,“ zašeptala, když konečně zvedl hlavu.

„Jo.“

„Neměli bysme. Chci říct... prostě nemůžeme.“

„Hm.“ Znovu ji políbil a úplně se v ní ztrácel. Zavřela oči a nepatrně zasténala. Přes tenké tričko cítil měkké, poddajné svaly jejích zad i jednotlivé obratle. Rukama přejížděl po páteři až dolů, tam k té hladké křivce těsně pod opaskem džínů.

Krev mu vřela.

V uších mu tepala touha.

Vzpomínal, jak se s ní miloval. Na tu sílu. Vášně. Někdy ho škádlila a smála se skoro jako holčička, jindy byla neuvěřitelně ženská a lstivě ho sváděla. Eve vždycky bývala vášnivá.

Vzpomínal na dobu, kdy na něj doma čekávala v posteli, a když shodil šaty, aby se k ní přidal, rozesmála se a odběhla do koupelny. Ze sprchy už stříkala voda a všude stoupla pára, on ji popadl, vyzvedl a přitiskl záda na kachlíčky, aby se s ní mohl pomilovat vestoje... I na okamžiky, kdy šplhali po horách, překonávali hřebeny a jí stačilo jen se otočit, do vlasů jí zazářilo slunce, očima na něj mžourala, prsa se jí zdvihala námahou z výstupu a rty vyzývavě špulila...

Ale teď, tady v babiččině kuchyni, ji vášnivě políbil a cítil její odezvu. Tak známou. Svůdnou. A tak vzrušující.

Jednu ruku si zamotal do jejích krátkých kudrn, zvrátil jí hlavu a ohnul krk, aby ji mohl políbit na hrdlo.

Tělem mu cloumala touha.

Našel knoflík na jejích vybledlých leviskách a rozepnul ho. Zip sjel lehce dolů. Rychle zasunul ruku do jejích džín a přejížděl po hedvábných kalhotkách.

„Ach bože!“ Otevřela oči. Zamrkala a ruce, která měla kolem jeho krku, znehybněly. „Cole. Ne... ach ne.“ Odstrčila ho od sebe a s hrůzou se na něj dívala. „Tohle *nemůžeme* udělat. Ach bože, co jsem si to jen myslela.“

„Nemyslelas.“

„A ty taky ne.“ Odstoupila od něj, zapnula si zip i knoflík na džíněch a narovнала si okraj trička. „Ani náhodou. Nemůžu to udělat. Prostě... nemůžu!“

Rukou si prohrábl vlasy a snažil se potlačit svou nastoupenou erekci. „Jestli myslíš, že se ti budu omlouvat...“

Podívala se na něj akvamarínovými očima potemnělými touhou. Tváře měla ještě zrudlé. „Omlouvat? Ne. Z ničeho tě neobviňuju. Proboha, Cole, nejsem nějaká ufnukaná panna, která na tebe bude ukazovat prstem. To přece víš. Všiml sis mé reakce.“ Nadýchla se a prohlásila: „Chtěla jsem s tebou jít do postele, zapomenout, prostě alespoň na chvíli ukončit tuhle noční múru, ale když o tom přemýšlím...“ Zvedla ruku a prsty si projela krátké vlasy.

„Máš pravdu.“ Musel s ní souhlasit, ale strašně po ní toužil. Jeho pitomý penis to nechápal, a tak se k ní otočil zády a přinutil svou mysl, aby se zaobírala něčím jiným. Něčím temnějším a nebezpečnějším. Důvodem, proč sem přišel.

„Minulou noc jsem uvažoval,“ začal, „to, co se tady děje, je nebezpečný. Navíc je to problém nás obou. Někdo, a moc rád bych věděl kdo, se chce ujistit, že jsme v tom oba.“

Přikývla. Do místnosti se přiloudal kocour, Eve ho zvedla a pohladila po dlouhé srsti.

„Takže mi dává dokonalý smysl, abysme se tomu postavili společně.“

„Jak?“ zeptala se a svažila čelo.

„Ještě nevím. Ale někdo ti poslal výstřižky o Faith Chastainový. Někdo tě sledoval z Atlanty, jen aby to mohl udělat. Někdo zabil tvého tátu a moc chtěl, abych se tam objevil.“ Znovu

přikývla a usilovně přemýšlela. „Proč jsi odjela z Atlanty právě v ten den?“

„Bylo načase, abych šla. Už jsem vyčerpala jejich pohostinnost. Kyle s Annou Marií spolu nevycházejí a já měla pocit, že svou přítomností jen zhoršuju už tak špatnou situaci.“

„S mým propuštěním to nemělo nic společného?“

„Ne, přímo ne. Věděla jsem, že tě mají pustit, to ano, ale nebyla jsem si jistá, kdy přesně to bude.“

„Volalas tátovi, abys mu řekla, že jedeš domů?“

„Ten den ne, ale myslím, že jsem mu volala asi týden předtím. Nevzpomínám si na přesný datum.“ Kocour se jí v rukou ošil, a tak ho nechala seskočit na podlahu. Samson se jako střela rozběhl ke dveřím, kde přešlapoval a mňoukal.

„Takže jen ty a tvůj brácha se švagrovou věděli, že odjíždíš?“ zeptal se Cole.

„Myslím, že ani Kyle to nevěděl přesně. Mluvila jsem o tom a dokonce jsem měla sbalenou jednu tašku, ale to ráno jsem se vzbudila a pomyslela si, že musím pryč. Kyle u toho ale nebyl. Anna povídala, že si skočil do obchodu.“

„Co tvoji přátelé nebo sousedi? Zavolalas někomu a řekla, že se vracíš?“

„Ne, ale moje fyzioterapeutka Nita věděla, že se stěhuju zpátky.“ Eve přešla k zadním dveřím a otevřela je. Samson vyletěl ven.

Cole se podíval stranou. Nechtěl se soustředit na to, jak jí džínová látka obepíná zadek. Popadl židli u stolu, otočil ji a obkročmo si na ni sedl. „Ještě někdo?“

Zavřela dveře a vrátila se do kuchyně, kde začala vařit novou kávu. „Nejspíš můj cvokař, chlápek jménem Calvin Byrd.“ Podívala se na něj přes rameno. „Dostala jsem se k němu přes Annu Marii. Byla to chyba. Párkrát jsem k němu zašla, ale pak jsem přestala. Řekla jsem mu, že si najdu někoho tady, když mi bude připadat, že potřebuju terapii. Moc nadšený z toho nebyl.“

Měl dojem, že procházím velmi složitým obdobím a snažím se to popírat, což jsem nejspíš dělala.“ Vypláchla konvici, naplnila ji a pak vodu nalila do zásobníku v kávovaru. „A to jsou asi všichni. Anna to možná pověděla nějakým známým.“

„Ten, kdo ti nechal výstřižky, byl na tebe připravený. Vyčkával. Vidělas znova tu dodávku?“

Našla sáček zrnkové kávy. „Myslím, že jo, ale nejsem si jistá,“ přiznala. „Včera, když jsem odcházela z policejní stanice, ale... Snažila jsem se ho dohonit a dostat se za něj, abych si ho líp prohlídla, nebo si přečetla poznávací značku, ale nevyšlo mi to. Ztratila jsem ho.“ Smutně se na něj usmála a nasypala zrnka kávy do mlýnku. „Nejspíš to jsem já, co na Sherlocka nemá.“

Stiskla knoflík a zvuk kávových zrn mletých v přístroji přerušil jejich rozhovor.

„Já prostě nechápu, co se děje,“ řekla, když mlýnek ztichl.

„Ani já ne.“ Cole se podrbal na krku. „Promluví si s policií. Možná ještě dneska. Hned jak to Deeds domluví. Nevím, co se to děje, Eve. Ale někdo se ztraceně snažil, abych v tu noc přišel do domu tvého táty. Myslím, že je načase, abych se přiznal.“

„Bezva.“ Ulevilo se jí. „A mezitím?“

„Jak jsem řekl, pojďme dát dohromady to, co víme.“ Přešel k ní, když do kávovaru dávala nový papírový filtr a nasypala do něj černý prášek. „Nelíbí se mi, že tě někdo sleduje a vloupal se ti do auta.“

„Tak to jsme dva.“

„Takže si myslím, že bych se tu měl utábořit.“

„Ne!“ Otočila se tak rychle, že vrazila do kávovaru a voda z něj vyšpláchla na pult. „Děláš si legraci, vid’?“ Když neodpověděl, zasmála se, utrhl papírový ubrousek z roličky, která stála na pultu, a začala vysávat louži vody. „Prokristapána, nemůžeš tu ,tábořit‘! Co si myslíš, že zmůžeš? Ochráníš mě? Ach Cole, přemýšlej o tom. Já jsem o tobě tvrdila, že ses mě pokusil zastřelit.“

„Ale nevěříš tomu, že ne?“

„Nevím, čemu mám věřit!“

„Eve...“

„Tak dobře. Ne, nemyslím, že ses mi pokusil ublížit. Mám dojem, že jsem tomu ani nikdy nevěřila, ale když se rozpomínám na tu noc a soustředím se... Vidím tvůj obličej a zbraň, co se z ní střílí.“ Dotřela pult a vyhodila promočený ubrousek do koše na odpadky. „Ale stejně tu nemůžeš zůstat. O tom se vůbec nebudu bavit.“

„Jestli to máme zvládnout, budeme si muset aspoň trochu důvěřovat.“

„To platí oboustranně, advokáte.“ Kávovar chrčel a prskal a Eve si založila ruce na prsou. „S nikým jiným než s tebou jsem nespala,“ prohlásila pevně. „Ale policie tvrdí, že mě v době, na

kteřou se nepamatuju, nikdo neznásilnil, takže...“ Otřásla se. „Nevím. Neumím to vysvětlit. Ale nevzpomínám si na nikoho jinýho než na tebe, Cole. Milovala jsem tě. Doufala jsem, že se vezmeme a...“ Svráстила obočí a prohlížela si kávovou skvrnu na dlaždici. „Nikdy jsem tě nepodvedla.“ Drbala skvrnu, ale pak zvedla oči a zahleděla se do jeho. „Kdyby ano, přece bych to věděla, nebo ne?“

Colea ničilo vidět ji tak nejistou. Zapomněl na svůj vlastní hněv i její zradu a najednou pochopil, jak skutečně zdrcující pro ni ztráta paměti je.

Ale když Eve pocítila svůj zmatek, najednou se uzavřela a ochladla. „Jestli to má fungovat, oba musíme začít znova,“ řekla rychle.

Přikývl. Odolal pokušení znovu ji k sobě přitisknout. „Já vím.“

„Znamená to důvěru, a to je pro nás pro oba dost náročný úkol.“

„Já to vidím tak, že nemáme moc na výběr.“

Podala mu šálek kávy. „Tak dobře.“

„Dobře.“

Cole ji pozoroval přes okraj hrníčku. Vznikla mezi nimi malá smlouva. Spojenectví. Ať už si to Eve plně uvědomovala nebo ne.

Byli spolu!

Eve a její milenec.

Ze svého výhodného místa u prázdného domu, jehož dvůr sousedil s vilou Rennerových, měl dokonalý výhled na kuchyň. Zřídka se odvážil přijít tak blízko, ale nedokázal odolat příležitosti. Když jel okolo, všiml si otlučeného starého džípu: auta Colea Dennise.

Tenkým sklem viděl, jak ji políbil, přitiskl se na ni a ona pochopitelně nekladla téměř žádný odpor.

Rozšířil nozdry. Nervózně si kousal nehet. Byl si jistý, že i na takovou vzdálenost cítí, že jsou spolu, větrí pach jejich páření, zápach jejich sexu. Kůže se mu hnusem scvrkla a odporný smrad mu spaloval plíce.

Princezna Eve.

Ted' coura Eve.

Smyslná, flirtující, nebezpečně prohnaná.

Jak bezostyšně využívala svých ženských triků.

A přesto po ní toužil.

Zoufale.

Bolestně.

Zkažená holka. Přesně taková, před kterými ho jeho matka varovala.

Když zavřel oči, slyšel matčin hlas tak jasně, jako by stála vedle něho pod hustými větvemi téhle vrby.

„Nesmíš po ní toužit! Je nečistá! Děvka! Zplozená satanem!“

Přestože byla jeho matka mrtvá už léta, stále slyšel její výčitky, její zoufalá varování, její procítěné modlitby i tiché vzlyky...

Měla hluboký, tichý hlas, takový, který se na první pohled zdál laskavý a dobrosrdečný, ale za jeho vřelými, sladkými tóny vždycky číhalo varování. Přísné. Naléhavé. Ale uhlazené falešnou jižanskou noblesou. Ten hlas mu prostupoval dny i noci a drásal jeho mozek.

„Ach, zlatíčko, ať se nikdy neopovážíš přiblížit k takovým holkám,“ nabádala ho znovu a znovu. Ve škole, kde jeptišky stále nosily obrovské hábity, na hřišti, kde ostatní děti běhaly, výskaly a smály se radostí, i v autě, když někam jeli. Před očima mu vytanula vzpomínka z mládí:

Bylo mu osm let a ona ho vláčela přes celé město na mši do katedrály St. Louis ve Francouzské čtvrti.

Vzpomínal si, jak stál před starým kostelem a vedle tří bělostných věží, vypínajících se proti jasnému letnímu nebi, se cítil maličký. Kolem prohrčel kočár tažený koňmi, velká kola se otáčela a na dláždění zvonily podkovy. Lidé se hemžili kolem katedrály i na Jacksonově náměstí.

Matka ho přistihla, jak se dívá na kudrnatou dívku asi jeho věku. Dívka měla na sobě jasně žluté letní šaty, stejné mašle ve vlasech a šla se svou matkou přes Jacksonovo náměstí. Už byly téměř u sochy Andrewa Jacksona na vzpínajícím se koni, když se dívka zastavila, ohlédla se přes rameno, až jí hnědé lokny poskočily, a usmála se na něj.

Jeho matka ten pohled zachytila a okamžitě poznala v dívčích nevinných hnědých očích čisté zlo.

„Drž se od ní dál,“ řekla mu a otočila ho, aby čelil její vysoké, třesoucí se rozzlobené podobě. „Je jednou z nich.“ Zasyčela mu to do ucha a on ucítil vůni stejného parfému, který vždycky používala. Nasládlou voňavku si dokázal vybavit i po mnoha letech.

„Slyšíš mě, synu? Ta holka tě přiměje, abys chtěl dělat ohavné, odporné věci, které tě zavedou rovnou do hlubin pekla. Všechny jsou hříšnice. Ach jistě, že vypadají pěkně a nevinně, ale věř mi, já vím svoje. Všechny jsou stejné. Nikdy, synu, slyšíš, *nikdy* jim nevěř. Všechny jsou jako Eva s jablkem v ráji. Zplozené z prvotního hříchu. Rozumíš mi, ne? Nikdy, nikdy se jich nesmíš dotknout.“ Matka ustoupila stranou, postavila se mu přímo do zorného pole a vrhla na něj chladný stín. Maličko se sklonila a přes černou krajku klobouku ho přísně probodávala doširoka rozevřenýma očima, které nikdy nemrkaly. Panenky měla v bledě modré duhovce jako špendlíkové hlavičky. „Holky jako tamta jsou neznabozi, miláčku. Dcery Lucifera. Slyšíš mě?“ Lesklé rudé rty se stáhly do křečovitého úsměvu. Prsty zarývala do jeho paže tak hluboko, až mu ostré naleštěné nehty štípaly kůži a bolestivě mu do masa otiskovaly malé bílé pŕlměsíce, až mu málem tekla krev.

„A-ano, mami,“ špitl zahanbeně.

„Dobře.“ Postrčila ho opačným směrem k hloučku lidí před bílými vysokými zdmi katedrály St. Louis. Dívenka se otočila. Zvony vyzváněly, lidé přispěchali a povídali si a o dva bloky dál někde na rohu ulice kvílel saxofon. Srpnové slunce stálo vysoko na obloze a vrhalo dolů jasné, žhavé paprsky, které se odrážely od chodníku.

„*Nikdy na to nezapomeň.*“ Matka se narovнала, jednou rukou si upravila klobouk tak, aby jí závojíček kryl oči, a pak ho popohnala dovnitř zejícími dveřmi katedrály.

I teď, po tolika letech, cítil, jak ho spaluje stejný pocit hanby. Kvůli Eve. Vždycky Eve.

Měl chuť jí znovu zavolat, varovat ji... připomenout jí... nechat jí pocítit ledové kapky hrůzy, které zchladí její chlípnu duši.

Všechno má svůj čas, řekl si a vydal se zpátky k obyčejnému stříbrnému sedanu, který zaparkoval o tři bloky dál. Všechno má svůj čas.

Všechno muselo jít podle plánu.

Eve byla zakázaná. Byl to odporný hřích, ale přesto nedokázal potlačit svůj chtíč. I když si přál, aby se pod ním svíjela, toužila po něm a nohama ho objímala kolem těla, jeho představa se nemusela nikdy naplnit. Ukousl si další nehet, vyplivl ho do kanálu a pomyslel na to, co věděl s naprostou jistotou: on a Eve zemřou společně.

Zařídí to.
Je to jejich osud.

Montoya si zapálil a zhluboka potáhl, pak zmačkal krabičku marlborek v dlani a cestou na stanici ji hodil do odpadkového koše. Koupil si cigarety v obchodě den předtím večer a vykouřil tři včetně téhle. Jeho poslední.

Alespoň na čas.

Jenže ten Rennerův případ se mu zadíral pod kůži způsobem, který dokázal zahojit jen nikotin.

Na schodech se zastavil a znovu potáhl.

„Hele, myslel jsem, žeš přestal.“ Z nedalekého parkoviště se pomalu loudal na stanici Brinkman, největší blb pod sluncem. Byl to docela chytrý detektiv, ale všem lezl pořádně na nervy, protože neustále poukazoval na nějaké nedostatky, měl hrubé poznámky a zkrátka se neuměl chovat. Teď ukazoval na špičku cigarety s filtrem, která Montoyovi hořela mezi prsty.

„Přestal.“ Montoya hodil zbytek cigarety na chodník a botou ho udusil. Pak se vydal po schodech nahoru.

Brinkman se mu držel v patách. Vlasy mu po stranách sahalý až na uši, nejspíš aby vyrovnal skutečnost, že nahoře žádné nemá; zbylo mu jen pihovaté temeno. Neustále bojoval se svou váhou, a když vyšli na poslední schod, lapal po dechu.

„Slyšel jsem, žeš doma ztropil bombový poplach.“

Montoya neodpověděl, jen prudce otevřel hlavní dveře na stanici.

„Ale nakonec z toho nic nebylo, ne?“

„Byl to důkaz k Rennerovu případu. Jeho notebook.“

„Prostě ti ho někdo položil na verandu?“

„Ten chlap mi zavolal a řekl, co tam nechal, ale já mu nevěřil.“ Montoya si myslel, že podrobnější vysvětlení Brinkman nepotřebuje, a tak se vydal ke schodišti.

„Kdo to byl?“

„Nevím. Nejspíš ten samý chlap, co oznámil vraždu.“

„Vrah?“

„Možná.“

Brinkman se zastavil u výtahu, ale Montoya šel dál, stoupal po schodech, bral je po dvou a byl rád, že se druhého detektiva zbavil. V prvním patře zamířil do kuchyňky, nalil si šálek kávy a díval se,

jak si Lynn Zarosterová, chytrá a roztomilá služebně mladší důstojnice, hodila sáček umělého sladidla na pult. Byla na oddělení něco přes dva roky a její idealismus začal pomalu vyprchávat. Roztrhla pytlíček a do šálku s kouřící kávou vysypala minidávku náhražky cukru.

„To tě zabije,“ prohlásil Montoya.

„Vážně?“ Nadzdvihla tmavé obočí a foukala do šálku, ale zdálo se, že ji to pobavilo. „Bude to předtím nebo potom, co ty umřeš na rakovinu plic?“

„Přestal kouřit,“ prohlásil Brinkman, který právě vešel do kuchyňky a snažil se skrýt zlomyslný úsměv.

Zmetek. Bože, copak se ten chlap odsud nehne? Proč se nenechá přeložit do Kansas City nebo Sacramento nebo do pitomého New Yorku, prostě kamkoli, jen ať odsud odtáhne?

„Uvěřím tomu, až to uvidím.“ Zarosterová se vydala zpátky ke svému stolu.

Brinkman si něco mumlal pro sebe, ale zvedl skleněnou konvici z podložky, která ji neustále udržovala teplou. Na dně plavala jen černá sedlina. „Nevíš, jak se tohle dělá?“ zeptal se Montoyi, i když očima stále sledoval Zarosterovou a její malý pevný zadek, kterým, jak se Montoya domníval, vlnila trošku víc sexy, jen aby Brinkmana naštvala.

„Jo, ale to ty přece taky,“ ušklíbl se Montoya. Způsoby typu nejsem-schopný-dělat-tuhle-ženskou-práci na něj neplatily. Otevřel skříňku, kde skladovali balíčky s odměřenou kávou, a jeden hodil detektivovi. „Snaž se.“

Brinkman zachytil sáček nad očekávání rychle. „Bezva.“

Než mohl plešatějící detektiv bručet, stěžovat si nebo dál naříkat, Montoya se vydal ven do krátké chodby vedoucí k Bentzově kanceláři.

Svého partnera našel zamyšleného nad otevřeným spisem se jménem Royal Kajak. Na stole ležely rozházené fotografie z místa činu spolu s poznámkami a zprávou z laboratoře. I na monitoru byly obrázky zemřelého spolu s fotografiemi místností, celé chaty i okolních lesů.

Když Montoya vstoupil, Bentz zvedl hlavu. „Prý sis myslel, že ti na verandě někdo nastražil bombu.“

„Dobrý zprávy se šíří rychle.“

„Rennerův notebook?“

„Jo. Ještě jsem neměl příležitost ho prohlídnout. Jakmile s ním technici skončí, podívám se, jestli něco nenajdu.“ Odkopl jednu židli před Bentzovým stolem a posadil se na ni.

„Kdo ti ho tam nechal?“

„Ten chlap, co mi volal a řekl, že na verandě nechal notebook a aktovku, se nepředstavil, ale ty věci byly nejspíš u Rennera doma a vzal si je asi ten, kdo vraždu oznámil, ale pak se vypařil.“

„Proč?“ Bentz si prohrábl vlasy, které byly ještě vlhké po ranním sprchování.

„Netuším.“

„Svěddek?“

„Možná, ale proč nepočkal?“

„Třeba je to vrah.“

„Číslo na displeji patřilo telefonu s předplacenou kartou a já jsem si skoro jistý, že nic nezjistíme, i kdyby se nám podařilo vypátrat, který telefon s předplacenou kartou to je.“

„Ale mohl to být vrah.“

Chvilku o té teorii přemítali, ale ani jednomu se moc nezdála. Proč by se vrah namáhal a vracel důkazy?

„Podívej se na tohle.“ Bentz zvedl několik papírů, co ležely na stole, a podal je Montoyovi.

„Toxikologická zpráva. O Rennerovi. Není ještě úplná, ale je zajímavá.“

„V krvi měl velký množství alkoholu,“ řekl Montoya, když si dokument prohlížel. „Drogy? Alprazolam? Sedativa?“

„Hm. Konkrétně Xanax.“

„Vzal si ho s pitím?“

„To není zrovna dobrá kombinace.“

„Byl psychiatr, mohl si ho předepisovat sám.“

Bentz přikývl. „Ale v domě jsme nenašli žádný lahvičky s tímhle lékem, znova jsem to prověřoval. Ani žádný vzorky.“

„Mohl je všechny spotřebovat.“

„V koši bysme našli obaly. Ale nic tam nebylo.“

Montoya si zamyšleně podrbl ježaté vousy na bradě. „Takže doktor byl úplně mimo, když ho napadl?“

„Hm. Laborka na tom pracuje. Prozkoumali láhev a pochopitelně byla plná Xanaxu smíchaného s Jackem Danielsem.“

„Takže si myslíš, že mu to vrah dal záměrně, aby ztlumil jeho reakce a byl poddajnější, zkrátka aby byl snadnějším cílem?“ přemýšlel Montoya.

„Vypadá to tak.“
 „A nikdo se do domu nevloupal.“
 „Ne.“
 „Byl u něj na návštěvě?“
 „Na místě činu jsme našli jen jednu skleničku a nic nenasvědčovalo tomu, že by měl Renner hosty.“
 Montoya ukázal na starý spis. „Kajakův toxikologický test byl ale čistý, ne? Žádný alkohol. Žádný drogy.“
 Bentz pošoupl spis směrem k mladšímu detektivovi. „Ani stopa po antidepresivech a ten člověk byl v péči psychiatrů už léta.“
 „Takže myslíš, že se náš vrah vyvíjí?“
 Bentz potřásl hlavou. „Možná.“ Upřeně hleděl na ošklivé obrázky Roye Kajaka. „Nevím.“ Zamračil se a dodal: „Už se mi ozvali federálové. Myslí si, že by tu mohla existovat spojitost a že nám tu pobíhá sériový vrah.“
 „Takže teď budeme muset ještě jednat s FBI.“
 „Už to tak vypadá,“ přikývl Bentz.
 „Jednotka pro zvláštní úkoly?“
 „Nejspíš. Už mám částečný seznam všech, kteří Rennera znali. Sousedi pochopitelně neslyšeli nic.“
 „I ten nejbližší je docela daleko.“
 „Jo, já vím, ale řeklo by se, že by si někdo mohl všimnout zaparkovaného auta, uslyšet hádku nebo něco, ale ne. Snažím se sehnat jeho syny. Zatím se mi ani jeden z nich neozval zpátky.“
 „Vážně?“ řekl Montoya překvapeně. „Mluvil jsem s ženou Kylea Rennera, Annou Marií. Je rozrušená, ale nedokázala mi říct, kde její manžel momentálně je. Její odpověď byla ‚Za prací mimo město.‘“
 „To nezní zrovna přesvědčivě.“
 „Vůbec ne. Poslední člověk, který nejspíš viděl Rennera naživu, byl asi prodavač v obchodu s alkoholem, kde si kupoval láhev Jacka Danielse.“
 „Novou láhev?“
 Bentz přikývl. „Přesně tak. Koupil si ji asi v půl pátý odpoledne. Někdo s ní potom musel něco provést.“
 „Žádný otisky?“
 „Žádný, který by tam být neměly.“
 „Přesně jako v chatě Royala Kajaka.“
 „Jo.“

Montoya se zamračil. „A uprostřed toho všeho je Eve Rennerová.“

„Řekni mi něco, co nevím.“ Bentz si natáhl ruce za hlavu a procvičil si krk, aby ho uvolnil.

„Kéž bych mohl.“ Montoya se napil a upřeně se díval na čísla napsaná na zdi i vytetovaná na obětech na obou místech činu. Snažil se přijít na to, co ta zatracená čísla znamenají. 212.101.

Jsou ta čísla důležitá?

Nebo si tak nějaký šílenec představuje vtip, něco, co by je zavedlo na špatnou stopu?

Na to jim nejspíš odpoví až čas.

Eve zamkla dveře a dívala se oknem na Colea, který kráčet přes zarostlý dvorek ke svému džípu. Všimla si, jak se mu košile na ramenou napíná, i nedbalého způsobu, kterým mu odrbané vyšisované džíny visí na bocích. V duchu si vybavila jeho nahé silné tělo, pevné svaly na zadku i mohutné nohy, na kterých se napínala kůže přes stehna a lýtka. A jeho záda... Ach bože, strašně ráda mu přejížděla prstem po páteři a vnímala jeho odezvu. Jedno pomalé otočení ukazováčku a hned mu potměly oči a rozšířily se zorničky. Dychtivě svými ústy vyhledal její, svalnaté paže jí ovinul kolem těla, přitiskl ji k matraci a jedním hladkým pohybem jí roztáhl kolena... Pokud ji nejdřív neobrátil na břicho, nelaskal jí nadra a nepronikal do ní zezadu. Dotkla se svých rtů a v duchu se při té vzpomínce celá zachvěla.

Co s ní ten muž dokázal udělat!

Pozorovala, jak otevírá dveře džípu, bere do ruky sluneční brýle a nasazuje si je na oči.

Myslela na polibek, co se před chvílí odehrál v kuchyni, a jak snadno by to bývalo přerostlo v něco víc. V puse jí vyschlo při pomýšlení na sex, který mívali a stále mohli mít.

Dívala se, jak nasedá do vozu, a nadávala si do úplných bláznů. Co si myslela, když mu dovolila, aby ji políbil?

To nebylo chytré, Eve, přemítala, ačkoli se zároveň přesvědčovala, že její vzpomínky z noci, kdy zemřel Roy, nejsou jen neúplné, ale úplně špatné.

Cole by se ji nikdy nepokusil zabít. Samozřejmě že ne. Něco jí tam chybělo; její představy byly nějak mimo. Tak to muselo být.

Očima ho stále provázela, když zabouchl dveře otlučeného džípu, stáhl okénko u řidiče, a jako kdyby cítil, že ho pozoruje, najednou vzhlédl a uviděl ji. Zatracený chlap, jestli jeden koutek úst nezvedl ve vědoucím pobaveném úsměvu. Její pošetilé srdce se zatetelilo a ona nedokázala uvěřit, co s ní dokáže udělat. „Je to jen muž,“ řekla Samsonovi, když vyskočil ze židle na kuchyňský pult,

posadil se, švihal ocasem a vyzývavě na ni hleděl, aby si snad nedovolila ho vyplísnit a vyhnat pryč z jeho bidýlka.

Nicméně věděla, že sama sobě lže.

Cole Dennis nebyl jen další muž. A to byla moc špatná zpráva.

Byla znechucená sama sebou. Pokusila se dostat Samsona pryč z jeho místa vedle dřezu, ale stačila se jen dotknout jeho hřbetu, protože už sám skákal dolů. Když hladce přistál na ošlapaném linu, přikrčil se a se sklopenýma ušima málem brousil břichem podlahu, jak se kradl do chodby. Eve se podívala zpátky z okna, ale viděla už jen koncová světla Coleova džípu, když přibrzdil na rohu. Jakmile se jednalo o Colea, stával se z ní zatracený blázen. S city, které k němu chovala, měla vždycky potíže.

„Jeden z mnoha,“ zamumlala a pospíšila si ke schodům, které téměř vyběhla, aniž by se v prvním patře zastavila. Tenisky dusaly po schodech, jak stoupala do věže a rovnou zamířila ke starému sekretáři, který užívala před mnoha lety její babička.

Babička jí sekretář věnovala a nadšená Eve si okamžitě uložila všechny své cennosti do uzamykatelné části. Celé roky klíč neztratila a teď ho sundala z kroužku plného ostatních klíčů.

Zámek se s cvaknutím odemkl, vršek sekretáře sjel dolů a stala se z něj psací plocha. Uvnitř byly maličké zásuvky a přihrádky na známky a dopisní papír, pečetní vosk i pera. Za stohem obálek byla falešná příčka, a pokud jste stiskli správný knoflík, otevřela se tajná zásuvka. Jako dítě si Eve schovávala většinu svých tajných pokladů do maličkého úkrytu, ale teď byla zásuvka prázdná až na malou koženou klíčenku s třemi klíči, které jí už hrozně dávno věnoval otec a na které zapomněla. Teď doufala, že právě ony jí otevrou některé velmi staré dveře.

Jakou má naději?

Sevřela hladkou, ohmatanou kůži a i s klíči si ji zastrčila do kapsy. Nemohla jen tak nečinně sedět.

Když jí sestra Hannah zkraje odpoledne nezavolala, Eve se rozhodla, že matku představenou vyhledá sama. Jistě má hodně práce, samozřejmě také nějaký program, ale k čertu, dva Evini blízcí lidé zemřeli, dva lidé, kteří byli nějak spojení s Nemocnicí Panny Marie. A pak tu byla ještě ta věc s těhotenstvím Faith Chastainové. Pokud porodila v Nemocnici Panny Marie, musel by o tom existovat zápis, ne? Eve už volala státním institucím, ale nic se nedozvěděla, tak zkusila internet. Jen další slepá ulička. Faith

Chastainová možná porodila třetí dítě, ale zdálo se, že o tom nikde není žádný záznam.

V jejím vlastním rodném listu bylo v kolonce biologická matka a biologický otec napsáno „neznámí“. Řekli jí, že ji jako novorozence někdo nechal v sirotčinci provozovaném stejným řádem sester jako Nemocnice Panny Marie. Doneslo se to do psychiatrické léčebny a doktor Renner dítě prohlédl. Protože spolu s manželkou vážně uvažovali o adopci, podnikli potřebné kroky přes místního právníka, který, jak Eve už zjistila, zemřel před nějakými dvaceti lety a záznamy z jeho praxe byly uzamčené v bezpečnostní schránce, protože jeho jediný dědic, synovec žijící v jiném státě, nechtěl vyslovit s odtajněním materiálů souhlas. Jelikož neměla soudní příkaz, tyto materiály pro ni byly nedostupné.

Takže je nejvyšší čas, aby zahájila pátrání na vlastní pěst.

Když si dávala malou koženou klíčenku do kapsy, říkala si, že nebude přemýšlet o tom, co najde. Vrátila se dolů do kuchyně, kde probrala zásuvku u zadních dveří a uviděla velkou baterku. Rozsvítila ji a kupodivu spatřila kužel světla, i když slabého. „To mi stačí.“

Nakonec objevila prastarý zaprášený batoh a dala do něj pár zapomenutých dědečkových nástrojů, baterku, roličku izolepy, jedny rukavice a malý ručník.

O vteřinu později už vycházela ze dveří.

Rozhovor na policii šel hned od začátku od desíti k pěti.

Deeds ho domluvil a Cole se dostavil. Přiznal, že byl v domě Terrence Rennera v noci, kdy byl zavražděn, objevil tělo a oznámil vraždu. Věřil, že telefonní záznamy jeho slova potvrdí, a připustil, že udělal chybu, když nepočkal, až přijede policie, a ani se nepředstavil. Také přiznal, že vzal aktovku s notebookem. Policajti mu chtěli okamžitě nasadit želízka a zatknout ho, ale Deeds je uklidnil, poukázal na to, že se Cole přiznal, i když by pro něj bylo vlastně prospěšnější, aby o všem pomlčel.

Montoya běsnil. Šílel, že Cole manipuloval s důkazy. Deeds navrhl, aby policejní technici notebook prověřili. Ujistil je, že pokud mají skutečné experty, zjistí, že Cole nic nezměnil ani nesmazal.

I když byli policisté hluboce nedůvěřiví k jeho motivům, nakonec očividně uvěřili, že Cole Rennera nezabil. Nebo zkrátka neměli dost důkazů, aby ho mohli zadržet. Spíš ale nechtěli znovu zatknout nesprávného člověka a pak před novináři vypadat jako úplní pitomci.

Cole byl během výslechu velmi nervózní, ale pokoušel se to nedávat najevo. Seděl vzpřímeně v malé zatuchlé místnosti, ve které Montoyovy téměř černé oči podezřívavě jiskřily a Rick Bentz klepal tužkou o stůl, když kladl otázky. Montoya, ten mizera se značkovým koženým sakem a směšnou diamantovou peckou v uchu, se toužil pořádně poprat. Měl to napsané na čele. Tvářil se ostražitě, kůži na obličeji měl napnutou, rty sevřené a vyštěkával na něj otázku za otázkou přes sežmoulanou žvýkačku, kterou zuřivě převaloval v puse, jako kdyby na tom visel jeho život. Nad límcem mu na krku vylézaly šlachy a jednu ruku neustále zatínal v pěst.

Rozhodně nebyl nad věcí.

Bentz, starší z obou policistů, byl systematictější, pomalejší, vyrovnanější, ale Cole cítil, že mu touží přišít tu vraždu úplně stejně jako jeho horkokrevný parták. Nehráli před ním žádné divadlo, nerozdělili si role na hodného a zlého poldu, jak se to vídá v televizi, ale byli to jen dva zatracení odhodlaní detektivové.

„Porušil jste podmínky propuštění na kauci,“ zavrčel Montoya a strčil si pěst do kapsy.

Deeds potřásl hlavou. „Obvinění byla stažena. S žádným podmíněným propuštěním už si nemusíte lámat hlavu.“

„Ale pořád je tu ještě ta záležitost s marihuanou, kterou u vás našli,“ prohlásil Bentz.

Deeds se na něj podíval přes horní obroučku svých brýlí na čtení. Z celého jeho obličeje sálalo zklamání. „Všichni víme, o co tam šlo,“ řekl, „a pracujeme na tom. Někdo to na něj nastražil.“ Montoya otevřel pusku, aby se s ním hádal, ale Deeds zvedl ruku.

„Jindy a jinde, detektive. Můj klient sem přišel dobrovolně. Nespáchal žádný zločin, takže pokud nemáte další otázky, půjdeme.“

„Krádež je zločin,“ ušklíbl se Montoya, postoupil o krok vpřed, ale bylo to bezzubé obvinění, když už byl notebook v ruce policie. Montoya zachytil Bentzův pohled, zarazil se a alespoň pevně pronesl: „Možná budeme mít další otázky, Dennisi. Ještě z toho nejste venku.“

Deeds se postavil. „Až budete mít dostatek důkazů pro řádné obvinění, zavolejte mi.“

Cole odstrčil židli. Kovové nohy na starých dlaždicích zaskřípěly. Odpověděl jim na všechny otázky, řekl, co věděl, a to bylo vše, co mohl udělat. Byl zavřený v malé vydýchané místnosti spolu s detektivy, kteří ho toužili nachytat při sebemenší chybě. Věděl, že každé jeho slovo i každý pohyb je nahrávaný a další policajti stojí na druhé straně prosklené stěny a čekají, až něco zkazí. Téměř to nedokázal snést.

Kristi Bentzová měla pocit, že se jí udělá zle, jestli bude muset ještě jednou zvednout telefon od dalšího přiblblého klienta, co chce vymáhat pojistku. O kolika promáčkých náraznících, rozbitých čelních sklech, ohnutých nápravách a rozbitých karoseriích si měla ještě poslechnout a předstírat, že ji zajímá povídání klienta, který žvanil a žvanil o „idiotovi“, co „se mu pověsil za zadek a nakonec do něj vrazil“, nebo o „pitomci“, co do klienta „nemožně nacouval“ před místním obchodem, nebo o „kreténovi“, co „řídil jako maniak“, když se klient zrovna rozhodl změnit pruh?

Seděla u malého stolu ve své kóji, na monitoru jí svítila nabídka všech služeb poskytovaných společnostmi Gulf Auto a hovořila s matkou patnáctiletého kluka, který, přestože neměl řidičský průkaz, si vzal na projížďku rodinnou dodávku a skončil v příkopě. Teď ta žena chtěla vědět, jestli Gulf Auto uhradí škodu na téměř odepsaném vozidle.

Kristi odkázala ženu na jejího zástupce a sdělila jí, že se dovolala k odhadkyni škody, ale to nestačilo. Matka toho blbečka chtěla po Kristi příslib, že její pojistka škodu pokryje.

Svatá Matko Boží.

„Vyřídím paní Osgoodové, aby vám zavolala,“ řekla Kristi a konečně mohla zavěsit.

Než mohla odejít domu, ještě ji čekalo několik hodin papírování.

Domů.

Podkrovní byt v Univerzitní čtvrti zařízený povětšinou z věcí, co dostala, a kusů, které si koupila v levných obchodech. Říkala si, že je útulný, ale ne zrovna takový, jaký chtěla mít, až dodělá školu. A tahle bídna práce nepředstavovala vrchol jejích ambicí.

Ani náhodou.

Ne, když se chystala napsat detektivní román podle skutečné události a navíc měla přístup k důvěrným informacím o některých zajímavých vraždách ve městě. A tu nejzajímavější měla zrovna pod nosem, obětí byl doktor Terrence Renner a všichni podezřelí byli nějak napojení na tu strašidelnou starou psychiatrickou léčebnu nedaleko za městem. Co mohlo být dokonalejší?

Koho zajímá, že s tím její otec nechce mít nic společného?

Mohla se pustit do pátrání na vlastní pěst a založit si vlastní spis. Z honorářů za povídky do kriminalistických časopisů a díky tomu, že na sobě hodně, ale opravdu hodně šetřila, se jí podařilo uspořit dost peněz na to, aby v práci skončila a dala výpověď. Po nocích by mohla pracovat jako číšnice nebo barmanka, aby vystačila, a přes den bude pátrat a psát svůj román.

Takže její společenský život se rovnal veliké nule.

No a co?

Přítele vymazala ze svého života už strašně dávno.

Ten ňouma, se kterým na střední chodila, kluk, co chtěl být farmářem a vzít si ji, nakonec školy absolvoval, stal se bakalářem a pak i doktorem filozofie v kriminologii a teď pracoval ve státní kriminalistické laboratoři. To snad není ani pravda. Kluk, po kterém bláznila na univerzitě, si s ní jen zahrával a nakonec zemřel. Od té doby chodila na schůzky jen výjimečně, některé víkendy trávila se svými přáteli, ale zdaleka ne všechny.

Zasténala, protože zazvonil telefon.

Tohle prostě nejde. Malá kóje ji dusila. S ostatními spolupracovníky neměla skoro nic společného. Studium anglické literatury jí tady bylo k ničemu. Absolutně k ničemu. Tuhle práci mohla klidně získat bez toho, že by jedinkrát přestoupila práh Univerzity všech Svatých v Baton Rouge.

Odejde odsud.

Brzy.

Možná už dnes odpoledne, hned jak se její šéfka objeví v práci.

Vražda Terrence Rennera nesla všechny znaky bestselleru. Když o ní nenapíše ona, někdo jiný se toho určitě chytí, a Kristi rozhodla, že to nedovolí. Rennerova vražda, zvláště když mezi ní a Kajakovým zavražděním existuje spojitost, je její!

Telefon se znovu rozdrnčel.

Do svého hlasu násilím vnutila laskavost, kterou necítila, a řekla: „Gulf Auto. U telefonu Kristi. Co pro vás mohu udělat?“

„Hele, Diego, zdá se, že máš společnost,“ prohodil Brinkman, když procházel kolem Montoyova stolu ven. „Není to to jméno, co používáš pokaždý, když je nablízku sexy ženská?“

„Trhni si, Brinkmane,“ ušklíbl se. Vzhlédl a uviděl Abby, jak k němu spěšně míří a proplétá se mezi stoly, skříněmi a kójemi. Tvářila se vážně, obličej měla bledší, pihy výraznější než obvykle a vlasy stažené z obličeje.

„Mám něco, co bys nejspíš rád viděl,“ vyhrkla rovnou, zastrachala v kabelce a vytáhla obálku.

Montoya si ji opatrně vzal, otevřel a vysypal její obsah do dlaně. Uvnitř byla černobílá fotografie a negativ Nemocnice Panny Marie.

„Tohle jsem udělala už dávno,“ udýchaně spustila. „Když... no, když jsme se pokoušeli zjistit, co se stalo s mojí matkou. Zapomněla jsem, že ten film je v aparátu, a dneska jsem ho vyvolala.“

Zadíval se na fotografii a snažil se přijít na to, co je tak důležité, že se přihnala na stanici.

„Podívej se sem,“ řekla a ukázala na okno ve druhém patře, okno, ze kterého její matka před dvaceti lety vypadla. „Vidíš ten stín?“

Zamračil se a postrčil obálku pod stolní lampu. Spatřil sotva viditelnou tmavou šmouhu.

„Je to muž.“

Prudce vzhlédl. „Seš si jistá?“

„Ano. Podívej se lupou.“ Znovu zahrabala v kabelce a našla zvětšovací sklo, které mu podala. Obešel stůl, posadil se a jako klenotník zkoumající kazy na diamantu pozorně fotografii prohlížel.

„Ať se propadnu.“ V okně byla skutečně patrná silueta stojícího člověka.

„Není to on,“ prohlásila a oba věděli, že má na mysli vraha, který terorizoval New Orleans minulý podzim, vraha, který vyhledával své oběti v páru a byl tak úzce napojený na nemocnici.

„Tak kdo to je?“

„To je otázka.“

„Myslíš, že ten chlap může mít něco společného s tím, co se děje teď?“

„Netuším, ale něco to určitě znamená.“ Namířila na obrázek prst. „V té staré nemocnici by neměl nikdo být. Je téměř před demolicí, ale je tam živý chlap.“

„Třeba je to správce.“

„No jasně,“ ušklíbla se, protože oba věděli, že tehdy byl správcem Nemocnice Panny Marie muž jménem Lawrence Du Loc, a přestože fotografie nebyla jasná, když se Montoya zadíval na postavu lupou, musel souhlasit. Ten muž v okně nebyl Du Loc.

Byl to vrah Terrence Rennera?

Možná. Nebo ten, co něco věděl.

Montoya se zašklebil a přemýšlel, jestli náhodou nepronásledují stíny. Ale protože k případu neměli žádné pořádné stopy, nemohl si dovolit nic přehlédnout, ať už to vypadalo nanejvýš bezvýznamně nebo až přitažené za vlasy. „Prověřím to. Zjistím, jestli by chlapi v laborce nemohli ten obrázek vyčistit. Kdy jsi tu fotku udělala?“

„Nevím přesně, ale pár dnů předtím, než jste toho chlapa dostali.“

„To nám prozatím stačí.“

Opřela se bokem o jeho stůl. „Mluvila jsem se Zoey. O Eve.“

„Jo?“

„Ráda bych se s ní sešla. Zoey vlastně taky, ale ještě nějakou chvíli bude muset vydržet v Seattlu. Nemůže odtamtud odjet a je kvůli tomu pořádně naštvaná. Takže je to na mně.“

Montoyovi připadalo neuvěřitelně obtížné říkat Abby „ne“, pokud se nejednalo o policejní záležitost. „Ta žena, o niž jde, je zapletená do vyšetřování, které právě probíhá. Bylo by lepší, kdybys počkala, až budeme vědět, o co se tu jedná, a podezřelý bude za mřížema.“

Naklonila hlavu ke straně a ze vztyčené brady poznal, že bude mít potíže. „Podívej, detektive, ne že bych ti nedůvěřovala, ale může trvat týdny, měsíce nebo dokonce roky, než tenhle případ uzavřete. Ráda bych se s ,ženou, o niž jde‘ setkala hned.“

Chtěl protestovat, ale mávla rukou, aby ho zarazila.

„Vím, že můžete všechno vyřešit během několika dní. Já to vím. Ale možná to bude trvat déle, nebo nedej bože toho vraha nikdy nenajdete a nepřivedete před spravedlnost, a já si myslím, že je správné neotálet a setkat se s někým, kdo by mohl být mou nevlastní sestrou.“

„Mohla bys počkat, až přijdou výsledky rozboru DNA.“

„A kdy to bude? Dnes odpoledne? Zítřka? Nebo za několik týdnů? Je to vlastně jedno. Nechci vám ohrozit případ. Jen se s ní chci setkat.“ Odstoupila od stolu. „Místo aby ses na to díval špatně, mohl bys na to nahlédnout z druhé strany. Mohlo by to být prospěšné. Řekla bych, že Eve by se teď sestra docela hodila.“

„Má dva bratry.“

„Sestry jsou jiné.“

Potrásl hlavou. Z Eviných sourozenců neměl dobrý pocit. Zdáli se nepolapitelní, neozvali se ani policii, přestože jim mnohokrát volali a nechávali na záznamníku vzkaz s žádostí, aby se s oddělením zkontaktovali. Montoyovi vlály v mysli rudé prapory, když si vzpomněl na Kylea a Vana Rennerovy. Na první pohled se zdálo, že oba mají potíže s financemi. Záznamy kreditních karet potvrzovaly, že oba bratři Rennerové vyčerpali maxima na několika kartách a Kyle měl na dům tři různé hypotéky. Van si byt pronajímal, ale několikrát se narychlo stěhoval, protože dlužil různým věřitelům peníze. Pronásledovali ho inkasní agenti.

Možná má Abby nakonec pravdu. Eve skutečně mohla potřebovat sestru, které by důvěřovala. Vzdychl. „Tak dobře. Zařídím to.“

„Myslím, že by bylo lepší, kdybych to udělala sama. Chápeš, bez policajtů.“

„Nevím, jestli je to nejlepší nápad. Lidé kolem Eve Rennerové umírají.“

„Budu v pořádku, detektive,“ prohlásila. „A navíc mám velkého mužného snoubence, kterého zavolám, jestli se do nějakých potíží dostanu.“

„To bys měla.“

„Vždycky.“ Mrkla na něj a v očích nedokázala zakrýt svůdné zajiskření. Okamžitě se mu zrychlil tep. Ztracená ženská, ví, co s ním dokáže, a využívá toho.

„Mám to u tebe.“

„Hm... Pokusím se vymyslet nějaký chytrý způsob, jak ti to splatit.“ Vlepila mu vřelý polibek na tvář, zašeptala mu do ucha nemravnou poznámku a odkráčela, jako by byla neposkvrněná jak navátý sníh. „Děblice,“ řekl tak nahlas, aby to zaslechla.

„To jsem já, zlato!“ zavolala přes rameno.

Posadil se zpátky na židli a zíral na fotografii nemocnice. Je to vůbec možné? Mohla ta temná, objektivem zachycená postava být

vrahem Terrence Rennera a Roye Kajaka, tou samou osobou, která Eve Rennerové poslala zubaté výstřižky?

Ani omylem.

Příliš mnoho náhod.

Nebo ne?

Cožpak ho vrah Faith Chastainové nevaroval?

Dnes večer je teprve začátek.

Montoyovi při vzpomínce na ta slova tuhla krev v žilách.

„Je mi líto, myslela jsem, že jsem vám to vysvětlila,“ prohlásila pedantská tajemnice kláštera. „Matka představená je celý den zaneprázdněná. Váš vzkaz jsem jí předala a jsem si jistá, že se vám ozve.“ Žena v černém svetříku, nažehlené bílé blůze, se snubním prstenem a křížkem na drobném zlatém řetízku obdařila Eve trpělivým, blahosklonným úsměvem. Na cedulce se jménem stálo „paní Millerová“ a namodro obarvené šedé vlasy měla naondulované těsně nad uši, ve kterých visely malé zlaté křížky.

„Myslela jsem, že by mě tam mohla někam vmáchnout,“ řekla Eve. Cítila se trapně, když stála ve vestibulu v džínách a tričku, ale rozhodla se, že se pokusí získat to, co chce, obyčejnou, tradiční cestou.

Nikam ji ale nedovedla.

Zdálo se, že paní Millerová se považuje za hlídacího psa, který na první pohled vypadá maličký a mírný jako trpasličí pudl, ale když ho zaženou do rohu, brání se líp než mastif.

„Prosím, řekněte jí, že je to velmi důležité,“ prohlásila Eve a znovu tam nechala své jméno a číslo telefonu.

Obrátila se k odchodu a tichou tmavou chodbou se dostala až na parkoviště. Tam v pozdně odpoledním slunci stála její toyota. Vklouzla za volant a všimla si, že ji z okna v prvním patře někdo pozoruje. Sestra Hannah? Nebo se jen některá sestra zastavila u okna, aby se podívala na upravenou zahradu? Eve sice předpokládala, že v klášteře budou jen ženy, co vstoupily do řádu, ale ve starém skle se odrážely sluneční paprsky, které ji oslňovaly a tak bylo obtížné rozeznat obličej. Vlastně ani nepoznala, jestli je to žena nebo muž.

Ne že by na tom záleželo.

Věděla, co je třeba udělat.

Musí se vloupat do staré psychiatrické léčebny.

„Výborně,“ zamumlala si pro sebe. O svých lupičských schopnostech neměla valné mínění a rozhodně nechtěla, aby ji

někdo při neoprávněném vniknutí přistihl. Nedokázala si představit, jak by své jednání vysvětlovala policii.

Prostě se nenech chytit.

Rozjela se přes pozemky a mířila pryč od kláštera. Když se příjezdová cesta rozdvojovala, Eve zahrnula k nemocnici a vzdalovala se tak od okresní silnice, která vedla na dálnici do New Orleansu.

Přestože klášter a nemocnice sousedily, byly odděleny vysokým plotem, který obklopoval jednotlivé pozemky. Pochopitelně oba spojovaly branky a Eve díky tomu, že tam léta vyrůstala, věděla přesně, kde jsou. Musela však být opatrná. Nechtěla, aby někdo viděl, jak zjevně ignoruje nápisy „Vstup zakázán – soukromý majetek,“ které byly kolem objektu rozmístěny.

U vjezdu do nemocnice zpomalila a všimla si, že obrovská železná tepaná vrata jsou zamčená. Za bránou, zdobenou filigránskou prací, vedla dlouhá příjezdová cesta až k léčebně. Kdysi upravené zahrady se změnily ve spoušť. Dlouhá betonová cesta byla téměř rozpadlá; časem popraskala a vydrolila se.

Po zádech jí přejel mráz, když zahlédla nemocnici s okny zatlučenými prkny a zapleveleným trávníkem. Před mnoha lety to tu vypadalo úplně jinak.

Pokračovala dál po cestě, až došla na hřbitov. Tam nebyla žádná brána, jen oblouk z tepaného železa, kde stála slova HŘBITOV PANNY MARIE. Obě strany oblouku zdobily kdysi bílé sochy, teď zešedlé špínou a léty, kdy se o ně nikdo nestaral. Jedna představovala svatého Petra, druhá Ježíše. Oblouk sám byl dostatečně široký, aby pod ním projela dodávka.

Eve zajela na hřbitov a zaparkovala toyotu na štěrku proti lesu náhrobků a několika rodinným hrobkám vybudovaným jak nad, tak pod úrovní země. Tady, na rozdíl od New Orleansu, byla půda dostatečně pevná a hladina vody nízká natolik, že se mohlo pohřbívat do země. Auto postavila pod strom a věděla, že cestu mezi hroby bezpečně najde, tak jak ji jako dítě našla nesčetněkrát. Na hřbitově trávil s Royem celé hodiny, prohlíželi si staré náhrobky a nápisy a přemítali o lidech, co tam byli pohřbení. Roy dokonce navrhl, aby jeden hrob vykopali, jen aby viděli mrtvé, rozkládající se tělo, ale pochopitelně to nikdy neudělali. Byla si jistá, že to navrhl jen proto, aby ji postrašil nechutnostmi.

Po obvodu hřbitova rostl les cypřišů a borovic, mezi kterými měla před lety vyšlapané cestičky zvěř. Kdo ví, jestli tam stále ještě jsou?

„Je načase to zjistit,“ řekla, popadla batoh a zamkla auto. Zamířila k oplocení, které oddělovalo hřbitov od pozemku nemocnice. Na okraji lesa se prodrala hustým houštím a stále směřovala k plotu. Cestou dokonce vyplašila králíka. Sluneční paprsky dopadaly na zem, ale vzduch byl ve stínu chladnější, les se zdál ztichlý, podivně klidný, a jen nepatrný větřík mírně hýbal větvemi. Eve o tom nepřemýšlela. Vydala se za svým úkolem po měsících zotavování, ležení a zahálení, kdy se léčila po přestálém útoku. Konečně něco dělala, nečekala s rukama založenýma, až s odpověďmi přijde někdo jiný. Smetla pavučiny a našla zarostlou stezku, které se držela, když se prodírala houštím i procházela otevřeným prostorem. Stále byla asi metr od plotu.

Někde blízko zaťukal datel a Eve málem nadskočila, když si všimla užovky černé, slunící se na hromadě plochých kamenů, které zůstaly u plotového sloupku. Had ve vzduchu zamrskal jazykem, ale pak se rychle odplazil mezerami mezi kameny a zmizel.

Vzchop se, řekla si. Užovka není jedovatá a tamta nebyla ani moc velká, ale přesto v ní úzkost poporostla. Nakonec našla místo, kde s Royem dřív přelézali plot. Prozkoumala půdu a větve stromů, jestli tam nejsou nějakí hadi. Spokojená, že nevyleká žádného dalšího, vyšplhala po člancích plotu a pak se chytila převislé větve, aby se zhoupala nad stočeným ostnatým drátem, který lemoval celou horní část plotu. Jako dítě bývala hbitá a silná, ale teď byl ten úkol složitější, a navíc jí v uších znělo varování její fyzioterapeutky Nity: „Nezapomeň, že jsi tak asi na pětasedesáti procentech, což je fajn, ale pracuj dál a dávej pozor, aby sis nic nenatáhla.“

Moc pozdě, pomyslela si, když ji v rameni příšerně zabořilo, jak se vytáhla nad větev a pak po ní ručkovala. Když přešla na druhou stranu přes plot s hnusným ostnatým drátem, pustila se a po dopadu na zem okamžitě ucítila bolest v nohách i páteři.

Naštěstí rychle přešla, a tak našla starou stezku, která vedla houštím borovic a cypřišů kolem živého plotu až k zadnímu traktu nemocnice, kde bylo i parkoviště vyhrazené pro zaměstnance a zásobování. Jejímu otci přidělili jedno místo pro jeho malého

sportovního volkswagena, a když se pořádně zadívala na asfalt, ještě uviděla zbytky čar, které tam nakreslili.

Je to tak strašně dávno, říkala si, když si poprvé po deseti letech znovu prohlížela léčebnu. Byla postavená z červených cihel a hlavní budova měla dvě patra. Střecha byla strmá a po obou stranách vedly od země až k nejvyššímu oknu staré požární žebříky. Okapy byly zrezlé a zohýbané, někde úplně chyběly, ale chrliče stály na svém místě. Některé střešní tašky uvolnil vítr nebo déšť, spadly dolů a teď ležely mezi trávou a plevem. Kdysi tu bývaly pečlivě udržované zahrady a rybníčky, kde pod lekníny plavaly pestrobarevné ryby. Ted' však otlučené, špinavé betonové nádrže zarůstaly trávou a ostružiním a uvnitř se držela jen dešťová voda, dokud se nevsákla nebo nevypařila.

Na druhé straně parkoviště ještě stály garáže a přístřešky, i když střechy měly propadlé, zdi se začínaly naklánět a těch několik oken, která nebyla zatlučená prkny, popraskalo, nebo se úplně rozbilo.

Vládl tam hrozný nepořádek.

Všude kolem viděla rozpadající se zdi, ale cítila tu i něco dalšího, něco temnějšího. Zdi porostlé psím vínem jako by prostupovalo zoufalství.

Proboha, nebud' tak melodramatická! Prostě udělej to, co musíš udělat.

Přesto Eve cítila něco jako předtuchu. Nejen že vnikla na cizí pozemek, ale měla pocit, že to, co najde, by bylo lepší nechat odpočívat v klidu.

„No tak, vzmuž se,“ řekla. Bylo plné denní světlo a ona chtěla jen zajít dovnitř, porozhlédnout se a zjistit, jestli by neobjevila nějaké zamčené spisy, a pak odejít. Věřila, že to zvládne ani ne za hodinu a skončí dřív, než večer vůbec pomyslí na to, aby nad touto částí světa roztáhl své stíny.

Zkusila zadní dveře, ty, co dřív vedly do kuchyně, ale žádný z klíčů do zámku nepasoval. „Bezva.“ Protože nemohla dveře otevřít, vydala se podél budovy, až narazila na boční vchod u úpatí jednoho z požárních úniků.

Opět ani jeden z otcových klíčů zámek nepohnul.

„Pokus číslo dvě,“ řekla si a cítila, jak jí žár odpoledního slunce rozpaluje zátylek. Uvědomila si, že stojí na verandě, kde kdysi bývaly stoly se slunečníky a kam vozili některé slabé pacienty na kolečkových křeslech. Stávaly tam truhlíky osázené

oslnivou směsicí květin, a ti, co se chtěli opalovat, využívali čalouněných lehátek. Teď tam byl jen popraskaný beton, v jehož trhlinách rostl plevel, a pod vysokou magnolií stála jedna zrezlá, polámaná zahradní židle.

Když zavřela oči, vybavila si pacienty v pojízdných křeslech, spěchající jeptišky, sestry dohlízející na skupinu mladších tichých pacientů, kteří očima sledovali Eve, když s Royem přecházela po trávníku. Jak se jmenoval ten kluk? Rick nebo Ralph nebo Ron... Ach bože, nevzpomínala si, ale nikdy nezapomene na jeho tichý, rozzlobený obličej a žhnoucí modré oči, které ji propalovaly pokaždé, když prošla kolem.

Zježily se jí vlasy a zaplašila všechny nepříjemné vzpomínky, které tohle místo vyvolávalo, a znova se soustředila na svůj úkol.

Zvedl se vítr. Byl horký jako satanův dech a rozhodně jí neuklidnil nervy ani nezchladil kůži. Pospíšila si k hlavnímu vchodu kolem přerostlých střapatých myrtových keřů po téměř zašlapané cestě z plochých kamenů, obrostlých vysokou trávou.

Tak snadno si vybavovala, jak s otcem po téhle cestičce chodívali. Musela popobíhat, aby stačila jeho vyrovnaným dlouhým krokům, a snažila se jako blázen, aby upoutala jeho pozornost. Zbytečně. Ne když se zastavil, aby promluvil se sestrami či jeptiškami nebo občas i s pacienty.

*Sestřičky v bílém,
jeptišky v černém,
všechny dohromady
vůbec neznají Jacka...*

Royův hlas jí zněl v hlavě tak jasně, až klopýtla. Jak často jí špital právě tahle slova? Jedna z jeho malých důmyslných básniček o tomhle místě. Pak měl ještě „Ódu na léčebnu.“

*Postavená z kamenů, cihel a malty
Skrývá nemocné, jeptišky i zmetky
Nemocnice Panny Marie je prolezlá hříchem
Bůh si před ní zakryl tvář a Lucifer nemůže smíchem.*

Royovy básnické pokusy byly amatérské a kruté, ale i teď jí ještě jeho syrové rýmy zněly v hlavě. Přidala do kroku, zahnula za roh budovy, aby se dostala k hlavnímu vchodu s rozsáhlou

příjezdovou cestou a nádhernou fontánou. Teď však bylo všechno poničené.

Vystoupala po mramorovém schodišti k širokému vchodu.

Co když vyměnili všechny zámky?

Co pak?

Skutečně se sem vloupáš?

Zkusila první klíč.

Nepasoval.

Ani s druhým neměla štěstí.

„Do třetice všeho dobrého,“ zašeptala. Podařilo se jí zastrčit klíč do zámku, ale nešlo s ním otočit.

„Výborně.“ Klíč ze zámku vytáhla a cítila, jak jí po obličejí a zádech stéká pot. Co čekala? Měla by to vzdát. Vnitřek nemocnice byl jistě zničený a navíc tam byla policie a všechno prohledávali technici... Co tam tak asi mohlo zbýt?

Nic. Vrať se domů. Zapomeň na to. Co tu vlastně děláš? Tohle je zkrátka špatný výlet za vzpomínkami.

Přesto dál obcházela budovu a dávala pozor, aby se nedotkla vosího hnízda, které vyhlíželo, jako by bylo z papíru. Když zahrnula za poslední roh, zůstala stát jako přimrazená.

Poslední část požárního žebříku byla stažená dolů.

To je zvláštní.

Copak na něj někdo zapomněl a nechal ho tak viset?

Všimla si kousku žlutého plastu na poslední příčce a došlo jí, že je to utržená policejní páska, která se používá na ohraničení místa činu. Pomalu zvedala pohled vzhůru. Železné schodiště mělo odpočívadlo u každého okna. V prvním patře bylo zatlučené prkny, ale ve druhém bylo neporušené.

Že by vstup?

Existoval jen jeden způsob, jak to zjistit.

Batoch si dala na záda, chytila se nejspodnější příčky a vyšvihla se nahoru. Ramenem jí projela bolest, ale věděla, že jestli se pustí, už nikdy nenajde sílu, aby to zkusila znova. Zaskřípěla zuby, snažila se nevšímat si svých slabých svalů a příčku po příčce se přitahovala vzhůru, až nohama dosáhla na tu nejspodnější.

Srdce jí bušilo a z těla se jí řinul pot. Mnohokrát se sama sebe zeptala, jestli opravdu není šílená, jak naznačovala policie, ale stoupala stále výš. Se zatnutými zuby nakonec vylezla na nejnižší odpočívadlo v prvním patře. Chvilku jen stála a lapala po dechu.

Rozhlížela se a téměř čekala, že se objeví správce nebo nějaká jeptiška a budou ji nutit, aby sešplhala dolů. Uviděla však jen lelka, jak se snáší k zemi, až přistál na větvi borovice.

Kromě jemného šumu letního vánku bylo okolí tiché.

Klidné.

Možná až příliš tiché.

Nechtěla však o znepokojujícím klidu přemýšlet. Zkusila okno v prvním patře, ale nepovolilo.

Neohroženě se vydala po rozviklaných, dunivých schodech do druhého patra.

Okno bylo sice rozbité, ale napůl otevřené.

Skoro jako by ji zvalo.

Eve ztěžka polkla. Nejspíš to jen přehlédli. Nic víc. Strčila do rámu a čekala, že bude zaseknutý nebo bude skřípat, ale on hladce vyjel nahoru, jako kdyby panty byly promazané.

Vůbec na to nemysli, řekla si, když se protáhla do temného, tichého nitra.

Přestože okno bylo otevřené, budova páchla zatuchlinou a vlhkostí, podlahy byly zaprášené a poškrábané a ze zdí se loupala malba i tapety.

Eve se vydala po schodech dolů. Minula odpočívadlo s neporušeným barevným vykládaným oknem, které znázorňovalo Madonu. Celou cestu přejížděla prsty po ohmataném zábradlí přesně tak, jak to dělávala jako dítě. Rozhodla se, že začne pátrat v přízemí, ačkoli si byla jistá, že minulý podzim, kdy vyšinutý vrah skončil zrovna tady, právě tuhle část obrátila policie naruby.

Kvůli Faith Chastainové, ženě, která možná byla tvou pravou matkou.

Přízemí bylo téměř prázdné a temné. Zatlučenými okny a rozbitými žaluziemi se dovnitř prodralo jen několik slunečních paprsků. Velké stojací hodiny, které odbíjely každou celou, už dole na konci schodiště nestály. V recepci zůstal dlouhý pult, který odděloval foyer od kanceláří za ním.

V duchu si vybavila, jak to vypadalo dřív. Všude plno pospíchajících sester, ustaraných návštěvníků, milých, ale neústupných zaměstnanců, a pacientů, jejichž životy se rozpadaly. A pochopitelně samé jeptišky. Teď byla vstupní hala temná a ponurá, páchla prachem a nečinností. Eve měla nepříjemný pocit, jako kdyby šlapala na něčí hrob.

Přestaň. Je to jen stará budova. Není na ní nic hroživého. Venku je jasný den. Teplý. Pokračuj dál.

Svítila si baterkou a prošla spojenými kanceláři, krátkými spleťnými chodbami a všimla si místností, které dřív sloužily sekretářce nemocnice, dvěma sestrám, matce představené a knězi. Přestože jména ze dveří zmizela a zůstalo jen několik vybledlých čísel, Eve si vybavovala všudypřítomný šepot, který unikl z přivřených dveří, rozhovory i znepokojení, zápach dezinfekce a čističe s vůní borovice. Podlaha pod ní zavržala. Posvítla si před sebe slabým světlem. Skončila v místnosti číslo 1, což bývala kancelář jejího otce. Malý pokoj bez oken, do kterého proudilo denní světlo jen proskleným obloukem nad dveřmi.

Místnost byla prázdná, dřevěná podlaha vybledlá tam, kde kdysi stávaly stůl, kartotéční skříň a knihovna. Stěny zešedly špínou a vystupovala na nich místa, kde dřív visely obrázky a diplomy.

Kromě pavouků, kteří ji pozorovali z rohových pavučin u stropu, byla místnost prázdná.

Co čekala?

Představila si svého otce tak, jak ho často vídávala. Seděl za širokým stolem, kam na něj dopadal kužel žlutého světla ze stolní lampy, hlavu skloněnou nad nějakým lékařským časopisem nebo chorobopisem pacienta. Na hladkých omítnutých zdech hrdě visely jeho diplomy. Na knihovně stál rámeček pro dvě fotografie. Na jedné byla Eve a na druhé její matka. Kromě jedné rodinné fotky tam nikde nebyly obrázky Eviných bratrů.

A teď je její otec mrtvý.

Zavražděný.

Jako Faith Chastainová.

Jako Roy Kajak.

Znetvořený tetováním.

Naskočila jí husí kůže. Rychle prošla zbylé kanceláře v přízemí, posvítla baterkou do rohů společenské místnosti, jídelny a kuchyně a pak zkusila dveře do suterénu.

Byly zamčené.

Žádný z klíčů, které měla, zámek neodemkl a Eve pocítila úlevu. S radostí se obešla bez tmavých, vlhkých místností pod zemí. Od chvíle, kdy ji její bratři v geniálním a krutém žertu zamkli ve sklepě v tetiččině domě na venkově a nechali ji tam celé hodiny, trpěla trochu klaustrofobií. Tehdy jí bylo pět, utrpěla šok a

nikdy se pak už necítila bezpečně v temných místech pod zemí. Několik měsíců po té události spala s rozsvíceným světlem a často ji budily noční můry plné kapající vody, malých koráلكových očí zírajících na ni z temných koutů a pavouků s jedovatými kusadly. Budila se s křikem a její matka si k ní obyčejně zalezla do postele, tiše jí šeptala a pevně ji držela, dokud znovu neusnula.

Jo, moji bratři jsou skuteční miláčkové, pomyslela si, když se vracela ke schodišti a vystoupala do prvního patra, kde našla prázdné ložnice, koupelny a komory. Stejně jako o patro níž, i tady byly podlahy a zdi poškrábané a trochu světlejší tam, kde kdysi visely obrázky a jiné předměty.

Ve druhém patře neomylně zamířila do pokoje 307, protože si pamatovala, že patřil Faith Chastainové. Od ostatních pokojů se lišil, protože měl vyšší strop, krb a vysoké obloukové okno..., okno, kterým vypadla. Na stěnách byly vidět stíny po obrázcích a zdálo se, že i po kříži.

Byl tohle domov její matky?

Eve si skousla ret a snažila se vzpomenout na Faith Chastainovou. Vybavila si jen letmou podobu drobné, ztrápené ženy, která se v okamžicích přičetnosti usmívala a její úchvatné zlaté oči vyzářovaly inteligenci.

Prostředek podlahy zbarvila tmavá skvrna a Eve hned ustoupila dozadu, protože jí připadala jako krev.

Vymýšlíš si, okřikla se. Necháš ponuré, temné místo s minulostí naplněnou zlem, aby tě dostalo.

Prošla chodbou kolem dalších pokojů a do každých dveří posvítila baterkou a nezahlédla nic jiného než prázdné místnosti. Koupelny a sprchy byly špinavé a zapomenuté, zamořené hmyzem.

Na konci chodby narazila na prázdnou komoru na povlečení a proti ní na další kumbál s dveřmi v zadní části, které vedly nahoru na půdu. Byly zamčené, ale tentokrát jeden z otcových klíčů hladce vklouzl do zámku a otočil se. V zámku cvaklo a za dveřmi se objevilo příkré schodiště, které se stáčelo kolem komína až do dlouhého, úzkého podkroví s odhalenými trámy a nedokončenými prkennými podlahami.

Když byla malá, tohle byla její skrýš. Spolu s Royem se kradli tajně po točitém schodišti a trávili hodiny hraním na dospělé nebo špehováním některých pacientů a lékařů. Celá se schoulila, když si teď vzpomněla na dírky, které objevili a které jim umožňovaly nahlížet do místností pod nimi.

Včetně ložnice Faith Chastainové.

Roy strávil hodiny správným očíslováním maličkých otvorů podle příslušných pokojů. Eve teď kráčela po dřevěné podlaze a pod každým pavučinami obaleným trámem nebo traverzou se musela přikrčit. Svítila si baterkou na čísla, až uviděla značkovačem napsané 307 pokryté prachem a špínou.

Starými trámy hvízdal vítr a rozháněl rozpálený vzduch, ale nepřinášel žádnou úlevu od horka.

To místo bylo hrozivější, než si ho pamatovala. Připadalo jí, že když zavře oči, stále slyší tiché vzlyky, pláč a zoufalý šepot nějakého zmučeného pacienta.

Kolikrát se s Royem dívali právě tímhle kukátkem dolů do pokoje Faith Chastainové? Teď ji to pochopitelně uvádělo do rozpaků. Jak mohla být tak krutá, tak bezcitná, tak hrozně zvědavá?

„Odpusť mi,“ zašeptala, ale nedokázala odolat příležitosti, aby se ještě jednou podívala dolů maličkým otvorem, kterým natáhli šňůru pro lustr ve Faithině pokoji. Když to udělala, zjistila, že se dívá přímo na rudou skvrnu.

Přes barevnou skvrnu najednou přešel stín.

Zalapala po dechu.

Sevřely se jí plíce.

V téhle staré nemocnici je přeci jen ona.

Opravdu?

Ochromil ji strach. *Je to jen stín, hra světél. Neznamená to, že je někdo uvnitř.*

Přesto ztěžka polkla. Celá ztuhla, nepohnula jediným svalem a napínala uši.

Zamrkala.

Stín zmizel.

Jako kdyby nikdy ani nebyl.

Světlo z okna... ano, to bylo ono... V horních okenních tabulích zbylo ještě nějaké sklo a ve větru se mohla pohnout větev stromu a zastínit slunce... Vítr slyšela i tady nahoře, jak se proháněl mezi trámy. Teď ale žádný vítr nefoukal. Na střeše nešuměl ani mírný vánek.

Vyčkávala.

Stín se znovu neobjevil.

Nezaslechla ani zvuk dechu, kroků nebo hlasu... Možná se jí opravdu jen zdálo, že na pár vteřin Faithin pokoj zakryl stín.

Naskákala jí však husí kůže a dělalo se jí mdlo.

Zkrátka udělej to, co musíš, a vypadni odsud!

Mnohem rychleji prošla kolem místa s harampádím, kde byly složené staré díly nemocničních postelí, zásuvky prádelníků, podnosy a bůhví co ještě. Nakonec narazila na kartotéční skříň. Staré záznamy. Dávno zapomenuté. Znovu vyndala své klíče, našla ten nejmenší a vysokou skříňku odemkla.

Uvnitř objevila staré karty a záznamy. Byly zaprášené, některé pokrývala plíseň a všechny smrděly, jako by byly sto let staré. Ne zrovna jedno století, uvědomila si ale, že musely být dost staré, protože všechny byly psané rukou nebo na stroji, žádné výpisy z počítače.

Uvažovala, jestli tam je Royův spis. Nakonec tu skončil jako pacient na několik měsíců, než celé zařízení nadobro uzavřeli.

Vždycky jí přišlo hrozně ironické, že od okamžiku, kdy se Roy zhroutil, možná špehoval sám sebe.

Nicméně tyhle záznamy byly starší a skutečně našla složku nadepsanou *Chastainová, Faith*. „Ach bože,“ zašeptala a otevřela zaprášený svazek. Byl tlustý, plný poznámek a hodnocení, zkrátka v něm bylo příliš mnoho informací, aby se jím probírala tady. Strčila si celou složku do batohu a potlačila pocit, že se nejen vloupala do cizího majetku, ale ještě krade.

To je zlé.

Tohle jsou informace, které si jako Faithina dcera zaslouží vědět. Pokud by vyšlo najevo, že s Faith Chastainovou není příbuzná, možná by alespoň lépe pochopila, proč ji někdo spojuje s tou ženou a touhle nemocnicí, proč její otec a Roy byli zavražděni.

Rychle prošla zbylé štítky a všimla si několika jmen, ke kterým se jí vybavily i tváře. Rick Carver... Ach, ten divný kluk, co byl tak tichý..., pořád se jen díval a na rtech mu pohrával nepatrný úsměv, dokud pohled neodvrátil; pak se jeho výraz změnil na démonický... Další jméno bylo Enid Walcottová, hubená žena, skoro jako ptáče, s rozcuchanými vlasy a širokýma očima. Merwin Anderson, statný muž, který celé hodiny sedával u okna a zíral na ptačí budku, John Stokes, tajněstkářský kluk, co byl neustále pod sedativy a říkalo se o něm, že zabil svého bratrance. Ronnie Le Mars... U toho jména se zarazila. To je jméno kluka, co ji tak pronikavě pozoroval. Ronnie Le Mars. Otřásla se, když si vzpomněla na jeho rozpálené modré oči. Kvůli čemu tady byl? Sebezmračení? Nebo... nebo si ho pletla s Johnem Stokesem?

Nebyl Ronnie ten, kdo zabil někoho z rodiny? Podívala se znovu do spisů. Poslední jméno, které poznala, bylo Neva St. Jamesová, bystrá, poťouchlá holka, jejíž teta ji dala do ústavu, protože trpěla nějakou formou autismu.

Ačkoli jí spisy připadaly nesmírně zajímavé a daly by se použít pro její výzkum, nemohla si je vzít s sebou. Přinejmenším ne hned teď. Honem zavřela skříň, zamkla ji a vydala se ke schodům. Šla rychle, shýbala se, aby se neuhodila do hlavy, a přejížděla stále slabším kuzelem světla sem a tam po rozpálené půdě.

Najednou zahlédla panenku.

Svoji panenku. Neviděla ji dobrých dvacet let, ale teď ji žlutě ozářila baterka.

„Dobrý bože,“ zalapala po dechu a namířila slabé světlo do rohu, kde pod maličkým špinavým oknem ležel zašlý spací pytel. Byl to její kout, kam chodívala jako malé dítě a hrávala si tam celé hodiny. Díky rozpustilému výrazu obličeje a prosebnému tónu se jí od zaměstnanců kuchyně podařilo vyloudit talíře a vidličky spolu s kouskem kuchařova limetkového koláče nebo několika pralinkami a pak si svou kořist odtáhla sem nahoru. Málem na svou malou skrýš zapomněla a panenku Charlottu neviděla už strašně dlouho.

Panenka ležela obličejem k zemi na špinavém spacím pytli, jehož výplň si nejspíš částečně přivlastnily myši.

Něco se jí na tom nezdálo.

Nevzpomínala si, že by tady Charlottu nechala, a navíc sem chodila ještě potom, co dávno ztratila o hadrové panenky zájem. Tuhle ušila a vycpala její babička, která jí dokonce vyrobila modré šaty a zástěru, hnědé vlasy spletla do copů a přidala klobouk, jako by to byla malá holčička z přelomu století.

Když se Eve přiblížila, všimla si, že klobouk Charlottě sklouzl na stranu a mašli má uvázanou nakřivo. Hnědé copy někdo ustříhl a odhodil, takže její kulatá hlava byla téměř holá. A co horšího, Charlottiny ruce a nohy byly roztažené a okraj jejích šatů jí někdo vyhrnul nad pas a připevnil ho gumičkou. Kalhotky měla stažené až k plstěným botičkám a bledý růžový zadeček vystrkovala do vzduchu ve velmi zvláštní póze.

„Hnus,“ špitla Eve a byla si jistá, že ona sama nikdy nenechala Charlottu tak odstrojenou. Bylo to sexuální a zrudné a ze svých studií věděla, že to musel udělat psychopat. Zvedl se jí žaludek a sevřel ji hluboký, drásající strach. Přestože nahoře bylo vedro a dusno, Eve naráz pocítila chlad až v morku kostí.

Kdo si hrál s Charlottou a takhle ji nechal? Některý z mentálně labilních kluků, co se před lety v nemocnici léčili?

Takhle si zmučená duše představovala vtip?

Ne, Eve, tohle není náhoda!

Ty to víš.

Někdo tu nechal panenku v téhle pozici naschvál. A chtěl, aby ji někdo, nejspíš ty, našel.

Naráz jí vyschlo v ústech. Ztěžka polkla, aby potlačila strach, přiblížila se ke spacímu pytli, sehnula se a Charlottu otočila.

Když to udělala, ztuhla jí krev v žilách.

Do hrdla se jí vedral výkřik, ale z úst jí vyšlo jen zajíknutí.

Charlottiny knoflíkové oči někdo ucvakl, zástěru měla rozstříhanou zubatými nůžkami a břicho znetvořené číslovkou 444 načmáranou krvavě rudým inkoustem.

Pod čtyřkami bylo napsáno jedno slovo.

EVE.

Eve panenku upustila, jako by jí spálila prsty.
 „Ach bože, ach bože, ach bože,“ šeptala a couvala ke dveřím.
 Kdo by udělal něco takového? Jaká zvrácená mysl...

Crrrrr!

Její mobil se rozdrnčel a Eve se málem zastavilo srdce.
 Horečnatě hledala tu příšernou věc, vytáhla ji z batohu a všimla si,
 že na displeji se jí neukazuje žádné číslo. *Skryté číslo.*

Sakra!

Zazvonil znovu a ona úplně ochromená uvažovala o tom, že
 ten mizerný telefon vypne. *Neber to.*

Stiskla tlačítko.

Zvedla mobil k uchu.

Neřekla ani slovo.

„*Je vooooolnýýýýý...*“

Rychle telefon zamáčkla, prudce se otočila a přejížděla
 slábnoucím světlem po zdech i pod střechou, kde ze stropu
 vykukovaly malé hřebíčky. Člověk na druhé straně linky ví, že je
 tady, uvědomil si, že našla panenku. Byla si tím jistá. Sáhla do
 batohu a vytáhla šroubovák, nástroj jejího dědečka. Prsty sevřela
 rukojeť. Srdce jí bušilo a pot jí promáčel šaty, když prohledávala
 všechny temné kouty a skrýše v podkroví.

Není tady nahoře... rozumíš? Je o poschodí níž. Viděla jsi jeho stín.

Namířila baterku na dveře, které byly jediným přístupem na
 půdu.

Srdce měla až v krku. Vyčkávala, ale pomaličku se posouvala
 blíž ke dveřím a cihlovému komínu. Kdyby se tak mohla schovat
 za jednu jeho stěnu. Až by ten šílenec vešel do podkroví, mohla by
 kolem něj proletět, seběhnout se schodů, zamknout dveře, utéct k
 požárnímu žebříku a do bezpečí...

Nebo by mohla rovnou vytočit 911!

I kdyby se ten vrah neobjevil, mohla by policii ukázat panenku.
 A pak co?

Tak si někdo pohrál se starou zapomenutou hračkou.
Ona je ta, která vstoupila na cizí pozemek.
Ona je ta, která se vloupala do nemocnice.
Ona je ta, která má ukradený spis ve svém batohu. Ne,
nedovolí, aby ji panika ochromila... Tu úzkost musí překonat.
Přikrčila se za komín na jeho hrubé cihly a drolící se maltu,
vypnula baterku a čekala. Sotva se odvažovala dýchat. Zmocňoval
se jí děs. Hlava jí začala třestit.
Napínala uši a potichu počítala. *Jedna... dvě... tři... čtyři...*
Z čela se jí řinul pot a stékal po nose.
... pět... šest...
Zamrkala.
Dýchala poplašeně, rychle a mělce.
Sedm...
Skříp!
Ach bože, byl to krok?
Srdce se jí nekontrolovatelně rozbušilo. Někdo je v nemocnici
spolu s ní.
Zadržela dech.
Napínala uši.
Málem zaječela, když uviděla po podlaze běžet myš.
Další krok.
Prsty sevřela šroubovák ještě pevněji. Použila by ho? Bez
nejmenšího zaváhání!
Dej mi sílu.
Další kroky. Teď byly rychlejší, žádné váhání.
Ví, že je v pasti!
Ve dveřích se objevila hrůzná tmavá postava.
Každý sval měla v pohotovosti. Byla připravená vyskočit. *Ještě
jeden krok, ty hajzle, jen ještě jeden krok.*
„Eve!“ Podkrovím se rozlehl silný mužský hlas.
Málem se na místě skácela. „Cole?“ zašeptala. Její hlas se spíš
podobal kňourání.
„Kde sakra jsi?“
„Tady!“ Vrhla se k němu, rukama ho objala kolem krku a
téměř se na něj zhroutila.
„No tak!“ chlácholil ji.
Jedna její část volala: *Naposledy, když jsi byla v temném,
děsivém místě, zvedl pistoli a... Ne!*

Nevěřila tomu a téměř se rozvzlykala, když ucítila jeho silné paže, jak ji objímají. „Pšt... miláčku, co se děje?“ zašeptal jí do vlasů. „Co tu hergot děláš?“

Málem se rozesmála. Nervy měla napnuté k prasknutí a potřebovala se uvolnit... smích, slzy... jakkoli si ulevit. Místo toho ho políbila. Silně. Úzkostně. Vášnivě. Na rty.

Zareagoval okamžitě. Sevřel ji, rukama jí přejížděl po zádech a jeho ústa se dychtivě poddala jejím.

Zoufale se ho držela a jen pomalu, velmi pomalu se jí začal vracet rozum. Držela Colea, líbala ho a téměř ho položila na tvrdou, špinavou, hmyzem zamořenou podlahu podkroví.

Pomalu se odtáhla, ustoupila z jeho objetí a rukou si prohrábla vlasy. Popadala dech a snažila se znovu ovládnout své emoce.

„Rozmyslela ses?“ zeptal se nepatrně chraplavým hlasem.

„Měls štěstí... Ty, hm, jsi málem skončil se šroubovákem v krku.“

„Od koho?“ zeptal se a pak mu to došlo. „Od tebe? Ani náhodou.“

„Byla jsem pěkně vyděšená,“ prohlásila roztřeseným hlasem.

„Jestli mě pak budeš vítat takhle, možná bys měla být vyděšená častěji.“

„Ne, díky.“ Zapnula baterku a namířila mu bledé světlo na obličej. „Jak jsi věděl, že jsem tady?“

„Sledoval jsem tě.“

„Cože?“

„Copak jsem ti neříkal, že by bylo nejlepší, kdybysme tomu čelili společně?“

„Myslela jsem, že jedeš na policii.“ Zhluboka se nadýchl a třídila si myšlenky. „Počkat, jak jsi mě sledoval?“

„Snažila ses promluvit s matkou představenou. Tahle nemocnice má s případem nějakou spojitost.“

„Ale jak jsi to věděl? Proč teď? Proč tady?“

Zdálo se, že Cole dospěl k nějakému rozhodnutí. „Protože se moc snažím, abys mi zase uvěřila, musím ti říct pravdu. Dal jsem ti do auta štěnici.“

„Cože? To si děláš legraci, Cole! Přece jsi mi nestrčil do auta nějakou elektronickou šílenost...“ Stěží nacházela slova. „To je... to je jako sledování. Přece nemůžeš jen tak přijít a... vpadnout mi do soukromí...“

„Když ses sama někam vloupala?“

„Nesnaž se to překroutit.“

Zasmál se. „No tak, vypadneme odsud.“ Objal ji kolem ramen.

Eve se s tím ale stále nemohla smířit. Bylo to však lepší, než přemýšlet o vděčnosti... nebo strachu... „Nesnaž se z toho vymluvit, advokáte,“ prohlásila. „Hm, myslím, že bys měl něco vidět.“ Baterkou svítila na cestu a zavedla ho do rohu ke spacímu pytli se Charlottou.

Zíral na panenku. „Co to hergot je?“

„Myslím, že vzkaz. Uviděla jsem to, chtěla jsem odejít a vtom mi zazvonil mobil. Znova řekl: *Je volný*. Skoro jako kdyby věděl, že se tady dívám na Charlottu.“

„Charlottu?“

„Tak jsem jí říkávala. Před spoustou let mi ji vyrobila babička a já si myslela, že panenka je zamčená doma v kufru, víš, babička trvala na tom, abych si ji schovala pro svou vlastní dceru, kdybych někdy nějakou měla. Strašně dlouho jsem ji neviděla.“

„Seš si jistá, že je to ta samá?“

„Určitě, Charlotta je jen jedna.“

Poklekl na jedno koleno a hadrem, který našel u spacího pytle, panenku opatrně zvedl a zadíval se na vzkaz vystřižený na jejím těle. „Tvoje jméno.“

Eve přikývla, ale na zmrzačenou panenku se nedívala.

„Kdo o tomhle místě věděl?“

„Já... já nevím... Nejspíš některé děti, co tu žily, a řekla bych, že i jeptišky věděly, co se tu děje. Dozvěděl se o tom i můj táta a rozzlobil se, což moji bratři považovali za obzvlášť zasloužené.“

„Takže o tom taky věděli?“

„Nakonec ano... a, no, nechala jsem tu všechny věci. Kdokoli kdo se sem za posledních dvacet let dostal, si mohl spočítat, že jsem tu bývala. Myslím, že jsem tu nechala pár knížek se svým jménem, a, ach bože, možná dokonce i deník.“ Přejela paprsky světla po prostoru pod oknem, kde ležely rozházené staré komiksy a paperbacky. „Tohle je můj starý španělský slovník.“ Cole knihu zvedl. Uvnitř na záložce stálo dívčím písmem jméno Eve Rennerová.

„Jak tě do podkroví přilákal?“

„Nevím. Sama jsem nevěděla, že sem půjdu. Kdyby mě sestra Hannah dneska odpoledne přijala, nejspíš bych se vrátila rovnou domů.“

Coleův výraz zvažněl a potemněl. „Zajímalo by mě, jestli počítal s tím, že tě sem přivede.“

„Co máš na mysli?“ zeptala se, ale cítila, jak se jí napíná kůže na těle, když jeho slova pochopila.

„Až by tě unesl.“

„Bože, ne... vůbec to nevyslovuj.“

„Dobře, nebudu.“ Postavil se. Svaly v obličeji mu hrály. „Ale odted' tě nespustím z očí. Budu se tě držet jako klíště.“

„Myslíš, že mě budeš chránit?“

„Buď já nebo policie.“ Byl smrtelně vážný.

„Policie ne,“ vypadlo okamžitě z Eve.

„Takže policie ne.“

„Ale... o tomhle jim budeme muset říct.“

Pro jednou se s ní nepřel. „Co nejdřív. Pojd'me.“

„Vezmeme s sebou tu panenku?“ zeptala se.

Zaváhal, ale pak zavrtěl hlavou. „Necháme tady všechno tak, jak to bylo, až sem policie přijde, ať vidí, jak to vypadalo.“

„Dobře.“ Eve mu vzala Charlottu z ruky, otočila ji břichem na spací pytel a dělalo se jí zle jen z pomyslení, že by mohla být byt' vzdáleně spojována s něčím tak zvráceným. Pak jako první sešla po rozviklaných schodech, které se stáčely kolem komína. „Málem jsem před chvílí dostala infarkt. Vyděsils mě k smrti.“ Zamkla dveře na půdu a prošla komorou. „Dívala jsem se špehýrkou do Faithina pokoje a viděla jsem mihnout se tvůj stín. Málem jsem se počurala.“

„Co to povídáš?“

„Už tak jsem byla vyděšená a tebe jsem zahlédla dřív, než jsem našla Charlottu. Viděla jsem tě v 307.“

„V 307?“ Pokynul k zavřeným dveřím do zmíněné místnosti. „Tam jsem nikdy nebyl.“

„Ano... musels tam být.“

„Ne.“ Byl smrtelně vážný, sraštil obočí a stiskl rty. „Vystoupal jsem po schodech, uslyšel někoho o patro výš, našel otevřené dveře do komory a vylezl na půdu.“

„Ale já jsem tě viděla,“ trvala na svém. „Vím, že to byla ta místnost, protože se tvůj stín mihnul po té příšerné skvrně na podlaze...“

„To jsem nebyl já, Eve, přísahám.“

Udělalo se jí špatně a Cole, ten pitomec, ráznými kroky přešel chodbou až k pokoji 307.

„Počkej!“ zavolala. Představila si, že za dveřmi stojí otcův vrah s napřaženým nožem, aby Coleovi rozřízl hrdlo. „Nedělej to!“

Nedbal na ni, otevřel dveře a vstoupil dovnitř. „Cole!“ Rozběhla se za ním, ale špičkou boty zachytila za prkno, které se uvolnilo v podlaze. Zakopla. Baterka jí vyletěla z ruky. Eve tvrdě dopadla na podlahu, vyrazila si dech a ramenem jí projela bolest. Vykřikla a Cole k ní okamžitě přiběhl.

„Eve! Jsi v pořádku?“ Jemně se dotkl jejích zad.

NE! „Snad ano,“ zašeptala, ale do očí jí vytryskly slzy a rameno i celou paži jí spalovala bolest. Pokusila se posadit, ale jen zamrkala.

„Počkej, pomůžu ti.“

„Moje baterka,“ špitla.

Cole ji našel a schoval do batohu. Pak ji ve světle pronikajícím několika nepoškozenými okny přes její protesty popadl do náruče a snesl o patro níž. Neměla na vybranou, tak se ho zdravou rukou chytila kolem krku.

„Je mi dobře,“ řekla.

Obličej měl jen několik centimetrů od jejího a významně se na ni zadíval. „No jasně.“

Cítila se jako blázen. Ano, rameno ji bolelo jako čert, ale úplně klidně mohla sejít dolů sama. „Ve Faithině pokoji nikdo nebyl?“

„Ne.“

„Ale já jsem se tam zastavila, a když jsem odcházela, nezavřela jsem za sebou dveře. Jestlis je nezavřel ty, byl tu ještě někdo další.“

Zapřísahal se, že ne. V přízemí ji postavil na zem a u bočního vchodu vylomil zámek. Než ji stihl znovu zvednout, chytila si zdravou rukou poraněnou paži a vyšla ven, kde slunce na obzoru pomalu zapadalo a vzduch se maličko ochladil.

Měla pocit, jako by znovu mohla dýchat.

Cole upravil popruh jejího batohu a dal si ho na záda. Pomáhal jí celou cestu zpátky. Vraceli se ve svých vlastních stopách přes les a podél plotu až na hřbitov.

Nemohla přes plot v žádném případě přelézt, ale Cole jí našel místo, které předtím použil on sám. Kopl do uvolněného dílu plotu a z jedné strany ho vyrazil. Teď ho vši silou ohnul k sobě, aby mohla Eve prolézt. V rameni jí už pořádně pulzovala bolest.

„Budu řídit,“ prohlásil. Když uviděla jeho džíp zaparkovaný blízko jejího auta u hlavní brány hřbitova, potřásla hlavou.

„Později se sem budeme muset vrátit pro tvoje auto.“
 „Ne my. Já. Řeknu Deedsovi, aby mě sem hodil.“
 „Hm, z toho bude celý pryč.“ Pohnula rukou a prudce se nadechla, jak jí ramenem projela bolest.
 „Nezblázní se z toho.“
 „No jo.“
 Vzal si klíče od její toyoty, otevřel dveře a Eve bez dalších protestů vklouzla do výhně vozu. Za okamžik už Cole seděl za volantem, rozeplnul její batoh a vytáhl spis Faith Chastainové. „Co je to?“
 Z *tohohle se nevyłže*. „Něco jsem našla.“
 „Nedovolené vniknutí, vloupání a teď ještě krádež?“
 „Ty mi o tom povídej,“ ušklíbla se a Cole se na ni rychle usmál. Kývla na spis. „Kvůli tomuhle jsem cestu podnikla. Myslela jsem, že by v podkroví mohly být nějaký starý spisy.“
 „Víc než tenhle jeden?“
 Přikývla a opřela se o sedačku. Nebolelo ji jen rameno, ale třesla jí i hlava.
 Zaváhal. Zabubnoval prsty o volant.
 „Co je?“
 „Chci se na ty spisy podívat.“
 „Jsou hrozně starý. Zapomenutý. Nejmní dvacet let.“
 „Ale mohl by v nich být klíč k tomu, co se děje teď,“ prohlásil.
 „Proč si to myslíš?“
 Poklepal prstem na složku Faith Chastainové. „Kvůli ní. Byla tu před víc jak dvaceti lety. Měla dítě, o kterém nikdo nic neví. Někdo ti poslal výstřižky o její smrti. Třeba ten někdo má ve skříni svůj vlastní spis, ne?“
 „Proč by čekal víc jak dvacet let, než by s tím začal...?“
 „Nevím,“ připustil a nastartoval toyotu. „Ale možná na to přijdeme, když probereme ty záznamy.“
 „Tak začněme s tímhle,“ navrhla a pokusila se usmát, ale cítila, jak se jí třesou rty.
 Pronikavě se na ni podíval. V jeho pohledu však byla i něha.
 „Musíš k doktorovi.“
 „Budu v pořádku.“
 Dotkl se jí paže u lokte a ona jen sykla, jak pocítila ostrou bolest. „Jasně že budeš, hned jak projdeš pohotovostí, udělají ti rentgen, nějaký doktor ti to zašije a předepíše prášky proti bolesti.“
 „Já do nemocnice nepojedu, Cole.“

Vrhl na ni široký úsměv. „Hrozně nerad ti to říkám, miláčku, ale zrovna teď pojedeš tam, kam tě odvezu.“

„Mizero,“ zamumlala.

„To jsem celý já.“

Tu noc byl Hlas jasný.

A rozčilený.

Přehlušoval i ten protivný drobný kvikot ostatních hlasů, které mu prostupovaly mysl se svými vemlouvavými požadavky.

„Už brzy budeš muset obětovat dalšího,“ říkal mu Bůh a on se třásl na své posteli, potil se a myslel na Eve. Přijde teď na řadu? Bude jednou z těch, které Bůh vybral? Zavřel oči a představil si její obličej. Tak dokonalý.

Teď jako žena byla překrásná.

Tenkrát jako dítě byla výjimečná.

Ona byla ta, kterou chtěl.

Bůh věděl, jak moc po ní toužil. Cožpak právě jeho touha po ní nebyla důvodem, proč k němu Hlas začal promlouvat?

„Kdo, Otče?“ zašeptal úzkostně a prsty svíral okraj deky. „Kdo to má být? Pověz mi to a já splním tvoji vůli.“

Zavřel oči a soustředil se. Tak brzy po ostatních se měl znovu pustit do plnění Pánova rozkazu. Sevřít nůž. Podříznout ty, kteří tak nestoudně rozčílili Všemohoucího. To byla jeho mise, jeho výprava. Cožpak mu Hlas neslíbil, že pokud vykoná to, co mu bylo uloženo, prohlásí ho bohem?

Stane se bohem!

Jednou bude sedět v nebi vedle Otce... Při tom pomyšlení se mu oči zalily slzami. Jen musí splnit rozkazy Hlasu, řídit se Jeho pokyny, smýt vlastní hříchy...

Prosím, prosím, ať je teď na řadě Eve.

„Jsou to ti, kteří zhřešili,“ pronesl Hlas pronikavě. „Kráčí po zemi pod maskou nevinnosti, řídí ostatní, tváří se jako spravedlnost sama, předstírají víru. Nejhorší hříšníci jsou ti, co se schovávají za svou svatost. Právě ti musí být obětováni a jejich úskoky musí být odhaleny. Nejprve obětuj tuhle a druhou vezmi...“

„Vezmi druhou? Kam ji mám vzít?“

Následovalo ticho.

„Otče?“ zvolal a horečnatě přemýšlel, jak by řekla jeho matka, jako šílený. Cožpak to ten doktor neurčil, sestry nepřipomínaly a jeptišky nelitovaly a nemodlily se za to?

A přesto byl Hlas Boha skutečný. Mluvil na něj. Cožpak ho nepojmenoval, nenazýval ho Spasitelem? Řekl mu, že se stane bohem. Ne, nemohl pochybovat. Musel věřit.

„Ale Eve,“ vypravil ze sebe nakonec, „kdy přijde na řadu Eve?“ Dnes ji viděl v nemocnici, slídila tam a on věděl, že tam přijde. Nemocnice Panny Marie jí patřila. Patřila jemu. Brzy, pomyslel si, a celého ho prostoupilo očekávání. „Otče?“ zeptal se a strašně doufal, že konečně nastal její čas.

Nedočkal se však žádné odpovědi. V jeho pokoji bylo ticho jako v hrobě.

Bůh se na něj rozzlobil.

Věděl to.

Byl příliš troufalý.

„Vůle tvá bude splněna,“ řekl nahlas.

Třásl se vzrušením, skutálel se z postele a padl na kolena. Sklopil hlavu a ruce založil na matraci. Dychtivě očekával jeho pokyny a s úzkostí přemýšlel, jaký bude jeho úkol.

A Bůh mu to prozradil.

„Pojď sem,“ ozvala se Eve, když ji Cole ukládal do postele, do její postele vysoko ve věži domu.

Usmál se na ni a zavrtěl hlavou. V jeho černých vlasech se odráželo světlo z noční lampičky. „To není moc dobrý nápad.“

„Proč ne?“ Cítila se skvěle. Tak báječně se už necítila dlouho a ten zatracený Cole byl hrozně pohledný. Měla úžasný pocit bezpečí, když stál vedle ní a pomáhal jí při příjmu v nemocnici... Šťastně si povzdechla a poklepala rukou vedle sebe.

Posadil se na okraj postele a políbil ji na čelo. „Poslyš, Eve, dobře víš, že to není proto, že bych snad nechtěl. Ale myslím, že bysme měli počkat, až se uzdravíš.“

„Ty mi dáváš košem.“

„Hm...“ V jedné tváři se objevil dolíček. „Řekněme, že to jen odkládám.“

„Myslela jsem, žeš říkal, že se o mě chceš starat... a chránit mě.“

„To je pravda, a to udělám.“

„Ale nechceš se mnou spát? Nechceš se se mnou pomilovat?“

„Překrucuješ moje slova. Musím zavolat Montoyovi a Bentzovi nebo Deedsovi a povědět jim o tom, co jsme našli v léčebně...“

„Ale já chci, abys zůstal se mnou,“ prohlásila.

„Jistě že to chceš. Momentálně necítíš žádnou bolest, ale to jen díky lékům. Já bych z toho měl ale mnohem lepší pocit, kdybys v sobě neměla hrst analgetik.“

„No tak, Cole,“ zašeptala a vystrčila spodní ret. Jedna její část si uvědomovala, že ztratila zábrany díky lékům, které dostala; její druhé části to bylo jedno.

„Není s tebou žádná zábava.“

„To se teda pleteš.“

„Dokaž mi to.“

„Co ti mám dokázat?“

Nadzvedla obočí a zadívala se na něj. „Jaká je s tebou zábava.“

Viděl, jak si zuby jemně stiskla spodní ret, a zasténal. „Ty seš moc zlobivá ženská, Eve Rennerová.“

„Vážně?“

„A já tě miluju.“ Políbil ji. Jeho rty tak dokonale pasovaly na její, až měla pocit, že se vznáší. Otevřela ústa a cítila, jak si jeho jazyk nejprve pohrává s jejími zuby, a teprve pak proniká dovnitř.

Její tělo se mu poddalo, když po ní rukama přejížděl a hladil její paže, žebra a dotýkal se prsou.

„Ach,“ zasténala a věděla, že je to jeho zkáza.

Všechny zábrany padly.

Jeho polibek se prohloubil, dech měl horký a lačný a tělo natažené těsně vedle jejího. Byl opatrný... Uvědomovala si, že je něžnější, než si vzpomínala. Držel ji v náručí, když shazoval džíny a svlékal si košili. Položil se na její tělo a holou kůží se dotýkal tenké noční košilky.

„Určitě to chceš?“ zeptal se naposledy, když jí odhrnul kudrlinu z čela, a pak jí stáhl košili, aby odhalil jedno její ňadro. Horkým prstem přejel po bradavce, dokud se Eve nezačala svíjet.

„Rozhodně.“

„Vážně?“ Políbil ji na bradavku a pak na ni foukl. Eve ho pozorovala ve zlatavé záři lampičky.

„Hmmm.“ Propadlo se jí břicho, když rukou přejel dolů, vyhrnul jí košili a mužnými prsty zkoumal krajku jejích kalhotek.

„Já nevím,“ zašeptal.

„Cole! Prosím...“

„Máš to mít, zlato.“ Stáhl jí kalhotky, málem je roztrhl, když jí sundával z nohou, a pak ji políbil na jejím nejintimnějším místě. Rty a jazykem ji vychutnával a jeho dech byl horký a vášnivý.

Na těle jí vyrazil pot a hluboko uvnitř cítila touhu, která zoufale potřebovala uvolnit. Prsty zdravé ruky mu proplétala vlasy, když jí projela první vlna vášně, rozkoše, která se stupňovala a rozpalovala ji svým žářem. Vztyčila se a chtěla víc, o tolik víc... a Cole ji nezlamal.

Roztáhl jí kolena, a když do ní pronikal, přitáhl ji k sobě. Zalapala po dechu, zdravou rukou se ho pevně chytila kolem krku a hlavu si přitiskla na pevný a napjatý ramenní sval, až sotva dýchala. Políbila bod, kde mu krk přecházel v ramena, a on zasténal, začal se pohybovat rychleji a hlouběji, dokud se nepřekulil na záda a neposadil si ji na sebe. Stále se však

pohyboval, vnikal do ní a dotýkal se její nejcitlivější části. Rychleji a rychleji, hlouběji a hlouběji.

Eve se celá vznášela a měla pocit, že se s ní točí svět, který je dost velký jen pro ně dva.

„Cole,“ zasípala, protože stěží dokázala artikulovat. „Ach bože, Cole...“ Další vlna ji zasáhla tak mocně, až se zachvěla a stále se ještě třásla, když ucítla, že pod ní znehybněl a pak s chraplavým výkřikem vyvrcholil.

Cítla obě jejich propletená těla a ležela s ním v posteli vysoko nad městem. Být s ním bylo tak správné, tak báječné, že ho nikdy nepustí a ani nedovolí zbytku světa, aby je vyrušil, a rozhodně nebude pochybovat o tom, co udělali.

Přinejmenším do rána.

Večerní bohoslužba už dávno skončila a měsíc vystoupal nad zdi kláštera. Na nebi pomrkávala spousta hvězd. Půlnoční temnota obvykle zahalila sestru Hannah v klášteře jako Kristův šat. Sestra Hannah hojně čerpala v tuto noční hodinu klid a sílu. Byla to chvíle, kdy vyhledávala samotu zahrady, kde přemítala o dni, který uběhl, a modlila se za ten nastávající. Jako matka představená cítila velkou zodpovědnost a ještě větší zpochybňování sebe sama.

Vzduch byl plný vůně magnolií a borovic, noc byla tichá a ve tmě jen pravidelně houkal puščík. Tady na kraji fontány tak často sedávala, dívala se na vodu stříkající vzhůru a pak padající kaskádovitě k zemi po soše anděla a doufala, že smyje její vlastní hříchy.

Ach, kéž by to tak šlo.

Ale existovalo příliš mnoho tajemství.

Příliš mnoho hříchů.

A brzy se celá její zrada odhalí.

„Odpusť mi,“ zašeptala. Rukou si na hrudi naznačila kříž a prsty se přitom dotkla řetízku, na kterém měla připevněné brýle. Byla unavená, její životní zápas, delší než osmdesát let, ji vyčerpal. Byl čas, aby ji povolal k sobě. Nejdřív však přijde na řadu zpověď – přiznání hříchů, které neodhalila tolik dlouhých let.

Postavila se, uslyšela, jak jí zapraskalo v kolenou, a strnule se vydala ke dveřím, které nechala pootevřené, aby dovnitř proudil noční chlad a sladký vánek. Ztěžka prošla dlouhou chodbou, kde

byla světla ztlumená a jen slabě zářila a připomínala tak doby, kdy tyto staré posvátné chodby ozařovaly svíce.

Když otvírala dveře do kaple, zavržaly a ona si připomněla, že musí povědět správci, aby namazal panty. Proklouzla do hlavní lodě a pomalu postupovala prostřední uličkou k oltáři. Cestou se dotýkala každého opěradla dřevěné lavice, kterou mījela.

Tohle bylo malé posvátné místo, a navzdory jeho chladné kamenné podlaze, vysokému stropu a majestátním oknům s kružbou ho sestra Hannah považovala za útulné a vždy tu nacházela útěchu a odpočinek. Hodiny, které strávila na kolenou v modlitbách, kdy se její prsty hladce pohybovaly po věkem ohlazených korálcích růžence, by se ani nedaly spočítat, ale dnes večer pocit klidu ustoupil nervozitě.

Věděla proč.

Terrence Renner byl mrtvý.

Zavražděný nějakou ubohou duší, která třímala nůž, pokud se dalo věřit novinám. Sestra Hannah poznala Rennera velmi dobře za ta léta, co pracoval v nemocnici. Byl to arogantní muž a také on měl své vlastní demony, ale být zavražděný? Brutálně podříznutý?

Vzhlédla ke kříži na vyrovnanou tvář Ježíše a krvavou trnovou korunu, znovu se pokřižovala a pak se usadila do lavice. Začala se modlit a zpytovat svou duši, ale cítila, jak ji prostupuje temnota. Bývaly doby, kdy si myslela, že všechno zlo už překonala, že se ta stará nemocnice prodá a srovná se zemí, aby tam místo ní mohl být vystavěn domov s asistenční službou. Naivně doufala, že skandály a tajemství, které se skrývaly v místnostech léčebny, budou hluboko pohřbeny, rozdrčeny na prach a nikdy nebudou odhaleny, nikdy už nespatří denní světlo.

Ale její sen se zhroutil. Policie demolici pozastavila na dobu neurčitou. Kvůli všem těm otázkám o Faith Chastainové, přestože ta ubohá zmučená žena zemřela před dvaceti lety.

„Otče, odpusť mi,“ zašeptala.

V tiché noci zaslechla bít kostelní zvon, který ohlašoval celou hodinu.

Půlnoc.

Nemělo smysl otálet. Měla by odejít z kaple a uchýlit se do svých komnat, ačkoli věděla, že spánek se jí bude znovu vyhýbat.

Důsledek nečistého svědomí, připomněla si. Od posledních vražd neuběhl ještě ani celý rok. Vrah, sériový zabiják stojící za těmi ohavnými zločiny, se procházel i těmito svatými prostorami.

Když byl odhalen, sestra Hannah konečně zadoufala, že znovu nalezne klid. Osvobodí se od bolestivé minulosti.

To očekávání se pochopitelně ukázalo jako marné.

Ano, policie nakonec odešla, zanechala však pověst Nemocnice Panny Marie pošpiněnou a kousíčky jejich pásky se ještě dnes třepotaly ve větru a připomínaly zvěrstva, která se udála na půdě nemocnice. Ale byly to hlavně vzpomínky, které zůstávaly, vzpomínky, které ji pronásledovaly.

Sestra Hannah se modlila, aby celý ten skandál skončil, ale hluboko v srdci věděla, že se to nikdy nestane. A teď se znovu začalo vraždit. Zemřel nejen doktor Renner, ale i Royal Kajak. Oba byli součástí Nemocnice Panny Marie a jen potvrdili její nejhorší obavy.

Celá se v kapli roztřásla. Jako by se její duše zmocnila náhlá předtucha. Uvědomila si, že hrůzovláda, která postihla každého nějak spojeného s rozpadající se nemocnicí, zdaleka ještě své sevření nedokončila. Krátké, poklidné období několika uplynulých měsíců jen ukonejšilo a oklamalo ty, kterých se to týkalo; byl to pověstný klid před bouří.

Přerušený dvěma brutálními vraždami.

Nové zlo se bezpochyby dalo do pohybu.

Zlo, které bylo nejspíš mnohem horší než to minulé.

„Bůh s námi,“ zašeptala a cítila chlad až v morku kostí.

Měla by jít na policii?

Povědět jim, co ví? Tajemství, které v sobě nosí už třicet dlouhých let?

Bůh jí to jistě naznačí. Musí se modlit a věřit mu.

„Otče, prosím, prosím, veď mě,“ zašeptala, a než odešla z kaple, poklekla a pak se teprve vydala zpátky chodbou. Ve chvíli, kdy kráčela podloubím, uslyšela zakrákat vránu a říkala si, že to *není* zlé znamení, *neohlašuje* se tak satan. Takovým hloupostí nevěřila; její víra byla mnohem silnější.

Když procházela kolem fontány, měla dojem, že zaslechla zvuk kožené podrážky na kamenné zemi. Krok.

V tuto hodinu?

Jistěže ne.

Určitě se jí to zdálo. Přemáhaly ji její starosti.

Přesto jí začalo srdce bušit nepravidelně. Ohlédla se za sebe a prohlížela stíny neozářené bledým svitem měsíce.

Nic.

Tiše se vyplísnila a vydala se dál. Potichu odříkávala známou modlitbu, ale její kroky byly rychlejší než kdykoli za posledních deset let. „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

Další zaskřípění podrážky na kameni.

Celé tělo jí znehybnělo. Nadechla se. Třeba je to zkouška.

Otočila se, ale nikoho neviděla. Nic. Jen vítr povíval popínavými květinami v závěsných truhlících...

Koutkem oka však zahlédla mihnout se temnou postavu, rychlou jako blesk.

„Kdo je tam?“ zašeptala a hrůzou jí naskočila husí kůže. Sípala, protože se jí stahovaly plíce. „Ukažte se!“ Byla to jen její představivost? Hra stínů v tajuplném světle? Zradilo ji periferní vidění? Potlačila strach, jednu ruku zasunula do kapsy a prsty propletla korálkovými šňůrami růžence.

Ničeho se neboj, Pán je s tebou.

Obrátila se ke dveřím kláštera. Jen se jí něco zdálo. Stará, bláznivá žena, jejíž vlastní vina jí rozleptala zdravý rozum.

V tom okamžiku vyrazil.

Z temnoty.

Obrovská pohybující se postava jí skočila na záda.

Jeho váhu nedokázala unést, a tak se pomalu hroutila k zemi. Pokusila se vykřiknout, ale velká ruka v rukavici jí přikryla ústa.

Ne!

Ne, ne, ne!

Cítila, jak jí zezadu silným stiskem drtí páteř.

Druhou ruku zvedl před její obličej. Ve svitu měsíce se zableskla dlouhá čepel.

Pomozte mi! Pomozte mi někdo, prosím! Ach milostivý Bože, prosím.

Vyděšená sestra Hannah se pokoušela křičet, kousat, prát se, ale jeho síla byla příliš mocná.

Udeřil.

Rychle.

Čepel se zařízla.

Hluboko do jejího hrdla.

Zalapala po dechu, zachroptěla a svalila se na kolena. V mysli jí vířily myšlenky, bolest jí spalovala duši. Kdo to udělal? Pokusila se zahlédnout jeho obličej, ale halila ho temnota. Vlastní hlas ji zradil a ona se dívala neschopná pohybu, neschopná někoho varovat před blížící se odpornou hrůzou.

Proklouzl otevřenými dveřmi kláštera a ona cítila, jak jí krev pomalu vytéká na časem ohlazené kameny.

Ještě neskončil.

Bude dál zabíjet.

A tajemství, která se tak zoufale snažila skrývat, budou odhalena.

Pane, odpusť mi, modlila se tiše, když ji mlha s tmou vtahovaly do bezvědomí, *protože jsem zhřešila*.

Zvuky noci, bublání pomalu tekoucího potůčku, šeleštění větru v listech stromů i drnění vlaku dunícího po kolejích nedaleko odtud přehlušovalo pulzování krve proudící mu v žilách a vesele bušení jeho srdce.

Zabil starou jeptišku přesně tak, jak mu to přikázal Hlas. Musel ji nechat vykrvácet a sám se schoval do kláštera, protože měl pocit, že slyší někoho přicházet. Čekal, že se bude muset o vetřelce postarat, ale chodby kláštera byly prázdné. Klidné. Tiché.

Ubezpečil se, že je sám, vrátil se k tělu a prstem staré ženy popsal klášterní zeď. Pak si vytáhl přenosný tetovací přístroj a rychle jí na čelo vytetoval čísla. Hrozně nerad dělal tak chvatnou práci. Potřeboval víc času, ale toho nebylo nazbyt. Dokonalou uměleckou práci mohl vykonat jen na svém vlastním těle.

Rychle všechno dokončil a pak se pěšinou odkradl houštím, ale krev mu v žilách stále vyzpěvovala. Jeho mise ještě neskončila; ještě musí zúčtovat s jedním dalším, ale vrchní jeptiška, matka představená, byla usmrcena.

Její duch se osvobodil.

Její tělo neoživilo.

Ted' přišel na řadu rituál...

Když byl uvnitř, zavřel za sebou dveře na západku, a přestože byla teplá noc, zapálil oheň. Svlékl a vyklepal šaty, umyl boty a pak před krbem rozložil igelitovou fólii. Nastavil zrcadlo ve správném úhlu, osprchoval se pod pulzujícím proudem a očistil si tělo i mysl. Nahý potom pomalu zapálil svíčky jednu po druhé.

S růžencem v rukou se dlouze a usilovně modlil, a když konečně jeho duše byla tak čistá jako jeho tělo, vyndal svoji soupravu a začal pracovat.

Zvolil rudý inkoust a vybral místo nedaleko strupu, který ještě pokrýval sto jedničku. Opatrně napsal na kůži čísla, jedno jako

druhé, až byla téměř identická. Za sestru Hannah to bylo sto jedenáct. Když byl s novými číslicemi spokojený, zapojil přístroj a pozoroval, jak rudý inkoust stéká. Pocítil první malé bodnutí jehel, zatnul zuby a zkřivil rty do hrozivého úsměvu, protože vždycky nalézal radost v bolesti a klid v mukách.

A pokud se týkalo matky představené, pro ni žádné vzkříšení nepřípadalo v úvahu, ach ne, její černá duše šla přímou cestou do pekel.

Tam, kam patřila.

Telefon zazvonil ve čtyři třicet. Montoya otevřel kalné oko, zasténal, odkulil se dál od teplého nahého těla Abby a zvedl telefon. „Montoya,“ zamumlal ospalým hlubokým hrdebním hlasem. Ten zatracený kocour, co se v noci vetřel do postele, zasyčel a seskočil dolů.

„Máme další.“ Bentzův hlas zněl nepříjemně probuzeně.

„Co další?“ Ale věděl to. Jakmile se na posteli posadil, hned měl jasno.

Abby zasténala, převrátila se na záda a promnula si oči. „Co teď?“ Hershey, další noční návštěvník, spala mezi Abby a okrajem postele, ale teď zvedla hlavu. Vzápětí ji však položila zpátky mezi přední packy.

„Další mrtvola, vražda stejná jako ty ostatní,“ říkal Bentz. „Jen se tentokrát jedná o jeptišku.“

„Jeptišku?“

„Sestra Hannah. Matka představená v...“

„V Klášteře Panny Marie,“ dokončil Montoya, který okamžitě zahnal všechny myšlenky na spánek nebo dokonce na ranní milování s Abby. Několikrát se se sestrou Hannah Renaultovou setkal a tu malou osmdesátiletou ženu si oblíbil. Bože všemohoucí, kdo by ji chtěl zabít? Odhodil tenkou přikrývku a potmě tápal po svých džínách.

„Policista, který je na místě, říká, že má rozříznuté hrdlo a tetování na čele. Ovšem jiné. Tentokrát je to číslo sto jedenáct.“

„Sto jedenáct?“ Montoya si natáhl kalhoty na holé tělo, trenýrky ani nehledal.

Abby rozsvítila lampičku na nočním stolku a malou ložnici okamžitě zaplavilo světlo. S námahou se posadila a mžourala na něj. Obličej měla bledý a zdálo se, že se každou chvíli zhroutí.

„Myslím, že bysme se tam měli jít podívat,“ řekl Bentz.

„Za pět minut budu připravený.“

„Budu u tebe za tři.“

Montoya zavěsil. „Matka představená. Zavražděná jako ti předešlí,“ řekl, když si Abby vzala zmačkaný župan a přehodila si ho přes ramena. Její překrásný obličej byl smrtelně vážný a lesklé kudrliny jí padaly do očí.

„Ne,“ zašeptala a třásla hlavou. „Já tomu nevěřím. Sestra Hannah ne...“

„Je mi to líto,“ pronesl a myslel to upřímně.

Ztěžka polkla a oči se jí zalily slzami. Vzhledla na Montoyu a otřes a smutek se částečně přetavil na zlost. „Já to nechápu. Proč?“

„Ano, proč?“ opakoval ponuře. Rozhlédl se. „Kde mám kruci peněženku?“

„Tamhle.“ Ukázala na prádelník, Montoya ji popadl spolu s odznakem a klíči, pak na sebe hodil košili a vklouzl do bot.

„Dostaň toho člověka,“ prohlásila Abby. „Myslím to vážně, dostaň ho.“

Sřetl se s jejím rozzlobeným pohledem. Abby vstala z postele a blížila se k němu. Byla ospalá, ale přesto sexy a neuvěřitelně neodolatelná.

Políbil ji právě tak vášnivě, aby jí dal jasně najevo, že ať se děje cokoli, ona je hrozně vzrušující.

„Provedu,“ slíbil. „Dostanu ho za mříže.“ Poplácával ji po zadku. „Vrať se do postele.“

„Nemůžu spát.“

„Zavolám ti později.“

„Dobře.“ Zívla, posadila se na okraj postele a začala hledat bačkory.

Montoya rychle prošel krátkou chodbou i obývacím pokojem kolem stěny vytvořené plastovou fólií. Stáhl sako z háčku u dveří a slyšel, jak Hershey skočila na podlahu, jako by měla v úmyslu kolem něj proletět ven. Dnes ráno neměl na venčení čas. Abby si s ní poradí.

Vyšel ven, zavřel za sebou dveře a přešel trávník. Policejní auto s Bentzem za volantem už stálo na příjezdové cestě. Montoya se posadil vedle něj a v držáčku na něj čekal šálek kávy.

„Jak se ti to podařilo?“ zeptal se, vzal kelímek do ruky a usrkl z něj.

„To je z nonstopu.“ Bentz vycouval na silnici, zařadil rychlost, rozsvítil světla a šlápl na plyn.

„Proboha, jak dlouho už jsi vzhůru?“ zeptal se Montoya, lokl si horké kávy a všiml si, že Bentz má mokré vlasy.

„Dost dlouho na to, abych si zacvičil u boxovacího pytle a osprchoval se.“

„A koupil kafe.“ Montoya se mračil, ale nebe projasnily první paprsky svítání. „Vy ranní ptáčata mně pěkně pijete krev.“ Znovu se napil a Bentz proletěl kolem dodávky stojící vedle zaparkovaných aut blízko jedné restaurace. Mířil k dálnici. „Tak mi už řekni, co se stalo.“

„Zavolala mi sestra Oline z kláštera. V podloubí našla sestru Hannah.“

„Sakra.“ Montoya sledoval přicházející svítání a všiml si, že i navzdory časně hodině provoz ve městě pomalu houstne a proud reflektorů se zdá nekonečný. „Novináři to už určitě vědí.“

„Nepřekvapilo by mě to.“ Bentz se podíval na svého partnera. „A jestli ne, dlouho to trvat nebude.“

„Jako s federálama. FBI po tomhle skočí jako opice po banánu. Aspoň že to od tisku schytaj z první ruky.“

Bentz souhlasně zavrčel a opustil jízdní pruh, aby mohl najet na dálnici. „Konečně se mi podařilo zastihnout ty dva povedené sourozence.“

„Koho?“ zeptal se našťavaně Montoya. Na slovní hříčky bylo moc brzy.

„Bratry. Oba jsou pořád ve městě. Dopoledne s nima mám schůzku. Moc rád si poslechnu, co mi o starým pánovi poví.“

„Bůh s tebou.“ Montoya se ušklíbl. „Zavolali ti oba? Každý zvlášť?“

„Během půl hodiny.“

„Jsou spolu?“

„Vypadá to tak. A ta žena, Anna Maria, ta, co je provdaná za Kylea, víš? Mám pocit, že se jí to moc nelíbí. Už mi několikrát volala, jestli za mnou její muž byl.“

„Porucha v komunikaci.“

„Hádám, že chtějí, abysme jim vydali tělo, oni mohli otce zahrabat do země a rozdělit si majetek.“

„Ještě jsi s nima nemluvil,“ podotkl Montoya.

„Jen říkám, jaký z toho mám pocit. Podle otázek, které mi kladli, mě nepřesvědčili, že mezi Rennerem a jeho syny panovala láska.“

„Adoptivními syny. Našel se už jejich pravý otec, ten, co se jich vzdal?“

Bentz zavrtěl hlavou. „Pořád se po něm pátrá. Už víc jak dvacet let.“

„Bude zajímavý zjistit, co se s ním stalo.“

Bentz řídil vůz po venkovské cestě vedoucí ke Klášteru Panny Marie. Kolem se rozkládaly jen pole a lesy. V policejní vysílačce praskalo a hvězdy s novým dnem ztrácely svou zář. Montoya se snažil o celém případu přemýšlet. Zavraždili dalšího člověka. Necelý kilometr od staré nemocnice. „Nemáš ponětí, kdy bude hotový rozbor DNA Eve Rennerový?“

„Volal jsem Jaskielový, protože vím, že státní zástupkyně je mnohem vlivnější než já. Řekla laborce, aby si s tím pospíšili, takže uvidíme.“

„Jo,“ přikývl Montoya a zamračil se. „Ale je to lepší než nic.“

Silnice se rozdvjovala: jedna cesta vedla k opuštěné nemocnici, druhá ke klášteru. Když projeli křižovatkou, Montoya se podíval z okna, léčebnu však z auta nezahlédl.

Ale byla tam.

V hloubi duše věděl, že všechno to nedávné zabíjení se točí kolem tajemství, která ukrývá.

Stane se bohem!

Hlas mu slíbil, že pokud své úkoly dokončí, stane se bohem.

Ujížděl tmavou nocí, krev mu proudila žilami a v hlavě mu tepalo. Sotva si všiml reflektorů protijedoucího auta. Ne, v duchu si znovu a znovu přehrával obětování. Vycítil strach té staré jeptišky, spatřil hrůzu v jejích očích, když ho poznala, cítil, jak se vzdává, protože pochopila, že z Boží vůle není úniku.

Sestra Hannah.

Jeptiška.

Matka představená.

Svíral volant smrtelným stiskem a ruce se mu v tenkých rukavicích potily. Na přední sklo dodávky dopadal hmyz a on ujížděl po dálnici severovýchodně od New Orleansu.

Byl nervózní.

Baton Rouge bylo mimo okruh jeho obvyklého loviště. Kolem Všechny svatých neznal. Ale věděl, že jeho další oběť, další lhář a falešné nevinátka, tam je.

Jel maličko pomaleji, než byla povolená rychlost, a jeho tmavý vůz ničím nepoutal pozornost. Ze své cesty se neodchýlil ani o vlásek.

Bůh mu sdělil, kde oběť najde.

Co bude dělat.

Jak ji má unést.

Musí věřit.

„Nikdy nesmířený, nikdy nesmířený, nikdy nesmířený...“ šeptal a uklidňoval se. Používal svou mantru, která mu z mysli zahнала všechny pochyby. Otec mu řekl, aby si ji šeptal, kdykoli měl pocit, že ho bude ze spravedlivé cesty svádět satan.

„Nikdy nesmířený... nikdy nesmířený... nikdy nesmířený...“

Zahlédl odbočku k Baton Rouge a na přenosné GPS obrazovce spatřil svůj cíl. Univerzitu. Ve voze se převlékl, aby nikdo – noční běžec, nějaký pitomec, co venčí psa, nebo opilý studentík, co se motá po cestě zpátky na kolej – nepoznal nic neobvyklého, jako třeba krvavé skvrny na jeho neoprénovém běžeckém dresu.

Jak mu nařídil Hlas, projel kolem hlavní brány ke Všem Svatým, aby se náhodou nestřetl s univerzitním hlídačem, a zaparkoval dodávku v uličce za opuštěnou pumpou s okny zatlučenými prkny, prázdnými stojany a cedulí s cenou benzínu, kde stálo, že jeden galon je za méně než dolar. Buď si tak někdo představuje špatný vtíp, nebo je pumpa zavřená už pořádně dlouho.

Naštěstí ulička vedla až k pozemkům univerzity. Nikdo mu nevěnoval pozornost, a tak rychle přešel přes trávník. Na sobě měl běžecké oblečení a příliš velkou bundu, pod kterou ukrýval batoh, náradí a zbraně. Kdyby ho někdo viděl běžet mezi stromy, pomyslel by si, že je to otlý muž, který se brzy ráno snaží shodit pár kil.

Malý klášter byl na pozemcích univerzity, daleko od hlavního nádvoří s knihovnou a přednáškovými sály. Při běhu se nedíval napravo ani nalevo, jako kdyby tudy běžel už posté. U zahrady kláštera se zastavil, předklonil se a ruce si opřel o kolena, jako by popadal dech. Přitom se rozhlížel kolem a viděl, že poblíž nikdo není. Vylezl na plot, což bylo pro každého sportovce snadné. Musel se jen přitáhnout nahoru, ale okraje cihel mu poskytly dokonalou oporu pro prsty i nohy. Když vylezl na zeď, kde natáhli ostnatý drát, aby lidem zabránili být jen se zaobírat myšlenkou na přelebení, položil ruce na hladký beton, napnul tělo a ve vzduchu předvedl přemet. Přistál na druhé straně zdi obratně jako kočka.

Byla to hračka.

Ted' přišla ta obtížnější část.

Jen doufal, že Hlas zná zvyky sestry Vivian.

Nepochybuj, Bůh je s tebou, pomyslel si a toužil, aby s ním Hlas promluvil, aby ho vedl. Pochopitelně se tak nestalo. Bůh na něj mluvil, jen když On sám chtěl. Většinou se to stávalo pozdě v noci, když ležel v posteli – těžko usínal, protože mu protivné drobné hlasy drásaly mysl –, a tehdy ho Bůh navštěvoval a Hlas mu poskytoval rady a pokyny.

Kláster byl temnější než univerzita, ale jeho oči si přivykly a vedl ho měsíční svit. Řídil se mapou, kterou znal z paměti. Obešel jednu budovu porostlou psím vínem, přešel malé nádvoří a protáhl se vzrůstající brankou vedoucí do rozkvetlých, provoněných zahrad.

Podíval se na hodinky. Na osvětleném ciferníku viděl 4:40. Bude muset dvacet minut počkat a pak bude mít jen deset minut, aby naplnil Boží vůli. Ukryl se za vysokým sloupem a modlil se, aby měl sílu, prosil o porozumění, žádal Boha o pomoc a pokorně prosil Otce, aby mu ukázal cestu..., přestože celou dobu myslel na Eve. Byl si jistý, že jakmile skončí tady, Bůh bude připravený...

Bim!

Srdce se mu málem rozskočilo. Pak si uvědomil, že to kostelní zvon odbíjí pátou hodinu.

Bim!

Byl připravený. Po ruce měl nůž, provaz, nápoj, a pokud to bude nezbytné, i malou pistoli.

Bim!

Vyhlédl zpoza sloupu, pozoroval okolí a vyčkával.

Bim!

Uviděl tmavou postavu se skloněnou hlavou, jak se k němu spěšně blíží. Byla malá. A křehká. Bude to snazší, než si myslel.

Posadila se na lavičku, tiše odříkávala růženec a prsty přejížděla po korálcích. Potichu se mezi vysokými tmavými rostlinami přikradl až za ni.

Bim!

Vyzváněl umíráček. Vrhla se kupředu, přetáhl jí smyčku přes hlavu a utáhl ji. Zalapala po dechu, ale pustila se do boje a prsty zoufale škrábala po krku. Její tělo bylo silnější, než v hábitu vypadalo. Růženec padl na ohlazené kameny v zahradě a i malá modlitební knížka sklouzla na zem. Záda měla zkrivená a ohnutá,

pokoušela se křičet, setřást ho ze sebe, zachránit se, a tak bojovala zuby nehty.

Ale ta drobná jeptiška, sestra Vivian, „Viv“, jak jí říkali, pro něj nebyla žádným soupeřem. Vůbec žádným.

Ušklíbl se a utáhl smyčku, až se mu svaly napínaly. Nakonec začala umdlévat a bojovnost z ní pomalu vyprchávala.

Cítil se mocný. Jako skutečný bůh, protože ji přivedl na pokraj temnoty bezvědomí. Přehodil si ji přes rameno a vynesl ji ze zahrady hlavní branou. Tady by to mohlo být zrádné.

Kdyby ho teď někdo uviděl, musel by použít zbraň, a to by přineslo jen komplikace, takové, kterým by se radši vyhnul. Rychle se pohyboval mezi stíny stranou bezpečnostního osvětlení a skrýval se, kdykoli někoho zaslechl. Když kolem s rozsvícenými světly projel popelářský vůz, přikrčil se v malé uličce.

Strachy se potil, ale zároveň ho opájela povznesená nálada.

Tahle kořist mu poskytla nové vzrušení.

Tahle bude vzkříšena.

Ale jen na chvílku.

Pak i ona zemře.

Kristi se převalila v posteli a zasténala. Na vstávání bylo zatraceně brzy. Sice se ještě ani nerozednilo, ale neměla na vybranou. Ne, pokud chtěla zůstat v kondici a mít dokonalé tělo. Navíc potřebovala uvolnění, něco, co by ji duševně připravilo na další den s osmi hodinami telefonátů a stížností v pojišťovně Gulf Auto.

„Fuj,“ prohlásila nahlas, když vstala z postele a došla do přístěnku, kde už měla připravenou sportovní tašku s plavkami a cvičebním úborem. Klub, kde trénovala, patřil k těm horším, ale měl čistý velký bazén a v tuhle ranní hodinu tam jistě bude mít jednu dráhu jen pro sebe. Kdyby změnila své zvyky a plavala odpoledne, bazén by byl přecpaný a navíc potřebovala hodiny po práci na čtení, sledování detektivních seriálů v televizi nebo na vlastní psaní. Zrovna prodala jednomu časopisu dva další detektivní příběhy podle skutečných událostí, ale odolala nabídce šéfredaktora, aby napsala nějakou přihlouplou sérii s rádobou skutečnou hlavní hrdinkou, založenou na skutečných případech. Dostala ji jen proto, že je dcera neworleanského detektiva. Zdálo

se, že šéfredaktor stále věří, že svého otce nakonec přemluví, aby s ní spolupracoval, a vnesl tak důvěrné informace do případů, o kterých psala.

Jo, jasně.

Shodila ze sebe obrovské triko místního klubu amerického fotbalu, natáhla si běžeckou podprsenku, tričko a šortky. Oblečená si došla na záchod, nastříkala si vodu na obličej, vyčesala vlasy do pevného drdolu, který si k hlavě připevnila gumičkou, pak rychle provedla několik protahovacích cviků, jen aby si rozproudila krev. Nazula si sandály a zavěsila si popruh tašky na rameno. V malé sportovní kabele měla čisté oblečení, tenisky a vše ostatní, co by potřebovala, kdyby se rozhodla kromě pravidelného cvičení ještě posilovat s činkami nebo běhat na pásu.

Z malé ledničky vytáhla láhev vody, rychle překontrolovala policejní skener, který ležel na stole, a vydala se ke dveřím. Její otec se rozčílil, že si přístroj koupila a poslouchala policejní frekvenci, ale bylo jí to jedno. Řekla si, že to jsou její peníze, její byt a její věc.

A co se týká jejího bytu... Zamračeně se rozhlédla. Přes těch několik kusů nábytku leželo poházené oblečení, podlaha potřebovala vytřít, dřez byl plný skleniček a hrníčků, co čekaly na umytí, a sprcha – hrůza! Kdyby se tu náhodou zastavila její nevlastní matka Olivia, nejspíš by omdlela. Domácí práce Kristi zrovna dvakrát nemilovala, ale dobře věděla, že než se pustí do psaní, bude muset pořádně vygruntovat. Naštěstí je její byt jako dlaň.

V policejní vysílače začal někdo drmolit zprávy právě v okamžiku, kdy Kristi otvírala dveře. Uslyšela: „... v Klášteře Panny Marie...“ a okamžitě se zarazila. Vystřídalo se několik policistů a pak poznala hlas svého otce. Jednalo se o zabití. Vraždu.

Přesněji: *další* vraždu.

Kristi se vrátila do bytu a nechala dveře, aby se samy tiše zaklaply.

Pocítila jemné mrazení. Tohle je *ten* příběh. Nezáleželo jí na názorech jejího otce. Vraždění související s Klášteřem a Nemocnicí Panny Marie bylo pro její knihu dokonalé. *Dokonalé!*

Okamžitě zapomněla na to, že se dnes ráno chystala do tělocvičny. Cvičení může počkat.

Měla ještě tři hodiny, než se bude muset začít chystat do práce. Spousta času, aby dojela do kláštera a zpátky, osprchovala se a doletěla do kanceláře. Otec ji pochopitelně nejspíš zaškrtní, určitě bude příšerně zuřit, že se tam objevila, ale v tom chumlu novinářů, kteří se tam bezpochyby už teď sjíždějí, se krásně ztratí. Vůbec jí nepomáhal... zatím. Chystala se to brzy změnit. Do té doby bude využívat zdroj, který na oddělení už má, milého chlápka, který jí po pár panácích řekne všechno. Je sice pravda, že se jí hlavně snaží dostat do postele, a oba to věděli, ale i tak jí určitě něco prozradí.

Jestli neprorazí u táty, jako že nejspíš ne, se svým přítelem může počítat.

Ted' se však co nejrychleji potřebovala dostat na místo činu a dozvědět se co nejvíc. U kláštera budou celé štáby a povede se tam spousta řečí. A ona je dcera policajta, vytrénovaná v umění pozorovat. Otec ji vždycky přespříliš ochraňoval, nutil ji, aby si všímala svého okolí a v každém okamžiku byla připravená na útok nebo únos. Zaplatil jí kurzy sebeobrany a trval na tom, aby u sebe při joggingu vždycky nosila píst'alku a sprej se slzným plynem, ale hlavně ji naučil, aby pozorovala všechno, co se kolem ní děje. Byl tím úplně posedlý, neustále přesvědčený, že někdo, koho poslal za mříže, uteče a pomstí se tak, že ublíží Kristi.

Ale jak už dřív dokázala, dobře věděla, jak se o sebe postarat.

Poté, co byla unesena, brala otcovy rady mnohem vážněji, a proto nejen zdvojnásobila své úsilí při hodinách bojového umění, ale naučila se chodit ozbrojená. Jak jí jeden kamarád, počítačový šílenec, jednou řekl: „Ty seš zkrátka děsnej frajer..., teda frajerka!“

Znovu zahrabala v přístěnku a vytáhla ošuntělou baseballovou čepici. V kabelce našla sluneční brýle, narazila si čepici na hlavu a stáhla okraj hodně do čela. Pak si nasadila brýle. Kristi se na sebe podívala do zrcadla připevněného nad prádelníkem. Možná že by ji otec ani nemusel poznat.

A když ano, tak co?

Pokud ví, tohle je stále ještě svobodná země.

Na jeho posteli ležela polomrtvá jeptiška, šaty měla svlečené a tiše sténala. Rozčilovala ho. Znovu se probouzela a to byla chyba. Cožpak Hlas jasně neřekl, aby ji unesl, zabil a pak se jí zbavil? Copak pokyny Boha přesně neurčovaly, co si přeje?

Přesto Spasitel zaimprovizoval.

Dovezl ji do své malé chaty v lesích a ne na místo, které určil Bůh.

A ona je pořád naživu.

Protože se nechal unášet emocemi. Byl ještě jako opilý z prvního zabíjení a myslel si, že je schopný dělat svá vlastní rozhodnutí, a protože je Spasitel, může určit, kdo bude žít a kdo zemře. Ale to byla chyba. Bůh bude velmi, velmi rozzlobený. Možná ho potrestá. Třeba vezme zpátky slib, že se stane bohem. Musel pracovat rychle. Zamaskovat svou chybu.

Bůh je vševědoucí. A je rozrušený. Proto na tebe nemluví. Už tě trestá! Rozrušeně se postavil před krb a na těle se mu lesklo blízko ostatních čísel to poslední – 111. Zíral na číslice, které si vpisoval na kůži mnoho hodin. Cítil bodání jehly, první malé vpíchnutí. A teď tam bylo tolik nových, pokrytých strupy.

„Aaaach,“ zasténala.

Probouzela se.

Přivedena zpět od propasti smrti..., jen aby natrvalo upadla do zapomnění. Přemýšlel, že by své tělo ozdobil jejím jménem a číslem, ale rozhodl, že to bude muset počkat. Rituál byl vždy naprosto stejný... Tetování se konalo až po zabíjení.

Ale ne vždycky, to pravidlo jsi porušil... Podívej se do zrcadla Na svůj obraz. Co vidíš?

Viděl její jméno. *Eve*. Vytetované do kůže, aby mu ji připomínalo. Jedním prstem přešel po jménu, třel si kůži znovu a znovu, představoval si, že tiskne jehlu na její pevné tělo, vpichy jsou stále hlubší a hlubší a rychlejší a rychlejší, pot jejich těl se mísí, jak si ji uctívě a nesmazatelně přivlastňuje.

Rozproudila se mu krev. *Eve. Eve. EVE!*

Porušil svá vlastní pravidla jen kvůli ní, ale tahle... tahle bezvýznamná jeptiška byla jiná.

Otočil se a viděl, že je vzhůru, oči vytřeštěné hrůzou a pod roubkem chroptěla panickým strachem.

„Viv,“ zašeptal a ona se ve světle z krbu viditelně schoulila, její bledé tělo ozařovaly zlatavé plameny.

Třásla hlavou a bezhlasně vyslovila: „Ne.“

Svým způsobem ji litoval – hříšnici –, přešel ke svému oltáři, našel růženec a opatrně propletl krvavě rudé korálky mezi její svázané prsty. Oči se jí zalily slzami, a tak zamrkala, ale on věděl, že je připravená. V duchu hledala útěchu v modlitbách.

Pak se pustil do práce.

Co to udělala?

Eve otevřela ospalé oči a překulila se. Myslela, že vedle ní bude ležet Cole. To, co se jí zdálo jako hodiny vášnivého, báječného milování, nebyl žádný sen. Na těch správných místech byla celá rozbolavělá, což jí připomnělo, že v noci, přestože byla pod prášky, v podstatě svedla Colea Dennise!

Ale postel byla prázdná, a když se otočila na bok, ramenem jí projela hrozná bolest.

Ach ano.

Ta ruka.

Podívala se na své tělo. Na sobě měla jen pásku na zraněnou paži.

„Výborně,“ zamumlala, vyhrabala se z postele a zachytila svůj obraz v zrcadle nad prádelníkem. Bylo to horší, než čekala. V duchu zasténala, když si všimla podlitin, rozčuchaných vlasů a propadlých očí. Buď si tu noc užila moc hezky, nebo naopak moc špatně.

Tak kde je?

Třeba se už vypařil.

To by bylo dobře. Moc dobře. Nemůže se s ním znovu zaplést. Rozhodně ne, pokud nechtěla spáchat emocionální sebevraždu.

Přiznej si to, Eve, ty už ses s ním zapletla.

Při tom pomýšlení se celá přikrčila. Vtom uslyšela, jak Cole příšerně zpívá. Vzhůru po schodech se linula falešná melodie spolu s vůní horké kávy. Jako za starých časů. Jako kdyby nikdy nezažili strašlivou roztržku, kdy málem skončili v soudní síni, protože si byla jistá, že se ji pokusil zabít, a on si myslel, že spala s jiným mužem.

A ubohý Roy skončil mrtvý.

„To je jak z nekonečného seriálu,“ vzdychla, vzala si župan a bosa se vydala do prvního patra, kde se zamkla v koupelně, rychle se osprchovala, hodila do sebe hrst analgetik a ručníkem si vysušila vlasy. Nanesla si nepatrně rtěnky a make-upu, víc skutečně

nezvládla, oblékla si župan, utáhla pásek a cestou dolů na schodech málem zakopla o Samsona.

„Dávej pozor,“ pokárala kocoura a pak ho následovala do kuchyně, kde se na pánvi škvařila slanina.

Cole stál u dřezu.

Měl tu drzost vypadat čiperně a svěže.

Naléval kávu a míchal vejce, zatímco se na kuchyňském pultu kouřilo z talíře plného opečených brambor.

„Tys byl nakupovat?“ zeptala se. Najednou ve starém opékači topinek cvaklo a vyskočily dva mírně připálené toasty.

„Jen v místním obchodě.“ Zadíval se na ni a nestydatě se usmál, takže jí připomněl uplynulou noc.

Mizera!

Ale její hloupé srdce vyletělo pod tím pohledem až k nebesům. Ztracený chlap, dobře ví, co s ní dělá, a využívá toho. I v odrbaných džínách a tričku, zády k ní, protože mazal máslo na toasty, byl naprosto neodolatelně sexy. Džíny na něm visely, tričko se mu napínalo na ramenou a každou chvíli zahlédla jeho hladká, svalnatá záda, když se mu lem trička vyhrnul.

„Líbí se ti výhled?“ zeptal se, aniž by se otočil.

Začervenala se. „Výhled je bezva.“

„Lepší než bezva.“

„Není nad to být skromný.“

Ohlédl se přes rameno. „Co tím chceš říct? Mluvil jsem o dvorku,“ prohlásil a kývl bradou k oknu, za kterým byla vidět magnolie. Ale prozradil ho úsměv, který mu pomalu projasňoval obličej.

„Ty seš ale ztracenej mizera, víš to?“

„Už mi říkali horšími jmény.“ Našel šálek, v dřezu ho vypláchl a pak do něj nalil kávu. „Špína, hajzl, idiot, vyber si.“

„Právnick?“

Zasmál se. „Jo, to jsem taky už slyšel.“ Nalil do kávy trochu smetany a postavil ji před Eve.

„Snažíš se ze všech sil, abys byl okouzující, že jo?“

„Dělám jen to, co mi přijde přirozený.“

„Jo, jasně.“ Zafoukala na hladinu a pokusila se nevnímat, jak jí je příjemné být doma ve svém domě s Colem. Těch několik nocí, kdy byla sama, si říkala, že přesně to chce, ale teď si tím nebyla tak jistá.

„Poslyš, Cole, k minulé noci...“

„Hm?“

„To, co jsme udělali, nebylo... správné.“

„Kdo to říká? Mravnostní policie nebo komando Kámasútry?“

„To není vtipný,“ prohlásila, ale koutky úst jí zacukaly.

„Tak trochu.“

„Nesnaž se to zlehčovat, chci něco říct.“

„A co?“

„Nemůžeme se chovat jak nadržžený pubertáci.“

Obrátil se k ní čelem, rukama se opíral o pult a provrtával ji očima. „Tvoje paměť ohledně minulé noci může být lehce rozmazaná a útržkovitá, ale moje je naprosto jasná a stručně řečeno: já jsem říkal ‚ne‘, ale tys pořád naléhala.“

Zvedla ruku a vzpomněla si, jak se to celé přihodilo.

„Svedlas mě, rozhodně to nebylo naopak. Já se snažil chovat charakterně, ale tys na to neslyšela.“

„Dobře, jo, já vím...“

„Tak si to užij. Udělej si čárku k velkým nezapomenutelným zážitkům.“

„Ale už se to nebude opakovat?“

Široce se usmál. „To ti nemůžu slíbit. A podle tvé reakce z minulé noci, ani ty. Rozhodně se mi nesnaž namluvit, že to byla vina léků, jasný? Protože to ti nespoknu. Já tam byl, zlato, a s jasnou hlavou. Všechno si pamatuju naprosto živě.“

Sklopila oči a cítila, jak se jí po krku rozlévá horkost.

„Nedělej si s tím hlavu, ano? Rozhodně máme mnohem větší problémy.“

S tím mohla jen souhlasit. „To je pravda. Ale myslím, že ve světle posledních událostí bych měla zavolat svému právníkovi, aby ti zrušili soudní zákaz se ke mně přibližovat.“

„To by pomohlo.“ Strčil jí pod nos talíř míchaných vajíček se sýrem, opečenými bramborami a křupavou slaninou.

„Cože, není na tom petrželka?“ poškádlila ho, přestože jídlo vypadalo tak báječně, že na něj okamžitě dostala chuť.

„Na místním trhu neměli čerstvou zeleninu,“ zavtipkoval, položil na stůl svůj talíř a podal jí papírový ubrousek a příbor. „Ani látkový ubrousky. Ale měli jablka.“ Ukázal prstem na košík na pultu.

„Uhýbáš,“ napomenula ho a vzala mu z ruky vidličku, nůž i lžíci.

„Bezpochyby. Teď,“ ukázal prstem na její talíř, „jez. Pak se domluvíme, kdo zavolá policii a řekne jim o panence a starý nemocnici.“

Zakousla se do topinky. „Nechci na to myslet.“

„Já vím. Ale musíme.“

„Po snídani.“

„Rozhodně.“

Vajíčka byla vynikající, slanina vyuzená a křupavá a brambory božské. Eve si zrovna říkala, že by si na Coleovo rozmazlování dokázala zvyknout, když jí zazvonil telefon.

„Ani to nechci vědět,“ povzdychla si. Na displeji však viděla číslo svého bratra, a tak se vzchopila. „Haló?“

„Eve? Tady je Anna.“ Její švagrová sotva popadala dech. „Neozval se ti Kyle? On, no, nebyl doma, a když jsem se mu konečně dovolala na mobil, řekl, že je v New Orleansu!“ Zhluboka potáhla z cigarety a Eve připadalo, že je zničená. „Věřila bys tomu? Vůbec se mě nezeptal, jestli nechci jet s ním, ani se neobtěžoval přijít a zabalit si nějaký věci. Prostě odjel, vlastně v ten samý den, co ty!“

„To jsem nevěděla,“ řekla Eve a jako mávnutím kouzelného proutku těch několik okamžiků příjemného rodinného života zmizelo.

„Řekl, že jede za tebou... Pamatuješ, jak jsem ti vykládala, že se zajímá o poslední vůli? Poslyš, jestli se u tebe objeví, ať mi zavolá, ano?“

„Jistě.“

„Zabalím pár věcí, nejen svých, ale i pro toho velkýho pitomce. Vyrazím za pár hodin a dostanu se k vám někdy dneska večer, podle provozu. Ale prosím, ať mi Kyle zavolá.“

„Jestli se mi ozve, vyřídím mu to.“

„Dík.“ Anna Maria si zhluboka povzdychla. „Nemusím ti povídat, že poslední dobou máme nějaký potíže, ale na rozdíl od Kylea si myslím, že nejlepší je postavit se k nim čelem a mluvit o nich, ne od nich utíkat. Hele, mám další hovor... Ať mi Kyle zavolá. Měj se, pa!“

Zavěsila a Eve držela telefon dál. „Moje švagrová,“ řekla a položila sluchátko do vidlice. „Můj brácha je ve městě. Co jsem odjela z Atlanty, nejspíš se vůbec nevrátil domů.“

„Proč?“

„To neřekla, ale věř mi, že jsem se už strašně dávno přestala snažit svou rodinu pochopit.“

Odfkl si. „Vítej do klubu. Myslím, že bysme měli zavolat na policii a říct jim, co jsme našli.“ Vzal batoh a vytáhl spis Faith Chastainové. „Hned jak se podíváme na tohle.“

Eve přikývla, ale byla nervózní. Odstrčila židli, zdravou rukou prohrabala několik přihrádek, až našla dva bloky a pera. „Hádám, že policie si bude chtít tohle nechat.“ Poklepala prstem na svazek.

Když se znovu usadila ke stolu a začala číst, Cole oběma dolil kávu a pak si přitáhl židli.

Bylo skutečně podivné pročítat různé poznámky, některé psané na stroji, jiné rukou. Všechny se týkaly ženy, co prodělala několik duševních zhroucení, bojovala s depresemi a halucinacemi. Sestry, psychiatři, psychologové a dokonce i někteří duchovní do spisu doplňovali své poznatky. Nikde však nebyla ani zmínka o těhotenství nebo porodu.

„Třeba je to celý omyl,“ řekla Eve a potřásla hlavou. „Jaká je vůbec pravděpodobnost, že bych byla Faithinou dcerou?“

Než stihl Cole odpovědět, ozval se domovní zvonek.

„Někoho čekáš?“ Cole vstal a jen v ponožkách zamířil k předním dveřím.

„V půl devátý ráno?“ opáčila, ale držela se těsně za ním. „To tedy ne... Ne, počkat! Anna říkala, že Kyle sem má namířeno.“

„Myslím, že právě dorazil,“ prohlásil Cole.

Vykoukla Coleovi za ramenem a úzkým oknem lemujícím dveře zahlédla svého nejstaršího bratra. Oplácel jí pohled ponurýma, velkýma očima, které se snad nikdy neusmívaly.

Srdce se jí sevřelo.

„A není sám,“ prohlásil chladně Cole.

Eve zahlédla Vana, jak stojí stranou, pyšní se arizonským opálením, kouří cigaretu, ale je nervózní jako kocour v kleci.

Oba její bratři.

Tady.

Ted’.

Ráno vzalo obrat k horšímu.

„Bez komentáře,“ odsekl Bentz, proklouzl kolem novináře a pospíchal ke svému autu. Místo činu bylo ohraničené policejní páskou a čile se na něm pracovalo. Nic ho tam nepřekvapilo a jako

obvykle se málem pozvracel, když tělo uviděl. Ještě leželo na nádvoří, krvavé číslice napsané na zdi a nechutné tetování načmárané na čele. Okraje bílého čepce zbarvila krev do ruda.

Dokázal v sobě udržet ranní kávu a položit několik otázek, než zjistil, že baterie jeho kapesního diktafonu jsou vybité.

Dozvěděl se, že tělo matky představené objevila sestra Odine cestou do kaple. Nejdřív zavolala 911 a potom i Bentzovi, protože ho znala od minulého podzimu. Dostavil se zástupce šerifova oddělení, a jakmile oznámil vraždu, Bentze zavolali podruhé, těsně předtím, než u kláštera zastavil.

V autě v přihrádce na rukavice našel náhradní baterie a hned se vydal zpátky. Tisk se dostal příliš blízko, a tak vyštěkl na pár strážníků, aby reportéry, fotografy a náhodné přihlížející spolu s dodávkami zatlačili dál po cestě vedoucí ke klášteru. Už se rozednilo a zdálo se, že bude další parný den. On se potil už teď.

Přiblížila se k němu jedna novinářka, asi třicetiletá žena s koňským úsměvem, inteligentníma očima a vlasy s melírem od kadeřníka. „Detektive, prosím vás, kdybyste měl chvilku. V poslední době se staly tři podobné vraždy a všechny mají spojitost s areálem Panny Marie. Mohl byste potvrdit souvislost mezi těmi zločiny? Kráčí ulicemi našeho města další sériový vrah?“

Bentz se zastavil před objektivem kamery. „Nemám k tomu v této chvíli co dodat. Ale jsem si jistý, že ještě dnes vydáme oficiální zprávu, se kterou vás seznámí náš mluvčí. Do té doby vám skutečně nemám co říct.“

„Ale veřejnost má právo vědět, co se děje.“

„Bude vydáno prohlášení.“ Pokračoval v chůzi a nechal novinářku bez dalších odpovědí. Snažil se zůstat v klidu, ale tisk i ti zatracení přihlížející, čumilové, co se pasou na hrůzných místech činu, mu šli na nervy.

„Držte je zpátky,“ řekl policistovi a rukou ukázal na novinové štáby a kolemstojící. Koutkem oka zachytil štíhlou postavu ženy v baseballové čepici, která mu přišla povědomá. Podíval se na ni pozorněji a poznal v davu přihlížejících svou dceru. Dívala se přímo na něj, ale teď pohled odvrátila.

Co si hergot Kristi myslí, že dělá? Kdyby neměl tolik práce, namířil by si to rovnou k ní a řekl, aby šla domů, aby šla do práce, aby šla zkrátka někam, ale aby *šla pryč*. Jenže on má teď práci.

Bože, je to hrůza!

Bentz rázně prošel bránou a kráčel cestičkou ke klášteru. V prostorách zahrady se opatrně pohybovala Bonita Washingtonová, měla nasazené rukavice a návleky na botách. „Máme co do činění se skutečným zlatíčkem,“ prohlásila Washingtonová a kývla ke křehkému tělu jeptišky. „Santiagová, nezapomeňte udělat fotku toho tetování na čele.“

Inez Santiagová, žena s dlouhými zrzavými vlasy smotanými k hlavě, popošla blíž k mrtvole a stiskla spoušť.

„Nešlapte mi tady, detektivové. Ještě jsme neskočili,“ varovala je Washingtonová.

Montoya se zatím nezabýval své špatné nálady. „Známe postupy. Jen chceme vidět, co se tady děje.“ Střelil po ní pohledem a Bentz si všiml, že má zaťaté zuby a semknuté rty. Poutaly ho osobní vazby k tomuto řádu jeptišek, které nosily své tradiční hábity i potom, co Druhý vatikánský koncil značně uvolnil předpisy týkající se předepsaného oblečení.

„To snad my všichni, ne?“ prohlásila a přešla ke dvěma technikům, „Santiagová, Tennete, jak jste na tom?“

Santiagová udělala další snímek. „Potřebuju ještě pár minut.“

A. J. Tennet, který pracoval spolu s patologem, zvedl zásobník s posbíraným materiálem. „Máme vzorky krve.“

„Nespust'te z nich oči... Nechceme, aby nás někdo obvinil ze ztráty důkazů nebo manipulace s nimi,“ prohlásila Washingtonová a připomněla tak všem situaci s vraždou Royala Kajaka.

Tennet se na ni usmál. „Nebojte se.“

„Dobře.“

Technici pokračovali ve své práci a Montoya s Bentzem pečlivě prohlíželi klášterní zahradu, ve které sestra Hannah Renaultová přišla o život. Cvrčci koncertovali, žáby kuňkaly, fontána zurčela a noční obloha pomalu ustupovala novému dni. Bylo by to idylické místo, klidné zákoutí, prostor k odpočinku a přemítání, kdyby tam neleželo mrtvé tělo a ploché kameny nezbarvila krev.

Navždy znesvěcené místo.

„Někdy tahle práce stojí vážně za hovno,“ zamumlal Montoya.

Bentz zamžoural do prvních slunečních paprsků, které se prodraly přes zeď. „Nejen někdy,“ řekl. „Vždycky.“

Dalších pár minut strávil prohlížením okolí, představoval si, jak se vrah dostal dovnitř, jak drobnou jeptišku překvapil a jak proběhla vlastní vražda.

Neměla žádnou šanci, uvědomil si, když zamířil dovnitř. Tmavé chodby byly tiché, až na sotva slyšitelný šepot, jak jeptišky seděly v lavicích a čekaly, až na ně přijde řada a zavolají je do malé místnosti k rozhovorům. Pokoj sestry Hannah i její mnohem luxusnější kancelář policisté podrobně prohledávali. Obě místnosti byly považovány za místo činu stejně jako prostor na nádvoří nedaleko kaple, kde oběť našli.

Skvělé místo pro vraždu, pomyslel si Bentz, vyměnil baterie v kapesním diktafonu a posadil se naproti sestře Odine. Vypadala křehce a hádal, že jí bude kolem sedmdesáti, ale byla ostrá jako břitva.

Ona i ostatní sestry mu pověděly v podstatě to samé. Sestra Hannah se účastnila večerní mše a pak, jak bylo jejím zvykem, pracovala dlouho ve své kanceláři. Několik sester vyhlédlo z okna a vidělo v kanceláři matky představené rozsvícené světlo.

Nebylo vůbec neobvyklé, že se sama vydala do zahrady a kaple. Byla to čilá žena, které stačilo jen pár hodin spánku. Brzo ráno cestou do kaple objevila její tělo sestra Odine.

Montoya požádal o záznamy všech návštěv, které za poslední dva měsíce přišly nebo volaly sestře Hannah, a Bentz si vyžádal to samé o těch, kteří bydleli nebo pracovali v Klášteře Panny Marie. V některých otázkách je odkázala na místní farnost, v jiných na arcidiecézi, a když požádali o záznamy zaměstnanců a pacientů v nemocnici, sestra Odine jen otevřela pusku, pak ji zase zavřela a zavrtěla hlavou, až jí čepec zašustil.

„Promiňte,“ prohlásila, „ale nemám nejmenší tušení, kde můžou být. Samozřejmě se můžete zeptat na arcidiecézi a projít to, co máme tady, ale ta nemocnice je zavřená už tak dlouho, takže si nejsem jistá, jestli vůbec ještě existují.“ Několikrát zamrkala a pak se nervózně dotkla kříže, co jí visel na krku. „Ale jistě musí někde být. Podívám se po nich.“

„Přidělíme vám strážníka, aby vám pomohl,“ prohlásil Bentz a drobná jeptiška nadzvedla obočí nad okraj brýlí bez obrouček. Ačkoli to přímo neřekl, věděla, že Bentz zarputile chrání důkazy, že nikomu nedůvěřuje, ani ženě, která před čtyřiceti lety zasvětila svůj život Bohu.

Vyslechli každého, ale moc toho nezjistili. Mezitím místo činu technici vyluxovali, vyfotografovali, natočili na video a sejmuli všude otisky prstů. Když Bentz s Montoyou odcházeli, specialisté stále prohledávali půdu a pátrali po sebemenších stopách. Zatím

nezjistili, jak se vrah dostal přes zeď kláštera. Brány byly už několik let zamčené a nikde nenašli stopy násilného vniknutí.

Bentz se podíval na vysoké zdi. Jistě se daly zlézt, zvláště s pomocí žebříku, ale v blátě nenašli žádné stopy, které by napovídaly, že někdo žebřík použil, ani neobjevili žádné otisky bot. Ale bylo ještě brzy.

Vrah přece nemůže mít takové štěstí.

Ne pořád.

Dříve či později udělá chybu.

Bentz jen doufal, že se tak stane dřív, než podřízne dalšího člověka.

„Prokristapána, Eve! Co ten tu dělá?“ chtěl vědět Kyle a prohlížel si Colea, jako by byl ztělesněním satana.

„Pozvala mě,“ prohlásil Cole, ačkoli Eve věděla, že trošičku přehání. „A tebe?“ Už několikrát předtím jasně naznačil, že ani jednoho z Eviných bratrů nemá moc rád. Očividně teď neměl žádný důvod, proč být zdvořilý.

„Jsme tu kvůli našemu otci,“ řekl Van a odhodil cigaretu přes zábradlí do orosené trávy, kde se zasyčením zhasla. Byl menší a světlejší než Kyle, vlasy měl rovné a špinavě blondáté, kdežto Kyle je měl hustší a tmavé jako černá káva. Oba po svém otci zdědili chladně modré oči, tedy alespoň to tvrdila Melody Rennerová, ale Eve nikdy neviděla ani jedinou jeho fotografii.

„Ale tohle je ten člověk, kterýho jsi obvinila z Kajakovy vraždy a víš ještě z čeho...?“ žvanil Kyle. „Ty s ním spíš? Copak jsi úplně zpitoměla?“

„Tohle téma snad nebudeme probírat,“ prohlásila Eve ledově a ustoupila stranou, aby její bratři mohli projít dál. „A mluv slušně, ano, Kyle? Mám tu sousedy.“

„Poslední tři měsíce tvrdíš, že tenhle člověk zavraždil Kajaka a pokusil se zabít i tebe!“

„Mýlila jsem se.“ Zabouchla dveře a v duchu si začala počítat, aby se uklidnila.

„Jen takhle?“ Kyle luskl prsty, zatímco Van se tvářil, že by se nejradši propadl do podlahy a zmizel. „To je kurva k neuvěření.“

„Řekla, abys mluvil slušně,“ zavrčel naježeně Cole a cítil, jak mu svaly vzadu na krku tuhnou.

„Takže v okamžiku, kdy se mi ztratíš z očí, se dáš dohromady s tímhle... *vrahem* a lehneš si před ním na záda. Co šílenýho se ti honí hlavou teď?“

„Měl bys odejít,“ vyjel Cole a zúžil oči. Schylovalo se ke rvačce.

„Starej se o sebe,“ ušklíbl se Kyle. V obličeji byl rudý a chřípí měl rozšířené. Prstem ukázal na podlahu. „Tohle je dům naší babičky, hochu. Ty tu nemáš co dělat!“

„Tak dost!“ Eve se postavila mezi ně. „Myslím, že jsme po ránu už slyšeli i viděli víc, než bysme rádi.“ Přejela pohledem z Kylea na Colea. „Oba dva brzděte a trochu se zklidněte.“

„Nebud' blbá, Eve. Jen si s tebou hraje,“ ucedil mezi zuby Kyle.

V Coleovi se napjal každý sval, ale když promluvil, hlas měl chladný jako nezaopatřený právník. „Jestli si někdo s někým hraje, Rennere, tak to nejspíš musíš být ty. Proč jsi tady? Kvůli tátovi? Nezapomeň, že jsem ho zastupoval. Já dobře vím, jak jste si byli blízcí. Oba dva jste se přihnuli do města, jen abyste co nejdřív vyzvedli jeho mrtvolu.“

„Tak to není!“ vyprskl Van, ale byl nervózní, a když se na něj Cole zadíval, uhnul pohledem.

„Tak začneme ještě jednou,“ navrhla Eve. „A budeme zdvořilí.“

Chvilku nikdo nic neříkal. Evini bratři si prohlíželi halu, salon a schodiště, jako kdyby nikdy předtím v babiččině domě nebyli. Zavedla je do kuchyně, ale Kyle cestou přejel prstem po dřevěném obložení haly a Van zíral na obrazy, lampy, koberce a nábytek, jako by v duchu sčítal, jakou to má všechno cenu.

„Hezký dům,“ prohodil Van a snažil se tak uvolnit atmosféru.

Eve byla ráda, že je bitka zažehnaná, a uvědomila si, kolik let uběhlo od dob, kdy chodili po starých dřevěných podlahách. „Zrovna jsme dosnídali, ale máme ještě kávu a topinky,“ nabídla jim.

Cole šel první a podařilo se mu sebrat spis Faith Chastainové a dát ho pod haldu časopisů starých několik měsíců.

„Neobtěžuj se,“ řekl Kyle, když se natahovala pro šálky do skříňky. Zahýbal prstem k její paži na pásce, jako by si až teď všiml, že je zraněná. „Co se ti stalo?“

„Upadla jsem.“

Van se podíval na Colea. „Jo?“

„Zakopla jsem sama o sebe,“ řekla pevně. „Jsem nešika, ale pořád dokážu uvařit a nalít kafe.“

„Já nechci,“ řekl Kyle.

„Já taky ne. Nechceme kafe.“ Van přikyvoval. „Jsme tu kvůli tátovi. Chceme se zeptat, jestli nepotřebuješ pomoci s pohřbem nebo s farmou.“

„Abych byla upřímná, ještě jsem o tom nepřemýšlela, protože mi policie zatím nevydala tátovo tělo.“

„Jak dlouho to potrvá?“

„To záleží na spoustě věcí.“ Cole si vzal z košíku jablko a hrál si s ním, aby se uvolnil. „Můžete si ho vyžádat, ale dokud policie nebude mít úplnou zprávu a nebudou hotové testy, které potřebuje, budete muset počkat.“ Vyhodil jablko do vzduchu, a aniž by se na ně díval, jednou rukou ho chytil. „Spěcháte?“

„Nemá smysl to protahovat.“ Kyle sáhl do kapsy pro cigarety, vzal si jednu a strčil si ji mezi rty. Ve stejné kapse našel zapalovač a chtěl si připálit, když zachytil Evin znechucený pohled.

„Prokristapána, Eve, to si nemůžu zakouřit? Potom, cos tak dlouho bydlela u mě doma?“

„Zakuř si venku. A zavolej své ženě.“ Postrčila k němu telefon. „Je pološílená strachy, jak se o tebe bojí.“

„Pološílená by se na ni hodilo. Ta ženská zatracená!“ Ale telefon si vzal.

„Zavolej jí na mobil. Je na cestě sem.“

„Ach do p...!“ Střelil po ní znechuceným pohledem a vynesl si telefon a cigarety ven.

Když se za ním zavřely dveře, Van spustil: „Poslyš, Eve, je mi líto, že jsem se za tebou nestavil, když ses zotavovala, ale měl jsem moc práce a... no, vím, že to není žádná omluva, ale nikdy jsem neměl kliku.“ Stiskl rty. „Ani trochu štěstí. Snažím se vyjít z měsíce na měsíc. Sakra, přestěhoval jsem se do Phoenixu, protože jeden můj kámoš z armády povídal, že se neuvěřitelně rozvíjí.“

„A ne?“ zeptala se ho Eve, zatímco Cole stál u okna, odkud mohl sledovat Kylea.

„Spíš je tam recese. Stejně jsem se chystal odtamtud vypadnout. Už jsem zavolaal Kyleovi.“

„Nic mi neřekl.“

„Nechtěl přidělovat starosti tobě ani Anně.“

Vůl, pomyslela si Eve, ale udržela jazyk za zuby.

Van si prohrábl vlasy. „Věc se má zkrátka tak, že jsem...“

„Na mizině,“ doplnil Cole.

Van přikývl, vyhlédl ven oknem a zamračil se. „Víš, takže čím dřív převezmeme tátův majetek, tím líp pro mě. I pro Kylea. Nakonec i pro tebe.“

„Já nejsem vykonavatel poslední vůle, Vane. Tedy myslím, že ne.“

„Ty nemáš kopii jeho závěti?“

Zavrtěla hlavou.

„Pak musí být v jeho domě.“ Van se při tom pomyšlení celý rozzářil.

„Farma je místo činu. Nevím nic o tom, že by nás tam policie už pustila.“

„Bože, jak dlouho to bude trvat?“

„O dost déle než v televizi,“ prohodil Cole.

„Tak jak zjistíme, co bude s jeho penězma? Měl jich spoustu.“

„O nich nic nevím,“ přiznala Eve.

„Ale někdo to vědět musí,“ trval na svém Van. „Ty peníze by se mi dost hodily.“

„Kdo říká, že ti nějaké patří?“ zeptal se Cole. „Terrence mohl odkázat všechno charitě, pokud je mi známo.“

„Ne. To nemohl. To by neudělal.“ Van vypadal zoufale. Odhodil si dlouhé vlasy z očí. „Podívej, Eve, musíme to vyřešit.“

„Vyřešíme to, až se dostaneme do domu a najdeme poslední vůli.“

Cole se odlepil od okna. „Zajděte za Guyem Perrinem z kanceláře O’Black, Sullivan a Kravitz. Nevím to jistě, ale Terrence s ním mohl spolupracovat. Radši mé jméno nezmiňujte. Pořád jsem tam persona non grata.“

„A jestli ten člověk, ten Guy, poslední vůli mít nebude?“

Coleův chladný pohled se střetl s úzkostným Vanovým. „Pak bych řekl, že máš z prdele kliku.“

„Nechte toho,“ řekla Eve, když se Kyle opřel do dveří takovou silou, až narazily do zdi.

„Je na cestě,“ zavrčel a zlostně se zahleděl na Eve, jako kdyby za jeho manželské problémy mohla právě ona. „A je úplně mimo kvůli té jeptišce.“

„Jeptišce?“ zeptala se Eve rozpačitě.

„Matce představené z Kláštera Panny Marie.“

„Sestře Hannah?“ Pod Eve se podlamovala kolena, když si četla v Kylových očích, že se stalo něco strašného.

Kyle přikývl. „Přesně té. Anna Maria říká, že jsou toho plný zprávy. Zdá se, že ji v noci někdo zavraždil.“

Bentz s Montoyou odcházeli ke služebnímu autu, když Bentzovi zazvonil mobil. Na displeji viděl, že volá Eve Rennerová.

Poprvé za dnešní ráno hovor přijal. „Bentz.“

„Tady je Eve Rennerová. Právě jsem slyšela zprávu o sestře Hannah. Udeřil znova, že?“

„Nemohu s vámi ten případ probírat, slečno Rennerová, ale mohu potvrdit, že se jedná o vraždu.“

„Novináři identifikovali oběť jako matku představenou,“ pokračovala Eve a Bentz přemýšlel, přes koho ta informace unikla k tisku. „Já vím... vy víte, že je to ten samý vrah. Chci vám pomoci. Já, ehm, jsem našla něco, co byste měl vidět.“

„Co?“

„Myslím, že byste to měl vidět sám.“

Bentzovi se to hraní nelíbilo. „Dobře, kde?“

„V nemocnici.“

„Ve které nemocnici?“ zeptal se, ale tělem mu projel mráz, když sám uhodl odpověď.

„V Nemocnici Panny Marie.“

„Jsem teď zrovna vedle.“

„Tak otevřete hlavní bránu nemocnice a já tam budu asi za půl hodiny.“

„Nemůžete mi jednoduše říct, o co tady jde?“ popuzeně se ptal Bentz.

„Je to složitější a budete to chtít vidět na vlastní oči.“

Hovořila pevným hlasem, ale byl v něm cítit strach. „Věřte mi, je to důležité. Taky mám něco, co budete chtít. Něco, co jsem si odtamtud odnesla,“ řekla. „Zdravotní dokumentaci Faith Chastainové.“

„Cože!“

Zavěsila. Prostě telefon zaklapla.

„Do prdele!“

Montoya se zastavil. „O co hergot šlo?“

„Nevím,“ odpověděl Bentz, „ale vůbec se mi to nelíbí.“ Ustoupil stranou, když několik mužů z koronerova oddělení vynášelo z kláštera zabalené tělo. Novináři tam stále přešlapovali a dodávky a auta byly zaparkované podél příjezdové cesty. Už před chvílí, když prohlížel zahradu, uslyšel nad hlavou zřetelný hukot motoru, a když vzhlédl, uviděl zpravodajskou helikoptéru, kde seděl kameraman a doufal, že se mu podaří pěkně nasnímat místo činu.

Bentz věděl, že i lidé od novin mají na světě své místo. Sakra, občas místní stanice pomáhaly vyšetřování tím, že uveřejnily fotografie hledaných zločinců, nebo požádaly veřejnost o pomoc při pátrání po podezřelých nebo obětech. Ale dnes s nimi nechtěl mít nic společného.

„Počkej chvílku. Potřebuju si něco vzít. Sejdeme se v autě.“

„Cože?“ zavolal za ním Montoya, ale on se neotočil. Sám nechápal, proč má pocit, že musí vyhovět žádosti Eve Rennerové. Možná to bylo tím zoufalstvím v jejím hlase, strachem, který se tam také ozýval. Sám sobě nadával, když se vydal ke stolu sekretářky, kde seděla otřesená, ale pedantská paní Millerová, a před sebou měla jeden telefon. Na stole stál i počítač, přestože většina jejích poznámek byla psaná pečlivým písmem jednou ze tří ořezaných tužek, které ležely vyrovnané v úhledné řadě na okraji stolní podložky.

Na hrudi měla zlatý křížek a na obličeji výraz, kterým vyjadřovala, že sama sebe považuje za hlídače svatyně. Nebylo snadné ji přesvědčit, aby vydala klíče ke staré nemocnici, ale když jí Bentz naznačil, že by tak mohla poškodovat vyšetřování vraždy a že by ji tedy mohl i zatknout, zbledla, stiskla několik tlačítek na telefonu tak rychle, až se její prsty změnil v rozmazanou čáru.

Během pěti minut dorazil správce se sadou klíčů. Paní Millerová pak nevrle a se rty sevřenými trvala na tom, aby Bentz co nejrychleji vrátil „majetek řádu“, a nato mu do nastavené dlaně klíče položila.

„Děkuji,“ řekl a pospíšil si zpátky k autu. Cestou se zastavil u zástupce šerifa a požádal ho, aby ho v autě následoval. Netušil, co se jim Eve Rennerová chystá v nemocnici předvést, ale pomyslel si, že by se mu mohla hodit záloha, která by hlídala bránu a držela stranou čumily.

„Přes někoho nám unikají informace,“ řekl Montoyovi, když se posadil za volant služebního vozu a podal svému kolegovi klíče.

„To mi volala Eve Rennerová. Poslouchala zprávy a ví, že obětí je Hannah Renaultová.“

„Sakra!“ Montoya si svlékl sako a hodil ho na zadní sedadlo.
„Hlavně že se mají nejdřív uvědomit příbuzní.“

„Myslím, že se o to postaral šerif. Sestra Hannah má neteř v Cambrai.“

„Doufám, že se to dozvěděla dřív, než to viděla ve zprávách.“

„Já taky.“ Bentz nastartoval.

„Šerifa to hrozně namíchne.“

„Nebude sám.“

Bentz zařadil zpátečku a chtěl vycouvat, když Montoya řekl:
„Hej, počkej. Něco se děje.“

Bentz šlápl na brzdu a vzápětí uviděl sestru Odine, jak si drží vykasané ohromné sukně svého hábitu a pospíchá k jejich autu. Několik strážníků stojících u dveří ji následovalo a jeden kameraman otočil hlavu a zachytil běžící jeptišku na pásek.

„Detektive,“ volala a zuřivě mávala, tváře celé zarudlé.
„Prosím, počkejte!“

Když se přiblížila, Bentz stáhl okénko. „Já jsem tak ráda, že jsem vás ještě stihla,“ vyhrkla a lapala po dechu. Koutkem oka Bentz zahlédl, jak se celý štáb žene k jeho autu.

„Zbavte se jich,“ přikázal jednomu strážníkovi, který následoval sestru Odine. Strážník přikývl, otočil se k novinářům a snažil se je zastavit.

Sestra Odine překotně drmolila: „Právě mi volala sestra Jeannette, matka představená od Všech svatých.“ Bentz cítil, jak se mu napnuly svaly při zmínce koleje, kterou navštěvovala Kristi a kde čelila nepředstavitelné hrůze. „Ptala se mě, jestli jsem nemluvila se sestrou Vivian... Vivian Harmonovou, která je členkou jejich řádu.“

„Co je s ní?“

„Zmizela.“

„Jak je to dlouho?“ zeptal se Bentz.

„To mi matka představená neřekla, ale...“ Sestra Odine mocně kývala hlavou. „Její pokoj je prázdný, ale v zahradě našli růženec a modlitební knížku. Matka představená ví jistě, že obojí patřilo sestře Viv.“

Bentzovi se udělalo zle. Znal to tam dobře a dostal se příliš blízko temnému děsu, který tam přebýval. „Zavolala matka představená policii?“

„Ještě ne. Prohledali pozemky a došli k závěru, že třeba sestra Vivian odjela na návštěvu a zapomněla jim to oznámit, ale to se jí nepodobá.“ Tvář sestry Odine se zachmuřila. „Někdo z učitelů řekl sestrám o tom, co se stalo tady, o sestře Hannah... Ach, ne.“ Oči se jí znovu zalily slzami. „Zkrátka... matka představená se teď obává, že se něco... něco strašného mohlo stát i sestře Vivian.“

Bentz chtěl jeptišku uklidnit, říct jí, že si sestra Vivian nejspíš chtěla odpočinout stranou řádu, že znovu přehodnocuje svůj slib, že se brzy objeví, ale měl zato, že by to byl nesmysl. „Ať zavolá 911, vysvětlí, o co jde, a řekněte, že detektivové Montoya a Bentz se za ní za pár hodin staví. Mezitím se spojím s policejním oddělením v Baton Rouge.“

„Děkuji vám,“ pronesla horlivě, ale mnohem klidněji, než předpokládali, a pokřižovala se. „Bůh vám žehnej, detektivové,“ zamumlala a odspěchala.

Bentz obrátil auto a vydal se po cestě, kterou téměř zablokovaly vozy, dodávky a nákladáky a mezi vzrostlými duby a rozložitými magnoliemi nechaly jen úzkou cestu.

„Hele,“ prohlásil Montoya, když pomalu projížděli davem, který každým okamžikem narůstal, „není támhle tvoje holka?“ Z okna ukázal prstem na štíhlou dívku v baseballové čepici Floridských Marlinů. Znovu se od silnice odvrátila a začala se s někým bavit.

Bentz stiskl rty. Měli spolu nelehký vztah, vztah, který nejspíš sám ještě zhoršil tím, že jí v dospívání lhal. Muselo pro ni být velmi krušné, když se konečně dozvěděla pravdu: Bentz není její biologický otec. Tenkrát z toho byl strašný zmatek. Ale byl to on, kdo na ní lpěl, obzvlášť po smrti Jennifer a během těch obtížných let dospívání.

Nepřijala to lehce, ale to jí nedávalo právo, aby se dobrovolně vystavovala nebezpečí. Skutečnost je taková, že by ji nemohl milovat víc, kdyby byla jeho vlastním dítětem. Tečka.

„Co tu děláš?“ Montoya se zamračil jako čert, a jak pomalu odjížděli, ještě chvíli pohledem do zpětného zrcátka Kristi sledoval.

Bentz zavrčel. Sakra dobře věděl, co si jeho dcera myslí. Ne že by se s tím někomu svěřil, natož Montoyovi.

Spisovatelka skutečných kriminálních příběhů!

Ze všech jejích idiotských, přiblblých nápadů ten nejhorší!

Proč proboha chce být ještě lákavějším cílem, než jako dcera detektiva z oddělení vražd už je?

Ted' na to neměl čas, ale plánoval, že si s ní co nejdřív pěkně od plic pohovoří.

Montoya to velmi rozumně nechal bez dalších komentářů. „Co chtěla Eve Rennerová?“

„Abychom se s ní sešli. V nemocnici.“

„V jaké nemocnici?“

„V té, co je hned tady vedle.“

„Panny Marie? Proč?“ zeptal se Montoya.

„Řekla, že tam našla zdravotní dokumentaci Faith Chastainové. Chce nám ji předat, ale to není všechno. Zavěsila, aniž by to blíž vysvětlila.“ Bentz dojel ke klikaté silnici, rozhlédl se, a když viděl, že nejede žádné auto, šlápl na plyn.

„Je to čím dál divnější,“ zahučel Montoya a sklopil stínítko, aby mu slunce nesvítilo do očí. „Říkal jsem ti o té fotce, co udělala Abby.“

„Něco nového?“

„Laborka na tom pořád dělá.“

Bentz odbočil z hlavní silnice a namířil k nemocnici. Na cestu vběhla veverka, pak si to ale rozmyslela, otočila se a utíkala zpátky k příkopu. Bentz dupl na brzdu. „Káča,“ zamumlal směrem k dávno zmizelé zrzce.

„Pevně doufám, že tady nejsme zbytečně,“ prohlásil Montoya.

Bentz našel v kapse balíček žvýkaček, jeden plátek vytáhl a ve zpětném zrcátku pozoroval, jak je dohání džíp šerifova oddělení. „To můžeme zjistit jen jediným způsobem.“

Montoya s Bentzem čekali.

Zástupce šerifa stál opodál.

Před otevřenou branou do nemocnice se dva detektivové opírali o nárazník služebního vozu, když vedle nich zaparkovala Eve. Zástupce šerifa zrovna telefonoval, ale jakmile ji uviděl přijíždět, zavěsil.

„Vypadá to tu, jako by se to mělo zvrtnout v přestřelku jak z Divokýho Západu,“ zamumlala.

„Jsou jen opatrní,“ ujistil ji Cole.

„Když to říkáš.“

Zástupce šerifa vystoupil z džípu a Eve s Colem z toyoty. Oba detektivové viditelně ztuhli. Montoya měl na sobě černou košili, džíny, sluneční brýle a zase si oblékl to zatracené kožené sako; Bentz měl jen tričko a seprané džíny.

A kruci, další podělaný výstup. To přesně potřebovala. Eve si přehodila batoh přes jedno rameno a zamkla auto. Zástupce šerifa se držel stranou a pozoroval příjezdovou cestu.

„Neměl jste náhodou soudní zákaz?“ zeptal se Montoya. Bílé zuby se zableskly a on probodával Colea očima.

Eve zdvihla jednu ruku. „Soudní zákaz je zrušený.“

Cole se mu zadíval přímo do očí. „Doprovázím slečnu Rennerovou.“

Nad Montoyovy sluneční brýle se vyklenulo tmavé obočí. „Vy jste teď její advokát?“

Cole nadzdvihl jeden koutek v sebevědomém úšklebku, který Eve šel střídavě na nervy a jindy jí připadal roztomilý.

„Naposledy jsem slyšel, že jste na druhé straně,“ prohlásil Montoya a stále si Colea měřil pohledem.

„To už je stará písnička, detektive,“ ušklíbl se Cole a pokrčil rameny.

„Co minulou noc?“ zeptal se a sundal si sluneční brýle, aby se na Colea mohl přísně zahledět. „Kde jste byl?“

Cole ho obdařil širokým úsměvem. Dobrý bože, on se tím *baví!* V tu chvíli ho Eve měla chuť zaškrtit a Montoyu jakbysmet. Než stihl Cole říct víc, než by chtěla, Eve ho předběhla: „Celou noc byl se mnou. Taky jsme nějakou dobu strávili v Jižní všeobecné nemocnici.“ Zdvihla pásku. „Upadla jsem tady, ve druhém patře před pokojem Faith Chastainové.“

„Tady?“ zeptal se Montoya, ale očima stále probodával Colea.

„Ano.“

Bentz popošel mezi oba muže a zástupce šerifa se ohlédl, jako by čekal na nějaký rozkaz, kterým by se mohl řídit. „Tak dost, to už stačilo. Měli bychom začít. Kde je ten spis?“ Eve vytáhla z batohu tlustou složku a Bentz si ji opatrně přebíral. Když si přečetl štítek se jménem, čelo mu rozbrázdily nové vrásky. „Dotkl se toho někdo?“

„Co jsme to včera našli, tak ne. Jen my. My dva.“

Montoya si vztekle nasadil sluneční brýle a ucedil: „Tím líp. Vaše otisky už máme v záznamech.“

Cole jeho poznámku nekomentoval. Bentz si vzal baterku a zamkl spis Faith Chastainové do auta.

Klíče si strčil do kapsy a zeptal se: „Takže nejdřív, jak jste to vůbec našli? Kde to bylo?“ Podíval se na nemocnici, jako kdyby očekával odpověď.

Jak vcházel hlavní bránou dovnitř, ukázala na nejvyšší patro. „V podkroví.“

Montoya zvrátil hlavu. „V podkroví?“

„Nad druhým patrem je malá půda. Jako dítě jsem si tam hrávala. Včera jsem se tam podívala, protože jsem měla pocit, že musím. Protože Faith Chastainová mohla být moje matka. Potřebovala jsem se tam porozhlédnout.“

Bentz za nimi bránu pečlivě zavřel a zamkl. „Ať se nikdo nedostane dovnitř,“ přikázal zástupci šerifa a pak dohonil Montoyu, Colea a Eve. Bylo skoro poledne a slunce pálilo. I přesto Eve pociťovala mrazení, věděla, co najdou uvnitř veliké budovy, která původně bývala sirotčincem a později plnohodnotnou nemocnicí, než ji změnili na psychiatrickou léčebnu. Pozemky a budova vždycky patřily arcidiecézi a teď, když se rozpadala, jednalo se o tom, že ji zbourají.

Bylo by to nejlepší, pomyslela si, když kráčeli po vydrolené, popraskané betonové příjezdové cestě kolem zaplevelených trávníků. Cesta se stáčela kolem kdysi monumentální fontány, která stála přímo před hlavním vchodem. Eve jako malou okouzlovali tři okřídlení andělé, co chrlili vodu vzhůru k nebesům. Teď však byla fontána suchá a tichá, sochy andělů ulámané a zašpiněné a Evin čarovný pocit dávno mrtvý.

„Tak jak jste se dostala dovnitř?“ zeptal se Bentz, když obcházel budovu. Její otisky byly ještě v trávě a špíně viditelné, ale když zahrnuli za roh, všimla si, že požární žebřík, který byl den předtím stažený dolů, byl teď vytažený až k odpočívadlu v prvním patře.

„Takhle to nebylo,“ prohlásila překvapeně Eve a vyprávěla, jak použila žebřík, aby se dostala do budovy pootevřeným oknem.

„Žebřík byl dole, taky jsem ho použil,“ přitakal Cole a vzhlížel k oknu. „To okno je teď zavřené. My ho ale nezavřeli.“

„Jste si jistí?“

„Naprosto.“ Eve si zastínila oči, když se zahleděla vzhůru na zdi z červených cihel. „Včera, když jsem se dívala z podkroví

malým otvorem v podlaze do Faithina pokoje, uviděla jsem v něm stín, který jsem nedokázala vysvětlit.“

Montoya si podrbal krk. „Jakým otvorem? Jaký stín? Já to nechápu.“

„Pochopíte,“ řekl Cole. „Pojďme dovnitř.“

Obešli celou budovu, ale nenašli žádné otevřené okno. Zastavili se na mramorových schodech před hlavním vchodem, Bentz našel klíč a odemkl dveře.

Rozsvítil baterku a Montoya s Eve ho následovali, každý se svou. Eve do ponuré rozpadající se budovy vstupovala s obavami. Okamžitě jí naskočila husí kůže, přestože teplota uvnitř jistě přesahovala pětadvacet stupňů. I policisté se ještě víc zachmuřili, když kužely světla přejížděli po bývalé recepci a chodbě.

„Váš otec tu pracoval,“ prohlásil Bentz. „Měl tady kancelář?“

Napřáhla ruku. „Ale nic v ní není. Včera jsem ji prohlédla.“

„Veďte nás.“

Eve je zavedla do malé místnosti, kterou její otec používal pro schůzky s pacienty a vyřizování lékařské dokumentace. Bentz místnost prohledal, zatímco Montoya svítil baterkou na malé bludiště pokojů. „On pracoval v kanceláři číslo jedna?“

„Myslím, že byla vyhrazená pro primáře psychiatrie.“

Ukázala jim ostatní místnosti: jedna sloužila jako vyšetřovna, v další seděla účetní, v jiné pracoval duchovní a větší místnosti byly k dispozici sestrám a zaměstnancům ústavu.

„Co je ve sklepě?“

„Ten se používal pro alternativní léčbu.“

„Jako například?“

„Byly tam operační sály a vypolstrované místnosti, kde se prováděly elektrošoky.“ V Bentzových očích si přečetla otazníky. „Některé léčebné postupy se z dnešního pohledu zdají barbarské a ponižující, ale v době, kdy nemocnice fungovala, se považovaly za běžné.“ Eve slyšela, jak se do jejího proslovu vloudil obranný tón, ale nelíbilo se jí být jen nepatrné naznačení, že její otec jako vedoucí psychiatrického oddělení, které řídil léta, učinil cokoli třeba jen maličko nepatřičného.

„Oznámila jste, že jde ještě o něco,“ prohlásil Bentz. „Důvod, proč jsme sem museli přijít?“

„Je to v podkroví,“ oznámila jim Eve a vedla je. Když v mezipatře procházeli kolem barevného vykládaného okna s

Madonou, Eve odvrátila pohled. Temné mistrné dílo, které z nějakého důvodu zůstalo za celá léta naprosto nepoškozené.

Tiše stoupali vzhůru jeden za druhým, jen schody pod jejich váhou skřípěly. Ve druhém patře se krátce zastavili u otevřených dveří do místnosti 307 a baterkami posvítili na odpornou skvrnu na podlaze.

Montoyovi stačil jeden pohled, zamumlal něco nevrlého a pak se obrátil na Eve. „Takže v podkroví? Jak se tam dostaneme?“

„Tudy.“ Ukázala jim komoru na ložní prádlo s dveřmi schovanými za komínem, odemkla západku a vyprávěla jim, jak si s Royem jako děti hrávali nahoře a jak tam vybudovali „pevnost“ s knížkami a hračkami.

Do schodů šli v zástupu. Eve se nahoře zastavila, zhluboka se nadechla a pak jim pověděla o panence.

Bentz nevěřil svým uším. „Odvolala jste mě z vyšetřování vraždy, abych se podíval na znetvořenou panenku?“ zeptal se nevěřícně.

„A kvůli spisu Faith Chastainové. Ve skříni jsou záznamy dalších pacientů. Myslela jsem, že by v nich mohly být informace užitečné pro vaše vyšetřování.“

„Nemůžeme s nimi legálně pracovat,“ připomněl jí. Byl rozčilený. Nic se nedařilo. Proč se nechal přesvědčit, že tenhle výlet má nějaký smysl?

„Kde je ta panenka?“ zeptal se Montoya.

„V rohu pod oknem.“ Přikrčila hlavu, aby se vyhnula trámům, a obrnila se proti tomu, co uvidí. Namířila světlo baterky na místo, kde včera objevila spací pytel a panenku.

Kužel světla klouzal po starých dřevěných prknech, kolem zašlé police na knihy až ke spacímu pytli.

Ale panenka tam nebyla.

Na jejím místě leželo polosvlečené zkrvavené tělo jeptišky.

„Bože můj,“ vydechl Montoya.

Eve nejdřív jen civěla, ale pak hlasitě zanaříkala. „Ne. Ach prosím, bože, ne!“ kvílela chraplavým hlasem plným zoufalství, který stoupal mezi trámy zaprášeného podkroví.

Cole se okamžitě ocitl u ní, objal ji, ale oči upíral před sebe na hrůznou, krutou podívanou. Eve se k němu tiskla, ale nedokázala se přestat dívat na děs té temné půdy. Kde předtím byla odporně znetvořená hračka, teď ležela skutečná žena ve stejné pozici, v jaké

našla panenku Charlottu. Obličejem k zemi, řezné rány na těle, hábit vyhrnutý až k pasu, kalhotky stažené dolů.

Bentz s Montoyou si pospíšili k mrtvé ženě, ale pak se zarazili. Ani jeden z nich se jí nedotkl, protože byla bez nejmenších pochyb mrtvá.

„Ten hajzl věděl, že tu jsme,“ zašeptala Eve otřeseně. „Byl ve Faithině pokoji, já to vím... A... a zavolal mi, těsně předtím, než ses objevil,“ pokračovala přerývaně a tiskla si hlavu ke Coleovu hrudníku.

„On vám zavolal?“ Montoya se na ni prudce otočil.

„Včera na mobil... ano.“ Celá se třásla, napůl vzteky, napůl čirým strachem. „Vysmíval se mi, dal mi na srozuměnou, že mě pozoruje.“ Naskočila jí husí kůže, když si uvědomila, jak byl blízko.

Nohy se jí podlamovaly, ale Cole ji podpíral a pevně ji držel.

„Takhle včera ležela ta panenka,“ řekl Cole Bentzovi. „Jen na jejím těle byly řezné rány namalované rudým fixem, ale stejné jako jsou na těle té ženy. A číslo... čtyři sta čtyřicet čtyři bylo napsané na břicho té panenky. Evino jméno bylo tiskacími písmeny o trochu níž, na podbřišku.“

„Charlottě... klobouk mé panenky byl sundaný a měla ostříhané vlasy,“ dodala Eve a zírala na poznamenanou hlavu jeptišky s chomáčky vlasů. Nedaleko ležela zkrvavená plachetka, čepec a závoj.

Bentz se naklonil blíž k mrtvole, očima studoval tělo a pak se obrátil na Montoyu. „Oznam to a řekni tomu u brány, aby dovnitř nepouštěl nikoho kromě policie. Do prdele.“ Zhoupł se na patách, a jak ztěžka polykal, poskakoval mu ohryzek. „Zdá se, že jsme právě našli ztracenou jeptišku.“

Bentz stál před nemocnicí, zvedal se mu žaludek, myšlenky měl černé jako noc a z krku mu za tričko stékal pot. Slunce zářilo vysoko na obloze, jeho paprsky nemilosrdně bodaly a vlhkost vzduchu byla téměř stoprocentní. Specialisté už začali práci na místě činu a kolem nemocnice byla natažená žlutá policejní páska.

Znovu.

Dvě jeptišky byly zavražděny, jejich těla potetovaná a upravená v podivné pozici.

Sériový vrah?

Možná, ale některé věci nedávaly smysl.

Nedržel se pravidel.

Sérioví vrazi obvykle vraždí určitý typ. Obvykle si vybírají jedno pohlaví. Mezi zabíjením obvykle uplyne nějaká doba.

Obvykle, obvykle, obvykle.

„Náš hoch zvyšuje tempo,“ řekl Montoya a zapálil si cigaretu, kterou vyžebal od jednoho strážníka. „Zrychluje.“ Zhluboka potáhl a pak kouř pomalu vyfoukl.

„Je v tom víc. Tohle není nějaký blázen, který se ukájí zabíjením náhodných obětí,“ řekl Bentz. „Tenhle člověk má konkrétní oběti.“

„A označuje je konkrétními čísly. Vždyť je proboha potetovává.“

„Musíme prověřit všechny místní prodejce tetovacího materiálu.“

„Už se stalo. Dělá na tom Zarosterová,“ řekl Montoya a letmo se podíval na ohraničené místo za branou, kde vedle toyoty stáli Eve Rennerová a Cole Dennis.

Bentz si zastínil oči. Novináři nepotřebovali ani deset minut od okamžiku, kdy Montoya zavolal na stanici. Všichni ti lidé, kteří se po ránu hrozně zajímali o to, co se stalo v klášteře, teď parkovali před nemocnicí. Blázni, jeden jako druhý.

Pak dorazili federálové. Převzali velení. Bentz s tím souhlasil. Jen ať FBI využije své možnosti a zdroje a spolupracuje s místními

policejními složkami. Federálové dodali na celou věc nový pohled, a co má být, že ho někteří agenti rozčilují. I na jeho vlastním oddělení jsou kolegové, kteří ho dohánějí k šílenství. „Nahráváme ten dav, že?“

„Jo.“

„Dobře.“ Bentz se chtěl ujistit, že každého, kdo okouněl kolem kteréhokoli místa činu, identifikovali a případně vyslechli. Očima pátral v davu, hledal někoho, kdo nemohl zůstat stranou, kdo cítil povinnost tam být. Pohled mu spočinul na Kristi. Ach sakra! Hovořila do diktafonu, co držela v ruce, a pro dnešek už do práce určitě nepůjde. Cožpak mu neříkala, že tohle je ten případ, který použije při psaní své směšné knihy na motivy skutečné události?

Jako kdyby vytušila, že ji pozoruje, podívala se jeho směrem. Tentokrát ho očima vyhledala a zamávala.

Poklepal na hodinky, aby naznačil, že by měla pohnout zadkem a jít do práce. Pokrčila rameny a jeho otcovské rady si nevšímala.

Bentz si zabručel něco pro sebe, sáhl do kapsy, našel poslední antacid a spolkl ho.

„Co si myslíš o té zmizelé panence? Věříš tomu?“ zeptal se Montoya.

„Proč by lhali?“ opáčil Bentz. „Proč by nás zavedli do podkroví? Myslím, že nás nevodí za nos.“

„Tak kde je ta panenka – Charlotta, tak jí přece říká, ne?“

„Nemám páru.“

„Ale mohli si to vymyslet, ne?“

Bentz se na něj podíval.

„Číslo nesouhlasí,“ podotkl Montoya. „Podle Dennise a Rennerové bylo na panence napsané rudým fixem číslo 444. Ale naše jeptiška, sestra Viv, měla na čele vytetované číslo 323. Stejně číslo, které bylo napsané jejím prstem krví na zdi. Po 444 ani památky.“ Znovu zhluboka potáhl z cigarety, až se mu ve slunečních brýlích odrážel žhavý konec.

„Panenka měla mít na sobě taky napsané ‚Eve‘.“

„Pokud ta zatracená věc kdy existovala.“

„Ztracená panenka mě zdaleka tak netrápí jako ztracená dokumentace.“

„Hm.“ Montoya naposledy potáhl z cigarety, odhodil nedopalek na betonovou cestu a zašlápl ho špičkou boty. V podkroví neobjevili žádné další dokumenty. „Třeba taky neexistovaly.“

„Máme spis Faith Chastainové. Ten existuje.“

„Ten může být odkudkoli. Třeba ho ukradl Dennis z domu Terrence Rennera tu noc, kdy Rennera zavraždili, a neobtěžoval se ho spolu s notebookem vrátit. Nebo byl celou dobu u Eve doma. Ten dům vlastnili její prarodiče, rodina jejího otce. Terrence Renner tam bydlel a navštěvoval je, třeba ne v poslední době, ale ten spis je dvacet let starý. Kdo ví, kde ho Eve vyhrabala. My jen víme, kde říká, že ho našla.“

„Její klíč pasoval do zámku té skříně.“

„Prázdné skříně. To je toho.“ Montoyu to nijak neohromovalo.

„Dennis a Rennerová trvají na tom, že včera byla plná.“

„Takže náš člověk, ten pachatel, kromě vraždy dvou lidí, z čehož jednoho sem dovlekl až z Baton Rouge, si našel čas, aby uklidil. Nejenže ukradl panenku, vzal ještě všechny spisy ze skříně. Proč? Protože v té skříni bylo i jeho jméno?“

„Nebo něco, co ho spojuje s těmi zločiny.“

„Třeba doufal, že najde Faithin spis.“

„Proč by pak bral ty ostatní?“ zeptal se Bentz.

„To mi řekni ty,“ napjatě odsekl Montoya.

„Možná ten Faithin nemohl najít,“ dumal Bentz. „Zpanikařil, pomyslel si, že ho někdo špatně založil, a neměl čas ho hledat.“

„Tak si vezme všechno, co je uvnitř? V čem? V krabicích? Taškách? Co je to za chlapa? Superstěhovák? Kde parkoval? Tak blízko, aby všechny spisy donesl do vozu? Pak, po tom všem, si najde čas, aby zakryl stopy, zavřel okna a vytáhl požární žebřík zpátky nahoru? Já tomu nevěřím.“ Montoya si rukou prohrábl lesklé vlasy a zíral na Colea a Eve. „Mimoto pořád Coleu Dennisovi nevěřím. Možná v tom tentokrát nemá prsty, ale něco nám tají. Já to prostě vím.“

„Zdá se, že ona mu teď věří.“ Bentz pozoroval Colea a Eve. Byli zabraní do hovoru, povídali si, občas se podívali na nemocnici a očima přejeli až na něj. Čekali, až budou moct odjet. „Zavolať jsem do Jižní všeobecné. Včera večer tam byli. Spolu.“

„Co se to tu vlastně děje? V případě Roye Kajaka je korunním svědkem a teď spí s Dennisem? Poté, co byla naprosto přesvědčená, že ji ten hajzl málem zabil?“

Bentz potřásl hlavou a rukou zahnal ováda, co ho obletoval.

„Nevím, ale myslím, že bysme to měli zjistit.“

„To máš sakra pravdu.“

Eve spala celé hodiny.

Cole ji dovezl zpátky domů a přes její protesty jí dal nějaké prášky na utišení bolesti, které jí předepsal lékař na pohotovosti v Jižní všeobecné nemocnici. Trval na tom, že si musí odpočinout. Byla si jistá, že v žádném případě neusne, protože ji znovu strašně rozbolela hlava a v rameni jí nemilosrdně tepalo. Do hloubi duše byla otřesená, v mysli se jí míhaly nesouvislé strašlivé výjevy, tmavě rudé krvavé skvrny, podivné pózy ztracené a znetvořené panenky a sestry Vivian, zkrvavené mrtvoly s odporným tetováním.

Eve i Cole hovořili s policií včetně jednoho agenta od FBI, na stanici podepsali výpověď a snažili se vzpomenout i na sebelepší detaily. Eve se znovu a znovu vyptávali na jejího otce. Policie naznačovala, že měl nejen potíže s pitím, ale možná i užíval léky, které si sám předepisoval. Ptali se na její dětství, na Roye a jejich vztah. Chtěli vědět, jaká jména viděla na zmizelých spisech, a jestli si vzpomíná, že mezi nimi byl někdo ze seznamu, který dávali dohromady. Pak se zaměřili na její milostný život a znovu se zaobírali mužem, na kterého si nedokázala vzpomenout, mužem, jehož sperma našli v její pochvě, mužem, se kterým byla jen pár hodin poté, co spala s Colem.

Výslech byl vyčerpávající. S Colem je oddělili a i jeho neúnavně vyslýchali takovým způsobem, že se dokonce zeptal, jestli má zavolat svého právníka.

Na stanici zahlédla Vana s Kylem, ale nemluvila s nimi. I je pořádně vyzpovídali.

Nakonec, když si policie byla jistá, že jim Eve ani Cole víc neřeknou, mohli odejít. Eve dojela s Colem pro jeho džíp. Znovu se sešli v domě, ale tady Evina energie klesla na nulu.

Šla si lehnout hluboko po poledni; teď bylo po osmé večer a žaludek jí kručel hlady, což bylo dobré znamení.

Vydala se dolů, kde svítilo světlo a u kuchyňského stolu seděl Cole s hlavou skloněnou nad spoustou žlutých papírků z bloku, který někde našel. Jak uslyšel kroky, vzhlédl a jedním koutkem úst se usmál. „Ale podívejme, Šípková Růženka se probudila,“ prohodil k Samsonovi, zrádci, který se mu šťastně stočil na klíně.

Zachytila svůj obraz v zrcadle a otřásla se. „Možná by bylo trefnější jméno Šípková Příšerka.“

Zasmál se a odstrčil židli od stolu, až kocour seskočil na podlahu. „Nikdy.“

„Je to dost výstižný,“ řekla smutně a mimoděk se dotkla krátkých vlasů. Byly rozčuchané a trčely od hlavy v podivných úhlech. Tu trochu řasenky, kterou si ráno nanasla, teď měla rozmazanou pod očima. Rtěnka se jí setřela už dávno, šaty měla pomačkané a poraněná ruka stále visela na pásce. Prostě vypadala hrozně.

Mávl na ni a poplácal si na klín. „Posaď se a sleduj. Pilně jsem pracoval, zatímco jsi dospávala svou... krásu.“

Zasténala a usadila se mu na klíně. Jednou rukou ji objal kolem pasu.

„Tohle by mohlo být nebezpečné,“ podotkla.

„To je jen přibližná představa.“ Políbil ji na krk a pak ukázal na papíry, které měl před sebou rozložené. „Jen ne hned teď. Takže, dělal jsem tohle...“

Vysvětlil jí, že vyčlenil jeden list pro každou oběť, která byla zavražděná v poslední době, a pokusil se mezi nimi najít nějaké spojení. Jakmile našel něco, co mohl přiřadit i k další oběti, uvedl tu informaci na zvláštní papír, včetně jmen všech obětí, kterých se to týkalo. „Tak například jak sestra Hannah, tak sestra Vivian byly jeptišky, to je spojovací článek mezi nimi, ale nikdo další – tedy pokud vím – není členem řádu, takže jen ony dvě mají tohle společné.“ Na poznámkovém papíře už to měl napsáno. „A tihle lidé pracovali v psychiatrické léčebně: tvůj otec i obě jeptišky. Ale ne Roy. Ví, že tam pracoval jeho otec, proto jsem k jeho jménu připsal otazník. Nicméně spojení s nemocnicí může být širší a nemusí se týkat jen zaměstnanců a pak by tam Roy patřil.“

„Ale každý je s nemocnicí nějak spojený, ať tak nebo jinak,“ poznamenala Eve.

„Ano, ale ne s Faith Chastainovou.“ Zabubnoval prsty na okraj stolu. „Myslel jsem, že každý ze zavražděných, bude mít nějaké významné spojení právě s ní, ale nemůžu ho najít. Roy ji ani neznal.“

„Jistěže ji znal... No, tedy alespoň trochu. Nebyl jen synem správce. Později tam strávil nějaký čas jako pacient.“

„Ve stejné době, kdy tam byla Faith?“

„To netuším,“ přiznala.

„Prozatím jediným skutečným pojátkem je nemocnice,“ řekl a zaťukal perem na list papíru. „To je klíč... Co znamenají ta čísla? 212 se našlo u Roye, 101 u tvého táty, 323 u jeptišky, 444 u panenky.“

„A matka představená, sestra Hannah?“

„To ještě nevíme. Můžeme se jen domnívat, že tam někde muselo být nějaké číslo napsané krví, které by měla i vytetované na těle, ale tu informaci má jen policie.“ Položil si bradu na její rameno a pozorně se zadíval na papíry rozházené po stole. „Napadá tě, co by ta čísla mohla znamenat? Jsou součástí čísla sociálního pojištění? Nebo součástí jiné identifikace? Nebo adresy? Data? Dvanáctý únor za číslo 212? Prvního ledna v domě tvého otce?“

„No, to není možné. Podívej se na 444. To není dvouciferné datum. Neexistuje žádný čtyřicátý čtvrtý měsíc ani den... Musely by to být roky. 4. duben 2004, ale ani to by nešlo kvůli 101. Žádný měsíc ani den není nultý...“ Pročítala poznámky, hlava jí znovu třesla a na krku cítila Coleův horký dech.

„Možná je 444 číslo, které tam nepatří, protože bylo na panence, ne na skutečném člověku. Vůbec celá ta věc: Charlotta naaranžovaná v takové pozici a pak ta jeptiška úplně stejně, co to má všechno znamenat?“

„Nevím.“ Byla vděčná, že ji drží pevně kolem pasu. „A proč ukradl ty spisy?“

„Kvůli něčemu, co bylo v té skříni? Byly tam záznamy pacientů, že? Ještě něco jiného?“

„Nic jsem neviděla, ale neměla jsem čas projít všechny zásuvky, ani se probírat spisy.“

„Tak co jsi viděla?“

„Zkusím si vzpomenout...“ Vybavovala si některá jména, která zahlédla. „Enid... hm, Enid Wallerová, teda Walcottová. A John Stokes, Ronnie Le Mars a Merlin... Ach bože, jaké měl příjmení? Ne Merlin, *Merwin* Anderson a Neva St. Jamesová... Byli tam i další, ale už si nevzpomenu.“

Cole si jména zapsal. „Mají někteří z nich spojitost s některou z obětí?“ zeptal se.

„Kromě toho, že všichni byli pacienti v nemocnici a léčil je můj otec?“

„Byl někdo z nich blízký Faith Chastainové?“

Pomalů zavrtěla hlavou. „O tom bych ani nevěděla. Byla jsem dítě. Takové věci mě nezajímaly. Zdá se mi, že všichni byli v nemocnici ve stejnou dobu, ale nemůžu si tím být jistá.“ Zvolna vydechla. „Mrzí mě to, ale zkrátka nevím.“

Políbil ji na šíji. „To nevadí, ale protože jsme se s tímhle nikam nedostali, co kdybych tě vzal na večeři?“

„Na večeři?“ opakovala. Znělo to tak obyčejně. Tak příjemně. „Ano, prosím.“ Podívala se z okna a viděla, že na dvorek se začal pomalu vkrádat soumrak.

Cole ji postavil. „Tak pojd'. Znáš jedno báječné místo, kde nám přinesou prima mísu jižanský rýže a raky.“

Eve se usmála. „To je mi teda romantika.“

„Dělám, co můžu,“ prohlásil a vzal ji za ruku. „Tak si pospěš.“

„Jen ti povídám, že není zrovna nejchytřejší tah vykašlat se na práci a začít čmukat kolem místa vraždy,“ řekl Bentz s nucenou trpělivostí. Měl přitisknutý mobilní telefon k uchu a Kristi se snažila vymyslet všechny důvody pod sluncem, proč by měla mít „exkluzivní“ přístup k tomu případu. „Zapomeň na to.“

„Tati, poslouvej mě, prosím! Nebudu při vyšetřování nijak překážet. Musíš mi věřit.“

„Odpověď je ‚ne‘, rozumíš? Zavolám ti později.“ Celý vztekly ukončil hovor. Proč ho do toho tak tlačí? Proč se vykašlala na svou práci, dobrou práci? Proč si komplikuje život?

Do kanceláře se přiloudal Montoya. „Potřebuješ zajít domů a vyspat se se ženou,“ prohlásil, když si všiml, jak je Bentz zničený.

Bentz po něm střelil pohledem. „Jako kdyby to pomohlo.“

„Mně to vždycky pomáhá.“

„Fajn.“

„Hele, nekouříš, nepiješ, ale doma na tebe čeká jedna úžasně krásná ženská.“

Bentz se podíval na fotografii Olivie, kterou měl na stole. Montoya má pravdu. Drobná, se zlatými kudrnami, které jí padaly až na ramena, bystrýma očima a malým pevným zadkem... „Za půl hodiny s ní jdu na večeři,“ přiznal Bentz a pomyslel si, že čím méně toho Montoya ví o jeho milostném životě, tím líp. „Slyšel jsi, co mluvčí řekl o těch vraždách? Požádal veřejnost o pomoc.“

„Moc toho udělat nemůžou. Nemáme ani pravděpodobnou podobu toho chlapa.“

„Jo, no možná někdo viděl něco u Kláštera Panny Marie nebo Všech svatých. Třeba budeme mít štěstí.“

„Třeba,“ přitakal Montoya, ale neznělo to přesvědčivě. Ne že by mu to Bentz zazlíval.

„Co se ještě děje?“

„Test DNA zatím není, ale říkali mi, že bude brzy.“

„Tomu uvěřím, až ho uvidím.“

„Zarosterová má několik tipů ohledně tetovacího inkoustu a vybavení, ale zatím nic konkrétního. Otisky bot a pneumatik z místa činu ještě nebyly kompletně zanalyzovaný, ale odhadem hledáme člověka, který nosí tak sedmačtyřicítka.“

„Velkej chlap,“ pokýval hlavou Bentz.

„Zdá se.“

„Co Abbyina fotka?“

„Zatím nic. Ani v jednom klášteře nebo na univerzitě si nikdo nevšiml ničeho neobvyklého.“

„Zabil dvě jeptišky a všechno je jako obyčejně?“ Bentz se zamračil a tužkou točil mezi prsty.

„Ještě nejsme hotoví,“ řekl Montoya, ale byl vzteklý a navíc plný obav. „Pořád se snažím dát dohromady seznam lidí, co pracovali v nemocnici, když tam byla Faith, ale ty záznamy, kruci, jsou pěkně starý.“

„Musí to vědět stát nebo federálové. Zkus daňový záznamy.“

„FBI to údajně prověřuje. Takže mluvil jsi s bratry Eve Rennerovými?“

„S oběma.“

„A?“

Bentz se opřel v židli. „Myslím, že má Eve štěstí, že jsou jen dva. Byli tady a snažili se, seč mohli, abysme vydali tělo, aby mohli, počkej...,“ podíval se do poznámek, „... ,pokračovat ve svých životech,‘ což v jejich řeči znamená, že se nemůžou dočkat, až dostanou to, co jim táta odkázal.“

„Myslíš, že ho mohli zabít?“ zeptal se Montoya.

„Všechno je možné. Nemůžu se dočkat, až se dozvíme, kdo bude dědit. Musí existovat závěť a už prověřujeme, jestli neměl životní pojištění. Ani jeden z bratrů nemá alibi. Zdá se, že oba v době, kdy jejich drahému tatínkovi podřezávali hrdlo, cestovali autem. Kyle tvrdí, že se sem vydal z Atlanty, a Van říká, že jel z Arizony. Podle stvrzenek z bankomatů bysme nejspíš mohli jejich tvrzení ověřit.“

„Nebo vyvrátit.“

„Kyle je velkej. Řekl bych, že nosí takovou sedmačtyřicítku, ale ten druhý je menší.“

„Jaký důvod by měli k tomu, aby zabíjeli jeptišky?“

„Jaký důvod by měl kdokoli?“ Bentz se přisunul blíž ke stolu a zadíval se na poznámky.

„Co to tam máš?“ zeptal se Montoya a kývl hlavou ke stolu.

„Jen se snažím věci utřídit. Tohle jsou jejich tetování.“

Montoya si otočil papír k sobě a přečetl si Bentzovy poznámky psané hůlkovým písmem.

FAITH CHASTAINOVÁ ŽÍT
ROYAL KAJAK 212
TERRENCE RENNER 101
HANNAH RENAULTOVÁ 111
VIVIAN HARMONOVÁ 323
PANENKA? 444

„Na cos přišel?“ ozval se Montoya.

„Tak především si vůbec nejsem jistý, že ten, kdo potetoval Faith Chastainovou, je náš vrah. Měla vytetované slovo, ne číslo. A nemůžeme moc počítat s tou panenkou. Ani nevíme, jestli vůbec existuje. Ale na těch číslech je něco zvláštního.“

„Co je to?“

„Čtou se zleva stejně jako zprava.“

„A?“ řekl Montoya a svraštil čelo.

„No, zdá se, že to moc neznamená, ale když si přečteš tetování na hlavě Faith Chastainové pozpátku, co dostaneš?“

Montoya se podíval na písmena a jeho domýšlivý úsměv se vytratil. „Tíž.“

Bentz položil poznámky na stůl a postavil se.

„Bože.“ Montoya zúžil oči. „Dobře... ale co má být? Třeba je to jen náhoda. Vždyť Faith potetovali víc jak před dvaceti lety.“

„Myslel jsem, že na náhody nevěříš.“

„To ne, ale...“

„Je to jen nápad. Nic neznamená.“

„Znamená dost na to, aby ses o něm zmínil.“ Montoya se bokem opřel o Bentzův stůl a očividně čekal na vysvětlení.

„Je to jen něco na prošetření,“ řekl Bentz, ale cítil, že je na začátku něčeho. Něčeho, co by mohlo být důležité. Ještě to úplně neutřídil, nebyl si jistý, o co jde. Hodil tužku na stůl a prohlásil: „Musím běžet.“

„Mám tušení, že dneska v noci budeš mít štěstí.“ Montoya se zazubil pořádně nestydatě.

„Já mám vždycky štěstí.“

„Starej, tlustej chlap jako ty? Hm.“

Bentz se tomu nerad musel zasmát. S Montoyou v patách zhasl světla a pokusil se ze sebe setřást pocit, že v případě Faith Chastainové mu něco uniká. To, že ji někdo potetoval před dobrými dvaceti lety, mělo jistě svůj důvod. Jen musí přijít na to, jaký.

„Tak tady bydlíš?“ Eve se rozhlížela po malém jednopatrovém domku těsně zaklíněném ve spoře osvětlené ulici. Říct, že dům potřebuje opravit, by patřilo mezi nejzdrženlivější vyjádření roku, a když ho porovnávala s prostornou vilou italského stylu, kterou Cole kdysi vlastnil, byl to brloh. Ne o moc víc než střecha nad hlavou.

„Dost jsem si polepšil,“ prohlásil Cole a rychle se usmál. Cestou do restaurace se zastavil doma, vysprchoval se a sbalil si do tašky šaty a osobní věci. Bylo to opravdu zvláštní; tak dlouho spolu mluvili o manželství, ale nikdy společně nebydleli, jen přespávali jeden u druhého. Ale teď se zdálo, že se k ní Cole stěhuje, alespoň prozatím, a připadalo jí, že se to ubírá naprosto správným směrem.

Docela obrat proti situaci před několika dny, kdy sis stále ještě myslela, že je schopný vraždy.

„Všechno v pořádku?“ Cole vyšel z ložnice v khaki kalhotách a rozhalené košili od obleku, u které si vykasal rukávy. „Mám dost omezený šatník,“ připustil, když si všiml, jak si ho prohlíží. „Myslím, že mám někde milion obleků, ale nejsem si úplně jistý. Deeds je mohl taky prodat. Určitě mi nedal klíč od žádné úschovny, takže...“ Rozpřáhl ruce a pokrčil rameny. „Dostaneš jen to, co vidíš.“

„A líbí se mi to,“ přiznala, došla do jeho otevřené náruče a vášnivě ho políbila.

„Opatrně, zlato, jestli budeš takhle pokračovat, nikdy se k těm rakům nedostaneme.“

„Ty si nemůžu nechat ujít.“ Znovu ho políbila, vzala za ruku a vyvedla ho ven k úzké příjezdové cestě, kde stál zaparkovaný jeho džíp. Venku se potloukaly děti, v uších měly sluchátka a trénovaly skoky na skateboardech. Jeden starší muž kouřil u vchodu do malého činžovního domu a jen o několik vchodů dál spravovali dva dvacetiletí mladíci auto.

Na rohu dalšího bloku prskal do noci zelený neonový nápis místního baru. Ještě jižněji, o několik ulic a starých domů dál, už

bylo nábřeží, kolem kterého řeka Mississippi líně plynula až do Mexického zálivu. Noc byla jasná a někde nad pouličním osvětlením zářily hvězdy, ale Eve jich za tu chvíli, než nastoupila do džípu, příliš nezahlédla. Cole ji zavezl do Francouzské čtvrti. Našel volné parkovací místo asi tři bloky od Chez Michelle. Zavedl ji do restaurace, kde útulné místnosti, obložené dřevem, zaplňovali zákazníci. Jakmile prošla dveřmi, ucítila vůni tomatové omáčky, cayennského pepře, sasafrasů a hned se jí začaly sbíhat sliny.

Štíhlá milá servírka je provedla kolem otevřené kuchyně, kde pracovali kuchaři v bílém, dusili maso, grilovali ryby a párky a vařili omáčky.

U malého stolu zastrčeného do zadního rohu jim Cole objednal jako předkrm místní specialitu z raků a k tomu pivo. „Bude ti to moc chutnat, slibuju,“ řekl hlasitě, aby přehlušil šum konverzace i jazz, co se linul z ukrytých reproduktorů.

„Mě nevyděsíš, advokáte. Já jsem na takových potvorách vyrostla.“

„Vážně?“ opáčil a v očích mu zablýskly ďábelské plamínky. Ach, bylo tak snadné sklouznout s ním zpátky ke starým zvykům, a přestože měla v paměti mezery, dobře si vzpomínala, jak moc ho milovala.

Přinesli jim orosené sklenice piva a kbelíček jasně rudých raků. Oba se do nich pustili, louskali krunýře a namáčeli ocásky do pálivé pepřové omáčky. Eve si jako hlavní jídlo objednala pikantní gumbo z mořských plodů, klobásky a ibišku a Cole si vybral lahodnou jambalayu.

Poprvé za celý den se Eve uvolnila a bolest hlavy, která ji sužovala týdny, ustoupila. Povídali si o bezvýznamných věcech. Nechtěli se ani vzdáleně dotknout brutálních vražd, jeho života ve vězení nebo spleť vrstev jejich vztahu.

Na malou chvíli mohli celý svět i noční můry, co je obklopovaly, zahnat do nejčernějších koutů noci. Přemýšlela, co by s nimi tečí bylo. Jakými zvraty a obraty by prošla jejich láska, kdyby ta jedna noc proběhla jinak?

Co kdyby jí Roy nezavolal?

Co kdyby se za ním nerozjela?

Co kdyby si nebyla tak jistá, že tam Cole byl, a s pistolí v ruce?

Roy měl rozříznuté hrdlo, v jeho těle nebyla žádná kulka, a přesto ji postřelili z ruční zbraně, která se zatím nenašla.

„... takže doufám, že se z té barabizny odstěhuju hned, jak se zas postavím na nohy,“ říkal a díval se na ni svýma modrýma očima tak, až se na židli celá ošila.

„Kam se odstěhuješ?“

„Záleží na tom?“

„Možná.“ Usmála se na něj a věděla, že s ním flirtuje. *Nedělej to, Eve. Nenech se vtáhnout dovnitř... je ještě moc brzo. Stále se děje příliš mnoho strašlivých, nevysvětlitelných věcí.*

Mrkl na ni a ona celá roztála. „Uvidíme.“

Dali si ještě kávu a napůl jeden moučník – crème brèlée s pralinkami.

Za večeri zaplatil hotově. Pak vyšli ven do vlahé noci. Cole propletl své prsty s jejími a přešli ulici. „Tak co si myslíš?“ zeptal se, když kráčeli k jeho džípu.

„O čem?“

„O tom, co se děje.“

„Musíme si o tom něco myslet?“ zeptala se, protože si neradostně připouštěla, že bezstarostná nálada noci je u konce.

„Nemáme moc na výběr.“ Sotva to dořekl, zazvonil jí mobil. Podívala se na displej, aby zjistila, kdo jí volá. „Televizní stanice,“ zasténala. „Nechci s nima mluvit.“

„Tak nemluv.“

Odemkl dveře. Než Eve nastoupila na místo spolujezdce, pocítila ve vzduchu drobné chvění, jako by ji někdo pozoroval a vysílal k ní negativní vibrace. Znejistěla a zadívala se do ulice.

„Co je?“ Cole otočil hlavu, protože vycítil její neklid. „Něco vidíš?“

Zavrtěla hlavou a řekla: „Ne. Jen to byl podivný den. Stalo se moc strašlivých věcí.“

Zabouchl dveře. Eve očima sledovala boční zpětné zrcátko a pozorovala chodník osvětlený pouličními lampami.

Uslyšela klapot kopyt, jak kolem nich se skřípěním projel povoz tažený mulou.

V zrcátku se objevila silueta.

Eve zkameněla.

Vysoká temná postava na okamžik vystoupila ze stínu.

Otočila se na sedadle, ale jak se dívala na kruh světla z pouliční lampy, do křižovatky vjela dodávka a na chvíli jí zablokovala výhled. V té chvíli temná postava zmizela.

„Něco se děje?“ zeptal se Cole, když nastoupil do džípu.

„Měla jsem pocit, že mě někdo pozoruje, ale mohla jsem se mýlit.“

„Prověříme to.“

Vyjel z místa, obrátil auto a pustil se dolů úzkou ulicí, kde se hloučky lidí proplétaly mezi pomalu jedoucimi vozy. Eve pečlivě prohlížela každou křižovatku, uličku i ulici, ale nic nevypadalo neobvykle.

„Nejspíš se mi to fakt jen zdálo.“

„To pochybuju.“ Cole zabočil do postranní ulice. „Nevymýšlíš si a nemáš sklony k paranoie.“

„Jen v Royově chatě?“ zeptala se.

Ještě víc zvažněl a zabočil za další roh. „Musíš mi věřit, že bych nikdy neudělal nic, abych ti ublížil, Eve. Nejen tu noc. Vůbec nikdy.“

„Tak jsem si jen vymyslela, žes tam byl.“ Bylo to konstatování skutečnosti, ne otázka.

Letmo se na ni podíval a dotkl se její nohy, když přeřazoval rychlost. „Byla to podivná noc.“

„To nemůžu popřít,“ prohlásila, ale byla stále neklidná.

Znovu se jí rozdrnčel mobil, a tak se podívala na displej. Tentokrát se jí ukázalo skryté číslo. „Možná mi ten novinář volá z mobilu,“ řekla a telefon vypnula. „Nechci se tím teď zabývat a je mi jedno, co to je.“

Ale pohoda byla ta tam.

Mezi telefonáty a Eviným podezřením, že je někdo pozoruje, se ocitli tam, kde začali. Pár hodin, kdy se vzdálili noční můře, uplynulo a znovu na ně dolehl skutečný svět.

V tichosti zamířil Cole do Zahradní čtvrti, místa, které měla Eve vždycky moc ráda. Vysoké zdobené domy a zahrady byly ošetřované a dobře udržované a každý z domů měl svou historii.

Dnes večer si však všimla hrobek a náhrobků na hřbitově, kolem kterého projížděli. Ve tmě se hroby zdály zlověstné a připomínaly smrt, která se plíží ulicemi města. Když zahruli na třídu St. Charles, i starobylé budovy dvou místních vysokých škol jí připadaly tajemné a ponuré jako nenávistné pevnosti, ve kterých může sídlit zlo.

Přestaň, říkala si v duchu. Cožpak Cole zrovna neřekl, že ona nemá sklony k paranoie? Snažila se potlačit nepříjemný pocit, který se jí zmocňoval, ale když Cole zahrnul za poslední roh a objevil se babiččin dům, ani známý pohled na širokou vstupní

verandu, vysoká okna s okenicemi a kulatou věžičku nedokázal její úzkost zahnat.

Cole zaparkoval u garáže, Eve otevřela dveře a hned si všimla stínu, který se přehnal přes dvorek. „Samsone?“ zavolala, když kocour vyletěl po zadních schodech a přešlapoval na rohožce u dveří. „Jak ses dostal ven?“ Zdravou rukou ho zvedla a přitiskla k sobě, zatímco Cole odemykal dveře. „Ty děláš takový potíže, ale stejně tě miluju.“

„To jsem rád, že to vím,“ prohlásil Cole, otevřel dveře a nechal ji vstoupit do předsíně jako první.

„Mluvila jsem na kocoura.“

„Aha.“

Samsonovi se nejspíš nelíbilo, že je námětem jejich hovoru, a tak se jí vykroutil z náruče, skočil na podlahu a proletěl otevřenými dveřmi do kuchyně.

„Bývaly doby, kdys to říkala mně,“ připomněl jí Cole.

Srdce se jí sevřelo a vybavila si letmou vzpomínku, jak jeli na koních přes rovnou, širokou louku u domu jejího otce. Bylo to zrovna po procesu, poté, co jejího otce zprostili jakékoli viny. Byl báječný jarní den těsně před západem slunce. Vsadili se s Colem, čímž je rychlejší, a pak závodili zpátky ke stodole. Seděla na rychlejší drobné klisně, ale Cole přiměl svého koně skočit přes poražený strom a skončil u stodoly o krok před ní. Celý zadýchaný se hlásil o vítězství. Obvinila ho z podvádění a on jen seskočil z koně, stáhl ji z klisny, a ještě než se nohama dotkla země, políbil ji tak vášnivě, že sotva dokázala stát.

„Je načase, abys splatila dluh, Eve, nebo si budu muset výhru vybrat sám.“

„Samé sliby,“ vysmívala se mu tenkrát.

„Ty se nebojíš?“ V očích modrých jako texaská obloha zajiskřilo a pod jednodenním strništěm se mu koutek úst maličko nadzvedl.

„Vezmi si, co chceš!“

„To jsou nebezpečná slova, slečno.“

„Snad mě nechceš vyděsit.“

„Měl bych.“

Zasmála se a on ji znovu políbil. Vášnivě. A když konečně zvedl hlavu, držela mu obličej v dlaních. „Ty děláš takový potíže, Cole Dennisi, ale k čertu, stejně tě miluju...“

Ted' na ni shlížel stejnýma modrýma očima se stejnou ostrou pronikavostí, až se její pošetilé srdce rozbušilo. Pokusila se něco říct, ale na chvilku jí vypověděl hlas a musela si odkašlat. „Nemluvme o tom. Dnes ne.“

„Kdy?“

„Nevím.“

„Miluju tě, Eve.“

Najednou to tam bylo. Viselo to mezi nimi ve vzduchu a flirtování a všechny náznaky rozpustilosti, které je provázely celý večer, najednou zmizely. Tady, v té spoře osvětlené předsíni Cole Dennis odkryl svou duši a ona se mu dívala do tváře a viděla, že se zcela odhalil. Byl jako nahý. Své city vydal napospas.

S obtížemi potlačila nutkání vyhrknout, co cítí ona.

Cole ji napjatě pozoroval. Ruce měl podél těla a čekal na její odpověď. Měla vyjádřit, co jí dlí hluboko v srdci.

Řekni mu to. Řekni mu, že ho miluješ, žeš ho vždycky milovala a že jsi celou dobu věděla, že by na tebe nemohl vytáhnout zbraň. Že ses mylila. Že lituješ bolesti, kterou jsi mu způsobila. Řekni mu to, Eve.

Slova se jí zasekla v hrdle. Jak dlouho toužila slyšet, že ji stále miluje?

„Měli bychom být opatrní,“ zašeptala, ale hlavou jí běželo něco jiného. *Miluješ ho. Opravdu. Řekni mu to. Proboha, Eve, nepokaz to!*

Kdysi ho milovala. Nemělo smysl popírat něco, co bylo tak zřejmé. Je možné, že ho stále miluje, vlastně nikdy doopravdy nepřestala.

Dotkl se její tváře. „Nespěchej, Eve,“ řekl a ona se musela držet, aby mu nepadla do náruče. „Nikam neodejdu.“

Jeho prst sjel po hrdle a pak ještě níž, zajel za okraj její blůzky a laskal její horkou kůži. Naklonil se k ní, rty se téměř dotýkal jejích a zašeptal: „Já počkám.“

Ach bože.

Nevítané slzy se jí tlačily do očí, ale nechtěla před ním plakat. Nezhrouť se. Kůže ji pálila tam, kde se jí dotkl, a myslela jen na to, že ho obejmě kolem krku a pak z něj strhá šaty. V duchu je viděla spolu, líbali se, dotýkali, pokrýval je pot a jejich nahá těla byla propletená na prostěradle její postele. Byla by to taková chyba? Byla?

Popadla ho za ruku a propletla své prsty s jeho. „Myslím, že bychom měli postupovat pomalu,“ řekla opatrně.

„Nejsem si jistý, že pro tebe slůvko ‚pomalu‘ platí.“

„Cole...“

„Přestaň se mnou bojovat.“

Eve se na něj zadívala. Toužila po něm. Snažila se představit si, že by ho neměla, ale viděla jen muže, kterého miluje. „Dobře,“ prohlásila s nejistým úsměvem.

Její náhlá kapitulace ho překvapila a potěšila. Políbil ji a pak se usmál. „Dojdu si pro věci. Sejdeme se nahoře.“

Otočila se a doslova proběhla kuchyní, halou a vyběhla po schodech s kocourem v patách. Je blázen? Úplně mimo? Dokázala myslet jen na to, jak se s ním pomiluje. Měla by se svléknout a lehnout si nahá do postele?

Nebo by si měla obléct sexy spodní prádlo? Bože, má nějaké body nebo tenounkou noční košilku? Určitě něco má... Ne že by mu na tom záleželo.

Samson ji předběhl a vyletěl poslední schody až k jejímu pokoji ve věži. Slyšela, že Cole se vrátil do domu. Jestli ho chce překvapit kouskem sexy prádla, musí si pospíšet.

To je šílenství! Ale báječné.

V okamžiku vyběhla zbylé schody, ale srdce jí bušilo a lapala po dechu. Prudce otevřela dveře do ložnice, přešla tmavou místnost a rozsvítila lampičku na nočním stolku.

Vtom uviděla panenku.

Žluté světlo ukázalo Charlottu ve stejné poloze, jako když ji viděla v nemocnici: obličejem dolů, napůl svlečenou, s rudými čarami hyzdícími její vycpané tělo. Ležela uprostřed Eviny postele.

Tentokrát však všude kolem byla krev. A na zdi krví napsaný vzkaz. Pro ni.

Z hrdla se jí vydral přidušený výkřik. Byl srdceryvný a dlouhý. Celým domem zněla její hrůza.

Eve!

Cole pustil tašku a proletěl domem jako blesk. Schody bral po dvou a málem zakopl o toho zatraceného kocoura, který utíkal dolů, když on vybíhal nahoru. Vrazil do ložnice ve věži ve chvíli, kdy z ní Eve couvala ven. Rukama si přikrývala ústa. Obrátila se k němu. Oči měla vytřeštěné hrůzou. Bez přemýšlení ji pevně popadl a nahlédl do místnosti.

„Ach bože, ach bože, ach bože,“ sténala. Pak si toho všiml. Krví načmáraných písmen dole na zdi: DENNIS ZHŘEŠIL. Tučnými tiskacími písmeny, ze kterých stékala krev. Sevřel se mu žaludek a odporem udělal krok zpátky, protože poznal znetvořenou panenku a všiml si, jak krev prosákla postelí a odkapává na podlahu. Málem se pozvracel.

Nedokázal sejít s Eve po schodech dolů dost rychle.

„Jak?“ zašeptala. „Kdo?“ V náručí se mu třásla. „Proč by někdo...“

„Někdo, kdo je pořádně vyšinutý,“ prohlásil.

Dennis zhřešil.

Někdo to věděl.

„Pojď.“ Postrkoval ji do kuchyně a pak jí podal největší nůž, co našel. „Myslím, že tu nikdo není, ale stejně se podívám. Kde je ta pistole, cos s ní na mě mířila?“

„Ten revolver... No, dala jsem ho zpátky do dědečkova stolu v pracovně,“ řekla nepřítomně. Jako by se pak trochu probrala. „Ale není nabitý. Myslím, že ani nemám žádné náboje.“

„To je nejspíš dobře. Nemáš pušku nebo brokovnici?“

„Ne. Babička je prodala už hrozně dávno.“

Takže jediné, s čím si musí dělat starosti, je zbraň, kterou si ten psychopat přinesl s sebou. Pokud je ten blázen stále ještě v domě. „Dobře, teď“ – popadl telefon, rychle vytočil 911 a podal sluchátko Eve – „ať sem někoho pošlou a ať seženou Montoyu nebo Bentze. Můžeš to udělat?“

Přikývla, ale on jí moc nevěřil.

„Určitě?“

„Ano.“ Jednou rukou si přiložila telefon k uchu, druhou stále svírala obrovský nůž.

„Nejdřív prohledám přízemí a pak půjdu nahoru.“

„Jdu s tebou,“ prohlásila.

„Ne, Eve, zůstaň tady a...“

„Tady je Eve Rennerová,“ promluvila do telefonu, pak vydrmolila svou adresu a zároveň očima prosila Colea, aby se ani nehnul, dokud neskončí. „Ráda bych nahlásila... vloupání... Ne, nevím, jestli něco zmizelo, ale ten člověk mi nechal zvrácenou zprávu, panenku nasáklou krví a... a...“ Vzhledla na Colea, ale nedokázala se přimět vyslovit ten odporný vzkaz. „Prosím, ať mi zavolá detektiv Montoya nebo Bentz... Ano... Ne, počkám tady... Ne, nejsem sama. Jsem v bezpečí.“ Zavěsila, stiskla Coleovi ruku, druhou stále třímala nůž a společně prohledali přízemí. Všechno bylo, jak mělo. S obavami vystoupali po schodech do prvního patra, ale i to bylo prázdné. Neporušené. Nenabitý revolver ležel v zásuvce přesně tam, kam ho Eve schovala.

Jen ložnice ve věži byla zjizvená a všude byla krev.

Cole horečnatě přemýšlel. Který šílenec je tak umanutý, že se pokouší Eve vyděsit? Tím, že použil jeho jméno? Cole si s mrazivou jistotou uvědomil, že to zabíjení je pro vraha něčím víc, než jen hledáním kořisti. Ten, kdo za ním stojí, se upíná k Eve. Ona je jeho hlavním cílem. Někdo se ji snaží terorizovat. A nelíbí se mu, že Cole je tak blízko... Proč by jinak psal jeho jméno krví, proboha? Všechny vraždy, které začaly Royem Kajakem, se staly jen proto, že toho šílence fascinuje Eve. Ten blázen cítí krajní potřebu kontrolovat ženu, kterou Cole miluje.

A to ho k smrti děsilo.

Eve stále zírala na postel, ale Cole ji popohnal do přístěnku. „Sbal si věci. Tady dneska nebudeme. Nikdo tu nevylomil dveře, Eve,“ dodal, našel malou tašku a podal ji Eve. „Někdo musel mít od domu klíče.“

„To nemá nikdo,“ přela se, ale tašku otevřela.

„Chyba. Já mám klíč, vzpomínáš?“ připomněl jí Cole. „Dallas mi ho, když jsme začali mluvit o manželství.“

Přikývla.

„Nemá klíč třeba někdo ze sousedů? Aby ti to tady zkontroloval, když jsi pryč? Co tví bratři? Když ses sem nastěhovala, přece jsi nevyměňovala zámky, ne?“

„Ne, to byl babiččin dům.“

„A komu svěřila klíče babička? Hospodyní? Možná zahradníkovi? Své nejlepší kamarádce?“ Stáhl několik triček z ramínek a hodil je do otevřené tašky.

„Nevím.“

„Přesně, tak pojd'. Sbal se. Policii se nebude líbit, že jsme se tu motali, ale musí si s tím poradit.“

Naposledy se podívala na postel, přihodila do tašky spodní prádlo, džíny a dva svetry. „Tohle je šílený,“ zašeptala spíš pro sebe, ale on s ní souhlasil. Došli do koupelny, kde si vzala taštičku s kosmetikou.

Cestou ven sebral Cole Evin notebook, a když vycházeli, uslyšeli v dálce první sirény.

Poprvé za moc dlouhou dobu pocítil Cole Dennis úlevu, že je policie na cestě.

Montoya sklapl mobil a pak vypnul televizi. „Musím jít,“ řekl Abby, vzal si peněženku, pistoli a odznak.

„Kam?“

„Něco se stalo u Eve Rennerový.“

Abby prudce zdvihla hlavu. „Je v pořádku?“

„Myslím, že jo, ale nevím to jistě.“ Sebral klíče. „Nemluvila jako člověk, co je těžce zraněný. Uvidím, až se tam dostanu.“

„Jdu s tebou,“ prohlásila a vzala si kabelku.

„Ani omylem, sakra. Tohle je policejní záležitost.“

„A ona je možná moje sestra.“

„Možná‘ je to důležitý slovo.“ Cestou ke dveřím ještě řekl: „Nevím, co se tam děje, ale ty se mnou *nepůjdeš*.“ Přísně se na ni podíval a jeho černé oči byly naprosto vážné.

„Nemůžeš mi to zakázat.“

„Jasně že můžu. Neplet' se do toho, Abs.“

„Ale já tam půjdu, kruci.“

„Proboha, na tohle nemám čas. Zůstaň tady. Zavolám ti.“

Vypadala, jako by se s ním chtěla dál dohadovat, ale rukou mu ukázala, aby už šel.

Montoya vyletěl ze dveří a Hershey začala kňourat.

„Já vím,“ prohlásila Abby rozhodně a pohladila velkou psí hlavu. „Netrap se. My půjdeme taky, jen ne s ním.“

Počkala, až Montoyův vůz odburácel. Když koncová světla jeho auta zmizela za rohem o tři ulice dál, zapískala na Hershey a vydala se ven. Hershey na verandě radostně přešlapovala, Abby zamkla dveře a přes trávník došla ke své hondě. „Tak pojd“, řekla a otevřela dveře.

Fenka skočila do kufru a Abby rychle odjela. Věděla, že Eve bydlí v Zahradní čtvrti, a za několik minut se už řítí po třídě St. Charles, pak projížděla kolem okázalých starých sídel, až uviděla velký viktoriánský dům s věží, před kterým blikaly majáky policejních vozů. Reubenův mustang stál v jízdním pruhu opodál. Tohle musí být ten dům. Někteří zvědaví sousedé v županech, pyžamech nebo oblečení v šatech vyšli na verandy, jiní se scházeli dohromady na chodníku. Někde v ulici zaštěkal pes a Hershey mu odpověděla *haf*.

„Pšt. Buď hodná,“ varovala ji Abby. „Už takhle budu mít dost potíží.“

Zaparkovala o blok dál, nechala okna pootevřená, zamkla auto a popoběhla k Evinu domu. Okolo postávala spousta lidí. Jeden strážník natahoval pásku, další si zapisoval jména všech, kteří se chtěli dostat dovnitř. Dorazila dodávka s laboratorními techniky a do ulice právě zahýbal první mikrobus zpravodajství.

Abby se přiblížila zezadu kolem garáže, stranou hlavní verandy, kde Montoya hovořil s Bentzem, Colemanem a Eve Rennerovou. Ta stála překvapivě blízko muži, kterého nedávno obvinila z toho, že se ji pokusil zabít. Abby pochopitelně viděla Eviny fotografie a dokonce v legraci pověděla své sestře Zoey, že Eve by možná mohla být členkou jejich rodiny. Byl to však chvilkový nápad. Také viděla její fotografie v novinách a televizních šotech, když vražda Roye Kajaka zaplňovala titulní stránky. Ale teprve teď, když ji spatřila stát ve světle z verandy a povídat si s Montoyou, jí to došlo. Eve připomínala tak moc Faith Chastainovou, až to bylo strašidelné.

Musela být úplně slepá, že si toho nevšimla už dřív.

Než se Montoya podíval jejím směrem, vytáhla z kapsy kabelky mobil, stiskla rychlou předvolbu a hned se vytáčelo číslo své sestry v Seattlu.

Zoey zvedla telefon při třetím zazvonění. „Ahojky!“ prohlásila, když poznala Abbyino číslo. „Co se děje?“

„Jsem na místě činu a právě teď se na ni dívám.“

„Na místě činu?“

„Myslím, že je všechno v pořádku. Nevím, co se přesně stalo, ale dám ti vědět hned, jak to zjistím.“

„Jako kdyby mě to zajímalo! Moment. *Na koho* se to díváš?“

„Na Eve Rennerovou a říkám ti, Zoey, že jestli Eve není naše sestra, měla by být. Je to věrná podoba naší mámy.“

„Myslela jsem, že to je tvůj díl slávy. Každý přece říkal, že jsi jí tak podobná, až je to děsivý. Tys byla korunovaná touhle konkrétní poctou.“

Abby stále upřeně pozorovala Eve. „Myslím, že jsem právě ztratila svou tiáru.“

„Vážně?“

„Je tu jednoznačná podoba, Zoey. Jednoznačná.“

„Ale testy DNA ještě nejsou hotový, ne?“

„Ještě ne.“

„Jestli to bude naše sestra, bude to hrozně, ale fakt hrozně divný. Ví o tom táta?“

Abby pomyslela na jejich otce Jacquesa, který chřadl v léčebně, bojoval s rakovinou a rozedmou plic, i na Charlene, jeho druhou ženu, která pomalu ztrácela nervy, jak se snažila starat o kdysi robustního manžela, ale nezvládala to. „Myslím, že bysme mu to neměly říkat, dokud to nebudeme vědět jistě. Ani Charlene. Zblázní se úplně a mohla by skončit v léčebně s ním.“

Zoey si odfrkla. „To se nestane, ale souhlasím s tebou. Necháme si to pro sebe, dokud nebudeme znát výsledky testu DNA.“ Odmlčela se. „Tak... ta žena – Eve? – podobá se i tátovi?“

Abby se zadívala na Eviny rysy – vysoké lící kosti, malý rovný nos, krátké kudrnaté rudé vlasy. Pak si představila obličej a postavu jejich otce. „Ne,“ řekla rozhodně, až se jí z toho sevřel žaludek. „Ani trošku.“

„Dobrý bože,“ zašeptala Zoey. „Nemyslíš si... Chci říct, je nějaká šance, že by mohl být jejím *otcem*?“

Abby se otřásla a myšlenky se jí řítily do temných zákoutí. Faith Chastainová byla jejich otci nevěrná buď záměrně kvůli své křehké mysli, nebo protože ji donutili dělat odporné věci, když byla pacientkou v Nemocnici Panny Marie. Nikdo s jistotou nevěděl, jakým zneužíváním tam trpěla.

„Nechme to zatím tak,“ řekla Abby do telefonu.

„Ale co když je to naše *nevlastní* sestra a ten zvrácený, hnusný šílenec je její otec. Co pak?“

„Zoey! Šššš! Nemaluj čerta na zeď.“

„Dobře, fajn. Tak jí řekni ty, že je dcerou pošahanýho zabijáka.“

„To přece nevíme jistě.“

„No, připrav se. Mám pocit, že naše divná malá disfunkční rodina se stane ještě mnohem divnější, a pokud je to vůbec možný, ještě hůř fungující.“

„Nejspíš si s ní promluví.“

„Jdi na to. A až budeš se sestřičkou mluvit, pozdravuj ji ode mě, ano?“

Abby si nevšimla Zoeyina sarkasmu a zavěsila. Bud' teď, nebo nikdy. Smůla, že to je místo činu. Musí to vědět. Musí. Odvážně se přikradla až k Montoyovi, který stále mluvil s Eve i mužem vedle ní, mužem, jehož Abby často vídala ve zprávách i v místních novinách. Byl to ten „neřád“, kterého se Montoya všemožně snažil usvědčit z vraždy Royala Kajaka. Abby o Coleu Dennisovi věděla všechno. Tedy všechno to špatné.

Montoya si jí musel všimnout, protože se najednou otočil, a kdyby pohledy uměly skutečně zabíjet, Abby by se z toho jediného temného pohledu ocitla dva metry pod zemí. „Promiňte,“ prohlásila bez obalu a natáhla ruku. „Vy musíte být Eve Rennerová. Já jsem Abby Chastainová.“

■ ■ ■

Ze stínů je pozoroval Spasitel.

Byl tak blízko, jak se nejvíc odvážil.

Policie kolem všechno dokumentovala; viděl, že fotografují každého, kdo se k místu činu snažil dostat příliš blízko. Musel být opatrný. Šaty měl ještě potřísněné krví a její stopy by našli i v jeho dodávce. Nemohl riskovat, že ho chytí. Ne ve chvíli, kdy měl ještě vykonat tolik práce.

Viděl ji ve světle z verandy.

Byla drobná, překrásná a stála blízko Colea Dennise. Přiblížila se k ní jiná žena, ale nepoznal ji, protože k němu stála zády. Bylo to jedno. Jemu záleželo jen na Eve.

Pouze na Eve.

Zaskřípěl zuby, když viděl, jak si potřásá s tou ženou rukou a hlavně jak se důvěrně dotýká Dennisovy paže a něco mu šeptá do ucha. Dennis ji utěšil tím, že jí položil ruku kolem ramen a přitáhl si ji ještě blíž k sobě.

Udělal se mu zle, když viděl projev jejich lásky.

Před tím policajtem.

Před *ním*.

Před Bohem.

Vyčkával a doufal, že k němu promluví Hlas, povšimne si té urážky, poradí Spasiteli, jak se zachovat. *Prosím, žádal tiše. Ať ho můžu zabít prvního a potom Eve..., až nastane ten pravý čas.*

Neodvážil se modlit za to, aby s ní mohl být pár minut sám, za vytouženou chvíli, aby si s ní mohl dělat, co chce, přinutit ji líbat ho, hladit ho a lízat, jak si představoval, že líže Colea Dennise. Ach, dobře věděl, že spolu souložili, viděl světlo v ložnici ve věži a cítil pach jejich špinavého, odporného sexu. Přiletěl k němu s vánkem a přehlušil vůni čerstvě posekané trávy i květů magnolie. Představoval si, jaké to mezi nimi je, a nechal se unášet svou fantazií.

To Dennis ji sváděl.

Dennis ji svedl k hříchu.

Dennis z ní strhal šaty, odhalil její dokonalá prsa s bradavkami, které bažily po sání. Dennis se bezostyšně hrabal v jejím lůně a skrýval svůj obličej v temných kudrnách mezi jejíma nohama. Dennis ji vychutnával, štípal, kousal ji a pak do ní drsně pronikal a tvrdě přirážel, až lapala po dechu, připojil se k ní v horečnaté vášni zplozené Luciferem, vášni, které bezpochyby litovala a které se obávala.

Ten akt neznásilňoval jen její tělo, ale prznil i její duši.

Bůh by nikdy nepožehnal tak nízkému spojení.

Kvůli Dennisovi se z Eve stala Jezabel. Děvka. Kurva. V jejich sexuálním aktu nebyla žádná láska, jen chtíč.

Se Spasitelem bude milování průzračně čisté. Posvěcené Bohem. Pro Eve to bude cesta spásy, než zaplatí konečnou cenu za své hříchy a předstoupí před Otce.

Dej mi ji, pomyslel si bláznivě a na okamžik zapomněl, že je tak blízko místa činu a že svým otálením riskuje. *Prosím, prosím, prosím, dej mi ji. Dnes v noci. Ach, musí to být brzo!* Spasitel po ní tak zoufale toužil. Penis měl tvrdý jako kámen, díval se na silnici a snil o jejím těle... Kéž by na něj teď promluvil Bůh!

Ale Hlas k němu promlouval, jen když byl ve své chatě, ležel v posteli a myslel na Eve. Nikdy jindy žádné z hlasů nenaplnovaly jeho mysl. I ty drobné hnusné hlásky k němu přicházely pouze v noci, přerušovaly jeho spánek a hlodaly mu v mozku. Takže Bůh

mu teď neodpoví. Přesto se modlil. *Prosím, Otče, žadonil tiše a rychle se pokřižoval. Promluv na mě, řekni mi, co si přeješ. Jsem Tvůj služebník a chci vyplnit Tvé rozkazy, ale potřebuju vědět, co po mně žádáš...*

„Hej, nemáš oheň?“ zaburácel vedle něj hlas, až nadskočil. Prudce zvedl hlavu a uviděl vedle sebe stát muže. Tak se ponořil do svých představ a modliteb, že neslyšel, jak se k němu někdo blíží.

Rozbušilo se mu srdce a pot okamžitě zmáčel celé jeho tělo, jak se snažil najít ztracený hlas. Silou vůle potlačil erekci. Muž, asi pětatřicetiletý Latinoameričan, měl v koutku úst zastrčenou cigaretu. Čekal na odpověď a nejspíš si ničeho nevšiml.

Krev! Ten idiotský soused si všimne krve! Hned odjed'

Spasitel potřásl hlavou a začal couvat. Nesměli ho zahlédnout. Nechtěl použít svůj hlas.

„Zajímalo by mě, co se tam děje?“ prohlásil chlap a otočil se k dalšímu muži, který se k nim rychle blížil.

Spasitel si málem počural kalhoty, když si uvědomil, že je to policajt. V uniformě. Díval se přímo na něj a na toho Latinoameričana. Velký, černý, plešatý policista se přibližoval.

„Hej, nemáš oheň, kámo?“ zeptal se stupidní soused strážníka.

Spasitel se rychle jako blesk, dřív, než si ho policista stihl prohlédnout, vrhl do křoví a pak přeběhl temný trávník. Nezdržoval se zkoumáním, zda ho některý z těch mužů pronásleduje. Jen rychle a tiše oběhl dům Eve Rennerové, zkracoval si cestu přes dvorky a uličky a klikatou pěšinou mířil k parkovišti restaurace, kde si nechal dodávku.

Než doběhl k vozu, těžce dýchal a v nervózním potu se málem utopil. Na svých šatech cítil kovový pach krve a v duchu se plísnil, že byl tak neopatrný.

Rychle se ohlédl přes rameno a v křoví obklopujícím parkoviště zahlédl pohyb. Ten policajt byl nejspíš sportovec a držel se těsně za ním.

Ne! Nedošel tak daleko, aby teď všechno ztratil.

Otevřel auto, ale když nastupoval za volant, uslyšel za sebou ostré: „Hej!“ Sáhl pod sedadlo pro pistoli.

Na to, aby se z toho vylhal, už bylo pozdě; policajt by klidně stihl přečíst jeho poznávací značku, kdyby chtěl. Stáhl okénko, a když se policajt přiblížil, podíval se ven. Ruku měl na zbrani. Zlehka odjistil pojistku. „Děje se něco, strážníku?“ zeptal se.

„Vystupte z vozu. Hezky pomalu.“ Policajt měl vytaženou zbraň a hlavní mířil do otevřeného okna. K ramenu měl připevněný mikrofon a na identifikačním štítku stálo strážník L. J. Tiggs. Byla jen otázka vteřin, než si Tiggs přivolá posily, pokud to už neudělal. „A ukažte mi ruce,“ přikázal mu policajt tónem, který nepřipouštěl žádnou diskusi. „Zvedněte je. Vysoko.“

Spasitel se pohnul, jako by hodlal udělat, co mu policajt přikázal. V mžiku však zdvihl levou ruku, trhl pravou a vystřelil přímo na Tiggse.

Prásk!

Policajt se na místě zhroutil k zemi.

„Promiňte, vy musíte být Eve Rennerová. Já jsem Abby Chastainová.“

Eve stála vedle Colea, ale otočila se a uviděla asi třicetiletou atleticky vyhlížející ženu, jak se k ní blíží s rukou nataženou dopředu.

Tak tohle je žena, která je možná moje sestra, žena zasnoubená s detektivem Montoyou, pomyslela si Eve a pokoušela se setřást nezměrnou hrůzu, která ji chtěla sevřít ve svých ostrých pařátech.

„Těší mě, že vás poznávám,“ špitla, protože ji nic jiného nenapadlo. Potřásly si rukama a ten pohyb jí připomněl, že její paže je stále zavěšená na pásce.

Abby je nádherná, pomyslela si Eve, a skutečně – existuje mezi nimi určitá podoba. Cívěla na ni, ale pak rychle pustila její ruku a obrátila pohled na Montoyu, který zíral na svou snoubenku, jako by jí chtěl zakroutit krkem.

„Tohle je místo činu,“ řekl jí.

„Já vím, ale chtěla jsem se setkat s Eve.“ Abby se na Montoyu nezbedně usmála, ale pak se znovu obrátila k Eve. „Vím, že je určitá možnost, že bychom byly příbuzné... sestry. Věděla jsem, že to bude divné, tak jsem chtěla udělat první krok.“

„Uprostřed vyšetřování,“ připomněl jí Montoya, aniž by pohnul rty.

„Já to chápu,“ řekla. „Chceš, abych odešla.“ K Eve pak dodala: „Musím jít, ale kdybyste si se mnou chtěla promluvit, dát si kafe nebo skleničku vína, zavolejte.“ Sáhla do kabelky, vytáhla peněženku a vytáhla z ní vizitku. „Tady je moje číslo do práce i na mobil.“

„Děkuju,“ řekla Eve.

Montoya zuřil, ale obličej měl jako z kamene.

Abby mu vzduchem poslala polibek. „Uvidíme se později, miláčku.“ Otočila se a za okamžik už rychle kráčela ulicí.

Montoya si pro sebe mumlal kletby o tvrdohlavých ženských a díval se za ní, očima se však na okamžik zastavil na jejím zadku. „Promiňte,“ řekl. „Stejně mám dojem, že jsme v podstatě hotoví.“

„Můžeme teda odejít?“ I Cole sledoval Abby na odchodu, ale pak se otočil zpátky na Montoyu. „Eve tu nezůstane. Rozhodně ne, dokud nevymění zámky.“

„Dobrý nápad,“ přikývl Montoya zdráhavě. „Dejte mi vědět, jestli vás napadne, kdo mohl napsat ten vzkaz, někdo, kdo po vás jde.“

Cole ani nemrkl.

Montoya se domníval, že ten zmetek si myslí, že jeho největší nepřátelé jsou u policie. No, vlastně není daleko od pravdy.

„Zavolám, když mě něco napadne.“

Jo, jistě, pomyslel si Montoya a podíval se na hodinky. Kde je sakra Bentz? Když ho odvolali k Rennerové domů, Montoya mu okamžitě zavolal a Bentz řekl, že je na cestě. Jestli si ten mizera dával načas, aby si užil s manželkou, jak mu doporučoval Montoya, osobně ho zaškrť. Ale to se Bentzovi nepodobalo. Znovu vzal do ruky mobil...

Prásk!

Montoya ztuhl. Pokynul k jednomu strážníkovi, který také stál na verandě. „To byl výstřel?“

„Myslím, že ano.“

Cole šel pomalu k džípu, ale naráz se obrátil směrem k místu, odkud se ozvala ostrá rána.

Prásk!

„Do prdele!“ Montoya tasil svou zbraň, ale věděl, že se právě stalo něco hrozného. Očima se střetl s pohledem toho právnického parchanta. „Jo, běžte. Můžete odejít. Prozatím.“ Hned nato vyrazil, zároveň vytáhl vysílačku a hovořil v krátkých, úsečných větách. „Detektiv Reuben Montoya,“ hlásil se a doplnil své služební číslo. „Střelba. Někde vedle třídy St. Charles.“ Vydrmolil Evinu adresu. „Netuším..., teď to prověřuju. Pošlete posily!“

„Kde je Tiggs?“ zeptal se jeden z uniformovaných strážníků.

„Šel si promluvit se sousedy...“ Montoya pátral očima po místě, kde před necelými deseti minutami Tigge viděl. Všichni sousedé se dívali směrem, odkud uslyšeli výstřel, ale nebyl mezi nimi žádný člověk v uniformě.

Do prdele!

Doběhl ke svému autu. V rádiu to zapraskalo a hlas službu konajícího důstojníka potvrdil, čeho se bál. „Jeden strážník je mrtvý!“

Zařval na hlídkujícího policistu, aby uzavřel celý prostor, a dál poslouchal dispečera oznamujícího adresu, na které se odehrála střelba.

Ani ne o tři bloky dál na parkovišti restaurace.

Bože, každým okamžikem se všechno zhoršovalo.

Celý se uvnitř třásl.

Byl plný úzkosti.

Dělalo se mu špatně a začínal podléhat panice. Ujížděl z města, ale neustále kontroloval zpětná zrcátka. Nebyl si jistý, jestli ho nesledují. Vyjel špatným směrem, dvakrát se s autem otočil, to samé udělal ještě jednou, jen přes řeku přešel čtyřikrát, než konečně zamířil domů a za sebou nechal světla New Orleansu. Na okraji města doprava slábla. Ale teprve když se ocitl na místní silnici klikatící se lesy a bažinami a do zrcátka mu nesvítily žádné oslňující reflektory, zhluboka si oddechl. Dvakrát před sebou zahlédl červená koncová světla auta před ním, protože se silnice narovнала, ale zpomalil, dokud mu nezmizela z dohledu.

Když dojel na cestu vedoucí k jeho útočišti, byl už sám a tlukot srdce se mu zpomalil na běžnou frekvenci. Ale do nosu mu stále stoupal pach krve. Neuposlechl příkazů.

Bůh mu nikdy neřekl, aby zabil policajta.

Nikdy.

Prudce zamrkal a doufal, že není všechno ztraceno. Hlas k němu dnes v noci jistě promluví, ujistí ho, že udělal jen to, co bylo nezbytně nutné; že se i přesto stane bohem.

Udělám cokoli. COKOLI.

Když parkoval dodávku, vybavilo se mu několik jasných obrazů jeho léček a chyb: Eve v domě s Colem Dennisem; jeho vlastní soukromá představa, která mu zatemnila rozvahu; blízcí se policajt i následné pronásledování v okolí domu.

Neměl na vybranou. Musel vystřelit. I když to nebyla součást jeho poslání, i když mu Hlas neřekl, aby tomu policajtovi vzal život.

Ale tím jedním výstřelem to neskončilo.

Tiggs padal k zemi, ale podařilo se mu vystřelit.

Spasitel sebou trhl.
Kulka ho minula, ale odrazila se od kapoty jeho dodávky.
Spasitele prostoupilo vzrušení, zařadil rychlost a dupl na plyn.
Pneumatiky zakřípěly a guma se pálila. Vyrazil z parkoviště.
Srdce mu bušilo, krev tepala a v žilách mu proudil strach.
Odvážil se rychlého pohledu do zpětného zrcátka.
Tiggs ležel na asfaltu klidně, nehýbal se a jen krvácel. Umíral.
Lidé se vyhrnuli ven z restaurace. Křičeli. Ukazovali prsty. Jeden hajzl se dokonce rozběhl ke svému autu a chtěl Spasitele honit.
Další klesl vedl Tiggsa a marně se ho snažil zachránit.
Příliš pozdě, pomyslel si Spasitel, ujel jim z očí, setřásl toho rádobyhrdinu. Dobře znal policajtův osud.
Tiggs patřil k obětem, které nikdy nebudou spaseny.
Teď rychle prošel lesem, nevšímal si sovy, která na něj posměšně houkala z nedalekého stromu, ani nevěnoval pozornost švehlení netopýřích křídel, odemkl dveře své chaty a vstoupil do temného, přívětivého nitra.
Vysprchuje se.
Smyje krev.
A pak padne na kolena před chladný krb a bude se modlit.
Aby se mu dostalo rady.
Aby se mu dostalo síly.
A hlavně aby se mu dostalo odpuštění.

Bentz upřeně pozoroval ženu, která seděla v jeho kanceláři naproti němu. Jmenovala se Ellen Chaneyová. Byla to skoro padesátiletá černoška, trochu při těle, a přišla kvůli tomu, co slyšela ve zprávách.

Zavolala ho služba a zkazila tak příjemnou večeři, na kterou pozval Olivii. Hrozně ho to mrzelo, ale naštěstí měla jeho žena pochopení, protože si osobně zažila svůj díl strachu.

Sešel se s Ellen Chaneyovou na stanici, kde pracovalo jen několik kolegů. Když to srovnal s ruchem při denní službě, byl tam klid.

„Přišla jste kvůli tiskové konferenci?“

„Ano.“ Přikývla a v tmavých očích se zračily obavy.
„Pracovala jsem jako sestra v Nemocnici Panny Marie,“ řekla a nervózně si na prstě točila snubním prstýnkem. „Chvilku. Měla jsem tam..., měla jsem deprese.“ Odvrátila pohled a dívala se

nepřítomně do prázdna. „Některé věci, které se tam děly, byly zkrátka naprosto špatné a... Měla jsem to někomu nahlásit. Lékařské komoře, státu nebo snad arcidiecézi, ale neudělala jsem to. Vykonávala jsem svou práci, a když se mi naskytla příležitost přejít jinam, hned jsem po ní skočila.“

Bentz poslouchal a jeho malý diktafon výpověď nahrával.

„Myslela jsem, že je to za mnou. Hlavně během vašeho vyšetřování vloni na podzim, když tu pobíhal masový vrah. Tolik se o tom psalo, já si všechno četla a měla jsem pocit, jako bych se konečně osvobodila, ale pak“ – točila prstýnkem tak silně, až se jí zařezával do prstu – „pak to začalo znovu a mluví se o Faith Chastainové. Došlo mi, že když exhumovali její tělo, někdo si všimne, že prodělala císařský řez.“

Bentz skrýval vzrůstající zájem a nechal ženu vyprávět jejím vlastním tempem. Informace o chirurgickém zákroku Faith Chastainové se k tisku nedostala z dobrého důvodu. Jen ti, kdo jí byli nejbližší, a nemocniční personál věděli o dalším dítěti.

„A...“

„A měla dítě. Byla jsem u toho. Byla jsem ošetřující sestra. Dítě přivedl na svět sám doktor Renner.“

„On byl chirurg?“ zeptal se překvapeně Bentz.

„Psychiatr. Lékař. Na medicíně prošel chirurgickým kolečkem. Tak nám to alespoň řekli.“

„Proč jste nezavolali porodníka?“

Ellen Chaneyová sklopila pohled. „Obávali se skandálu.“

„Kdo?“

„Správa nemocnice a matka představená. To dítě nebylo Faithina manžela.“

„Jak na to přišli?“

„Protože se přes rok ani jednou neviděli.“

Bentz si nebyl jistý, jak dalece může ženě věřit, ale měla dostatek faktů, které její příběh činily věrohodným. Jen nedokázal oddělit skutečnost od výmyslů. Vypadala zarmouceně, obličej měla ztrhaný, křížek, co jí visel na krku, dokládal její víru. A přesto...

„Tak kdo byl otcem?“

„Nevím.“

„Renner?“

„Cože?“ Dívala se na svůj prsteníček, ale teď prudce vzhledla a tvářila se uraženě. „Doktor? Ne.“

„Co třeba doktor Simon Heller?“

„Ach ne... Já tedy vlastně nevím. Říkalo se, že ho, ehm, nachytali s pacientkou, ale nikdy se nic nepotvrdilo. Opravdu netuším, čím mohlo být. Já jen vím, že se narodilo mrtvé. Byl to chlapec. Faith ho pojmenovala Adam.“

„Mrtvý?“ zeptal se překvapeně Bentz.

„Ano.“

„Vy jste ho viděla? Toho chlapce?“

Vážně přikývla. „Nedýchal a... a Faith byla úplně bez sebe. Doktor jí píchl něco na uklidnění a mě poslali pryč.“

Bentz si ženu prohlížel a sledoval, jak se vyhýbá jeho pohledu. Mluví pravdu? Možná..., rozhodně ne celou. A jestli mluvila pravdu, pak Eve Rennerová není ztraceným dítětem Faith Chastainové. Začal ho bolet překyselený žaludek. Rozhodl se, že se radši setká s touto ženou a nepřipojí se k Montoyovi, který šel do domu Eve Rennerové, protože si myslel, že by se mohl od Ellen Chaneyové něco dozvědět. Teď si tím nebyl tak jistý.

„Co se stalo s dítětem?“

„Řekla jsem vám, že zemřelo.“

„Myslím s tělem.“

„Mám dojem, že ho pochovali na hřbitově. Do hrobu s prázdným náhrobním kamenem, jako kdyby nikdy ani neexistoval. Jediný důvod, proč to místo alespoň nějak označili, byla Faith. Aby měla kam chodit. Zapřísahali nás mlčenlivostí.“

„Vás a doktora?“ domyslel si.

„I Faith, sestru Hannah a otce Paula.“

„Sestru Hannah Renaultovou?“ zeptal se, protože si všiml spojitosti. „Matku představenou z Kláštera Panny Marie?“

Ellen přikývla a skousla si spodní ret. „Četla jsem o tom, co se jí stalo. Jen přemýšlím, jestli mohla být ještě živá, kdybych s tím přišla dřív.“

„Víte něco o otci Paulovi? Je stále naživu?“

„To nevím.“

„Jak je starý?“

„Hm, tehdy mu bylo tak asi k šedesáti.“

„Jaké bylo jeho příjmení?“

„Ach... Sakra... Já... si nevzpomínám... Myslím, že to bylo obyčejné jméno. Těch kněží tam prošlo tolik, zůstali pár měsíců nebo rok a přeložili je jinam, ale otec Paul tam vydržel déle.“ Promasírovala si spánek a snažila se vzpomenout, jako někdo, kdo tře lampu a doufá, že se objeví džín. „Mám pocit, že to bylo běžné

jméno. Něco jako Smith nebo Johnson nebo Brown... Opravdu si to nepamatuju.“ Zmlkla a ponořila se do vzpomínek.

Bentz se snažil doplnit její informaci do celkové skládačky. Tvářil se vážně a nepoložil žádnou další otázku. Po chvíli ticha si Ellen vzala kabelku.

„No, doufám, že vám to pomůže. Už vám asi nic víc neřeknu,“ podotkla.

„Ještě chvíli, paní Chaneyová.“ Probral se poznámkami, které si udělal v několika posledních dnech. Jméno Paul někde viděl. Jel prstem dolů po stránce, až našel jméno, které viděl ve spisu Faith Chastainové. „Co vám říká jméno Paul Swanson?“

Zaváhala a ruka s kabelkou se jí zastavila ve vzduchu. „Myslím, že to je to jméno.“

V duchu si řekl, že musí toho kněze se spoustou tajemství najít „Dokázala byste si vzpomenout na lidi, kteří v nemocnici pracovali v době, kdy Faith měla dítě? Nebo na nějakého pacienta? Mohlo by nám to pomoci.“

„Je to skoro třicet let.“

„Já vím,“ kývl a maličko se usmál. Cítil, jak ubíhá čas. Měl velké zpoždění. Montoya bude vzteklý jako pes. „Tady mám neúplný seznam. Třeba vám ta jména osvěží paměť.“ Poslal jí přes stůl tři listy papíru. Byla na nich jména pacientů, jejichž dokumentaci Eve údajně viděla ve skříni v podkroví. Bentz tam přidal několik dalších, na která narazil v poznámkách ve spise Faith Chastainové, včetně doktorů Terrence Rennera a Simona Hellera, stejně jako pár jiných, která neznal, jako například otce Paula Swansona.

Ellen Chaneyová poslušně zvedla papíry a prohlédla první stránku. „Ach, Enid Walcottová. Byla to milá drobná žena, ale moc smutný případ, byla tak nervózní, že nevydržela ani sedět, ani jíst, ani nic dělat a na tolik léků byla alergická. Ach, a Neva. Úplně se ztrácela ve svém vlastním světě. Těžce autistické dítě.“ Otočila na druhou stránku a okamžitě se zarazila. Tvářila se zděšeně. „Ach ne... Dobrý Bože...“ Prudce vzhlédla a upustila papír na stůl.

„Co se děje?“

Otřásla se a rukou si prohrábla vlasy. „O tom člověku bych radši neměla nic říkat...“ Dlouhým prstem ukázala na jméno Ronnie Le Mars. „Nikdy jsem se ve svém životě nesetkala s někým, o kom bych byla tak přesvědčená, že je ztělesněné zlo. Chci říct, že věřím v Ježíše Krista, našeho Pána, a ve spásu a

vykoupení skrze naše modlitby i v to, že každý může být spasen, ale... ale tenhle, ten Ronnie, by dřív popadl nůž a podřízl vám hrdlo, než by se vám podíval do očí.“

„Čí krev to byla?“ zašeptala Eve, když jeli pryč z jejího domu.
„Všude na posteli. Čí krev to byla?“

„Nevím.“ Cole mžoural do noci. Naložili do džípu kocoura, spací pytle, polštáře i své osobní věci a nechali policii, ať tam dokončí rozdělanou práci. Nenašlo se sice žádné tělo, takže se nejednalo o jasnou vraždu, ale skutečnost, že všude v ložnici byla spousta krve a zvrácený vzkaz obviňující Colea, policii přesvědčily, že ta nejnovější událost souvisí s vraždami v areálu Panny Marie. Považovali Evin dům za místo důležité pro vyšetřování.

„Přece by nesesbíral krev sestry Vivian a pak by ji nevytlil na panenku a na postel, že ne?“ zeptala se, ale ta představa byla tak odporná, že ji stěží vyslovovala.

„Netuším, čeho je schopný.“

Podívala se z okna a pokusila se najít sílu v osvětlených ulicích.

Na zadním sedadle začal v přepravce uvězněný Samson mňoukat.

„Doufám, že tam, kam nás vezeš, dojedeme dřív, než nás Samson přivede k šílenství.“

„Není to daleko,“ řekl a k Evinu překvapení ji nevezl k malému přízemnímu domku, kde si před několika hodinami bral šaty. Ale byt, do kterého ji zavedl, nebyl o nic lepší. Pokud to vůbec bylo možné, našel si ještě horší místo – jednu zblešenou místnost v podkroví bez nábytku, kde ze zdi sálalo vedro nachytané za celý den.

„Co je to?“ zeptala se, když hodil spací pytle na podlahu.

„Doufám, že je to bezpečný místo.“

„Hm...“ Rozhlédla se kolem. „Potřebuje to jen padesátilitrový barel lysolu, barvy, nový koberec, vybavení a málem bych zapomněla, taky nábytek. Pár polštářů a obrázky. Pak by to mohlo být útulný.“

Nadzdvihl tmavé obočí. „Radši by ses vrátila domů?“

Představila si zakrvácenou panenku a postel. „Máš pravdu. Tohle je stejný jako pětihvězdičkový hotel.“ Postavila přenosku s

kocourem na zem a otevřela dvířka. Samson okamžitě vyletěl ven a začal místnost prozkoumávat. „Nejspíš máme štěstí. Přinesli jsme si vlastního chlupatého čtyřnohého hubitele škůdců.“

Cole přešel k oknu, nechal žaluzie zavřené, ale spustil klimatizaci. Rozhučela se; Eve jen doufala, že sníží teplotu a vytvoří nějaký dýchatelný vzduch. „Dobrá zpráva ohledně tohoto místa je, že o něm nikdo neví.“

„Kromě domácího.“

„Petruski nic nepoví,“ řekl jí Cole. „Mohl by toho moc ztratit.“

„Aha, klient.“

Rychle se na ni podíval, ale pak na podlahu rozložil spací pytle a polštáře. Nechtěla ani pomyslet, jaké potvory kdy lezly po tom špinavém koberci, ani na to, kdo tu bydlel předtím, než si pokoj pronajal Cole.

„Tak, slečno Rennerová, jestli se dokážete ovládnout, svoje ruce necháte v klidu a nebudete se mě dotýkat, mohli bychom se pustit do práce.“

„Což znamená?“

„Musíme zjistit, kdo za tím vším stojí. Rozhodl jsem se, že to pojednám jako svůj případ. Kdykoli mám někoho bránit před policií, postarám se o to, abych věděl nejmíň tolik, co oni.“

„Opravdu?“

Usmál se. „Vždycky je někdo ochotný promluvit. Za peníze.“

„To je ten nejjobehranější cynismus, jaký jsem kdy slyšela. I od tebe.“

Nechal její poznámku tak. „Ale je to pravda.“

„Počkej. Chceš mi říct, že máš na oddělení zdroj informací?“ zeptala se ohromeně.

„To není jen zdroj informací, dámo,“ ujistil ji, sáhl do skříně a vytáhl dva poznámkové bloky a krabici propisek. „To je pořádný zásobník.“

Měla své pochybnosti, ale usadila se na provizorní postel a otevřela krabici. „Proč jsi teda nepoužil svůj bezedný zásobník předtím?“

Posadil se vedle ní a vzal si jedno pero. „Použil, ale musel jsem být opatrný. Byl jsem podezřelý. Sledovali mě, pronásledovali, šlapali mi na paty, říkej tomu, jak chceš. Možná mě trochu ovládla paranoia, ale byl jsem si jistý, že mi odposlouchávají telefony, a nevěřil jsem ani mobilu. Nemohl jsem riskovat, že by se některý z mých zdrojů dostal do potíží, tak jsem vyčkával.“

„A teď?“

„Montoya s Bentzem by mě s radostí dostali, ale nejsou to hlupáci, a teď je nad slunce jasnější, že jsem žádnou z těch vražd nespáchal. Včetně té Royovy.“

Chtěla se zeptat, kdo je ten jeho zdroj, ale zmínka Royova jména ji zarazila. Jako kdyby jí v hlavě cvaklo, skutečně cítila, jako by ji někdo odemkl paměť.

Do mysli jí vpluly vzpomínky na osudnou noc. Vybavovala si, jak se milovala s Colem, na jejich hádku, jak běžela dolů po schodech a on pospíchal za ní a cestou si oblékal šaty. Pokoušel se ji zastavit, ale ona o tom nechtěla ani slyšet, a když došla do chaty, našla Roye už mrtvého, všude byla krev, na zdi krví napsaná ta hrozná čísla a oknem na ni mířil... ne... ne na ni..., ale blízko, jako by jí střílel nad rameno...

Zamrkala a ta představa se stala ostřejší. Jasnější. Konkrétnější.

„Cole,“ zašeptala nahlas.

Srdce se jí rozbušilo, jak se střípky vzpomínek slévaly a splývaly, aby se znovu rozsypaly. Ale letmo zahlédla, skutečně zahlédla, co se té noci stalo.

„Co?“ zeptal se, ale ona se dál nořila do svých vzpomínek.

Ve tmě se zjevil Coleův obličej a hlaveň jeho zbraně byla nehybná. „Ne!“ vykřikla. Ale pistole vystřelila, uviděla bílý záblesk, jak se rozsypalo sklo a na rameni a hlavě ji sežehla palčivá bolest.

„Eve!“ vykřikl. Svět se bláznivě roztočil. Upadla, oči však upírala na něj a v duchu sténala. NE, NE, NE! Byl tak blízko a přesto tak daleko... A ten nůž... Byl tam ten příšerný nůž. Na podlahu odkapávala krev. Cole nesl nůž... Ne! Ten nůž nebyl v Coleově ruce... Byl v ruce někoho jiného. *Koho?*

Pohlcovala ji temnota a rozmazávala její vědomí. Během pár okamžiků tehdy omdlela.

Ted' se dívala na Colea novými očima. Trásla se a svíral se jí žaludek. Viděla na Coleovi, že to ví. Jeho modré oči si všimly bolesti a zklamání. Věděl to. Věděl to celou dobu. Celé tři měsíce, ale přesto si to tajemství nechával pro sebe. Lhal, aby chránil sebe.

„Tys tam *byl*,“ zašeptala hlubokým, chraplavým hlasem. „Ty prolhanej parchante, tys tam byl!“

Nepřel se s ní. Nemusel.

„Ale nebyli jsme tam sami. V místnosti byl ještě někdo další. Royův vrah.“ Ztěžka polkla a události té noci se jí začaly znovu

vybavovat, tentokrát jasněji, jak se mlha pomalu rozptylovala. „Snažil ses ho zastřelit,“ uvědomila si. „Ale zasáhl jsi mě. A pak jsi *lhal*. Proč, Cole? Co víš? Co skrýváš?“

Cole se upřeně díval na ženu, kterou miloval. Bylo načase, aby svůj boj vzdal. „Byl jsem tam,“ připustil vůbec poprvé. Hrozně nerad viděl v Evině obličeji ten výraz strašného zklamání, ale pokračoval. „Všechno, co se té noci přihodilo, bylo nějak špatně. Věděl jsem, kam jedeš, a protože jsem v té oblasti kdysi bydlel, myslel jsem si, že tě předběhnu a zjistím, co Kajak chce, co myslí tím ‚důkazem‘. Ale když jsem tam přijel, Roy už byl mrtvý.“

„Tys tam byl... přede mnou.“

„Zpanikařil jsem, to přiznávám. Neměl jsem mobil, nemohl jsem zavolat policii a pak jsem tě viděl jít dovnitř a hned jsem vytušil nějakou past. Došlo mi, že někdo přinutil Roye, aby ti zavolaal a požádal tě, aby ses s ním sešla.“

Než jsem na tebe mohl zakřičet, uviděl jsem ho oknem. Vystřelil jsem, ale máš pravdu, náhodou jsem zasáhl tebe. Všechno, co jsem udělal, vidělas v zrcadle, ne v okně.“

„Tys mě tam nechal,“ zašeptala.

„Ne, zůstal jsem s tebou. Proto jsem toho chlapa nechtyl. Z tvého telefonu jsem zavolaal 911 a počkal, než přijeli, ale pak jsem zmizel. Jeden policajt vstoupil hlavním vchodem a já vyklouzl zadním. Byl sám, a než si zavolaal o posily, byl jsem venku. Ještě jsem počkal, než za pár minut přijela sanitka. Pak jsem utekl.“

„Mohla jsem umřít. Já... kdo to je?“

„Pořádne jsem ho neviděl. Během okamžiku byl pryč. Nemohl jsem tě opustit.“ Pokusil se jí dotknout, ale ona ucukla.

„Mohl jsi za tím vrahem poslat policii!“

„To by určitě nevyšlo. Nevěřili by mi. Byl jsem přímo tam. Žárlil jsem na tvůj vztah s Royem. To by byl motiv a příležitost.“

„Měls tam zůstat,“ prohlásila se stopou hysterie v hlase. „Nechat na policii, aby jednala.“

„A vyprávět policajtům o nepřítomném ‚skutečném‘ vrahovi? O tom, kterého jsem pořádne neviděl? Jako doktor Richard Kimble v *Uprchlíkovi*? Co se pořád honil za tím zatraceným jednorukým chlapem.“ Popadl ji za paži, a když se chtěla odtáhnout, stiskl ji

pevněji. „Fajn, možná jsem tam měl zůstat. Postavit se obviněním jako muž. Zapomenout na to, že po mně neworleanské policejní oddělení pase už léta. Ale myslel jsem si, že to můžu vyřešit sám.“

„Jako Kimble,“ ušklíbala se hořce. „Ted’ hájíš obě strany.“ Setřásla ho. „Pořád dokola jsem si říkala, nevěř mu, je to lhář, nechod’ s ním a proboha jen se do něj zase znova nezamiluj!“ Postavila se, a když se k ní pokusil přiblížit a dotknout se jí, namířila mu prst na nos. „Ne! Prostě... už to nikdy nedělej! Hned jak bude po všem, ty a já už spolu nikdy nepromluvíme. Nikdy!“

„Eve...“

„Ale ted’ nám nezbyvá nic jiného, než spolu vydržet,“ prohlásila třesoucím se hlasem.

V jejích očích viděl všechno. Hněv, znechucení rozhodnutím, díky kterému jí ztuhla záda a zrudly tváře. Bože, byla nádherná. Rozzuřená nebo tvrdě spící, vyděšená k smrti nebo škádlivě hravá, byla to jediná žena, která mu dokázala obrátit život naruby. A měla pravdu. Bídě ji zradil.

„Pomysli na těch posledních pár dnů...“

„Myslíš na ty dny, kdy ses dostal z vězení? To myslíš?“ chtěla vědět.

„Všechno jsem dělal jen proto, abych dokázal, jak moc pro mě znamenáš. Chci zjistit pravdu stejně jako ty, možná ještě víc.“

„Tak, že ze mě před státní zástupkyní uděláš lhářku? Popíráním pravdy? Dovolils, aby si lidi, včetně mě, mysleli, že jsem nejspíš blázen? Tohle jsi udělal, abys mi ukázal, jak moc pro tebe znamenám. Všichni tě prokoukli, Cole, a já se mýlila. Seš slizkej právník, co překroučí pravdu, jen aby sloužila jeho vlastnímu prospěchu. A co je horší..., co je mnohem horší, seš prolhanej hajzl, co se stará jen o svůj vlastní podělanej zadek, takže mě laskavě nech na pokoji!“

Byla příšerně rozzuřená, krev jí v žilách vřela, dýchala rychle a mělce a oči se jí naplnily temnou zběsilostí, která se jí drala přímo do duše. Chtěl ji popadnout, uklidnit ji, slíbit, že dá všechno do pořádku, že ji miluje a udělá cokoli, i pro ni zemře, ale věděl, že by nevěřila ani slovo z toho, co říká. Tak jen zatínal pěsti, otvíral je a upřeně ji pozoroval.

„Prostě přemýšlej,“ zkusil to znova.

„To jsem dělala poslední tři měsíce. A celou dobu, co jsem ‚přemýšlela‘, jsem se pokoušela přijít na to, jestli úplně blázním. A

tys *znal* pravdu. Tys o mně ‚nepřemýšlel‘ dost upřímně, aby ses mi svěřil. Takže se vůbec nepokoušej říkat mi, co mám dělat.“

„Miluju tě. To se nezměnilo.“

Hleděla na něj chladně. „Jdi k čertu, Cole. Nevykládej mi o lásce, pocitech ani jiných emocích. Je po všem.“

Nepřesvědčoval ji, přestože chtěl, protože by to nic nezměnilo. Za její zlosti stála bolest. Nevyčítal jí to. Možná to nikdy nepřekoná. Ale prozatím ji nehodlal spustit z očí.

Rozhodně ne dřív, než skončí ta noční můra.

„Ted’ jsme ztratili policajta!“ zuřil Montoya, když se k němu Bentz příští ráno na stanici připojil. Stáli v kuchyňce a oba si nalévali kávu.

„Naposledy jsem slyšel, že Tiggs ještě žije.“

„Visí na podělaném vlásku!“ vyprskl Montoya, prohrábl si rukou vlasy a znovu zanačoval. „Musíme toho hajzla dostat. Včera v noci jsem byl tak blízko, tak zatraceně blízko!“

„Víš, co se říká...“

„Jo, vím. Jen mi nevykládej žádný kraviny o vrtkavém štěstí!“

„A já.“ Do kuchyňky vstoupila Lynn Zarosterová a zarazila se nad Montoyovým výbuchem. „Vstal jsi levou nohou?“

„Levá nebo pravá, není to fuk?“ ušklíbl se.

Střelila po Bentzovi pohledem, který říkal, jak je šťastná, že to je *jeho* parták, a pak se probrala krabicí muffinů, kterou někdo nechal na stole. „Co se slaví?“

„Brinkmanovy narozeniny.“

„A kdo...?“ ukázala na krabici.

„Vera, z pohřešovaných osob.“ Bentz se napil a káva mu téměř opařila jazyk. „Kdo ví, proč dělá to, co dělá, ale posluž si.“

„Myslíte, že některé jsou light nebo bez tuku?“

Montoya se na ni podíval pohledem, který mluvil za všechno.

Zvedla ruku, aby zadržela další slovní útok, a vzala si jeden muffin, který byl pořádně posypaný čokoládovou rýží, a pak odpěchala chodbou pryč.

Bentz si vybral jeden s mákem. „Nikoho tu neobviňuj. Všichni na tom případu dřeme jako koně.“

„Jo, to vykládej Tiggsovi.“

„Myslím to vážně, Montoyo. Uklidni se.“

„To ani náhodou. Dokud nechytíme toho hajzla.“

„Pojďme odsud.“ Už probrali, proč se Bentz neobjevil na místě činu a co se přihodilo u Rennerové v domě.

„Kam?“ Montoya si nalil kávu do papírového kelímku.

„Na naše oblíbené místo. Na hřbitov Panny Marie. Pro případ, že bysme potřebovali vykopat jeden nebo víc hrobů, už je připravená speciální jednotka.“

„Výborně.“ Montoya zvedl svůj kelímek a vylil si horkou kávu na ruku. „Do prdele!“

„Dal by sis cigáro, vid’?“ poznamenal Brinkman, který se přiloukal do kuchyňky celý načichlý kouřem.

„Jsem v pohodě.“

„Jo, to vidím.“

„Těší tě, že seš takovej voprz?“ pustil se do něj Montoya.

„Špatná noc?“ zeptal se Brinkman.

„Jdi do hajzlu.“

„Není snad moje vina, že nemůžeš chytit toho třícifernýho vraha.“

„Co?“ zeptal se Bentz.

„Tak mu říkají. Slyšel jsem to dneska v rádiu cestou do práce.“

„O těch číslech nikdo nevěděl,“ okamžitě zareagoval Bentz.

„Teď už to vědí.“

„Bože můj, kdo už konečně zatočí s tím únikem informací!“ Montoya zuřil tak strašně, jak ho Bentz ještě nikdy neviděl.

„Tvůj případ,“ podotkl Brinkman a pomalu si vybíral muffin. Nakonec si vzal jeden velký s tlustou čokoládovou polevou. Olízl si upatlané prsty a dodal: „Třeba bys rád svým lidem nařídil, aby zavřeli klapáčky na zámek.“

Montoya ztuhl a Bentz měl na okamžik dojem, že Brinkmana praští. Místo toho se Montoya přinutil k ledovému úsměvu. „Děkuju za radu, Brinkmane, a všechno nejlepší, hezky si užij svůj podělaný narozky.“ K Bentzovi dodal: „Pojďme.“

Prošli oddělením a Bentz se zastavil u stolu Zarosterové. Zrovna sahala po telefonu, ale zaváhala a tázavě se na něj zadívala.

„Snažíš se najít toho Ronnieho Le Marse?“

„Už mi volal jeho sociální kurátor... Poslechněte si tohle: Ronnieho pustili z vězení asi před pěti měsíci, chvíli sekal dobrotu, ale pak najednou zmizel, prostě přestal ke kurátorovi docházet a od té doby o něm nikdo neslyšel ani ho neviděl.“

„Nemohl se snad vypařit,“ zamumlal Montoya.

„Ale mohl odjet ze státu.“

„Někde musí pracovat. Určitě o tom budou záznamy,“ pustil se do ní Montoya.

Zarosterová pokrčila rameny. „Použil falešný průkaz nebo je mrtvý. To se stává často.“

Bentz si ukousl muffin. „A co ten kněz? Na tom taky děláš?“

„Jo, ale teprve jsem začala. Arcidiecéze je poslední dobou dost citlivá, ale nakonec to z nich dostanu. Chce to jen čas.“

„Který nemáme,“ podotkl Montoya.

„Chápu.“

„Dej mi hned vědět, jak někoho z nich najdeš, buď toho Le Marse nebo Swansona.“

„Budeš první, kdo se to dozví.“ Pak se zadívala na Montoyu.

„Nebo možná druhý. Hodím si mincí.“

Bentz jí poklepal na stůl. „Díky.“ Montoya se bez pozdravu vydal po schodech dolů.

„Budu řídit,“ prohlásil Bentz, znovu si kousl muffinu a zbytek hodil do odpadkového koše u zadních schodů. Bentz viděl, v jaké je Montoya náladě, a nehodlal sednout do vozu, který by řídil jeho parták. Dřív se stávalo, že se Bentz křečovitě držel opěrek, až mu zběhaly klouby na rukou, a Montoya se řítíl městem se sešlápnutým plynem až na zem, jako kdyby se účastnil závodů Daytona 500.

Divil se, že se s ním Montoya nepře a nechce řídit, ale nijak to nekomentoval. O jednu hádku míň. Sedl si tedy za volant a vyrazili. Montoya pootevřel okno, pak vytáhl z vnitřní kapsy saka balíček cigaret, jednu si zapálil a nabídl krabičku Bentzovi.

Málem si vzal, ale pak zavrtěl hlavou. Vědělo se o něm, že to občas nevydrží a zakouří si, hlavně když řeší nějaký obtížný případ, a možná na to dojde později, ale zatím si vystačí se žvýkačkou. Montoya si zastrčil balíček červených marlborek zpátky do kapsy saka. Nakonec řekl: „Ta sestra tvrdí, že Faith měla kluka, narodil se mrtvý a pohřbili ho někde na klášterním hřbitově.“

„Hm.“

„Věříš jí?“

„Ona tomu věří,“ prohlásil Bentz, když předjel nákladák s přívěsem pro koně. „Zavolal jsem do kláštera a mluvil se sestrou Odine, ale nijak mi nepomohla. Vůbec se jí nelíbila představa, že si tam přivezeme vybavení a začneme vykopávat hroby, ale přesvědčil jsem ji, že pokud chceme chytit vraha sestry Hannah, je to nezbytné.“

„Eve vypadá jako Faith. Od chvíle, co ji Abby viděla, je o tom naprosto přesvědčená.“ Montoya potřásl hlavou. „Sakra, málem si zapsala Evino jméno do rodinné bible.“

„Už brzo bysme měli dostat výsledky testu DNA. Tlačím na to. Pak se dozvíme aspoň část příběhu.“

Montoya potáhl z cigarety. „Takže, co zatím víme o Eve Rennerové? Jestli není dcera Faith Chastainová, proč dostala hrst novinových výstřižků jen o Faith a nemocnici?“

„Kromě toho, že tam Eve vyrostla? Nemám páru,“ připustil Bentz, zařadil se do pravého pruhu a namířil k výjezdu z dálnice.

„Jen se domýšlíš,“ prohlásil Montoya, vyfoukl proužek kouře a zamáčkl nedopalek v popelníku. „Kdo je sakra Eve Rennerová?“

Kristi vyšla z kanceláří pojišťovací společnosti Gulf Auto a poprvé od ukončení fakulty se cítila svobodná. Věděla už dřív, že není typ, co by seděl na zadku osm hodin denně pět dnů v týdnu, ale musela jíst a platit nájem, a v žádném případě nepřicházelo v úvahu, že by se znovu nastěhovala domů. To rozhodně ne. Zvlášť ne v době, kdy se domnívala, že se její nevlastní matka snaží přijít do jiného stavu. Když byla naposledy doma na návštěvě, zahlédla v koši v koupelně vyhozený těhotenský test. Bylo to hrozně zvláštní. To pomyslení, že by mohla mít nevlastní sestru nebo bratra skoro o pětadvacet let mladší. Nedokázala si to představit.

A navíc, technicky vzato, to dítě by nebylo tvým nevlastním bratrem nebo sestrou. Tedy rozhodně ne biologickým.

Nechtěla na to myslet, ani se tím zaobírat, a už vůbec nechtěla být pod otcovým palcem nebo ostražitým zrakem, a hned jak dokončila vysokou, vzala první práci, kterou našla: pracovala jako servírka, úřednice, ale nic stálého. Nakonec díky náhodě jí osud přihrál pojistné škody.

Ale teď díky bohu skončila! Už nikdy nebude muset nikoho poslouchat, jak fňuká nad odpočitatelnými položkami!

Když dnes ráno řekla Kristi své šéfové, že končí, její reakce ji překvapila. „No, máte ušetřené skoro dva týdny placené dovolené, tak si vyklid'te stůl, ano?“ Její šéfová se falešně usmála a Kristi měla zato, že je možná pojišťovna Gulf Auto stejně ráda, že odchází, jako ona sama.

Bylo to dokonalé.

Dlouze a zhluboka se nadechla a skutečně se zadívala na tuhle část centra města novými očima. Mohla by se projít mořským světem. Stál na břehu řeky a prý byl báječný, ale ona nikdy vevnitř nebyla. Kdyby chtěla, mohla klidně zajít do herny, naházet pár drobných do automatů a dostat zadarmo pití, přestože bylo teprve deset dopoledne. Objednala by si třeba Mimózu nebo Bloody Mary. Kdyby se to dozvěděl její otec, absolutní abstinents, nejspíš by ho z toho kleplo. Pro sebe se usmála. Ne že by svého otce nerespektovala. Bože, to ne. Udělal pro ni všechno, sám ji vychoval a její potřeby stavěl nad svoje. Většinou. Před mnoha lety ji vůbec nenadchla představa, že by se sem měli z L. A. přestěhovat, ale nakonec si tu zvykla a tohle město milovala. Nedokázala si představit, že by se měla vrátit zpátky do Kalifornie.

Procházela se po chodníku a pak po hrázi. Řeka byla široká a temná, ale ubíhala pomalu. Na jedné straně uviděla starý parník přivázaný u mola u nábrežní ulice Toulouse, zatímco vlečné čluny doprovázely velkou nákladní loď průplavem. Slunce ji pálilo do hlavy a odráželo se od hladiny řeky, ale na horizontu se už kupily mraky a pomalu se přibližovaly. Ano, moc se jí tady líbilo, ale zahнала všechny myšlenky na promarnění zbytku dne. Žraloci i automaty mohli počkat. Pokud měla pracovat jako autorka kriminálních příběhů podle skutečných událostí, musela se do toho pustit hned a sledovat vyšetřování.

Vytáhla z kabelky mobil a zrychlenou volbou vytočila číslo svého kontaktu na policejním oddělení.

Pomyslela si, že dnes se konečně situace obrátí.

To ona bude kontrolovat svého tátu, a rozhodně ne naopak.

Eve nehodlala vyplýtvat ani jedinou vteřinu. Za hodinu, co si srolovala spacák, už vyčistila kartónovou krabici s pískem, kterou dala jako provizorní kočičí záchod do koupelny, zavolala zámečnictví a domluvila u sebe doma výměnu zámků, dokonce našla úklidovou firmu, přestože plánovala, že celou ložnici i každé místo, kterého se ten úchyl mohl dotknout, vydrbe litry dezinfekce.

V noci ji přemohl spánek někdy kolem druhé, přestože Cole byl ještě vzhůru. Procházel si poznámky a připojil se na internet přes její notebook díky nezabezpečené síti některého ze sousedů. Než usnula, byl čilý a probíral možnosti kdo, proč a jak ten případ

vyřeší. Celou dobu Eve běsnila. Jak mohla být tak pitomá a znova mu uvěřit? Copak se vůbec nepoučila?

Mizerný, prolhaný darebák!

Kdyby neměla Samsona, šla by do hotelu.

Tak se snažila přesvědčit alespoň sama sebe.

Ale sama se sebou zápasila; to byla ta potíž. Rozčilená k nepříčetnosti a naprosto zmatená.

Řekl jí, aby přemýšlela o několika posledních dnech; a sotva myslela na něco jiného. Cole je sice pevně odhodlaný zjistit, kdo stojí za těmi vraždami, a dokonce riskoval vlastní krk, aby zachránil ten její, byl jí oporou, když se málem rozsypala na milion kousků, ale to nic neměnilo na tom, že to je lhář, a lhal jen proto, aby ochránil vlastní zadek.

Řekl, že tě miluje, a to bylo předtím, než přiznal, že byl v té chatě.

A co má být?

Řeči nic nestojí.

Přesto se zdál rozhodnutý chránit ji, starat se o ni, milovat ji... Zaskřípěla zuby a zklamaně vydechla.

Udělal od chvíle, co ho propustili z vězení, něco, kvůli čemu by sis musela myslet, že není důvěryhodný?

Ano! Od samého začátku jí lhal. Byla to jedna lež za druhou! Teprve když se jí vrátila paměť a začala si sama skládat střípky z noci, kdy zavraždili Roye, konečně to vzdal a řekl jí pravdu.

Nemohla mu věřit!

Nebude mu věřit.

Co bylo horší, nemohla věřit *sama sobě*, když byla blízko něj. Když se probudila, zjistila, že se k němu tulí. Byla oblečená, ale přesto ji obklopovalo jeho teplo, dotyky a vůně. Okamžitě se od něj odtáhla a našla svůj mobil. Zatímco ten zatracený Cole spal na otevřeném spacím pytli, přes zavřené oči mu padaly černé vlasy, rty měl maličko pootevřené a dlouhé tělo odpočívalo, vyřídila si pár telefonů. Musí žít dál, vyčistit a zabezpečit svůj dům, zajít na poštu a přehlásit se zpátky z Annina a Kyleova domu v Atlantě na svou adresu.

Pokud vůbec v tom domě, který od raného dětství považovala za svůj domov, zůstane.

Když vzala v úvahu všechny okolnosti, bylo to dost náročné. Při pomýšlení na zakrvácenou postel, panenku a ten příšerný naškrábaný vzkaz, ji okamžitě napadalo, že se musí přestěhovat. Je

jedno, že to býval dům její babičky, nedokázala si představit, že by ještě někdy spala v ložnici ve věži. Ten, kdo stál za touhle noční můrou, vítězil. Je z ní troska. Netuší, co bude, co bude dělat příštích pět minut, natož po zbytek života.

Cole se zavrtěl.

Při pohledu na něj maličko zjihla, ale pak se zatvrdila proti takovým mlhavým romantickým nebo sexuálním představám, které stále mohla zažívat. Byla si jistá, že tahle část jejího života už skončila.

Nejasně něco zabručel, což v ní probudilo zvláštní pocity, překulil se a otevřel jedno oko. „Ráno,“ prohlásil ospalým západotexaským přízvukem.

No jasně.

Protáhl se, ruce propnul daleko za hlavu a odhalilo se mu ploché, téměř propadlé břicho. „Tak... kde je kafe?“

„Moc vtipný.“

„Pořád se zlobíš?“

Žasla nad jeho nestydatostí. „Co myslíš?“

Vzdychl a protřel si oči. „To je špatný. Myslel jsem, že bysme si po ránu dali jednu rychlovku, než...“

„Přestaň!“ Rozzlobila se a zvedla ruku. „Vzpomínáš si, doufám, co jsme tady řešili?“

„Jasně že jo. Měl jsem zato, že bysme se mohli trochu potěšit. Přece se říká, že je špatný, když jde člověk do postele našťvaný, a přišlo mi, že když jsi měla čas o všem popřemýšlet, vyspat se na to, přijít k...“

„Jestli ses chystal říct ‚přijít k rozumu,‘ tak radši mlč.“

„Včera jsi...“ začal.

„Včera jsem byla slepá ženská, která neznala pravdu.“

Nenamáhal se doříct to, co zamýšlel. Místo toho rezolutně prohlásil: „A dneska nemáme čas na vzájemný obviňování. Ušetři si ho. Tohle musíme hezky rychle vyřešit.“

Chtěla se s ním dohadovat, stále se bavil o tomtéž, ale věděla, že má pravdu. Hlodavá zuřivost ještě nikoho nikam nepřivedla. Stále mu nemohla věřit, ale nutně s ním potřebovala pracovat.

„Musí existovat nějaký klíč k šílenství toho chlapa,“ prohlásil Cole. „Takže, třeba to číslo, co napsal na zed' Royovy chaty. To bylo 212, ne?“

Přikývla.

„A u táty bylo 101?“

„Ano.“

„Tam, kde našli Vivian, nahoře v nemocnici... 323 a na panence bylo 444.“

„Vím, jaká tam byla čísla,“ odsekla stále ještě rozčileně. „A co?“

„A když si je přečteš pozpátku?“ Zvedl své poznámky tak, aby do nich viděla.

Znovu si ta čísla přečetla. „No jo... takže... čtou se stejně. Zleva doprava jako zprava doleva.“

„To nemůže být náhoda, Eve. A je toho víc. Co ta droga, kterou tvůj otec vypil?“

„Xanax.“ Odmlčela se. „To je divný.“ Nerozuměla tomu, vůbec to nechápala, ale byla si jistá, že Cole za něčím jde.

„Jaké bylo příjmení tvého otce? Renner. Je to palindrom. Slovo, které se čte stejně zezadu jako zepředu.“

„Jako Viv,“ řekla. „A... sestra Hannah... Renaultová...“

„Jasně, Viv a Hannah.“ Jejich oči se střetly a ona cítila, jak jí po zádech přeběhl mráz, když si uvědomila, na co naráží. „Nebo,“ řekla a roztřeseně se nadýchla, „jako Kajak.“

„Jo, Kajak taky funguje, ale to je jen začátek.“ Cole byl najednou smrtelně vážný a dřív, než to vyslovil, věděla, co přijde.

„Hrozně nerad to říkám, zlato, ale nemůžeme zapomenout na tvoje křestní jméno. E-v-e. Stejně v obou směrech. Eve, a navíc patříš do rodiny Rennerů. Ať za tím stojí kdokoli, rozhodně se zaměřil na tebe.“

Bentz zíral na čerstvý hrob, rudohnědá půda byla překopaná a vlhká tam, kde malý křížek označoval jeho umístění mezi ostatními, mnohem většími vytesanými náhrobními kameny. Na zapleveleném travnatém povrchu nešlo rozrytý díl přehlédnout.

„Já to nechápu,“ prohlásila sestra Odine a úzkostně si mnula ruce. Kráčela s Bentzem a Montoyou kolem stroje, který stál připravený zakousnout se do půdy. Řidič seděl v kabině, další dva dělníci stáli vedle a velkému bagru běžel motor naprázdno, takže byla ve vzduchu cítit nafta. „Už šest měsíců tu nebyl žádný pohřeb.“ Zamrkala, vzhledla k Bentzovi a potřásla hlavou. „Šla jsem tudy před třemi dny – a tohle,“ ukázala na hrob s hromadou čerstvé hlíny, „tady nebylo. Ale byl tu hrob, to ano. Myslím, že ta pamětní deska tu je tak dlouho jako já. Ale přísahám, že tráva byla neporušená.“

„Věřím vám,“ řekl Bentz a kývl na dělníky. Podal sestře Odine nezbytná povolení, ačkoli ona se o právní formality nezajímala ani v nejmenším. Bentz jí však naznačil, že arcidiecéze by se zajímat mohla. Dal pokyn řidiči bagru a ten se pustil do práce. Stroj skřípěl, ale hladce se prokousával měkkou půdou, takže hrob byl odkrytý během okamžiku.

„Nelíbí se mi to.“ Montoya sáhl do kapsy saka pro cigarety, ale pak se podíval na sestru Odine, a rozmyslel se. „Vykopávání hrobů je..., no, prostě mi to nahání hrůzu. Nerad si zahrávám s mrtvými. Já říkám, že když je někdo v zemi, měl by tam už zůstat.“

„Je to součást naší práce.“

„Hm.“ Založil si ruce na prsou, až mu kožené sako zaskřípělo, a netrpělivě vyčkával, přešlapoval z nohy na nohu a podíval se na oblohu, kterou rozčíslo bílou stopou letadlo, aby v okamžiku zmizelo v blížících se mracích.

Bagr hlučně pokračoval v práci, vyhrabával lžíce tmavé, zeminou páchnoucí špíny a vyklápěl je na neustále rostoucí hromadu.

Netrvalo moc dlouho a odhalil rakev.

„Hej! Přestaň!“ zavolal jeden dělník, zvedl ruku a upozornil řidiče, aby do ní lžící bagru nenarazil. „Detektive?“

Bentz opatrně přešel k okraji hrobu. Asi dva metry pod ním, stále ještě částečně přikrytá hlínou, byla malá rakev. Prostoupil ho smutek. Na rozdíl od svého kolegy ho tahle součást jejich profese neděsila, ačkoli souhlasil, že také nerad ruší klid mrtvých a vykopává jejich těla.

„Bože,“ zašeptal Montoya, když přistoupil blíž a nahlédl dolů. „Bože.“

„Beru to jako modlitbu,“ prohlásila sestra.

„Rozhodně!“ prohlásil důrazně Montoya.

Bentz svému kolegovi skutečně věřil. Kývl na dělníky u hrobu. „Vyneste to nahoru,“ poručil jim a ustoupil stranou, aby mohli vytáhnout rakev jen o málo větší než tělíčko nemluvněte.

Když ji vyzvedávali z hrobu, Montoya byl zjevně nervózní. Rty měl sevřené, tvář napjatou, oči mu temně jiskřily a čekal, až ji položí na zem a na Bentzův pokyn otevrou víko.

Bentz se zadíval dovnitř. V jednoduché dřevěné truhle vyložené plátnem leželo tělo.

Čerstvé tělo.

Plátno zbarvila krev.

Ale nebylo to dítě, bylo to sele s podříznutým hrdlem.

„Pro lásku boží!“ zašeptal zhnuseně Montoya. Bylo téměř vidět, jak mu naskočila husí kůže. „Co to hergot je?“ Vzhlédl na jeptišku a řekl: „Omlouvám se, sestro.“ Pak znovu obrátil svou pozornost na rakev. „Co to znamená? *Sele*? Ztracený čerstvý sele?“

Odstoupil stranou. Už nebral ohledy na slušné chování ani úctu k mrtvým, prohrabal kapsu, vytáhl marlborky a rychle si zapálil. „Ježíši,“ zamumlal si pro sebe, a dokonce i dělníci si přestali povídat.

Malá jeptiška se nad otevřeným hrobem zamračila a spěšně se pokřížovala. I ona byla viditelně otřesená, pleť měla bledou a oči za brýlemi vyděšené. „Proč by někdo dělal něco takového?“

„Nevím,“ připustil Bentz, „ale přijdeme na to. Všechno, co jsme vykopali, musíme odvézt do laboratoře.“ Sehnul se na jedno koleno, aby lépe viděl. Prase bylo nafouklé, ještě bez červů, ale už začínalo zapáchat hnilobou. Bentz si natáhl rukavice a opatrně zdechlinu nadzdvihl a potom i plátno, aby se podíval po něj. „Máš

baterku?“ zeptal se Montoyi, který už hledal po kapsách. Podal ji Bentzovi, ten ji zapnul a namířil kužel světla dovnitř.

Na boku částečně skrytý plátnem byl naškrábaný další vzkaz. Přečetl ho nahlas:

„Žij bez zla.“

„Cože?“ Montoya popošel blíž a sám si slova přečetl. „Žij bez zla? Co to má jako znamenat?“

Bentz otočil hlavu a vzhlédl na svého kolegu. „Náš člověk chtěl, abysme si to přečetli. Nechal tu čerstvě zrytou hlínu, ani se nepokoušel ji zakrýt. Chtěl, abysme ten hrob našli a vykopali.“

„A našli mrtvý prase?“

„A našli ten vzkaz.“ Bentz položil zpátky plátno a sele se vrátilo do své původní polohy. Narovnal se a stáhl si rukavice. „Krvavý filosof na nás mluví,“ řekl. „Ale co se nám to snaží říct?“

Bůh se na něj hněval.

Spasitel to věděl. Probděl celou noc a čekal na Hlas, doufal, že uslyší slova odpuštění. Ale přišly k němu jen ty pisklavé hlásky, co mu v hlavě vytvářely bílý hluk. Padl na kolena a modlil se, žadonil o rozehřešení, až mu po tvářích stékaly slzy, ale jeho prosby zůstaly nevyslyšeny.

„Prosím, odpusť mi, Otče. Moc Tě prosím, promluv na mě a já vyplním Tvé příkazy.“

Když se nedočkal odpovědi, obrátil se pro útěchu ke svému růženci. Pak rozložil plachtu, rozestavěl svíčky a svlékl se donaha. Opatrně se osprchoval tak, aby nepoškodil nová tetování, a očistil si tělo i duši. Nakonec vytáhl tetovací přístroj, zapálil svíčky a prohlédl si lahvičky s inkoustem. Brzy si bude muset koupit nové, ale prozatím je všechno tak, jak má být.

Kromě toho, že s ním Bůh už nerozmlouvá.

Nedává mu příkazy.

Nenazývá ho Spasitelem a nenaznačuje, že se brzy stane bohem.

Musí se kát, podstoupit dlouhé pokání, aby u Pána znovu našel milost.

Postavil se před zrcadlo, zapnul přístroj a položil si ruku na vnitřní část stehna, tam, kde měl svaly zpevněné z pravidelného cvičení. Zavřel oči, pomodlil se a zapíchl si jehlu hluboko do kůže. Cítil její první žhavé drobné bodnutí. Napíše si tam své jméno,

tam, kde ho snadno uvidí i bez pomoci zrcadla. Mohlo by se tam sice rozedřít, takže bude muset být pár příštích dnů opatrný, ale bude to jeho memento.

Soustředil se. Bolest mu probouzela smysly, ale přesto začal do kůže psát slovo „Spasitel“. V plné práci však obrátil své myšlenky k Bohu, pryč od Eve, ke které často zabloudily, kdykoli se sám sebe dotkl. Toužit po ní byl hřích. Věděl to, ale přesto doufal, že na něj Hlas znovu promluví a poví mu, že za svou trpělivost, čekání a poslušnost se mu dostane pár okamžiků v její společnosti.

Právě tolik... Ne příliš..., ale dost, aby s ní mohl provádět všechny věci, o kterých snil. Dotýkat se jí. Vychutnávat si její přítomnost. Laskat její kůži.

Jehla se zakousla hluboko do masa a on rychle zapudil Eve ze svých myšlenek.

Nyní se soustředí na Boha.

Cole došel do obchodu pro koblihy, džus a kávu a zbytky snídaně teď ležely vedle spacích pytlů, které se staly jejich ložnicí, kuchyní i pracovnou. Klimatizace skučela a do zatuchlého vzduchu přinášela nepatrný pohyb. Roztáhli žaluzie a bledé ranní světlo procházelo mezi lamelami a na špinavé podlaze vytvářelo pruhovaný vzor.

Eve cítila nevolnost z rychle vypité kávy plné cukru a kofeinu, ale snažila se soustředit na stránky poznámek, které si zapsali. Byla si jistá, že na něco přišel. Něco na těch podivných palindromech určitě je.

A děsilo ji to.

Nejen kvůli sobě.

Co Anna Maria? Její první jméno se také četlo stejně zleva jako zprava. Neznala nikoho dalšího, kdo se jmenoval Bob nebo Lil nebo Ava či Gig, prostě tak, aby se jeho jméno četlo oběma směry stejně. S Colem vypracovali seznam potenciálních obětí a Colea dokonce napadlo, že Sam Deeds – pokud by se z křestního jména použila jen iniciála, tedy S. Deeds – by mohl být dalším člověkem na vrahově seznamu.

Bylo to zvrácené. Nedávalo to smysl. Ale muselo to něco znamenat a muselo se to nějak týkat Nemocnice Panny Marie a Faith Chastainové.

Eve zavolala Annu na mobil, ale rovnou se dostala do hlasové schránky. Zoufale se potřebovala ujistit, že je její švagrová živá a zdravá, tak zavolala Kyleovi, jen aby se dozvěděla stručně: „Zanechte zprávu.“

No výborně.

Z nervozity se jí dělalo mdlo. Neúspěšný telefonát Anně Marii jen zvýšil její úzkost.

Cole seděl na spacím pytli se zkříženýma nohama, nakláněl se nad papíry, až se mu tričko na ramenou napínalo a pas džínů se stáhl dolů a odhalil proužek holých zad. Vzhlédl a všiml si, že ho pozoruje. „Přestaň po mně házet očima a pusť se do práce.“

„Neházím po tobě očima.“

Nesnesitelně se zasmál. Eve odvrátila pohled. Šokovalo ji, když si uvědomila, že se její vztek pomalu vytrácí. Sakra. Je na toho muže až příliš citlivá. Teď se na sebe zlobila.

„Přečti si ta čísla a jména oběma směry,“ řekl a odvedl ji od jejího seabemrskání. „Dal jsem čísla vedle jmen tak, jak je vrah napsal... vidíš?“

„To už jsem viděla předtím,“ řekla, ale posadila se k němu. Dala dobrý pozor, aby se ho nikde nedotkla. Zadívala se na list papíru. Přiloudal se k ní Samson a uvelebil se jí na klíně. Nepřítomně ho podrbala na hlavě a začala mu hladit dlouhou srst, ale soustředila se na tučná tiskací písmena Coleovy poznámky.

KAJAK 212

RENNER 101

HANNAH 111

VIV 323

??? (panenka) EVE 444

„Podívej se líp. Myslím, že ta panenka představuje tebe. Našli jsme ji v podkroví, v místě, kam nikdo nepřišel od chvíle, cos vyrostla, a pak ve tvé posteli.“

„No super,“ zamumlala.

„Já vím,“ řekl. Bylo vidět, že je napjatý. „Ale nešel po tobě. Jen udělal věci, aby tě k smrti vyděsil.“

„Mise splněna,“ zašeptala.

„Zvrácenej hajzl,“ zamumlal chraplavě Cole, ukázal na čísla a zeptal se: „Dávají ti nějaký smysl?“

Soustředila se na čísla a zavrtěla hlavou. Samson se překulil na záda a začal příst. „Přemýšlela jsem o nich snad stokrát a jediné, co mě napadlo, je, že souvisejí s poschodími v nemocnici.“

„Jak?“

„No, můj táta i sestra Hannah měli kanceláře v přízemí a myslím, že když byl Roy v nemocnici jako pacient, byl v prvním patře. Podkroví je ve třetím patře.“

„Co sestra Vivian?“

Eve pokrčila rameny. „Mohla se tam někdy dostat jako pacientka.“

Přejel prstem po číslech. „Dobře..., zajděme ještě kousek dál. Měla kancelář tvého otce číslo?“

„Ano. Byla to jednička. Líbilo se mu to. Pamatuju si to, protože mi šeptával ‚Já jsem číslo jedna.‘ Znáš to, jako fotbalisti, co jdou na utkání.“

„A sestra Hannah?“

„To si nejsem jistá. Její kancelář byla až za tátovou na konci chodby.“

„Mohla to být jedenáctka?“ zeptal se, otevřel víčko láhve s nedopitým brusinkovým džusem a zhluboka se napil.

„Ano...“ Samson jí packou šťouchal do rukou, protože se úplně ztratila ve svých myšlenkách a přestala ho hladit. Znovu ho nepřítomně začala drbat.

„Myslíš, že je možné, aby tohle byla čísla pokojů v nemocnici?“

„Snad. Ale co podkroví? Tam přece žádná čísla nebyla.“

Zašrouboval víčko a postavil láhev na zem vedle otevřené krabice s koblihami. „Třeba jsem úplně vedle..., ale budiž, popřemýšlej o tom. Kdyby bylo podkroví rozdělené na místnosti jako patra pod ním, jaká čísla by tam byla?“

„Ty mě teda zkoušíš.“ Jak o tom důkladně přemýšlela, její strach zase vybublal napovrch.

„No tak, Eve,“ naléhal. „Místnosti v prvním a druhém patře byly umístěny přesně nad sebou, obě patra byla totožná, tak si představ svoje místo na půdě, kde sis postavila svůj malý úkryt, o patro níž. Jaký tam byl pokoj? Tři sta čtyřicet čtyři?“

„Možná...“ Potlačila touhu na všechno zapomenout a zkusila si představit plán místností.

„Třeba to tvoje malé hnízdo bylo tam, kde by byl pokoj čtyři sta čtyřicet čtyři, kdyby tam postavili místnosti.“

„To je ale dost divoká představa, ne?“

Cole souhlasně pokýval hlavou. „Ale je to alespoň něco. Vlastně to jediné, co máme.“

„Což není moc,“ prohlásila sklíčeně a znovu vzala do ruky mobil, aby zavolala Annu Marii. „Prosím, zvedni to,“ zašeptala, ale zas se dostala jen do hlasové schránky.

Bylo skoro pět, když se ozvala laboratoř. „Myslím, že by bylo nejrozumnější, kdybyste sem všichni přišli,“ pověděla Bentzovi Bonita Washingtonová. „Sami uvidíte, co máme.“

„Hned tam budeme.“ Obrátil se na Montoyu, který si u ucha držel telefon a rychle si psal nějaké poznámky.

„Ano..., ano... Dobře... Mám to!“ Zavěsil a Bentzovi všechno objasnil. „Další případ... Rvačka s nožem u řeky. Máme donašeče, co by se měl ozvat a říct nám, o co šlo. Co se děje?“

„Volala Washingtonová. Chce, abysme se za ní okamžitě zastavili.“

Montoya si vzal sako. „Tak to bude vážný.“

„Vypadá to tak.“

Cestou do laboratoře minuli stůl Zarosterové a Montoya jí předal své narychlo sepsané poznámky. „Chvíli tu nebudu. Jestli mi zavolá můj informátor“ – poklepal na poznámky –, „zapiš, co ví, a řekni, že se mu ozvu. Netuším, jestli vůbec něco má, ale dělá humbuk, že ví naprosto přesně, co se v noci u parku stalo.“

„Mám to,“ přikývla a položila si papírek blízko telefonu. „Myslím, že se mi podařilo najít stopu k otci Paulovi, který pracoval v Nemocnici Panny Marie. Paulu Swansonovi. Už je na penzi. Mohl by být v nějakém domově důchodců nebo v domě s asistenční službou. Dám vám vědět, až ho najdu, pokud ho vůbec najdu.“

„Fajn. A Le Mars?“

„S ním jsem ještě štěstí neměla.“ Zatočila perem mezi prsty. „Prověřuju všechny jeho známé kontakty, přátele, rodinu, bývalé přítelkyně. Zatím ani ťuk. Ale pořád na tom dělám.“

Ostatně jako oni všichni. Bentz s Montoyou strávili hodiny hledáním nějakých stop po Ronniem Le Marsovi. Ale nedostali se ani o krok dál. Telefon Zarosterové se znovu rozdrnčel. „Třeba to bude on,“ pozlobila je. „Telefonát, který celý případ rozlouskne.“

Montoya si odfrkl. „Zbožný přání.“

„Jo, to je ono. S Bohem mám úzké kontakty. Na moje modlitby odpovídá okamžitě.“ Zvedla telefon. Když scházeli ze schodů, uslyšeli, jak říká: „Vraždy. Detektiv Zarosterová...“

Bonitu Washingtonovou našli ve fotolaboratoři, kde hovořila s Inez Santiagovou. „Montoyo..., jsem ráda, že jste přišel. Pojdte sem a podívejte se na tohle.“ Zavedla je k dlouhému pultu a rozsvítila bodové osvětlení. „Tady je originál fotografie Abby Chastainové, kterou udělala v nemocnici. V okně je rozhodně silueta muže. Teď bych vás mohla dost dlouho nudit povídáním, jak jsme ji zaostřili, zvětšili tu siluetu, ale to není důležité. To podstatné je tady.“ Ukázala na poslední ze série asi dvaceti snímků. „Tohle je ten nejčistší obraz, který jsme dokázali udělat.“

„Dost dobré,“ prohlížel si ho Bentz. Rozhodně se jednalo o muže, velkého muže, jehož rysy byly maličko tmavé, ale dost zřetelné, aby byl k poznání.

„Ne dost dobré, detektive. Tohle je zatraceně dobré. Rozumíte? Zatraceně dobré. Teď se podívejte na tohle.“

Podala jim policejní fotografii obličeje Ronnieho Le Marse. Stejný obrázek už Bentz viděl, když se probíral počítačovými záznamy. „Řekla bych, že by to mohl být váš člověk.“

Montoya, který zatím mlčel, přikývl: „Je to on.“

„Možná.“ Bentz nebyl zcela přesvědčený.

„Je to velmi pravděpodobné,“ ozvala se Santiagová. Na sobě měla laboratorní plášť a zrzavé vlasy stočené do drdolu. „Máme ještě další dobré zprávy,“ dodala.

„To opravdu máme,“ souhlasila Washingtonová. „Krevní testy.“ Zavedla je za roh, prošli jasně osvětlenou chodbou do prostoru vyhrazeného pitvání těl nebo jejich částí. „Máme společnost,“ oznámila A. J. Tennetovi, který seděl na kancelářské židli a díval se do mikroskopu.

Vzhlédl. „Dobře.“ Popojel s židlí kolem pultu, prudce se zastavil a zvedl nějaké papíry z přihrádek na spisy. „Takže nejdřív – krev, kterou jsme našli v domě Eve Rennerové, byla prasečí, ne lidská.“

Bentz pocítil úlevu. „Myslím, že to prase jsme už našli.“

Tennet přikývl. „To právě prověřujeme a v rakvi hledáme další případné zbytky tkání.“

„Ta rakev je stará,“ objasnila jim Washingtonová. „Myslíme si, že mohla být už předtím použita. Nabíráme vzorky půdy v okolí nemocnice, z prasečích kopýtek a z rakve, abychom si ověřili, že se shodují. Všechn další materiál včetně plátna bude teprve analyzován.“

„Skvěle.“

„Montoyo, projděte s Tennetem laboratorní výsledky podrobněji,“ prohlásila Washingtonová. „Detektive Bentzi, ráda bych vám ukázala ještě něco. V soukromí.“

Montoya zvědavě nadzdvíhl tmavé obočí, ale nešel za nimi. Washingtonová zatím zavedla Bentze do své kanceláře.

„Co se děje?“ zeptal se, když za nimi zavřela dveře.

„Myslela jsem, že byste si to měl vyslechnout sám. Pak s tím naložíte, jak uznáte za vhodné.“

„Dobře.“ Bentz pocítil nemalé obavy. Bonita Washingtonová vždycky jednala naprosto přímo. Neměla ve zvyku se nějak mírnit. Z ničeho nedělala vědu. „Tak co se děje?“

„Přišly nám výsledky testu DNA Eve Rennerové.“

„Není příbuzná s Faith Chastainovou,“ dohadoval se Bentz. „Už víme, že Faith měla syna, který zemřel při porodu, to dítě, které mělo být v rakvi.“

„Potom jsou vaše informace mylné.“ Podala mu zprávu. „Nejenže má Eve dostatek identických genetických znaků, takže je jasné, že je dcerou Faith, navíc má znaky, které se shodují s další osobou.“

„Kdo je to?“ zeptal se Bentz. „Ronnie Le Mars?“

„Ne.“

„Roy Kajak taky ne?“

„Ne.“ Dívala se na něj, jako by ztratil rozum.

„Tak to netuším. Kdo je to?“

Washingtonová se mu zadívala do očí. „Vy, detektive,“ prohlásila a pozorovala jeho reakci. „Podle našich testů, a udělala jsem je třikrát, abych si daty byla skutečně jistá, jste příbuzný Eve Rennerové vy.“

„To musí být nějaký omyl,“ tvrdil nevěřícně Bentz. Zvedl ruce a důrazně vrtěl hlavou, jak se mu v ní otáčela kolečka. „S Faith Chastainovou jsem se nikdy nesetkal. Nikdy.“

„No, někdo z vašich příbuzných ano. A bylo v tom mnohem víc než jen setkání.“

„Počkat.“ V tom musela být nějaká chyba! Ale první temná myšlenka poznání mu začala hlodat v mysli. „Její manžel byl Jacques Chastain. Mohl mít... To je nějaký omyl,“ opakoval.

„Vy mě neposloucháte, detektive,“ prohlásila rozhodně. „Já jsem Bonita. Já nedělám nic mizerně. Prověřila jsem i DNA vaší dcery. Stále máme její vzorek ve spisech z toho případu před několika lety. Vzpomínáte na toho psychopata, co si říkal První mezi vyvolenými?“

Bentz přikývl. Jak Kristi, tak Olivia díky zvrácenému maniakovi málem přišly o život.

„Takže jsem si vzala její vzorek a... hleďme, bingo, Kristi je také vítězkou. Příbuzná s Eve Rennerovou.“

„Přes Evina biologického otce.“ Bentz cítil, že si potřebuje sednout, a jen silou vůle se přiměl stát.

„Věděla jsem, že vás tak rychle nepovýšili pro nic za nic.“ Podala mu zprávy do ruky a nechala ho, aby si je prošel sám. Její nabroušenost maličko ustoupila a pronikavé zelené oči se zdály překvapivě soucitné. Odstrčila si pramen kudrnatých vlasů z očí a řekla: „Podívejte, Bentzi, nevím, že by to znamenalo něco jiného, než že jste vy a Eve příbuzní, ale domnívám se, že byste se s tím asi nejdříve: rád srovnal sám a rozhodl se, jak to oznámíte na oddělení. Každý, kdo na tomhle případu pracuje, se to musí dozvědět.“

Potřásl hlavou, aby si ji pročistil. Jak se to mohlo stát? Kdo z jeho rodiny se s Faith Chastainovou setkal? Na okamžik zapochyboval i o svojí vlastní legitimitě.

S laskavostí, o které si myslel, že jí vůbec není schopná, dodala: „Nejspíš mi dost dlužíte.“

„Diamanty, já vím.“

„Jo, pamatujete si dobře.“ Poklepala ho po rameni.
„Nezapomeňte, musí být velké.“

Bentz si vzal zprávu a přidal se k Montoyovi, který telefonoval a zabraný do hovoru přecházel labyrintem chodeb. „Hm... Prověřím to. Jo, to je v pořádku... Tady jsme skončili. Dobře, sejdeme se tam s vámi. Děkuju.“ Montoya vyrovnal svůj krok s Bentzem. Spolu se vydali ven z budovy. „To byla Eve Rennerová,“ vysvětloval. „Upekli s Colem Dennisem jednu teorii. Je trochu šílená a já bych jim ji nevěřil, jenže se hodně podobá té tvojí.“

„Jak to?“

Vysvětlil mu, že jména obětí jsou palindromy stejně jako čísla, co se našla na místech činů, protože se čtou stejně zleva jako zprava, a že by to mohla být čísla pokojů v nemocnici. „Kancelář Terrence Rennera byla místnost 101 a sestry Harmah 111. Nejsou si jistí ostatními oběťmi, ale bylo by dobré se na to podívat.“ Montoya si podrbal vousy na bradě. „Mně se to zdá trochu divoký, ale už jsme se i takovou cestou párkrát vydali.“

Bentz souhlasně zabručel. Divoké teorie bývaly občas normou.

Pokračovali v chůzi v řadě za sebou, protože proti nim pospíchali dva policisté. Montoya dodal: „Eve je opravdu vyděšená, protože se nemůže dovolat své švagrové Anně, která má právě jedno z těch zvláštních jmen, co se zepředu čtou stejně jako zezadu.“

„Má Anna nějakou vazbu na nemocnici?“

„Nic jsme nenašli. Zatím. Sakra. Ale Eve má a ta je u toho zabijáka rozhodně ve středu zájmu.“

„Třeba na něco vážně přišli.“ Bentz se ponořil do svých myšlenek a jeho boty cvakaly na naleštěné podlaze. „Celá ta věc s palindromy je nejspíš jen náhoda.“

„Řekl jsem Eve, že se s ní sejdeme u ní doma. Už si zařídila úklid a výměnu zámků, jen čekají na pokyn. My jsme tam přece skončili, ne? Můžeme ji pustit zpátky domů. Všechny stopy jsme posbírali, všechno jsme vyfotografovali. Máme prostěradla, vzorky krve, otisky. Není důvod držet ji někde pryč.“

„Jestli se chce vrátit.“

„Já bych nechtěl,“ přiznal Montoya, když vyšli ven.

Na obloze se nakupily těžké mraky a zakryly zapadající odpolední slunce, takže teplota o několik stupňů poklesla. Hustý

provoz dopravní špičky si pomalu a hlučně nacházel cestu ulicemi, jak se auta, autobusy a nákladní vozy snažily dostat z města.

„Tak o čem s tebou chtěla mluvit Washingtonová?“

„O DNA.“ Bentz podal papíry Montoyovi, který si informace rychle prošel.

„Takže... počkej. Ellen Chaneyová přísahá, že Faith Chastainová měla jedno dítě, kluka, který se narodil mrtvý. Jak se od toho dostaneme k mrtvému praseti v rakvi a ženě, která je rozhodně živá, a navíc je to dcera Faith?“

„Čti dál.“

„Je tam toho víc?“

„To teda jo.“ Bentz zacvičil rukama a stále se pokoušel vstřebat informaci, kterou mu pověděla Bonita Washingtonová. Ten příběh vůbec neдрží pohromadě – mrtvé dítě, Evina DNA se shoduje s Faithinou... Něco tam je špatně. Ellen Chaneyová buď lhala, nebo neměla pravdivá fakta. To ho mátl. Snadno vycítil lež, ale Chaneyová se mu zdála upřímná. Ted' si prohrábl rukou vlasy, zaslechl, jak mu kručí v žaludku, a pomyslel si, ať jde všechno k čertu. „Rád bych si ted' zakouřil, jestli máš ještě cigarety,“ požádal Montoyu.

„Jasně.“ Montoya našel krabičku a podal ji i se zapalovačem Bentzovi.

Bentz si zapálil, zhluboka potáhl a cítil, jak mu kouř proniká do plic. Jeho partner se zatím pomalu probíral stránkami spisu a oči se mu při čtení čím dál víc zužovaly.

Najednou se na místě zastavil a podíval se na Bentze. „Co to má sakra znamenat?“

Bentz mu vrátil cigarety i zapalovač a užíval si prvních chvil s nikotinem. „Nemám ponětí. S Faith Chastainovou jsem se v životě nestkal.“

„Ale...“

„Nedokážu to vysvětlit,“ řekl Bentz, ale jeho myšlenky se ubíraly vlastními cestami a ubíhaly po dlouhé, temné chodbě s dveřmi do pokojů, o kterých doufal, že už navždy zůstanou zavřené. Třebaže se snažil pravdu uzamknout, vždycky se probíjela ven, aby vešla ve známost. Rozbolel ho žaludek, tak sáhl do kapsy pro antacidy.

Když si Montoya četl informaci podruhé, svraštil obočí. „Prokristapána, něco musíš vědět. Vždyť je to hergot tvoje rodina.“

„Tvoje taky, jestli si vezmeš Abby.“ Hodil si tabletku do pusy a rozkousal ji. „Můžeme být příbuzní.“

„Ježíšmarjá Josef! Příbuzní?“ Montoya si vyklepal jednu cigaretu pro sebe a sevřel ji mezi rty. Cvakl zapalovačem, přidržel si plamen u konce cigarety a šlukoval tak mocně, jako by mu šlo o život. „To je hnus,“ prohlásil a vyfoukl obláček kouře.

A to nevíš ještě ani polovinu, pomyslel si Bentz, když promýšlel všechny možnosti, kdo z jeho rodiny mohl být otcem Eve Rennerové. Nelíbilo se mu, kam ho jeho logika zaváděla, a nedokázal si představit, jak to řekne Eve a Kristi. Montoya má pravdu. Je to hnus. „Zdá se, že Abby vážně může přidat Evino jméno do rodinné bible.“

„A tvoje taky? Bože, to je šílenství.“

Amen, bratře, pomyslel si Bentz a zašlápl nedopalek na chodníku. *Zkurvenej amen.*

Eve nevěřila vlastním uším. Ohromeně stála vedle Colea před domem své babičky. Vítr vzdychal ve větvích magnolie, soumrak se pomalu plížil kolem a Bentzova šokující zpráva stále ještě visela ve vzduchu, jako by to byla živá bytost.

„Testy DNA prokazují, že jste dcerou Faith Chastainové. A obávám se, že to není všechno. Zdá se, že jste příbuzná i se mnou.“

Zírala na detektiva Ricka Bentze a on jí pohled oplácel. „Jak... Myslím...“ Zvedla zdravou ruku a znovu zpracovávala tu informaci. *S Bentzem jsou příbuzní. A taky je nevlastní sestra Abby Chastainové. A dcera Faith. Ale není dítě Jacauesa Chastaina.* „Já tomu nevěřím.“

I Cole bral informaci značně skepticky, ale on policii nikdy nevěřil. „Jste si jistý?“ zeptal se Bentze a očima střídavě přejížděl na Montoyu, který se opíral o nárazník svého auta, a na Bentze, který stál blíž a tu neuvěřitelnou novinku jim sděloval.

„Chápu, že je to obtížné.“

„Obtížné?“ zasmál se Cole tiše nad jemným vyjádřením.

„Mám tady zprávy. Testy se prováděly třikrát. Sám jsem měl potíže to vstřebat. Ale můžete mi věřit. Znaky DNA jsou jasné,“ prohlásil Bentz.

Eve si ho prohlížela novými očima a snažila se přijít na to, jestli je mezi nimi nějaká podobnost. Odpovědí na tuhle otázku bylo rozhodné ne. Eve měla štíhlou postavu, kudrnaté zrzavé vlasy,

krátký nos a modré oči přecházející do zelena. Bentz byl podsaditý, s hnědými, maličko prošedivělými vlasy, hranatou čelistí a hluboko posazenými, pronikavými očima. „Jak jsme příbuzní?“ zeptala se podezřívavě. Potřebovala víc podrobností, než to mohla skousnout. Neviděla jediný důvod, proč by lhal, ale... tohle zkrátka určitě není pravda! Co to říkal? Že je její otec, její bratr?

Musel si tu otázku přečíst v jejích očích. „Nejsem si úplně jistý, jak jsme příbuzní, ale ne, nejsem váš otec. Nikdy jsem se s Faith Chastainovou nesetkal.“

Eve si viditelně oddychla. Už tak, co se týkalo otců, utrpěla dost ran. Terrence Rennera nedávno brutálně zavraždili, ještě nebyl ani pohřbený, a ona se nedokázala srovnat s tím, že tenhle neotesaný detektiv, s kterým tolik bojovala, by mohl být muž, který ji zplodil. Bentz s Montoyou pochybovali o každém jejím slovu od první chvíle, co se spolu setkali, a oba muži byli při svém pátrání jako umanutí, jen aby dostali Colea za mříže.

Přesto ji přesvědčil jeho výraz, který jasně říkal, že věří pravdivosti zprávy, kterou sděluje.

„Můžete být můj nevlastní bratr?“ zeptala se a třela si paži, která jí stále ještě visela na pásce. „Můžeme mít stejného otce?“

Montoya našel cigarety a jednu si zapálil.

„To nevím jak,“ odpověděl Bentz. „Mého otce zastřelili ve službě dlouho předtím, než jste byla počata.“

„Tak strýc?“

„Na to zatím neznám odpovědi. Ale věřte mi, že je získám.“ V obličeji se mu zračilo odhodlání.

„Ale Abby je moje nevlastní sestra?“

„Ano.“

Montoya, který se stále opíral o svoje auto, se na Eve pátravě zadíval. „Chtěl jsem jí to dnes večer říct, pokud to nechcete udělat sama.“

Nezaváhala ani okamžik. „Nechám to na vás, detektive. Ale řekněte jí, aby mi zavolala, až bude mít chuť.“

Montoya přikývl. „Jak ji znám, bude to nejspíš hned, jak se tu zprávu dozví.“

„Budu se kdykoli těšit.“ Cítila se zvláštně. Jako by se houpala na moři. Kdyby to byla pravda..., kdyby..., pak by Abby a Zoey Chastainovy byly její nevlastní sestry, a i Rick Bentz by byl součástí rodiny.

„Taky byste měli vědět, že jsme našli hrob, ten, ve kterém mělo být pohřbené údajné Faithino dítě, její chlapec,“ řekl Bentz.

„Hrob?“ Eve ztuhla a cítila, že k ní Cole popošel blíž. „S dítětem?“

„Nebylo tam žádné dítě, tedy žádné, které bychom mohli najít.“

Přitiskla si hřbet ruky na čelo a zavřela oči. „Našli jste prázdný hrob pro Faithino dítě, teda pro mě, to jste říkal?“

„Myslíme si, že původně to byl hrob pro Faithino dítě, ale někdo se do něj dostal, půda byla čerstvě rozkopaná, a když jsme rakev otevřeli, našli jsme uvnitř mrtvé sele.“

Zhnusilo ji to. Zdravou ruku si obtočila kolem pasu a otočila se k bezpečné Coleově náruči.

„Nejen mrtvé prase. Pod ním byl i vzkaz psaný krví. ‚Žij bez zla‘,“ dodal Montoya.

Coleův výraz potemněl. „Ty rány jdou jedna za druhou.“

„Krev ve vaší ložnici – byla prasečí.“

„Ach, pro lásku boží, proč?“ zašeptala a vstřebávala zprávu. Ačkoli se jí ulevilo, že krev rozlitá po celém jejím pokoji není lidská, stále se jí dělalo špatně nad hrůzným, strašlivým nepořádkem i nad tím, že někdo je tak zvrácený, že zohavil panenku, vylil jí krev na postel a pak si dal načas, aby na zeď krví napsal tajemný vzkaz. Bylo to nenormální a šílené, až ji přitom mrazilo do morku kostí.

„S jakým úchylem tu máme co do činění?“ zeptal se Cole, když se města zmocnilo husté bezhvězdné šero.

Montoya se odlepil od auta. „Ten chlap je psychopat. Zvrácený. Nepříčetný. A abych nezapomněl, když se ptáte, určitě se zaměřil na Eve. Nejsme si zatím jisti, proč.“

Zнала psychózy, sama byla svědkem důsledků tak vážných duševních poruch, a přesto, když stála proti neznámému zabijákovi, který z nějakého důvodu čerpal naprosté uspokojení, možná i sexuální vzrušení z toho, že ji terorizoval, zvedal se jí žaludek.

„Mohla byste mít policejní ochranu,“ nabídl Montoya.

„Myslíte si, že jsem ve skutečném nebezpečí?“

„Vy ne?“

„Myslím, že kdyby mě chtěl zabít, už by to udělal. Jsem si jistá, že příležitosti měl.“

„Ale on to prodlužuje, vzrušuje ho, že tě děsí k smrti,“ řekl Cole. „Myslím, že bys to měla přijmout.“

Šokovalo ji to. Cole policii nikdy nevěřil. Nikdy. Zadávala se mu do očí a viděla, že sice bojuje se svým vlastním svědomím, ale zračí se v nich skutečné obavy.

„Ničemu to neublíží. Mohlo by to toho maniaka odradit,“ řekl.

Bentz chladně dodal: „Zvyšuje tempo. Už zabil několik lidí.“

V duchu se otřásla. Ale policejní ochrana? Někdo by ji hlídal čtyřicet hodin denně? Neměla by žádné soukromí?

„Budu s ní,“ řekl Cole, když zaváhala.

„No, to je sice hezké, ale pokud vím, tak vy zbraň nevlastníte. Tedy alespoň žádnou legální, ke které byste se během vyšetřování Kajakovy vraždy přiznal. Jak ji chcete ochránit?“ Montoya přejížděl očima z Colea na Eve. „Kdybych byl vámi, využil bych profesionály.“

„Jak by to vypadalo?“

„Váš dům bychom ohradili a někdo by ho stále hlídal.“

„Udělej to, Eve,“ naléhal Cole.

„Promyslím si to. Dneska půjdu do hotelu, takže to nebude potřeba. Až si nechám dům vyčistit a nastěhuju se zpátky, dám vám vědět.“

„Rozmyslela jste se dobře?“ zeptal se Bentz.

„Budu v pořádku,“ prohlásila a myslela na Colea. Nepochybovala, že ji ochrání. Se zbraní i beze zbraně. Tomu naprosto věřila.

„A my máme revolver, je stále registrovaný na mého dědečka. Jen si musíme koupit náboje.“

„Cítil bych se mnohem líp, kdybyste u sebe měla vytrénovaného profesionála se zbraní,“ řekl napjatě Bentz.

„Zavolám vám, když se rozmyslím.“

„Udělejte to. Mezitím si projdeme tohle,“ řekl Bentz a zvedl Coleovy poznámky o číslech a jménech. „Taky se pokusím sehnat vaši švagrovou. Zatím se neobjevila ani nezavolala.“

„Prosím, zkoušejte to,“ přikývla Eve. Starosti o Annu Marii ji neopouštěly. Během dne jí nechala tři hlasové zprávy na mobilu, a dokonce zavolala i k nim domů do Atlanty. Bylo zvláštní, že se Anna po Terrencově smrti tak zoufale snažila s ní zkontaktovat, a pak se strašidelně odmlčela a naprosto nekomunikovala.

A lidi kolem Eve někdo zabíjí.

Montoyovi zazvonil mobil. Zadíval se na displej. Pak se otočil zády k Eve, Coleovi i Bentzovi a poodešel stranou, aby si hovor vyřídil.

Eve se obrátila na Bentze: „Dal byste mi, prosím, vědět, kdyby se vám ozval některý z mých bratrů?“ Poté, co Kyle s Vanem tak vehementně usilovali, aby se sešli s Eve i s policií, oba jako by se vypařili. Ani jeden nebral svůj zatracený mobil. Pravda, uběhlo jen pár dnů, ale na to, jak byli dychtiví rozdělit si majetek Terrence Rennera, se úplně a nevysvětlitelně odmlčeli.

Bentz přikývl v okamžiku, kdy Montoya zavěsil, strčil si telefon do kapsy saka a zamířil zpátky k nim. Podíval se na svého kolegu a jen řekl: „Musíme jít.“

„Myslím, že jsme tady stejně skončili.“ K Eve ještě dodal: „Ozvu se.“

„Děkuju vám.“

Bentz rychle odkráčel k mustangu. Montoya už byl uvnitř za volantem. Bentz otevřel dveře u místa spolujezdce a Montoya nastartoval motor. O chvíli později zaskřípěly pneumatiky a auto vyrazilo od chodníku.

Eve je sledovala. „To bylo ale divný,“ zamumlala a stále se pokoušela zpracovat všechno, co jí Bentz pověděl.

„Moc divný,“ přikývl Cole, když koncová světla mustangu zmizela za rohem. „Mrtvá prasata, noví sourozenci. Jsi příbuzná s Bentzem a Montoyovou snoubenkou? Je to naprostá šílenost. Hodně velká. Skoro to vypadá jako nějaká předem domluvená hra.“

„Spiknutí? Co tím myslíš?“

„Abych ti řekl pravdu, nevím, co si mám myslet,“ přiznal a ohlédl se za sebe na dům, kolem kterého zbyly kousky policejní pásky třepotající se v mírném vánku. „Ale rozhodně si myslím, že bys měla využít jejich nabídky.“

„Dneska večer ne. Souhlasíš? Já chci jen... alespoň na jednu noc na všechno zapomenout.“

„Myslíš, že to dokážeš?“

„Udělám pro to všechno,“ prohlásila a doufala, že se vyspí, aniž by ji vyrušila ze spánku nějaká příšerná noční můra. Potřebovala si věci utřídit a pohlédnout na svůj život z nového úhlu.

„Říkalas, že dnes přespíš v hotelu?“

„Tady zůstat nemůžu, a ačkoli je tvůj byt... no, bezpečný, mám pocit, že potřebuju pořádnou postel. Možná bychom tam mohli Samsona pár hodin nechat a pak se tady ráno domluvit se zámečníky a úklidovou službou.“

„Takže jsme v tom společně?“

Pocítila stejné vzrušení jako vždycky, když byla blízko něj. Bylo by to o tolik snazší, kdyby ji vůbec nezajímal. „Ano.“ Podívala se na starý dům s hladkou fasádou, dělenými okny a tmavými okenicemi. V duchu uviděla svého dědečka za stolem, babičku v kuchyni, jak myje podlahu nebo vaří pudink. Tenhle dům víc než cokoli jiného pro ni představoval rodinu. Mnohem víc než její starší bratři, kteří se o ni nikdy moc nezajímali, ani její stonavá matka, ani otec, který pracoval jako psychiatr a jednu chvíli byl chladný a odtažitý, za okamžik zase naopak přehnaně láskyplný. Tenhle třípodlažní viktoriánský dům se všemi vzpomínkami na prarodiče byl skutečným domovem a srdcem, její ložnice útočištěm. Vzhledla k pokoji ve věži, kde kdysi nalézala takovou útěchu.

Všechno se změnilo v záblesku vrahova ostří.

Na krku ji polechtal večerní vánek provoněný květy magnolií. Pocítila hluboký trvalý smutek, protože si uvědomila, že její domov je navždy znesvěcený. Skousla si ret a přiznala: „Nevím, jestli tu ještě někdy budu moct bydlet.“

„Mizera.“

Kristi seděla doma u stolu a zuřila. Zpropadený detektiv Rick Bentz! Ach, jak ráda by zvedla telefon a dobírala si ho tím, co všechno ví! Její bezstarostná nálada, kdy jásala, že je svobodná a volná, uletěla oknem ven, když se dozvěděla, co její otec dělá. Samozřejmě že ne od něj, to ani náhodou, ale od jednoho člověka z oddělení, kterého trochu znala. *On* byl ten, který jí svěřoval informace, on byl ten, kterému mohla zavolat v kteroukoli denní nebo noční hodinu, když se chtěla něco dozvědět. Ne její zlatý táta, který měl zalepenou pusu. Ten nikdy.

Zabubnovala prsty o stůl, zírala na monitor počítače, kde si pročítala každický článek, který kdy kdo o těch příšerných nedávných vraždách napsal. Na webové stránce místní stanice se dozvěděla, že někdo poničil vybavení domu Eve Rennerové. Muselo to být hodně zvláštní a hrůzné, protože na místo povolali velkou spoustu policistů. Jeden z nich byl dokonce postřelen, když pronásledoval podezřelého.

Před pár minutami jí její nový přítel z oddělení telefonicky sdělil, že detektiv Rick Bentz se znovu vydal na pozemky Nemocnice Panny Marie a vykopával tam nějaký hrob. Její otec nechal prověřit DNA Eve Rennerové a Faith Chastainové.

Její zdroj nevěděl úplně přesně, co se v domě Eve Rennerové stalo. Nebo to věděl, a nechával si to pro sebe – rád sděloval fakta postupně a po troškách –, ale věděla, že je z něj nakonec všechna vymámí. Buď tak nebo jinak.

Celý případ určitě začal vraždou Royala Kajaka a každým okamžikem se stával víc a víc vzrušujícím a podivnějším. A pochopitelně ji z něj její otec naprosto vyloučil.

„Neměl bych ti nic z toho říkat,“ varoval ji její kontakt hlubokým sexy hlasem. Kristi si nikdy barvy jeho hlasu nevšímala. Ten chlap se zajímal o to, jak se jí dostat pod sukni, tak ho nechala, aby si myslel, že má šanci, jen aby získala informace, které potřebovala.

„Ale, no tak,“ naléhala a hrála s ním jeho hru. Dokonce mluvila hlubším hlasem, aby se líp hodil k jeho. „Stejně se to nakonec objeví v novinách.“

„Jo, ale... já bych mohl přijít o práci.“

„Nepoužiju nic z toho, co mi řekneš, slibuju, ne dokud se to nedozvědí novináři z jiného zdroje. Nesnažím se nikoho předběhnout v novinách. Chci napsat knihu. Skvělou knihu!“

„A až ta kniha vyjde?“ zeptal se podmanivě.

„Věř mi, že na tebe nezapomenu.“

„Co to znamená?“

„Něco víc než věnování na jeden řádek.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“ Málem se tím slovem zadusila. Ne že by ten muž nebyl milý. Byl snad až příliš uhlazený, příliš pyšný na to, že je členem policejního sboru, čehož měla Kristi už po krk. To je toho!

„Víš, existuje ještě něco jiného, co by mě mohlo přimět, abych tě do toho zasvětil,“ dodal vemlouvavým tónem. Čím víc ho slýchala, tím víc se jí z něj zvedal žaludek.

„Ne-e. Nezapomeň, že to je obchod.“

„Jednou povolíš a půjdeš se mnou na rande.“

„Nejspíš. Když budeš hrát poctivě.“ Její slova byla skrz naskrz lživá. Osobně si přísahala, že nikdy nebude chodit s nikým od policajtů. Bez výjimky. Z první ruky viděla, jak policejní práce ničí vztahy. A pak tu byl ještě Jay. Kluk, kterého nechala. A který si ji hned po střední chtěl vzít. Kterému dala kopačky a on teď pracoval v kriminalistické laboratoři.

Na něj tedy opravdu narazit nechtěla. Slyšela, že se zasnoubil a že je moc dobrý, nebo si to alespoň namlouvala a vzpomínala, jak od něj kdysi přijala prstýnek jako slib. To bylo tak strašně dávno.

Takže ne, nehodlala chodit s nikým, u koho byla šance, byť vzdálená, že by při tom mohla potkat Jaye.

V duchu si říkala, že musí ten hrob prověřit, nejlépe hned zítra, a taky se podívat po té nemocnici. Když na to myslela, chvíli zapochybovala, ale všechny námitky potlačila. Tohle je její nová profese, a ta není pro žádné slečinky. Měla sportovní postavu, tolik let cvičila bojová umění a vůbec nebyla hloupá. Vždycky s sebou nosila slzný sprej. Zvládne jednu návštěvu v rozpadající se staré budově.

Kristi chvíli brouzdala po internetu a pak se vrátila k příběhu, který začala. Potřebovala titul. Něco, co by upoutalo vydavatele i

čtenáře. Muselo v tom být napětí. Muselo to být prodejné. Sexy. Něco přibližujícího zločin. Úžasné by bylo něco dvojsmyslného.

Naneštěstí ji nic nenapadlo, nejspíš proto, že v duchu zuřila a stále byla našťvaná na otce, že se jí nesvěřil.

Je to jeho práce. Nemůže s tebou mluvit o zločinech, nemůže žádný případ ohrozit. Budeš si muset najít další zdroj, ne jen ten jeden, co už na oddělení máš, ale někoho mimo. Možná některou z jeptišek v klášteře nebo někoho, kdo pracoval v nemocnici. Někoho, kdo má k případu blízko, ale nebude mu hrozit ztráta zaměstnání, pokud o tom něco poví.

Začala sepisovat seznam věcí, které musí udělat.

Koketovala i s myšlenkou, že by s vrahem udělala rozhovor.

Pochopitelně až po jeho zatčení.

To by ale bylo něco, že?

Nejen exkluzivní rozhovor o případu s jejím otcem jako hlavním vyšetřovatelem, ale také s tím šilencem, který zločiny spáchal.

Jo, pomyslela si, opřela se v židli a protáhla si ruce. Bude to vynikající kniha. Možná dokonce bestseller.

Srovnej se s tím, jak dokážeš, Ricku Bentzi.

Ubytovací hostinec uprostřed Francouzské čtvrti byl víc jak sto let starý, ale zrenovovaný, a proti Petruskiho bytu to byl hotový ráj.

Eve a Cole se zapsali v recepci a Eve si pokoušela namluvit, že o nic nejde, když je tam spolu s Colem, protože potřebovala jeho sílu, jeho oči i jeho mozek. Ach bože, skutečně ho doopravdy *potřebuje*?

Jedna její část křičela zvučné a syté *ne*. Nebyla ten typ ženy, která je závislá na muži, hlavně ne na manipulativním a prolhaném.

Druhá její část říkala: *Ano, sakra, potřebuješ ho! Dává ti sílu a hlubší vhled. Je chytrý, mazaný, možná i lstivý. Ano, lhal, aby se zachránil, ale co se vrátil, několikrát pro tebe zabodoval. Nemusíš si toho člověka přece brát. Musíš mu jen trošku věřit. Skutečně ho potřebuješ.*

Nebylo pochyb, že se na Colea stále zlobí, ale rozhodla se být praktická. Ve skutečnosti se však cítila bezpečnější, když jí byl nablízku. Noc stráví společně a ona se pokusí ignorovat všechny romantické podtexty rozkošného pokoje. Nechyběl tu plynový krb,

postel s nebesy a francouzské okno vedoucí na verandu, která lemovala celé druhé patro.

Smutně si uvědomila, že si měla vybrat čistý, uklizený a sterilní motel u dálnice. Bylo by to bývalo levnější a rozhodně by to nevyvolávalo tak silné romantické ani sexuální představy.

„Máš hlad?“ zeptal se Cole, když položil její tašky vedle postele.

„Jako vlk.“

„Tak na něco zajdeme.“

Znal jednu italskou restauraci jen kousek od ulice Bourbon a během jídla se jim nějak podařilo udržovat nezávazný lehký rozhovor, ve kterém nezmiňovali ani smrt ani krev posledních několika dnů. Cole koupil láhev vína, a ačkoli Eve připadalo, že upíjet u krbu ryzling spolu s Colem je zaručený recept na katastrofu, nic nenamítala.

Hlavně si zachovej chladnou hlavu, říkala si. Úkol, který se v blízkosti Colea někdy jevil jako naprosto nemožný.

Když se vrátili zpátky do pokoje, Eve shodila boty, Cole otevřel láhev a nalil dvě skleničky. V tu chvíli zazvonil mobil.

„Neber to,“ napovídal jí.

Podívala se na displej a uviděla jméno své švagrové. Zaplavila ji úleva. Otevřela telefon. „Anno Marie! Kde jsi? Jsi v pořádku?“ vyhrkla a významně se zadívala Coleovi do očí.

„Já..., je mi dobře. Zrovna řídím.“ Anna Maria mluvila těžkopádně a tón hlasu popíral její slova. „Ale co ty? Bože, Eve, zrovna jsem si přečetla, co se stalo. Jsi ty v pořádku?“

„Přijde na to, ale ano, v podstatě ano,“ odpověděla Eve. Noviny i televizní zpravodajství informovaly o vandalském činu v jejím domě jen zběžně, protože policie některé důkazy před tiskem utajila. Eve nemohla své švagrové všechno podrobně vyprávět, ale když se usadila na křeslo blízko syčícího ohně a strčila si bosé nohy pod sebe, řekla jí, kde je a že se nevrátí zpátky do domu, dokud nebude uklizený a bezpečný.

„To je samozřejmé,“ přitakala Anna tiše.

Cole jí chtěl poskytnout soukromí, a tak vyšel na verandu a zavřel za sebou francouzské okno. Eve ho ze svého pohodlného posezení pozorovala. Viděla, že si položil ruce na tepané zábradlí a sleduje dění dole na ulici. Prohlížela si ho a na chvíli se očima zastavila na jeho stehnech a pevném zadku těsně obepnutém džíny.

Uvědomila si, co dělá, a tak odvrátila pohled a zadívala se do ohně, kde žluté plameny olizovaly černá keramická polena, která nikdy neshoří. „No tak, kde jsi? Byla jsem úplně bez sebe strachy!“

„Já..., já, teda my, Kyle a já, jsme byli v motelu. No, on tam byl jen chvíli,“ vysvětlovala jí švagrová. „Nevolala jsem, protože mám špatné zprávy.“ Na chvíli se odmlčela. Eve slyšela, jak zhluboka potahuje nejspíš z cigarety. Eve se stěží odvážila dýchat. Další špatné zprávy? V duchu se na to připravila. Pak Anna ztěžka dodala: „Jdeme s Kylem od sebe.“

„Ach...“ Eve ani nevěděla, co má cítit. Jistým způsobem to bylo zklamání. Vítané zklamání, ale slyšela, jak moc to Annu bolí.

„Vím, že je to šok. Pro mě taky, ale on to tak chce. Potřebuje prostor, ať to znamená cokoli. Posledních pár dnů jsme se jen hádali. Rvali jsme se jako psi. Všechn ten starý, potlačovaný vztek... Bylo to hrozný.“ Hlas jí chrptěl neprolitými slzami. „Jsme spolu pár hodin, abysme věci nějak vyřešili, pak se začneme hádat a jeden z nás odejde. Je to jako emocionální jojo a já si nakonec uvědomila, tedy nejspíš asi přijala, že to zkrátka nefunguje. Nejsem si ani jistá, jestli se máme ještě rádi, natož abysme se milovali.“ Zajíkla se, když konečně přiznala něco, čeho se tolik obávala. Popotáhla a dodala: „Nelíbí se mi to, ale nemůžu s tím nic dělat. Já... Ach bože... Nedivila bych se, kdyby měl nějakou ženskou. Přísahá, že nemá, ale co na to má říct?“

„Mrzí mě to, Anno.“

„Nepřizná to, nepoví mi její jméno.“

V hloubi duše si Eve myslela, že rozvod nakonec nemusí být tak špatný nápad a že Anna by si mohla najít někoho mnohem lepšího, než je Evin přitroublý bratr. To ale Anna slyšet nechtěla. „Kéž bych mohla něco udělat.“

„Nejde udělat nic.“ Rozplakala se a vzlykala.

„Já jsem tomu moc nepomohla, když jsem u vás zůstala celou věčnost.“

„Nebyla to věčnost a navíc od toho přeci rodina je.“

„Podívej, Anno, kde jsi? Myslím, že bys neměla řídit. Jsem v jednom hotelu ve městě. Přijed' sem, nebo my“ – podívala se znovu na Colea – „já za tebou přijedu a vyzvednu tě.“

„Je mi..., je mi dobře.“

„Moc přesvědčivě to nezní. No tak, na noc tu můžeš zůstat se mnou. Popovídáme si nebo spolu budeme jen mlčet, ale nechci, abys byla sama.“

„Jsem v pohodě.“ Hlasitě popotáhla. „Nepotřebuju, aby mě někdo opatroval a hlídal. Mám depresi, to jo, ale rozhodně nemyslím na sebevraždu nebo tak něco.“

„Anno...“

„Jedu domů. Můj báječný manžel se rozhodl, že ,se utáboří‘, tak tomu říká, na chvíli u Vana. Mluví o tom, že svou firmu převede do New Orleansu, ale ztratí tím tolik stálých zákazníků. Kristepane, co si myslíš?“

„Proč to neotočíš? Dokud všechno nevyřešíš, můžeš bydlet se mnou.“

„Až se vrátíš domů? Díky, ale po tom, co se tam stalo, bys to měla spíš prodat. Nechápu, proč by ses tam chtěla vrátit.“ Krátce se zasmála. „Musím končit. Zavolám ti zítra, až budu mít čas si všechno promyslet. Nejspíš budu potřebovat nějakýho mizernýho právníka. Tolik o lásce až za hrob, hm?“

Eve zamumlala odpověď a položila telefon. Podívala se tenkými skleněnými tabulkami na verandu, kde stál Cole.

Láska až za hrob.

Nikdy vlastně nevěřila, že něco takového vůbec existuje.

Možná to zjistí dneska v noci. Možná dneska pustí Colea do svého srdce. Podívala se na postel. Strávili spoustu času hádkami a bitkami a zapomněli na důvěru. Pomyslela si, že dnešní večer bude jiný. Strhne v sobě některé zábrany. Přitáhla si župan těsněji k tělu, vyšla skleněnými dveřmi ven a objala ho kolem pasu.

„Hej, co se děje?“ Otočil se a zadíval se na ni.

Usmála se a povytáhla obočí. „No, jestli budeš hrát poctivě, tak ,tohle‘ by mohla být tvoje šťastná noc.“

Pozdě v noci ležel v posteli se zavřenýma očima.

Byl unavený. Potřeboval spánek. Ale byl neklidný. Znepokojený. Kousal si nehty. Vyplivoval je do koše vedle postele. Musí toho tolik stihnout. A má tak málo času. V duchu se roztřásl a hlavu měl plnou myšlenek na Eve.

Vždycky Eve.

I jiné ženy se mu zdály krásné, ale žádná z nich nebyla Eve.

Překrásná Eve.

Princezna Eve.

Milovaná Eve.

Nastal čas nalézt konečné rozřešení.

Nastal čas, aby se s Eve konečně setkal.

Už žádné škádlení. Žádné hry. Žádné panenky. A žádné další čekání. Všechno bylo na svém místě. Konečně, konečně bude jeho. Až do smrti.

Jejich osudy jsou propletené.

Tak tomu bylo už od úplného počátku.

ŽÍT.

ŽÍT TÍŽ.

To mu přeci jeho matka stále opakovala, ne? Cožpak neustále nemluvila v palindromech? Copak mu neříkala, že jsou to tajné způsoby domluvy? Zepředu a zezadu?

Zaposlouchal se do zvuků noci, pronikajících k němu oknem. Vlahý dech jara k němu přicházel maličkým otvorem mezi sklem a rámem.

Představoval si její překvapení. Brzy ho uvidí na jejím obličeji. Protahoval to očekávání, jak nejdéle mohl, a teď, ach bože, teď nastal pravý čas. Rty měl suché horečnatou touhou, tak si je navlhčil, a pak zavřel oči a jako ve filmu viděl, co jí udělá. Po předlouhém čekání.

„Dobře víš, že je to princezna,“ vysmívala se mu vždycky jeho matka, říkala mu drobné detaily z jejího skvělého života, když sedávala u šicího stroje, překusovala nitě svými ostrými zuby nebo stříhala lem jemné látky svými blýskavými zubatými nůžkami. I ony měly zuby. Spoustu ocelových zubů.

„Ach ano, ta Eve!“ Matka mlaskla jazykem. „Vždycky měla to nejlepší, víš, vždycky měla všeho dost, protože její otec je doktor a vůbec.“ Matka seděla na stoličce u šicího stroje, pestrobarevná látka padala na zem a ona důrazně vyklenula obočí nad obroučky brýlí na čtení. „Pěkný dům, nablýskaná auta, nabírané šatečky, zkrátka malá princezna. A je i hezká – ach, ta je tak krásná. Její matka ji miluje, její otec ji zbožňuje a její babička ji rozmazluje! Pro malou Eve není nic dost dobré.“

Snažil se neslyšet ty jedovaté poznámky, ale jeho matka, ubohá, těžce pracující švadlena s klouby poškozenými artritidou mu nikdy nedovolila zapomenout. Vždycky stočila řeč na Eve. Hlavně v noci, když celý dům spal, jeho otec hlasitě chrápal v pokoji na konci chodby a jeho mladší sourozenci dlouho snili na svých palandách.

Tehdy k němu přicházela. V časných ranních hodinách se kradla chodbou, bosa došla do jeho ložnice, zamkla za sebou dveře

a s ní do pokoje vplul pach džinu, kouře a zvráceného zoufalství. Vždycky k němu přišla jen, aby „ho přikryla“ nebo „políbila na dobrou noc“.

Ale lehký dotek rtů na jeho tváři měl daleko do nevinnosti, a když mu matka hebkýma rukama upravovala přikrývku, vždycky skončila osaháváním jeho těla. „Ty jsi tak hodný chlapec, tak hodný, hodný chlapec,“ cukrovala, jako by byl pes, který právě předvedl obtížný trik. „Mnohem lepší než ta hnusná malá Eve. Je to děvka i přes své značkové šaty a drahé kalhotky. I když byly sebedražší, pravda je, že je má pořád u kotníků. Je to hříšná malá holka, věř mi. Lehne si, zavzdychá a roztáhne nohy pro každého.“

Ležel na matraci jako ztuhlý, nehybný, potil se a chtělo se mu zvracet, ale modlil se k Bohu, aby přestala, aby mu neslízávala slzy a řekla mu, že všechno je v pořádku a že nevklouzne pod peřinu a nepřitiskne své nahé, kostnaté tělo na jeho. Říkala mu, že projevovat lásku mezi matkou a synem je přirozené.

Ale on věděl svoje.

Už tenkrát.

Během těch strašných, ponižujících nocí si představoval Eve. Byl v posteli s ní, ne s matkou. Princezna Eve, překrásná Eve, milovaná Eve...

Snažil se nemyslet na to, co se mu dělo, pokoušel se přenést do nějakého dalekého místa, kde by byl v bezpečí před matčinými upocenými, třesoucími se prsty, které ho hladily a laskaly. Celou tu dobu myslel na Eve... Jak by bylo lepší, kdyby ona, ta špinavá malá děvka, byla v jeho posteli.

A teď ležel na lůžku a nervózně si kousal nehty, ačkoli k němu matka už nepřicházela, a noční můra jeho dospívání už byla dávno pryč. Přesto pořád myslel na Eve. Neustále.

Překrásná Eve.

Princezna Eve.

Milovaná Eve.

Děvka Eve.

Spal beze snů. Hlas k němu promluvil hned na začátku noci. Byl jasný. Stručný. Ozýval se bez přerušování těmi malými plechovými hlásky bílého šumu, které často ohlašovaly Jeho příchod. Ležel ve své posteli a Hlas mu jasně řekl, co musí udělat.

Bůh mu odpustil!

Ale musí zaplatit.

Vykoupit se.

A tohle bylo to pravé.

Spasitel to znovu nezkazí. Nervy měl napjaté. Uvědomil si, že ho Bůh zkouší.

Strávil za volantem téměř osm hodin a dorazil těsně před svítáním, okolní domy ještě spaly a pouliční lampy zářily. Adresu našel bez potíží.

Byla uvnitř.

Auto měla zaparkované na příjezdové cestě, tak jak mu Hlas řekl.

Odvážně zajel dodávkou za ně jistý si tím, že po floridské značce, kterou před non-stop jídelnou nedaleko Mobile odšrouboval, nebude nějakou dobu shánka. Hlavně že známky na značce jsou platné, to jediné je důležité. Majitelé sedanu možná ztrátu objeví ráno, až bude světlo, ale to už bude pozdě, aby ho našli. Jeho mise bude dávno splněná.

Vytáhl zbraň opatřenou tlumičem a bez potíží vklouzl na dvorek. Posuvné dveře do domu nebyly zamčené.

Hladce se otevřely a vydaly jen nepatrný zvuk.

Stouplo mu sebevědomí.

Žádný pes nezaštěkal.

Alarm nezačal ječet.

Ale slyšel hlasy..., tiché a hluboké. Svaly se mu napjaly, ale nemohl to vzdát, nemohl utéct. Podíval se do temné chodby a pootevřenými dveřmi uviděl pomrkávající modré světlo televize.

Opatrně se blížil k hlavní ložnici. Dřevěná podlaha v chodbě zavržala. Ztuhl, protože čekal, že někdo zakřičí, nebo uslyší bosé

nohy na podlaze, ale nic se nedělo, jen hlasy z televize, rozhovor z nějakého filmu. Opatrně nahlédl dovnitř a v zrcadle připevněném na zeď zahlédl postel.

Ležela na zchumlané přikrývce, tmavé vlasy rozhozené na polštáři, oči zavřené a ústa otevřená. Tichounké oddychování téměř přehlušovala televize. Maličko strčil do dveří a proklouzl dovnitř. Na stole hned vedle lahvíček s léky stála láhev vodky a krabice papírových kapesníků. Zmuchlané kapesníky pokrývaly podlahu a noční stolek. Dvě lahvičky s léky byly otevřené.

Na okamžik zpanikařil.

Co když se sama pokusila zabít?

Ach ne, to by nebylo správné, to nebyla součást plánu.

Nesmí to znovu zkazit, Bůh mluvil jasně.

Musí být na živu! Musí!

Nervózně popošel dopředu a klopýtl o botu, kterou si shodila u postele. Kolenem dopadl na dřevěnou podlahu a spolkl nutkání zaklít.

Zavrtěla se. Zvedla hlavu, odhrnula si pramen vlasů z očí a zamrkala. „Kyle?“ řekla a natáhla ruku pro telefon nebo možná chtěla rozsvítit lampičku. „Jsi to ty, zlato?“

Vyskočil.

Jeho tělo dopadlo na její.

„Ach!“ Z úst jí vyšlo zasténání.

V okamžiku se zcela probudila, kroutila se, prala, snažila se ho ze sebe setřást a otvírala pusku, aby zaječela. Rukou v rukavici jí ústa přikryl. V druhé ruce držel pistoli a tu jí přiložil ke spánku, až se hlaveň vtiskla do masa vedle oka. „Ne, miláčku,“ zachraptěl a vychutnával si její strach, který viděl ve vytřeštěných očích, její hrůzu, která číselně ze ztuhlého těla, i čisté, úžasné zděšení, které bylo patrné na rychle se zvedajícím a klesajícím hrudníku. „Nejsem Kyle.“

„Našla jsem ho,“ řekla Zarosterová. Vešla do Bentzovy kanceláře s poznámkovým blokem v ruce. Její uličnický výraz rozzářil vítězoslavný úsměv.

„Ronnieho Le Marse?“ zeptal se Bentz.

„Otce Paula Pipina Swansona.“

„Pipina?“

„Není divu, že se z něj stal kněz,“ okomentovala to suše. „Jestli by jeho jméno někdo na střední zjistil, všichni studenti by se mu vysmívali.“

„Nebo by se stal nejdrsnějším členem rugbyového týmu.“

„Třeba i tak. Je v domově důchodců nedaleko odsud. Za jezerem Pontchartrain v Covingtonu.“ Znovu se na něj zakřenila a odtrhla z bloku horní list. „Tady je adresa. Toho Ronnieho Le Marse pořád hledám.“

Bentz okamžitě vyskočil. „Řekněte Montoyovi, kde jsem. Ať mi zavolá, nebo tam za mnou přijede.“

„Vyřídím.“

Vrátila se ke svému stolu. Bentz popadl sako a vydal se bludištěm pracovních kójí, kde ostatní detektivové telefonovali, studovali monitory počítačů, zapisovali výpovědi a probírali dokumenty. Málem vrazil do Arvina Noona, služebně mladšího detektiva, který táhl podezřelého, co byl cítit whiskou a zvratky. Vlasy měl slepené do mastných provázků, šaty špinavé a ruce spoutané za zády.

„Tohle je Herman Tessler. Chytili ho, když se pokoušel vybrat obchod s potravinama.“

„A?“ zeptal se Bentz. Musel existovat nějaký důvod, proč Noon vleče podezřelého na oddělení vražd, přestože vyšetřovací metody velkého detektiva občas bývaly velmi netradiční. „Tessler tvrdí, že byl onedhy u restaurace Black Bird, prohrabával se popelnicí a viděl, co se odehrálo mezi seržantem Tiggsem a tím chlapem v tmavě modrém pick-upu. Říká, že se kulka odrazila od auta, a to dokládá nábojnice, co jsme našli na místě činu. Ze zbraně strážníka Tiggse se střílelo.“

„Ale kulka Tiggsova útočníka minula?“ zeptal se Bentz.

Opilý Tessler přikyvoval.

Smůla.

„Zaprotokoluju jeho výpověď a pak ho nechám vystřízlivět, než si s ním znova promluvím. Ukážu mu pár fotek, uvidíme, jestli pozná našeho člověka v některém z alb.“

„Proč se s jeho výpovědí zdržuješ teď?“

Tessler byl očividně namol.

V modrých očích mladého detektiva se vzdorovitě zablesklo. „Jen si chci porovnat, co řekne. Opilost někdy pomůže uvolnit to, co lidi skutečně cítí.“

„Někdy uvolní jen totální hovadiny.“

„Já si to udělám podle sebe. Doufám, že ti to nevadí?“

Bentz provrtal mladého muže pohledem. „Dělej si, co chceš. Jen mi dej vědět, cos z něj dostal.“ Neměl čas pouštět se s mladým kolegou do malicherného měření sil. Ať si to s Tesslerem užije. Opilec vystřízliví, podepíše svou výpověď a to bude všechno. Tak je Noon blbec, a co?

Popadl podpažní pouzdro, sako a klíče, pak si poklepal na kapsy, aby se ujistil, že má peněženku, a pospíchal ven.

Na parkovišti před budovou odemkl svůj služební vůz a zrovna nastupoval, když zahlédl Montoyova mustanga, který zajížděl na parkoviště. Bentz na něj zamával.

Montoya měl náladu stejně černou jako svou bradku, ale vyskočil z auta. „Něco se děje?“

„Otec Paul je v domově důchodců U sv. Agnes v Covingtonu.“

„Jedem.“ Montoya vklouzl na sedadlo vedle řidiče a Bentz zamířil na dálnici. Přestože byl podmračený den, ve voze bylo dusno. Bentz zapnul klimatizaci a zařadil se do hustého odpoledního provozu. Mířil k Metairie a k jezeru Pontchartrain, přes které se klenul třicetkilometrový most končící nedaleko Covingtonu.

„Právě jsem se vracel z nemocnice,“ řekl Montoya a na sedadle se položil. „Tiggsův stav se zlepšil a není kritický, ale jen vážný.“

„To je moc dobře.“

„No, snad. Chybí mu část obličeje a může mít poškozený mozek. Čeká ho spousta plastických operací, hodiny fyzioterapie a bůhví co ještě.“ Montoya se zadíval z okna a civěl na nekonečnou vodní plochu, zatímco Bentz najížděl na most.

Nad jezerem přelétávali pelikáni, rackové hlasitě křičeli a stoupali do výše. Obloha se hrozivě zabarvila a schylovalo se k bouři.

„Do prdele, Tiggs má ženu a dvouměsíční holčičku. Dvouměsíční! Je tak maličká, že ho nejspíš ani nepoznává. Už nikdy nebude jako dřív. Přijde o práci. Bude z něj invalida. Kdo ví, jestli vůbec někdy... Hergot! Vykládám ti tu hovadiny. Samý hovadiny!“

Bentz neřekl nic a nechal ho vypovídat. Každý na oddělení se někdy dostal do ponurého, kritického bodu, ve kterém se teď nacházel Montoya. Byla to součást jejich práce. Ale nikdy se s tím nevyrovnejí. Nikdy. Policejní vysílačka praskala a prskala, důstojníci hovořili, překřikovali rušivé zvuky a motor Bentzova

auta tiše předl. Oba dva chvíli mlčeli, až nakonec Bentz řekl: „Někdy tahle práce vážně stojí za hovno.“

„Jo,“ souhlasil Montoya. „A to když máme dobřej den.“

Na severu za jezerem projel Bentz městečko Mandeville a po 190. dálnici dorazil na předměstí Covingtonu. Když se dostali do města, minuli jen několik bloků, než našli domov důchodců umístěný v zahradách. Jednopatrová, poměrně nová budova byla rozdělená na byty a dalo se do ní vstoupit jen po vymačkání příslušného kódu nebo prozvonění služby.

Zazvonili, ukázali své odznaky a na druhé straně skleněných dveří se objevila žena, která je pustila do veselé budovy. Vzala je za vedoucí Alyce Smithovou, robustní Afroameričankou s pečlivě ostříhanými vlasy a půlenými brýlemi posazenými na nose. Pracovala v dokonale uklizené kanceláři, kde tvořil dominantu velký stůl a okolo stěn byla spousta skříněk a poliček s knihami. Na podstavci ležela otevřená bible a jednu zeď zdobil kříž. Okna vedla na nádvoří a přes žaluzie a skleněné tabulky do místnosti pronikalo denní světlo. Celý prostor voněl jasmínem; v jedné zásuvce byl totiž osvěžovač vzduchu.

Paní Smithová trvala na tom, aby jí ukázali své odznaky. Vysvětlili jí, že s otcem Paulem Swansonem chtějí hovořit v policejní záležitosti.

„Musíte si uvědomit, že otec Paul je slabý a snadno se unaví. Také trpí demencí, takže si nejsem jistá, zda vám vůbec může pomoci.“

„Potřebujeme s ním mluvit,“ naléhal Bentz.

„Prosím, abyste ho nerozrušili,“ prohlásila a obdařila je úsměvem, při kterém sice odhalila maličkou mezeru mezi předními zuby, ale žádnou skutečnou srdečnost. Brala to pracovně. Stiskla tlačítko a objevila se asi osmnáctiletá dívka. „Sherry, zaveďte prosím detektiva Bentze a detektiva Montoyu do pokoje k otci Paulovi.“

Vydali se za Sherry dlouhou chodbou až k výtahu a snažili se nevnímat zvědavé pohledy ošetřujícího personálu a pacientů, z nichž někteří seděli v kolečkových křeslech, jiní se pohybovali s pomocí chodítek nebo holí. Tiše vyjeli do prvního patra, prošli krátkou chodbou kolem okna vedoucího do stejného nádvoří, které viděli z okna kanceláře Alyce Smithové.

„Není vždycky úplně při smyslech,“ řekla Sherry. „Záleží na tom, jaký má zrovna den.“

Montoya nepřipustil žádné výmluvy. „Stejně s ním potřebujeme mluvit.“

„Jistě.“

Pokoj byl zařízený skromně; dvě postele, jeden prádelník, televize a křeslo. Velký kříž, shodný s tím, co měla Alyce Smithová, zdobil jednu zeď, druhou kalendář s obrázky svatých. A znovu osvěžovač vzduchu, který pomáhal překrýt pachy pomalu umírajícího těla.

Obyvatel pokoje, vysoký, neuvěřitelně vyzáblý muž s propadlými rysy ležel natažený v křesle. Na sobě měl kostkovanou košili, svetr, kalhoty a trepky. Žádný kněžský kolárek. Tiše chrápal s očima zavřenýma a ústy dokořán. V televizi se ztlumeným zvukem hlasatel oznamoval přímý přenos z golfového turnaje. „Otče Paule?“ pronesla Sherry hlasitě.

Kněz zachrápal a otevřel jedno oko.

„Otče Paule? Máte návštěvu.“

„Co?“

„Návštěvu. Tihle muži jsou od policie,“ téměř křičela, zatímco on si upravoval naslouchátko.

„Neznám žádné policisty.“

„Ne, jsou tu, aby se vás na něco zeptali.“

„Zeptali?“ opakoval. Za brýlemi zamrkal, zamžoural na ně, jednou rukou spěšně nahmátl opěradlo křesla, spustil podnožku a s obtížemi uvedl křeslo i sebe do sedu.

„Detektivové Montoya a Bentz,“ představila je asistentka a ukázala na ně prstem.

„Potřebujeme si s vámi promluvit o Faith Chastainové,“ řekl Bentz hlasitě. Otec Paul neodpovídal, zdálo se, že nerozuměl, tak dodal: „Byla pacientkou v Nemocnici Panny Marie, když jste tam sloužil jako kněz.“

„Faith,“ opakoval tupě. Najednou mu něco secvaklo a jeho oči se zdály o maličko jasnější. „Ach, Faith. Ano. Miloučká, ale pomatená, moc... Ach, no, ona umřela. Vypadla z okna... Myslím. Škoda.“

„Ano.“

„To bylo dávno, vidíte?“ Vzhlédl na Bentze a zamžoural očima, jako by si nebyl jistý. Pak si hřbetem ruky utřel jeden koutek.

„Ano.“

„Smutné... Faith? Ano..., ano...“

„Ale ona měla dítě, když byla v Nemocnici Panny Marie, rodila císařským řezem.“

„A sestra Hannah taky zemřela,“ řekl a obličej se mu náhlým zármutkem svrašťel. „Někdo ji zabil. Četl jsem o tom. Strašná záležitost. Škoda.“

„Ano.“

„Ale teď je s Bohem,“ pokračoval otec Paul, rukou si přejel po hlavě a uhladil si rozčuchané šedivé vlasy přes holé temeno.

„Co nám můžete říct o Faith Chastainové a jejím dítěti, které porodila asi před osmadvaceti lety?“ Bentz usoudil, že bude lepší nezmiňovat se o jménu „Adam“, protože dítě se narodilo mrtvé, ani o skutečnosti, že DNA Eve Rennerové potvrzovalo, že je dcerou Faith Chastainové. Ačkoli je Sherry varovala, že otec Paul má světlejší a horší chvíle, a bylo to patrné, Bentz chtěl vědět, co si kněz pamatuje bez toho, že by mu všechno napovídali.

„To dítě,“ řekl tiše otec Paul a zadíval se na koberec na takovou dobu, až ho Bentz podezříval, že si chce zapamatovat jeho vzor.

Nakonec se vyjádřil s mnohem větší jasností, než by Bentz čekal: „Nejspíš je načase, aby se někdo dozvěděl pravdu. Než to ublíží někomu dalšímu.“

„Nebo to někoho dalšího zabije,“ přerušil ho Montoya. „Kdo byl otcem toho dítěte? A co se s ním stalo? Na hřbitově jsme našli rakev. Někdo ji vykopal a dal do ní zdechlinu prasete.“

Otec Paul zamrkal. „Takže to došlo až sem.“ Velkýma rukama si podrbal kolena. Na jeho úzkých ramenou se usadila vina a shrbila je ještě víc. „Faith byla pomatená a čilá... Měla muže, kterým poskytovala laskavosti.“

„Zneužívali ji někteří členové personálu a pacienti,“ opravil ho Bentz.

„Ale ona vyžadovala pozornost.“ Zahleděl se z okna na střechu, kde se usadil střízlík.

Bentz s Montoyou čekali, ale minuty ubíhaly, a další odpovědi se nedočkali. Vyměnili si pohledy.

Knězi jako by ptáček za oknem učaroval a získal si celou jeho pozornost. Obloha byla tmavá a hrozivá. Na sklo začaly bušit první dešťové kapky.

„Od koho vyžadovala pozornost?“

Trhl sebou, jako by zapomněl, že je s ním v pokoji ještě někdo další.

„Faith Chastainová. Říkal jste, že vyžadovala pozornost?“
 „Od otce Jamese. Utěšoval ji.“
 „Jamese McClarena?“ doplnil ho Bentz a sevřel se mu žaludek. Znamé jméno mu připomnělo věci, na které by nejraději zapomněl. Ale musel si vzpomenout.
 „Ach, to nevím... McCafferty?“
 „McClaren.“
 „Ach... Otec James..., ano.“
 „Přidělili ho k farnosti.“
 Bentz na sobě cítil Montoyův pohled.
 „Ano. Ne... Ach, na chvíli.“ Otec Paula to očividně tížilo, a jak se snažil vzpomínat, sraštil čelo. „Myslím on a ta žena, ta pacientka...“
 „Faith Chastainová.“
 „Ano, ano. To je ona. Měla dítě. Ne.“ Potřásl hlavou a dlouhý pokroucený prst při té vzpomínce projel vzduchem. „Měla dvě děti. Já tam byl. Mysleli si, že ten chlapec je mrtvý.“
 „Nebyl?“
 „Ach ne.“ Zamyšleně potřásl hlavou. „Hned jak ta sestřička odešla ze sálu, doktor..., doktor...“
 „Renner.“
 „Ano, Renner. Tak se jmenoval. Zjistil, že to dítě žije a pak to další... Ta žena měla takové bolesti. Nešlo nic dělat.“ Prosebně vzhlédl a pak se znovu opřel v křesle. „Já, my jsme slíbili..., že nikdy nic neřekneme. Modlil jsem se za to.“
 „Můžete nám o tom povědět?“ zeptal se Bentz a přitáhl si židli. Založil si ruce a sklonil hlavu. „Ano...“
 Otec Paul měl jasné chvílky naplněné vinou, ale za okamžik úplně zamlžené, jako kdyby trpěl naprostou ztrátou paměti, a tak jim zmateně pověděl o nejtemnějších tajemstvích Nemocnice Panny Marie. Vytáhnout z něj celý příběh trvalo skoro hodinu a nakonec jen tiše seděli a vstřebávali to, co jim starý kněz řekl.
 Otec Paul přiznal, že Faith porodila dvě děti. První byl chlapec, o kterém se zpočátku myslelo, že porod nepřežil. Narodil se přirozenou cestou, kolem krku měl omotanou pupeční šňůru a byl celý modrý..., ale „zázrak nad zázraky od Svatého Otce a chlapeček začal dýchat“.
 Přišli na to, že je naživu, zjevně až poté, co sestra Chaneyová opustila provizorní porodní sál. Pak nastaly komplikace. Otec Paul se o tom nevyjádřil zcela jasně, ale z toho, co řekl, se zdálo, že

Faith začala mít další stahy a doktor si uvědomil, že se chystá přivést na svět ještě jedno dítě. Z dalšího nejasného důvodu byl porod veden císařským řezem, přesto sestru na sál znovu nezavolali. Nemocnice nebyla na takové zákroky vybavená. Kněz si nebyl jistý, jestli Faith věděla, že porodila dvojčata, jen že „nemyslela jasně“ a byla „velmi zmatená“, možná „trpěla přeludy“. Jistě věděl jen to, že si Faith myslela, že měla jedno dítě, chlapce jménem Adam, který zemřel při porodu. Pro ni to znamenalo jen hanbu a strach a zoufalství. „Zpovídala se mi často a vždycky v slzách, ale nejsem si jistý, proč cítila tak obrovskou vinu.“

Zdálo se, že ani otec Paul to neví. Další informace o lidech, kteří adoptovali chlapce, neměl, věděl jen tolik, že obě děti byly dány „lidem se silnou vírou“. Holčička skončila u Rennerových, ale chlapcovi rodiče a jejich totožnost byli záhadou. Otec Paul si na nic o nich nevzpomněl, ani jestli to byli místní farníci, třebaže se zmínil, že doktor Renner se postaral o všechny nezbytné papíry, ať to znamenalo cokoli. Tak doktor Renner adoptoval Faithinu dceru bez toho, že by mu někdo kladl nepříjemné otázky.

Když se kněze ptali na hrob, ve kterém mělo být dítě pohřbeno, vzdychl. „Další lež,“ zamumlal nešťastně a nervózně si mnul ruce. „Abychom ji ochránili před pravdou.“

„Koho ochránili?“ zeptal se Montoya.

Kněz otevřel pusku, ale zase ji zavřel. Zdálo se, že jeho mysl zabloudila do vzdálených míst, ale nakonec řekl: „Každého.“

Položili mu několik dalších otázek. Bentz dokonce zmínil jméno Ronnie Le Mars, ale nikam je to nedovedlo, v jeho očích nezahledl ani jiskřičku poznání. Zdálo se, že starý muž se stáhl do sebe. Když se v pokoji objevila sestra s léky, policisté se vzdálili.

Seběhli po schodech dolů a vyšli ven hlavním vchodem. Bentz přemýšlel, jestli chlapec, kterého Faith porodila, se stále jmenuje Adam. Jeho adoptivní rodiče mu jméno mohli změnit, aby jeho osvojení bylo ještě anonymnější.

Alespoň že konečně získali něco, od čeho se mohli odrazit. Renner si nejspíš některé informace vymyslel, ale snad nezměnil data a čas narození. Aspoň po něčem budou moci pátrat v záznamech.

Když odjížděli, Montoya promluvil: „Polovinu toho, co ten stařec říkal, si mohl vymyslet. Prostě si to stvořil v mysli.“

„Možná, ale hodně faktů se shodovalo s výpovědí Chaneyové.“

„Ty těm blbostem věříš? Schované děti, zfalšované dokumenty, nelegální adopce? Kdo jsou ti lidé, co si myslí, že jsou Bohy a můžou si přizpůsobovat a porušovat pravidla tak, aby vyhovovala jejich potřebám, protože jedno dítě, lidská bytost, byla nepohodlná nebo dokonce na překážku? Kristepane! Všechno ve jménu náboženství.“

„Tohle nemá s církví nic společného. Jen lidi zneužívají svou moc a myslí si, že dělají správnou věc.“

„Jen aby se vyhnuli skandálu. Neuvěřitelný!“

Bentz se ohlédl směrem, odkud přišli. „Myslíš, že je otec Paul v bezpečí? U porodu byla sestra Hannah. Taky Terrence Renner. Oba byli zavražděni. Existuje tu nějaké spojení? A pokud ano, co Ellen Chaneyová a otec Paul? Jsou jejich životy v ohrožení?“

Montoya si z kapsy vytáhl mobil. „Uvědomím FBI, místní stanici v Covingtonu a město, kde žije Ellen Chaneyová.“

„Taky zavolej Zarosterovou, ať zkontroluje záznamy o narození. Ať si sežene kopii rodného listu Eve Rennerové a podívá se, jestli neexistují nějaké záznamy o narození chlapce ve stejný den, ve stejné oblasti. Kohokoli jménem Adam. To sice mohli změnit, ale třeba ne.“

„A co otec James... Řekneš Eve Rennerový, že jsi její strýc?“ zeptal se Montoya.

„Hned jak řeknu Kristi, že má sestru,“ prohlásil pevně Bentz.

„Ani omylem se mi to před Abby nepodaří utajit, tak mi dej vědět, ano?“

Bentz přikývl a pustil stěrače.

Dům byl uklizený, zámky vyměněné, a přesto když Eve procházela známými místnostmi a chodbami, cítila, jak jí naskakuje husí kůže. Tohle že je domov, který milovala, místo, kde s babičkou pekly koláče a sušenky, dům, v jehož věži se cítila na vrcholu světa?

Podívala se na Colea, ale neřekla nic, jen Samsona postavila na podlahu. Kocour vyběhl po schodech a Eve se pomalu vydala vzhůru. Byla ráda, že za sebou slyší Coleovy kroky.

V prvním patře vypadalo všechno stejně, tak jak si to pamatovala. Nic se nezměnilo. Ale když strčila do dveří ložnice ve věži, a přestože ji přivítala čistotou zářící místnost, celá se schoulila. Koupila nová povlečení včetně matracových chráničů. I

přesto v duchu stále viděla krvavé skvrny na posteli, panenku ležící na přehozu obličejem dolů spolu s obrázky těla sestry Vivian v podkroví staré nemocnice.

U dveří zazvonil zvonek a ona málem vyletěla z kůže.

„Podívám se, kdo to je,“ nabídl se Cole. Seběhl ze schodů dřív, než mohla něco namítnout. Pospíšila si, aby ho dohonila, a když dorazila do přízemí, uviděla v hale detektiva Bentze. Jako vždycky byl zamračený a Cole pořád držel okraj dveří, jako by se je chystal přibouchnout, jen co policajt odejde.

Bentz se na ni podíval a ona hned poznala, že jí nepřišel sdělit žádnou dobrou zprávu. Šel rovnou k věci. „Mluvil jsem s otcem Paulem, knězem, který působil v Nemocnici Panny Marie v noci, kdy jste se narodila. Potvrdil, co jsem už tušil: vaším biologickým otcem je kněz James McClaren. Je to také můj nevlastní bratr, takže technicky vzato jste moje neteř.“

Okamžitě se zarazila. „Vaše neteř?“ Přikývl, ale viděla, že to, co má ještě přijít, nebude jednoduché. „Ale je toho víc.“

Vzdychl. „Je to složitý příběh, ale krátce a dobře, James McClaren je také náhodou otcem mé dcery Kristi, tedy skutečným otcem.“

„Cože?“

„Moje první žena měla poměr s mým nevlastním bratrem, který býval knězem.“

„Proč je sakra ten chlap kněz?“ zeptal se naprosto nevěřičně Cole.

„Dobrá otázka. Ale přišla pozdě. Je mrtvý.“

Eve se v uších rozburácel tupý řev. „Takže jsem příbuzná s Kristi a s vámi... z otcovy strany a s Abby a Zoey Chastainovými z matčiny?“ Nevěřila tomu. Prošla od jedináčka přes adoptivní dítě až k ženě s třemi sestrami a strýcem.

„Děláte si z nás blázny?“ chtěl vědět Cole, jako by za tím tušil nějaký podraz. „Jak vysoká je pravděpodobnost, že Eve je příbuzná jak s vámi, tak s Montoyou?“

„S Montoyou vlastně ne. Jen díky sňatku, pokud do toho s Abby praští.“

Všichni ještě stáli v hale u otevřených dveří, takže viděli, jak vítr a déšť bičují přední verandu.

„Zavři dveře, prosím tě,“ požádala Colea.

„Jak to celé souvisí s vyšetřováním?“ zeptal se. „Je to sice zajímavá historka, ale co má být?“

„Myslíme si, že Eve má dvojče.“

„Dvojče?“ opakovala Eve a rozevřela rty.

„Chlapce, teď už z něj bude muž. Chlapce jménem Adam, o kterém se myslelo, že zemřel při porodu. To byl jeho hrob, co jsme na hřbitově Panny Marie vykopali, ale byl falešný.“

„Jdete na to moc rychle,“ zašeptala. Hlava se jí točila.

Bentz se začal omlouvat: „Je to spousta informací. Nevíme jak, ale myslíme si, že by mohl být součástí celého případu. Myslel jsem, že byste o tom ráda věděla.“

„Ano..., to jistě. Pojd'te dál, detektive,“ řekla. Vešli do obývacího pokoje, místnosti, kterou užívala zřídka. Pokynula Bentzovi, aby se posadil do jednoho z velkých starodávných křesel po babičce. Sama se usadila na kraji pohovky. „Prosím, pokračujte.“

Bentz začal vyprávět a Eve ho pozorně poslouchala. Cole stál mezi dveřmi se založenýma rukama a upřeně pozoroval Bentze, jako kdyby se v jeho slovech skrývala past.

Eve tiše naslouchala. Byl to bláznivý příběh. A její otec stál uprostřed toho všeho. Je to opravdu možné? Podařilo se jejímu otci a zaměstnancům Nemocnice Panny Marie osmadvacet let utajit narození dvou dětí? Podívala se na Colea, který se mračil.

„Takže,“ skončil Bentz, „snažíme se najít vašeho bratra, abychom ho vyslechli, jestli nemá k případu co říct.“

„Vy ho nějak spojujete s těmi zločiny? Jako vraha nebo obět?“ zeptal se nakonec Cole, který se upamatoval na svou profesi advokáta.

„To je otázka, kterou bych mu moc rád položil.“

Bentzovi zazvonil telefon, podíval se na displej a viděl, že mu volá Montoya.

„Myslel jsem, že tohle bys rád věděl. Ten podezřelý, co ho vyslýchal Noon, ten Tessler, z celé řady bezpečně vybral fotografii Ronnieho Le Marse.“

„Hned tam budu.“

„To není všechno, Bentzi,“ řekl Montoya temným hlasem plným hněvu.

„Co ještě?“

„Tiggs právě umřel.“

Eve byla bez sebe. Tři hodiny jednala s bezpečnostním technikem z místní firmy. Cole nebyl spokojený s prací, kterou odvedl zámečník. Neodbytně trval na tom, že si Eve musí nechat celý dům vybavit poplašným zařízením. Jakmile Bentz odešel, zavolal stejné firmě, která zabezpečovala dům, co musel prodat.

„Ani nevím, jestli tu zůstanu,“ namítala, ale on o tom nechtěl ani slyšet.

„I když ho prodáš, kde budeš bydlet mezitím? V hotelu? Jak dlouho?“

„Třeba by mi tvůj známý Petruski něco našel,“ škádlila ho, ale vzdala to. A tak stáli na zadní verandě a probírali, kolik bude celý systém stát. Slyšela, že jí zvoní mobil v kuchyni, kde se nabíjel, zatímco Cole vykládal technikovi, jaký typ supermoderního zařízení si představuje pro dům, který se v celé své historii obešel bez pomoci bezpečnostních kamer, laserových paprsků a přístupových kódů. Z Coleova výčtu požadavků Eve nabyla jistotu, že staré viktoriánské sídlo předčí špičkovým vybavením poplašného systému i Bílý dům. „To se mi zdá trochu přehnaný,“ svěřila se Samsonovi před třemi hodinami, kdy to všechno začalo.

„Budu hned zpátky,“ řekla a pospíšila si dovnitř. Když doběhla k telefonu, už nezvonil.

Viděla, že naposledy jí volala Anna Maria. Stiskla tlačítko pro zpětné volání, ale dostala se jen do hlasové schránky své švagrové. Počkala, pak vyhledala vlastní schránku a poslechla si vzkaz od Anny, která se zařídila podle Eviny rady, vrátila se do New Orleansu a chtěla se setkat. Anna navrhovala bar v centru a řekla, že tam bude za patnáct minut. Eve jí hned zavolala znovu, ale Anna to zase nezvedla.

Špičková technika je někdy jen pro zlost.

Vyšla zpátky na verandu, kde Cole s bezpečnostním technikem neustále diskutoval o podrobnostech nového systému a procházel si manuály několika rozdílných modelů. „To byla Anna Maria. Chce zajít na skleničku ke Gallagherovi.“

„Počkej půl hodiny a půjdu s tebou,“ řekl Cole. „To už budeme hotoví, ne?“

Bezpečnostní technik přikývl. „Jistě, bez problémů.“

„Hm. Co kdybych zajela do města sama a ty bys přijel později. Zjistím, jak se cítí a v jakém je rozpoložení, a když uvidím, že je v pohodě, zavolám ti, aby ses k nám přidal.“

Zaváhal. „Nechci, abys tam jezdila sama.“

„Ach proboha, je to v centru.“

„Dejte nám chvilku, prosím,“ řekl bezpečnostnímu technikovi a zavedl Eve do kuchyně.

„Jistě.“ Muž se probíral stránkami plnými diagramů srovnávajících různé systémy.

„Myslím, že to není dobrý nápad,“ řekl Cole a zavřel za sebou dveře.

„Samozřejmě, ale měla bych se s ní sejít. Potřebuje přítelkyni a můj brácha se chová jako blbec. Přijela až sem, protože jsem ji o to požádala.“

„Pár minut počká.“

„Třeba tě tam nechce. Nemá tě moc ráda a nejspíš si chce popovídat o ženských problémech. Zavolám ti hned, jak se tam dostanu, a potom ještě jednou, abys věděl, že už můžeš přijít.“

Potrásl hlavou.

„Podívej, Cole, nemůžeš mě držet na tak krátkých otěžích, ať už máš jakékoli důvody. Chápu, že si děláš starosti. Opravdu. A ne, nezapomněla jsem na to, co se stalo tady nahoře, ani na to, že tu kolem pobíhá šílenec, ale nemůžu žít zavřená v jeskyni.“

„Jen tě žádám, aby ses chovala rozumně.“

Hlasitě vydechla. „Takže... co říkáš na tohle a rovnou ti povídám, že mně se to vůbec nelíbí. Pojedeš za mnou až na místo, podíváš se, jestli bezpečně zajdu dovnitř, a pak zmizíš dřív, než si tě Anna všimne.“ Nad svými vlastními slovy obrátila oči v sloup. „Ach bože, zní to tak směšně. Jako bych byla nějaká ubohá, bezbranná žena, která nezvládá vlastní život.“

„Jsme jen opatrní.“

„Jo, a já nechám nějakýho magora, aby mi řídil život!“

„Ne ,magora,‘ Eve, vraha. Sadistickýho, vyšinutýho, masovýho vraha, co se zaměřil přímo na tebe.“

Dlouze vydechla a zadívala se mu do očí. „Promiň, Cole, já takhle žít nemůžu. Musím zařídit spoustu věcí. Hned jak se přesvědčím, že je Anna Maria v pořádku, zavolám Abby

Chastainovou. Chtěla bych se s ní setkat a popovídat si jako sestra. A potom si potřebuju promluvit s Kristi Bentzovou. Tak snad sám zvládneš ten bezpečnostní systém, ne? Já jsem dneska dost vytížená.“

Nevěřil jejímu lehkému a bezstarostnému tónu. „Tohle je vážný, Eve.“

„Já vím, ale myslím, že mě hlídá několik policajtů. I když jsem Montoyovi s Bentzem řekla, že ochranu nechci, mám dojem, že na mě nedali.“

„Ale? Ne že bych si nemyslel, že by neudělali něco za tvými zády, ale proč se domníváš, že máš své osobní bodyguardy?“

Vzala ho za ruku a dovedla ho nahoru do pokoje ve věži. Nevšímal si podivného pocitu, který ji prostoupil pokaždé, kdy překročila jeho práh. Zavedla Colea k oknu, které vedlo do ulice. „Vidíš ten červený pontiac?“

Přikývl.

„Už je tam několik hodin. Uvnitř jsou dvě osoby. Předtím o dvě místa dál stál modrý blazer. Byl tam, když sem přišel Bentz.“

„Jak víš, že to je policie?“

„Nevím, ale vsadila bych na to padesát babek. Dívej se, až budu odjíždět, jestli pojedou za mnou.“

„Mohl by to být vrah.“

„Ne..., ne, když tam jsou dva lidi.“ Otočila se a letmo ho políbila na tvář. „Přiznej si to, advokáte, policajti sledují každý náš krok. Tak zaříd' ten alarm a já ti zavolám.“

Zamračil se. Zjevně se s ní chtěl dohadovat, ale ona ho neposlouchala. Dnes se cítila silnější, připravená poprat se s celým světem. Ačkoli jí místnost poznamenaná vrahem stále vadila, možná ten pocit nakonec překoná.

Možná.

Sundala si pásku a hodila ji na postel; paže už ji nebolela a unavovalo ji, že nemůže rukou pořádně hýbat. Několikrát ji protočila v rameni a usoudila, že už bolest skoro necítí, takže to půjde. Převlékla se do čistých džínů a červeného bavlněného svetříku. Cole jen stál s rukama založenýma a nesouhlasně ji pozoroval. „Slibuju, že zavolám,“ řekla a znovu ho políbila. Než mohl něco namítnout, seběhla se schodů a byla ze dveří venku.

Když odjížděla, stačila si všimnout Colea v horním okně, jak pozoruje deštěm smáčenou ulici. Muži v červeném pontiacu ožili.

Zahnula za roh, projela kolem nich a ve zpětném zrcátku zahlédla jejich auto, které vyjíždělo od chodníku a otočilo se do protisměru.

Chudák Anna Maria.

Neměla ani ponětí, že Eve se dostaví s vlastní ozbrojenou stráží.

Anna Maria se sotva dokázala pohnout. To, čím ji nadopoval ten šílenec, účinkovalo, a měla pocit, jako by nohy měla z gumy. Byla vyděšená k smrti, ležela v nákladním prostoru dodávky a střídavě se snažila udržet při smyslech, modlit se a najít způsob, jak utéct.

Ten hajzl držel nůž u jejího oka a přinutil ji, aby zavolala Eve. Teď ležela v jeho dodávce, poslouchala, jak na auto bubnuje déšť, a přemýšlela, jestli ještě někdy uvidí Kylea. Toho mizeru. Ach bože, jak si přála, aby přišel a zachránil ji..., aby alespoň někdo přišel. A teď zatáhla Eve do zvrácené hry toho magora.

Jeho obličej neviděla. Měl nějakou neoprénovou masku, ale byl velký a silný a napadl ji v ložnici, dal jí roubík a odtáhl ji do své dodávky, ve které jela tolik hodin, až byla celá rozlámaná a močový měchýř už jí málem praskl.

Musel si uvědomit, že se potřebuje vyčurat, protože zastavil někde v lese, stáhl jí kalhotky a díval se, jak si ulevila. Tak moc se styděla, že se málem nevyčurala, ale nakonec zvítězila přirozená potřeba.

Znovu ji strčil zpátky do auta na špinavou matraci, ruce jí zase svázal za zády, ale když ji cpal dovnitř, pod páskou, co jí zakrývala oči, letmo zahlédla poznávací značku připevněnou na nárazník. Okamžitě si ta písmena a čísla vtiskla do paměti pro případ, že by se jí podařilo utéct. Pak se znovu rozjel a ona napjatě poslouchala, ale slyšela jen svist pneumatik na silnici, hřmot motoru a jeho hlas drmolící snad nějaký chvalozpěv nebo modlitbu.

Cítila, jak zvýšil rychlost, když se znovu dostal na dálnici, a ona se snažila vymyslet, jak by si té dodávky mohli všimnout ostatní řidiči, jak jim sdělit, že ji na téhle silnici někdo unáší.

Šílenec.

Ale byla tak spoutaná, že se nemohla hýbat a nemohla dát nikomu zprávu.

V hloubi duše věděla, že ten psychopat je ten samý zabiják, který připravil o život jejího tchána, Royala Kajaka i ty jeptišky. Dobrý bože, co má udělat?

A je tak slabá.

Další nekonečné hodiny strávila pláčem a modlením. Pak cítila, že dodávka zpomaluje a hluk okolní dopravy se změnil. Věděla, že ji dovezl do velkého města, nejspíš do New Orleansu. Vůz se několikrát zastavil a zase rozjel, asi projížděli světelné křižovatky. Za chvíli nato zaparkoval a Anně se srdce rozbušilo jako zvon.

Je to to místo?

To, na kterém ji hodlá zabít?

Ach, dobrý bože, ne!

V ústech měla sucho a třásla se strachy, když slyšela, jak za ní vlezl do auta. Byla tam taková tma. Tak příšerná tma. Dotkl se jí a ona ucukla. Pak ucítila něco tvrdého a chladného jako ocel. Byla to hlaveň pistole, kterou jí zarazil pod bradu. Řekl jí, co má udělat. A slíbil, že ji zabije, pokud se jen maličko zmýlí. Byla hrozně vyděšená a udělala přesně to, co jí poručil. Zavolala Eve.

A tak vlákala svou nejlepší přítelkyni do psychopatrovy pasti.

Myslela si, že ji tam na místě zabije, když Eve souhlasila, ale odtáhl zbraň a řekl: „Hodná holka!“ Z konejšivého tónu, kterým ta dvě slova pronesl, se jí chtělo zvracet.

Pak vyklouzl z nákladního prostoru jako had a zamkl ji uvnitř. Škubala pouty, která ji svazovala, snažila se bušit a upoutat tak něčí pozornost, ale rány tlumila matrace a její křik roubík.

Dobrý Bože, odpusť mi, modlila se, bojovala se slzami a mysl ochromující hrůzou. Zoufale se pokoušela soustředit. Musí existovat nějaký způsob.

Musí zachránit Eve.

Zachránit sebe.

Ach Bože, prosím, pomoz mi. Prosím!

Takže nelhal.

Kristi stála na hřbitově a prohlížela si vykopanou jámu, kde bývala rakev. Přesně jak jí řekl její zdroj. Nahlížela dovnitř a pak si z kabelky vytáhla digitální fotoaparát. Den byl zatažený a pošmourný, schylovalo se k dešti, ale bylo dost světla, aby mohla udělat několik fotek pro svou knížku. Představovala si, že v ní bude část věnovaná fotografiím z místa činu.

To ji přivedlo na nápad, že by měla udělat několik snímků nemocnice dřív, než celou budovu strhnou. Věděla, že je k dispozici spousta obrázků; že to místo nesčetněkrát fotografovali. Ale ráda by měla zachycený pokoj Faith Chastainové i schody vedoucí na půdu, kde se našlo tělo řádové sestry Vivian Harmonové. Samozřejmě potřebovala i obrázky z podkroví, z domu Eve Rennerové, a pokud by to šlo nějak zaonačit, i fotky z kaple a nádvoří Kláštera Panny Marie. To bude možná nejtěžší úkol, protože v klášteře žily řádové sestry a lidé tam pracovali. Pochybovala, že by ji někdo pustil dovnitř jen tak, bez nějakého rozumného důvodu.

Proto by bylo fajn, kdyby jí její otec díky svému vlivu pomohl otevřít některé dveře.

Dívala se mezi stromy a houstnoucími stíny směrem ke klášteru a říkala si, že tam se nedostane. Ale nemocnice, pokud by dokázala přelézt zeď, by neměla být problém.

Podívala se na hrozivou oblohu ve chvíli, kdy na zem dopadly první kapky. Zešeřilo se, soumrak se pomalu blížil, takže musela pracovat rychle. Vydala se na hřbitov vybavená. Neměla jen foťák, ale i nějaké nářadí, silnou baterku a pochopitelně sprej se slzným plynem.

Do zad se jí opřel vítr, ale prohlížela si šerem zahalené rozpadající se náhrobky; některé ležely povalené na zemi a bylo tam i několik větších hrobek.

Kdyby si to připouštěla, děsilo by ji už tohle, ale ničemu by to neprospělo. Udělala ještě několik snímků hřbitova, pak si vytáhla z auta nějaké nářadí a vydala se ke klášteru. Hledala příjezdovou cestu, o které mluvil její otec tenkrát, když ve staré nemocnici slídlil masový vrah. Někde by tam měla být cesta vedoucí ke garážím a technickým budovám kláštera a z ní snad odbočovala vyšlapaná stezka, která procházela oplocením ze stříhaných keřů a vedla k brance v plotu kolem nemocnice. Tu cestičku používaly jeptišky z kláštera, zahradníci a další zaměstnanci jako zkratku.

Tak to alespoň Kristi slyšela.

Nastal čas, aby začala jednat.

Rozpršelo se, tak si natáhla kapuci. Dorazila ke garážím, kde uviděla zaparkovaný jeden pick-up a na dešti tam ještě rezivěl starý nákladňák. U plotu rostlo křoví, tak se vydala kolem stálezelených keřů, až mezi dvěma vysokými křovisky uviděla plochý kámen a

zarostlou stezku. Šlapala na kameny a mokré větve ji šlehalý do ramenou.

Na druhé straně našla zrezivělou branku. Byla otevřená. Prošla jí a dostala se na pozemky nemocnice. Přes větve, na kterých začínaly pučet listy, uviděla temný hřeben nemocniční střechy.

Projelo jí mrazení, což bylo směšné, takže si žádných obav nevšímal, vytáhla foťák a začala fotografovat. Nesmí dovolit, aby ji bezdůvodný strach zastavil. Lilo jako z konve, a tak si musela přetáhnout kapuci pořádně do čela. Postupovala vpřed po zarostlé cestičce mezi hustým porostem borovic a dubů. Srdce jí bušilo a měla trošku pocit, jako by vstupovala do jiného světa, na temnou a zakázanou stezku, co se klikatila mezi bolestí a utrpením minulosti. Když se dostala blíž k nemocnici, udělala další snímky a přemýšlela o lidech, kteří tam bydleli, kterým špatně určili diagnózy, které zneužívali nebo je uvěznil v téhle obrovské budově.

Zazvonil jí mobil a ona sebou trhla. Viděla, že ji znovu volá otec. Rozhodla se, že hovor nepřijme. Ptal by se, co dělá, a buď by mu musela lhát, což on snad vždycky vycítil, nebo by mu musela říct pravdu, a v tom případě by se rozčílil a začal by s tím samým zase od začátku. Zrazoval by ji od psaní knihy podle skutečného kriminálního případu.

To slyšet nechtěla.

Prokristapána, je přece dospělá.

Přepnula mobil na vibrační vyzvánění a vydala se dál. Až to tady skončí, zavolá mu. Už si poslechla jeho předchozí vzkazy, kde navrhoval společnou večeři, ale ona se do toho nijak nehrnula, nehodlala měnit své plány tak, aby vyhovovaly jemu. Ne, s tím už skončila.

Ale co když se rozmyslel, co když se rozhodl, že s tebou konečně promluví o případu?

Může to počkat.

Přinejmenším několik hodin.

Zamračila se a postupovala dál přes kaluže vody a mokré listy, které na podzim nikdo neshrabal.

Když se dostala blíž k budově, všimla si, jak je zchátralá. Drolící se omítka, vypadlé cihly, rozbitá okna a všechno zarostlé plevellem. Kdysi veliká a impozantní stavba byla teď zapomenutá a ponurá. Znovu vzala do ruky fotoaparát a zaostřila na zrezivělé

okapy, podivné chrliče a černá okna. To místo nahánělo hrůzu, skoro jako by to bylo samo peklo.

Senzace!

A fotky jí vycházely líp, než čekala. Ještě měla pár hodin denního světla, i když ten zatracený slejvák měnil den na noc. Musela si pospíšet.

Jak se dostane do té pevnosti?

Viděla, že okna u zadních dveří jsou zatlučená prkny, a věděla, že nejspíš marní svůj čas, ale vyšla po schodišti určeném pro zaměstnance, otočila koulí na dveřích a ty se jen s nepatrným zaskřípěním starých pantů otevřely.

Kristi zaváhala.

Odemčené dveře jí nepřípadaly v pořádku.

Třeba je tak nechaly jeptišky nebo kvůli té poslední vraždě někdo zapomněl zkontrolovat zámek. Je to jedno. Pokud jde o ni, tohle jí soslalo samo nebe.

Vstoupila dovnitř.

■ ■ ■

Když se Eve podařilo najít volné parkovací místo co nejbliž u Gallaghery, lilo jako z konve. Proletěla mezi kapkami deště a vešla do baru, kde spousta lidí vyhledávala po práci zábavu a setkávala se s přáteli. U stropu visel modrý kouř a jazzové tóny, přestože se linuly ze silných reproduktorů, téměř přehlušovala konverzace a smích. Lidé zatarasili taneční parket, servírky spěšně procházely sálem a několik studentů si přivydělávalo úklidem stolů. Nebylo to úžasné místo na tichý rozhovor, ale Anna možná potřebovala hluk, lidi a prostředí, kde se scházeli nezadaní.

Stoly tu přidělovala hosteska.

„Hledám ženu jménem Anna,“ musela téměř křičet. „Já jsem Eve.“

„Cože?“

„Zapomeňte na to, já si ji najdu.“ Eve prošla mezi stoly, boxy i rozdáváčenými tanečnickými a pátrala v zakouřené místnosti. Nikde však Annu neviděla. Zkusila to ještě jednou a všimla si skleničky, cigarety v popelníku, šátku a pláště, které bezpochyby patřily její švagrové. Na židli dokonce ležela její kabelka. Co ji to jen napadlo? Kdokoli ji mohl sebrat. Dívala se na taneční parket, ale

Annu nezahlédla, tak si domyslela, že nejspíš odešla na toaletu, která byla na konci krátké chodbičky.

Sebrala Anninu kabelku a vydala se k záchodům, ale strčil do ní velký muž, který měl namířeno opačným směrem. Na zem se vysypal obsah kabelky.

„Promiňte,“ řekl, když se sehnula, aby věci posbírala. On udělal to samé. „Dovolte, já vám pomůžu.“

„Ne, já to...“ Ruka jí přikryla ústa tak rychle, že ani nevykřikla, a do nosu a úst se jí dostalo něco nasládlého, co jí zvedalo žaludek. Příliš pozdě se pokusila zakřičet, prát se, protože její ruce a nohy už ji neposlouchaly, a ty rány, kterými ho zasáhla, po něm hladce sklouzly. Rychle ji odtáhl kolem skladu otevřenými dveřmi až do zadní uličky.

Foukal boční vítr a déšť padal v šikmých provazech.

Snažila se bojovat, ale stěží dokázala stát, nohy pod ní podklesávaly a mysl se jí pomalu zatemňovala. Zamrkala. Pokusila se projasnit si hlavu a maličko se zapotácela, jako kdyby toho příliš vypila. To už pochopila, že je nikdo nezastaví a nepomůže jí. Nikdo ani netušil, že má potíže. Vypadala jako opilá žena, kterou milující manžel doprovází do auta.

Ne! Snažila se artikulovat, na někoho zakřičet, ale z úst se jí draly jen nesrozumitelné bláboly.

Pak ji uviděla.

Tmavou dodávku; tu, o které si byla jistá, že za ní jela z Atlanty. Bojovala s účinkem éteru a nutkáním zvracet, ale bylo to marné.

Ztratila vědomí.

Číslo pokojů tvořila řadu. Bentz strávil skoro celý den hledáním přátel a příbuzných Ronnieho Le Marse a kreslením hrubého náčrtku nemocnice, přidával tam patra, srovnával jednotlivá podlaží, pátral v archivech. Vivian Harmonová se předtím, než vstoupila do řádu, léčila v Nemocnici Panny Marie. Její pokoj měl číslo 323 a stejné tetování měla i na čele. A místo, kde se našlo její tělo, koutek, ve kterém si Eve Rennerová jako dítě hrála, byl přesně nad místností 344, takže zvrácené mysli se případně mohlo zdát, že Evino dětské útočiště by se mohlo považovat za číslo 444. Roy Kajak jako pacient bydlel v pokoji 212. Znal Ronnieho Le Marse stejně jako Vivian Harmonová.

Po tolika hodinách, kdy se skláněl nad stolem, ho bolela ramena. Zacvičil krkem, uslyšel několik znepokojujících křupnutí a pomyslel si, že je nejvyšší čas, aby to pro dnešek zabalil. Chtěl se sejít s Kristi, aby jí pověděl, že Eve Rennerová je její nevlastní sestra, ale netěšil se na to. Potřeboval něco, co by ho s jeho dcerou spojilo pevněji, ne aby se mezi ně zarazil klín ještě hlouběji.

„Je to tak, jak to je,“ řekl si a protáhl si ruce.

„Nazdar!“ zavolal Montoya a vrazil do kanceláře. „Myslím, že toho hajzla máme!“ Montoyovy černé oči se zableskly. „Le Marse,“ dodal a usmíval se od ucha k uchu. „Našli jsme ho!“

Bentz hned popadl sako a začal si navlékat podpažní pouzdro. „Kde? Jak?“

„Anonymní telefonát na 911 z placené stanice ve městě. Někdo tvrdil, že zná Ronnieho a že slyšel, jak se vytahuje a říká, že bydlí v chatě v zátocě asi dvacet pět kilometrů za městem – a tohle si poslechni – asi patnáct minut vzdušnou čarou od Nemocnice a Kláštera Panny Marie. To místo patří člověku jménem Lester Gabriel, který už ale zemřel. Lesterův syn Raymond byl náhodou Ronnieho spoluvězeň z jedné cely. Už jsme tam poslali posádku, aby to prověřila, dorazí tam i FBI, ale rád bych osobně viděl výraz toho ksindla, až ho dostanem.“

„Myslíš, že je to trefa do černýho?“

„Je to to nejlepší, co zatím máme.“

„Jedem.“ Bentz už obcházel svůj stůl. Oba rychle seběhli schody a pro jednu Bentz neodporoval, když Montoya prohlásil, že bude řídit.

Vzali si služební ford, zapnuli maják a vyrazili. Cestou poslouchali policejní frekvenci. První jednotka vyslaná na místo právě dorazila a zajistí přístupovou cestu k chatě. Během dvou minut je posílí druhá posádka. Nikdo nepojede dál, dokud nedostane rozkaz shora.

Montoya jel na dálnici jako šílený. Maják blikal, siréna houkala, auta před ním uhýbala na strany a on ani na chvíli nespustil oči ze silnice.

„Vážně by to mohlo být tak snadný?“ zeptal se Bentz. „Zjistajasna nám někdo neznámý dá tip?“

„Ne zjistajasna, děláme humbuk a snažíme se kontaktovat všechny, kdo znali některou z Le Marsových obětí. Někdo se konečně rozhoupal, že ho udá.“

„Snad.“ Bentz byl skeptický. Ale to měl v povaze. Vždycky takový býval. Nevěřil na náhody, shody okolností ani na obyčejné štěstí. Všechno dal do jednoho pytle se Santou Clausem a velikonočním zajíčkem.

Obloha potemněla, byla černá jako noc a jemný déšť se postupně měnil na pořádný liják, který v provazech bičoval zem. Navíc foukal silný vítr. Montoya ale nezpomalil. Pneumatiky policejního auta rozstříkávaly kaluže na protijedoucí vozy i na podvozek. Bentz si hodil do pusy několik tabletek Tums pro lepší zažívání a pak znovu vytočil Kristi. Pokoušel se jí dovolat celý den. Chtěl ji vzít na večeři, všechno s ní probrat, ale pomyslel si, že dnes určitě večeři nestihne. Nechal jí další vzkaz, řekl, že musí změnit plány, a pak zavěsil, aniž chtěl myslet na to, kolikrát musel kvůli práci zrušit nebo odložit domluvenou schůzku.

Ach k čertu, dnešní večer je důležitý.

První jednotka dorazila na místo; druhá tam bude za pár minut.

„Já to cítím,“ prohlásil Montoya, rukama pevně svíral volant a přimhouřenýma očima se díval ven předním sklem, po kterém stěračče rozháněly déšť. „To je ono. My toho bastarda dostanem!“

Bentz jen doufal, že má pravdu.

Když bezpečnostní technik odjel, Cole se podíval na hodinky. Eve byla pryč už hodinu a půl.

A co?

Řekla, že zavolá.

Přešel z kuchyně k hlavním dveřím, vyhlédl z okna a pak se vrátil do kuchyně. Asi se se svou švagrovou zabraly do hovoru. O nic nejde.

Přesto jí zavolal.

Nezvedla to.

Měl by se tam vypravit?

Telefon mu zazvonil v ruce a on rázem pocítil úlevu, ale pak si přečetl displej a uvědomil si, že mu volá jeho advokát. „Haló?“

„Ahoj, mám dobrý zprávy,“ řekl Sam Deeds.

„Bezva. Hodily by se mi.“

„Okresní státní zástupkyně stáhla obvinění z držení marihuany.“

„To jsem čekal. Někdo to na mě nastražil. Všichni to vědí.“

„Malé krůčky, příteli. Malé krůčky. Pracuju na všech obviněních, co proti tobě vznesli; uvidíme, jestli se nám podaří vymazat ti je z rejstříku. Partneři stojí za náma. Bereme tě zpátky do kanceláře pro bono.“

Cole chtěl odseknout: to jsou hodní, ale udržel jazyk za zuby. Jistě, firma ho při těch zmatcích kolem Kajakova případu nepodržela, ale nehodlal se dívat darovanému koni na zuby. Jestli partneři v kanceláři O'Black, Sullivan a Kravitz pro něj konečně chtějí něco udělat, přijme to. Prozatím. „Fajn.“

„To je všechno, co mi řekneš? Sakra, Cole, já jsem za tebe nastavoval svůj vlastní krk a pořádně jsem na ně tlačil. A z tebe vypadne jen ,fajn‘?“

„Kdybys četl noviny, věděl bys, že mám mnohem větší starosti.“

„Říkal jsem ti, aby ses od Eve držel dál. A co měl znamenat ten nesmysl, žes na nás poštlal její bráchy, aby se podívali na poslední vůli?“

„Copak ji firma nemá?“

„Jo, a taky dostali to, co chtěli, ale zrovna moc spokojení s tím nebyli.“

„Vyškrtnutí z otcovy závěti?“

„V podstatě. Ale ode mě jsi to neslyšel.“

Cole si dokázal představit, jak moc to Eviny bratry naštvalo. Podíval se na hodiny a nedokázal potlačit obavy, které v něm hlodaly. Mluvil s Deedsem ještě chvíli a pak zavěsil. Znovu se pokusil dovolat Eve a rozhodl, že co je moc, je příliš. Popadl klíče a vyšel ven. Proti větru si vyhrnul límec a zamířil k džípu.

Nemůže jen sedět a čekat.

Sám se musí přesvědčit, že je v pořádku. Jestli jí to vadí, tak to má smůlu.

Eve nabývala a zase ztrácela vědomí a nedokázala udržet otevřené oči. Všechno, co se jí přihodilo, jí připadalo jako sen. Vzpomínala, jak ji někdo dostrkal do tmavé dodávky... a nebyla tam sama. Anna Maria. Byla tam. Nebo ne? Chvilku někam jeli a pak ten velký muž zastavil a přinutil ji něco vypít, takže znovu omdlela...

Opravdu?

Nebyla si jistá.

Kde je teď?

V posteli?

Kde má šaty?... Ne, to není v pořádku.

Přes oči měla pásku, ale maličko se jí vyhnula na čelo, takže mohla nepatrně vykouknout pod spodním okrajem... Nevěděla, kde je, ale kolem ní byla téměř tma, jen malé ostrůvky světla..., svíčky... Ano, svíčky..., a někdo plakal. Ne, zpíval. Ne, modlil se. Pokusila se soustředit, rozpoznat jednotlivá slova modlitby, kterou mumlal, ale někdo tu určitě naříkal. Kdo? Proč? Kde? Nebo to je jen sen?

Cole.

Potřebovala Colea.

Ale...

Pod okrajem pásky ho spatřila. Velkého svalnatého muže. Byl nahý. V záři plamenů se mu leskla kůže. Neviděla jeho obličej, ale tělo mu pokrývaly jizvy, různé jizvy... Ne..., nebyly to jizvy. Bylo to tetování. Některé už se zahojilo, ale spousta ještě ne... Číslo a jméno... Její jméno velkými tiskacími písmeny: EVE...

Věděla, že by se měla bát.

Cítila, že její situace je zoufalá.

Někde tu proboha pláče žena.

Pokusila se zaostřit, ale znovu začínala omdlévat. Přesto v zrcadle letmo zahlédla jeho tvář, obličej, který snad odněkud znala. Ty oči! Ach, bože, byly úplně stejné jako před tolika lety, dívaly se na ni se syrovým a zároveň zlým chtíčem. Sevřel ji strach, ale ani hluboké rozrušení nestačilo potlačit účinky drogy, která ji držela ve své moci. Nedokázala udržet otevřené oči, nedokázala myslet.

Někde daleko slyšela otevřít dveře, ale moc už nevnímala. Odříkávání růžence náhle ustalo. Tlumený vzlykot zakončil dlouhý, zmučený přidušený jekot...

A pak už nebylo nic než temnota, která ji pohltila.

Nemocnice byla každým okamžikem temnější. Kristi strávila spoustu času v přízemí, fotografovala, procházela chodbami a pokoušela se představit, jak to asi v léčebně vypadalo před dvaceti lety, kdy byla plná pacientů, zaměstnanců ve stejnokrojích a všudypřítomných, bdělých jeptišek v hábitech.

Měla nejvyšší čas odejít, ale jako by ji něco nutilo zajít i do patra, kde Faith Chastainová žila a zemřela. Když vybíhala schody, skřípěly pod její váhou a na odpočívadle ji docela vyděsilo vykládané okno a Madonou. Její blahoslavené rysy se v šeru zdály pochmurné. Kulaté okno nebylo poškozené a na rozdíl od mnoha jiných mělo všechny barevné výplně netknuté. Několikrát ho vyfotografovala a pak zamířila do pokoje 307, pokoje Faith Chastainové.

Dveře se s tichým zavrzáním otevřely a Kristi vstoupila do prázdné místnosti s obrovskou tmavou skvrnou na podlaze. Vytáhla aparát a začala fotit. Nepoužije všechny snímky, ale chtěla jich mít spoustu na výběr, a nebyla si jistá, kdy se sem bude moct ještě podívat. Tohle byla její šance.

Její telefon se rozvibroval, ale ona si ho nevšímala a zamířila na konec chodby ke schodišti vedoucímu do třetího patra, kde se našlo tělo mrtvé jeptišky. Snažila se nenechat se unášet svou představivostí, když silným kuželem světla z baterky přejížděla po špinavé dřevěné podlaze, až narazila na pootevřené dveře do místnosti, kde se dřív ukládalo ložní prádlo.

Uvnitř, za stěnou z polic, se ukrývaly ještě jedny dveře. Otevřela je a posvítla si nahoru na schody stáčející se kolem komínu. Uviděla tucty otisků bot specialistů, detektivů a dalších policistů, co prohledávali místo činu.

Kristi cítila velké obavy, ale říkala si, že buď teď nebo nikdy, a začala stoupat po schodech. Vyšla až nahoru, přejížděla baterkou po podlaze a trámech, ale pak uviděla krev. Tmavou skvrnu a menší kapky.

Udělalo se jí špatně.

A bylo tam ještě něco dalšího..., značky na podlaze, nejspíš je udělali vyšetřovatelé. Bylo jich hodně. Kroužky kolem něčeho, co vypadalo jako otvory v podlaze. Kristi se k jedné naklonila blíž a podívala se skrz. Uviděla místnost o patro níž.

To bylo zvláštní.

A zajímavé!

Bude si to muset zapamatovat.

Podívala se dalším otvorem a podle skvrny uprostřed podlahy jí došlo, že se dívá do pokoje 307. Místnost Faith Chastainové. Pocítila vzrušení. Na fotografování už byla moc velká tma. Sotva viděla místnosti pod sebou. Bude se sem muset vrátit, až bude světlo.

Zítra ráno.

Snad přestane pršet.

Obrátila se k odchodu, když uslyšela nějaký zvuk. Tiché, jasné cvaknutí odemykaného zámku.

Srdce se jí zastavilo až v krku.

Kdo by teď chodil do nemocnice?

Potlačila strach a napomínala se, aby nedělala předčasné závěry. Třeba sem přišla nějaká jeptiška. Klíče mohl mít i správce nebo zahradník.

Nebo vrah. Proboha, vždyť on tu určitě byl už dřív!

Ne, ne... Nemysli na to. Nesmíš připustit, aby tě ovlivnily tvé představy. Třeba jsi vlastně nic neslyšela. Otáčející se klíč? Mohla bys to slyšet tady nahoře, a tak jasně? Ani náhodou. Nemocnice je tichá, to je pravda, ale ty se necháváš ovládat svým strachem.

O několik pater níž zaskřípaly otevírané dveře.

Kristi ztuhla.

Snažila se zachytit i něco dalšího než údery svého vlastního srdce.

A pak uslyšela kroky.

Pomalé a pravidelné.

Uvnitř nemocnice.

Město měli daleko za zády, když Montoya vypnul sirénu i maják, opustil dálnici a vyrazil po okresní silnici. Farem bylo kolem poskrovnu, pole se rozpínala mezi lesy a nížinami a do auta se dostal pach bažiny. Zem stále smáčel déšť. Bentzovi zazvonil telefon. Viděl, že mu volají ze stanice, tak ho vzal. „Detektiv Bentz.“

„Ahoj, tady je Lynn,“ řekla Zarosterová. „Myslela jsem, že by vás tohle mohlo zajímat. Před chvílí volal Cole Dennis. Eve Rennerová zřejmě zmizela.“

„Cože?“ opáčil Bentz. „Měli jsme na ni nasazené lidi.“

„Jo, já vím. Mluvila jsem s nima a jejich verze přesně odpovídá té Dennisově.“

„A zní?“ zeptal se. Silnice se zúžila a klikatila se mezi duby, borovicemi a vrbami. Dokonce i Montoya musel maličko zpomalit.

„Chtěla se setkat se svou švagrovou v baru Gallagher's. Měla se ozvat Dennisovi, ale vůbec mu nezavolala. Dělal si starosti, tak se tam rozjel a hosteska si pamatovala, že ji viděla, ale nic víc si nevybavila. Nikdo v restauraci si nepamatuje, že by ji obsluhoval nebo že by ji viděl odcházet. To potvrzují i policisté, co ji měli hlídat.“

„A kde hergot byli?“

„Snažili se být co nejméně nápadní, protože ‚subjekt‘, tedy pohřešovaná Eve Rennerová,“ prohlásila Zarosterová s nepatrným úšklebkem, „si nepřála vůbec žádnou policejní ochranu.“

„Setkala se nebo odešla s někým?“

„Nevíme.“

Bentz se snažil, aby z jeho slov nebyl patrný hněv, ale v duchu zuřil. „Co sakra říkají naši chlapi?“

„Vědí, že v baru byla. Viděli ji vejít dovnitř. Pak hlídali její auto a hlavní vchod. Neuvědomili si, že jim vyklouzne zadním.“

„Hajzl. Zkurvenej hajzl! Hele, okamžitě rozešlete oběžník s jejím popisem. Zjisti, jestli má ten bar bezpečnostní kamery, a když tak sežeh pásku s nahrávkou.“

„Třeba Eve Rennerová chtěla jen trochu soukromí.“

„Já vím, ale dost o tom pochybuju.“

„Jo, já taky.“

Když zavěsil, páčil ho žaludek.

„Potíže?“ zeptal se Montoya.

„Možná. Možná ne. Eve Rennerová vyklouzla Coleu Dennisovi i naší hlídce.“ Rukou si přešel po obličeji. Nelíbilo se mu to. Vůbec se mu to nelíbilo.

Montoya přešel odbočku, dupl na brzdu, zacouval, až se štěrka rozlétl na všechny strany, zahnul a znovu šlápl na plyn. Bentzovi opět zazvonil telefon. Podíval se na displej. „Sakra, to je Cole Dennis.“ Měl pocit, že hovor musí přijmout. „Bentz.“

Dennis se nenamáhal s představováním, jen vyhrkl: „Eve se ztratila. Právě jsem to oznámil na 911. Myslel jsem, že byste to s Montoyou měli vědět.“

„Už jsme to slyšeli. Hledáme ji.“

„To ji nikdo nehlídal?“

„Sama nechtěla žádnou ochranu.“

„Ale stejně jste ji zařídili,“ obvinil ho Cole. „Viděli jsme, jak před domem parkují policajti.“

Bentz se zamračil a zdálo se, že pochmurný den se vkradl dovnitř do vozu.

„Mysleli jsme, že to je dobrý nápad.“

„No tak to hergot nebylo moc účinný. Jela za svou švagrovou a pak zmizela.“

„Kde je Anna Maria Rennerová teď?“

„Netuším, Bentzi, ale vaši muži musí najít Eve. Musíte!“

„Najdeme ji,“ slíbil Bentz, ale měl moc špatné tušení.

Dennis byl zjevně rozčilený. A vyděšený. A nejspíš jím cloumal pocit viny.

Po několika kilometrech uviděli policejní vůz zaparkovaný na konci dlouhé příjezdové cesty, kterou částečně zakrývalo křoví.

Montoya dupl na brzdu, až se ford celý roztřásl, ale zastavil. Okamžitě vyletěl z auta s Bentzem v patách. Policisté už uzavřeli jak přední, tak zadní přístup na místo, což byla docela malá chata ukrytá od silnice dlouhou, plevelem zarostlou cestou.

Bentz věděl, že by měli počkat na další posily, na jednotku rychlého nasazení nebo FBI, ale byl příliš dychtivý. Tohle bylo moc osobní. Nechtěl riskovat, že by Le Mars nějak vyklouzl v nastávající noci jen proto, že se drželi protokolu.

V bouřce doběhli dva strážníci k zadní stěně a zaujali pozici u dveří. Bentz se zády přimáčkl k lacinému obložení chaty a Montoya se tiskl ke zdi na druhé straně dveří. Další strážníci pokryli okna.

Vyčkávali.

Sbírali síly.

„Žádné známky života,“ zašeptal Bentz.

Odnikud nezářilo světlo.

Z komína nestoupal kouř.

„Je tu hezky a ticho,“ rozhlížel se Montoya. „Docela strašidelný.“

S tasenou zbraní a přes padající déšť kývl Bentz na Montoyu a pak zabušil na dveře. „Ronalde Le Marsi! Policie! Otevřete!“

Žádná odpověď. Jen vytrvalé bubnování deště.

Bentz na nic nečekal. Stiskl kliku, ale byl si jistý, že bude muset použít násilí. K jeho překvapení dveře povolily a otevřely se do místnosti černé jako smrt.

„Le Marsi!“ zavolal znovu a Montoya rychle nahlédl dovnitř. „Ronnie! Vzdej to!“

„Policie!“ zařval Montoya.

Bentz se zhluboka nadýchl, proletěl dveřmi a skočil na zem se zbraní připravenou vystřelit. Uvnitř nebylo žádné světlo, a proto Bentz ležel nehnutě, sotva dýchal a usilovně přemýšlel, co udělat. Neodvažoval se použít baterku, kdyby Le Mars číhal někde v zákrytu a hledal cíl.

„Le Marsi!“ zařval Montoya ve chvíli, kdy si Bentzovy oči přivykly na tmu a uviděl ta těla. Ležela před krbem nahá a temná, obličejem vzhůru. Zhoupl se mu žaludek. Na podlaze ucítil něco mokrého. Příliš hustého, aby mohlo jít o vodu protékající otvory ve střeše. Zamnul si ukazováček o palec a pak si k prstům přičichl.

Krev. Polovinou těla ležel v kaluži krve.

Postavil se na nohy, zapnul baterku a posvítil na ležící těla.

„Ach, bože,“ zašeptal Montoya, když s napřaženou zbraní vstoupil do místnosti. „To je Le Mars.“

„Jo,“ přikývl Bentz a zadíval se na ženu. „A Anna Maria Rennerová.“

„A kde je její švagrová?“

Bentz už vytahoval mobilní telefon. „Určitě na žádném dobrém místě,“ prohlásil a bylo mu zle. „To je ztraceně jistý.“

Kristi se sotva odvažovala dýchat.

Slyšela kroky stoupající po schodech. Pomalu. Zvučně duněly na podlaze. Ale vůbec nezaváhaly. Přehlušovaly zvuk deště

dopadajícího na střechu i řinoucího se dolů okapy. Potlačila strach a napínala uši. Snažila se vymyslet, co udělat.

Má mobil... Mohla by někomu zavolat.

A co mu řekneš? Že se schováváš v podkroví staré nemocnice? Žes sem pronikla bez povolení a je tu ještě někdo další? Vemuž se, sakra, Kristi, a myslí, hergot. Nechceš přeci být na poplach, dokud nebudeš mít pořádný důvod.

Udělá to chytře. Tiše vytáhla mobil. Byl ztlumený a místo zvonění vibroval, takže si nemusela dělat hlavu s tím, že jí někdo zavolá a telefon se rozezní. Skousla si ret a napsala následující vzkaz: *Jsem v Nemocnici PM. Nejsem sama. Pošli pomoc. K.* Pak si vybrala dva lidi ze seznamu, kterým to pošle. Ale skutečně zprávu odešle, až si bude jistá, že je opravdu v nebezpečí.

Kroky se zastavily.

Kristi se málem rozskočilo srdce.

Slyšel ji?

Jak?

Napínala uši a měla pocit, že se ozvalo zasténání. Stiskla čelisti, aby nevykřikla.

Zhasla baterku a přemýšlela, jestli někdo venku viděl pohybující se světlo těmi několika malými okny, která v podkroví byla. To je směšné, že? Nikdo sem nikdy nechodí.

Znovu se ozvaly kroky stoupající vzhůru, až si byla jistá, že někdo vyšel do druhého patra.

Bože, pomoz mi, pomyslela si a pokřižovala se.

Pošli tu zprávu. Pošli ji hned. I tak bude trvat hrozně dlouho, než sem někdo dorazí. Pošli ji!

Někdo pomalu procházel chodbou a ona ji sledovala očima. Pohledem putovala po dřevěné podlaze o patro níž. Zpomalil a Kristi znovu uslyšela zasténání. Změnil směr a vstoupil do jedné z místností.

Potichu se přiblížila k místu přímo nad ním a věděla, že vstoupil do pokoje Faith Chastainové. Bez sebemenšího hluku poklekla na kolena a podívala se otvorem. Ach bože, byla hrozná tma, ale dole uviděla procházející stín. Víc než stín: velkého muže, který něco nesl. Ach dobrý bože! Spatřila, jak na podlahu položil ženu.

Kristi na mobilu stiskla tlačítko pro odeslání zprávy.

Brzy bude na cestě pomoc. Musí jen pár minut počkat, být statečná a...

Uslyšela hlasitý a ostrý trylek.
Někde zvonil mobil.
Prázdnými chodbami nemocnice se odrážel jako ozvěna.
Ach proboha!
Ne, ach prosím. NE! Tak to nemůže být!
Kroky se rázem zastavily.
A trylek ustal.
Kristi věděla, že její zpráva byla doručena.
Muži v pokoji číslo 307.
Jejímu kontaktu na policejním oddělení.
A. J. Tennet teď ví, že Kristi je jen o patro výš.
Všechna její naděje pohasla.

Bentzovi bylo na zvracení.

Když našli vypínače a v chatě rozsvítili, bylo mu zle jako malému psovi.

Naštěstí na místo dorazila FBI, zabezpečila ho a teď se čekalo na techniky, kteří už byli na cestě.

Bentz se naposledy rozhlédl po chatě. Nahá těla ležela natažená vedle sebe před skomírajícím ohněm. Tělo Anny Marie nemělo žádné tetování, jen vzadu na hlavě otvor po jedné kulce. Ronnie Le Mars měl stejné zranění, ale navíc byl ozdoben tetováním. Stejně výrazy byly načmárané i po zdech místnosti:

EVE, 323, RENNER, 444, HANNAH, VIV,
XANAX, 101, ŽÍT, TÍŽ, KAJAK, 212.

Všechna tetování byla čerstvá; ve spisech Ronnieho Le Marse o nich nebyla ani zmínka.

„Totální magor,“ prohlásil Montoya a potřásl hlavou. Čekali na specialisty a čas rychle ubíhal.

Věděli, že vrah už nejspíš má Eve Rennerovou.

„Podívej se na tohle místo, něco tady nesedí,“ řekl Bentz a rozhlížel se po chatě. Přestože některé části byly uklizené a upravené, zbytek byl špinavý, jako kdyby skutečně záleželo jen na krbu, který představoval něco jako svatyni. Podíval se na růženec visící na zrcadle a začerněná okna. Viděl už spoustu míst, kde se odehrál zločin, aby vycítil, kdy něco nesouhlasí. „Tohle místo nepatří tomu, kdo za těmi vraždami opravdu vězí. Myslíš, že Ronnie Le Mars byl schopný je všechny provést? A dostat se z nich bez sebemenšího podezření? Ten chlap byl šílenec.“

Montoya ztuhl. „Co to povídáš? Je to náš vrah. To tetování je důkaz...“ Přistoupil o něco blíž ke krbu. „Myslíš, že měl komplice?“

„Myslím, že ho řídil někdo jiný.“

„To je ale dost divoká myšlenka.“

„Přečetl jsem Ronnieho spis, mluvil jsem s jeho kurátorem a vypadá to, že je to náš vrah, ale něco tu prostě nesedí.“

„Haló!“ zavolal strážník zvenku. „Našli jsme dodávku. Má na sobě škrábnutí, které vypadá jako po kulce.“

„Přestřelka s Tiggsem,“ zamumlal Montoya. „Je to náš člověk.“

Bentz ztěžka polkl a dál se rozhlížel po místnosti, opatrně prozkoumával krbovou římsu, zrcadlo a stůl. Našel potřeby na tetování, vzory a zápisník se stránkami popsanými palindromy, jako kdyby ten člověk pro ně žil.

Celé se to zdálo divné. Užíral ho špatný pocit a rozhoupal mu žaludek. Podíval se na postel. Pečlivě ustlaná. Ten muž očividně trávil většinu času u krbu, kde dělal bůhvíco, nebo ve své posteli. „Hele, podej mi baterku.“

„Chceš najít štěnice?“ zeptal se Montoya a vzal si od strážníka baterku.

„Možná.“

Poklekl a posvítíl silným světlem na povlečení, polštáře a deku. Když se podíval pod matraci, uviděl to. „Kristepane,“ zašeptal. Uprostřed v jejích pérech našel skryté maličké mikrofony, nějaký přijímač a elektronické vybavení, které nepoznal.

„Co je to?“ zeptal se Montoya.

„Netuším.“ Rozhlédl se a pátral po rádiu nebo věži, které by vysílaly do mikrofonů, ale nic nenašel. „Já to nechápu,“ řekl. Špatný pocit, který ho sužoval, se ještě zhoršil.

„Kdo je zabil?“ zeptal se Montoya a ukázal na těla. „Určitě ne Ronnie, který je teď sám obětí. Kdo zbývá? Syn? Evino dvojče? Chlap, kterýho nemůžu najít?“ Potřásl hlavou. „Proč by oddělal Ronnieho Le Marse?“

„Dobrá otázka.“ Bentz si hodil do pusy několik antacidů a vyšel ven, kde déšť představoval vítanou změnu proti zatuchlé, odporné chatě. „Nějak věděl, že je Le Mars tady. Nikdo jiný než chlap, po kterým pasem, to nebyl.“

„Kromě anonymního volajícího,“ připomněl Montoya a poškrábal si bradku. Vydali se ke svému vozu, ale museli se proplést mezi ostatními auty, která dorazila, včetně dodávky televizního zpravodajství.

Bentz na ně neměl náladu. Naštěstí na otázky dvou novinářů odpovídal mluvčí federálů.

Když došli ke služebnímu autu, Bentzovi zazvonil telefon. Z telefonního čísla poznal, že ho volají z Kláštera Panny Marie.

„Tady je detektiv Bentz.“

„Ach, dobrý den, detektive. Tady je sestra Oline z kláštera.“

Šla rovnou k věci. „Vzpomínáte, jak jste mě žádal, abych vám dala vědět, kdyby se tu někdo objevil? No, myslím, že byste měl vědět, že u hřbitova je zaparkované auto. Myslím, že je to červený volkswagen Jetta. Mám i poznávací značku.“

„Jaká je?“ zeptal se Bentz, ale slova jeptišky téměř neslyšel, jak mu v hlavě hučela krev. Vydrmolila písmena a čísla a jen potvrdila jeho podezření. Jetta patřila jeho dceři.

„Jsme na cestě. Sejdu se s vámi u klášterní brány. Potřebujeme klíče od nemocnice.“ Nasedl do služebního auta na místo spolujezdce. „Jak rychle dojedeš k Panně Marii?“ zeptal se Montoyi.

„Za dvacet minut,“ řekl Montoya a nastartoval. „Ber nebo nech bejt.“

„Udělej to za deset.“

„Proč?“ Montoya už točil volantem a šlapal na plyn. „Co se děje?“

Auto vyrazilo kupředu.

„Je tam Kristi.“ Bentz stiskl tlačítko s rychlou předvolbou, vytácel dceru a čekal. Určitě to nezvedne. Poprvé za dlouhou dobu vyslal k nebi rychlou krátkou modlitbu. *Prosím, ať se jí nic nestane!*

Dostal spojení.

„Kristi!“ řekl. „Kristi!“

Ale ona neodpověděla.

Na mobilu měl jen informaci, že mu přišla textová zpráva.

Jsem v Nemocnici PM. Nejsem sama. Pošlete pomoc. K.

Cole se řítíl v džípu vpřed, jako by utíkal před samotným satanem. Stěrače odhrnovaly přívaly deště a on si v duchu hrozně nadával. Proč dovolil Eve, aby šla do baru sama? Věděl, že to není bezpečné. Neměl dopustit, aby ho přemluvila, a teď ji mohl navždycky ztratit! Ted', když překonali tolik překážek a konečně se dali dohromady. Vzpomněl si na jejich poslední noc, kdy se v hotelu milovali, a stiskl zuby tak silně, až ho zbolely čelisti.

Nevěděl čeho se chytit, snad jen svého tušení.

Neměl žádnou zbraň, jen náradí vzadu v džípu.

Byl si jistý, že je s tím šilencem, ačkoli neměl nejmenší představu, kam ji odvezl ani co jí udělal. V bolestivých střípcích vzpomínal na znetvořené tělo Royala Kajaka, na nahou mrtvolu sestry Vivian a na panenku v krvavé posteli.

Jeho jedinou nadějí bylo dát si dohromady vzkazy, které mu vrah poskytl. Byla to vodítka. Palindromy a čísla, zepředu jako zezadu.

Stěrače se rychle pohybovaly a on přemýšlel *101; 212; 111; 444; 323; Eve; Renner; Kajak; Viv; Hannah*.

Byl si jistý, že čísla odkazují na pokoje v Nemocnici Panny Marie, a byl rozhodnutý, že ty pokoje projde a rozluští jejich význam. Dá si ty nápovědy dohromady. Neměl jinou možnost a čas, který cítil s každým svým nadechnutím, mu docházel.

Eve otevřela jedno oko.

Kde kruci je a proč se ta tmavá místnost točí?

Ležela na zádech, civěla na vysoký strop a slyšela padat silný, vytrvalý déšť. Vrátila se jí bolest hlavy, pulzovala jí v lebce, a jak s ní bojovala, znovu se jí vybavily některé představy. Rozmazané kousky vzpomínek. Unesl ji. V baru. A Anna... Ach bože, je mrtvá?

Prudce zamrkala a vzpomněla si na chatu a Ronnieho Le Marse a plačící ženu..., pak..., ach bože! Někdo přišel, oba je zastřelil a ji odtáhl pryč. Znovu omdlela a probrala se až tady.

V nemocnici.

Dovlekl ji do psychiatrické léčebny.

Ted' si uvědomila, že je v pokoji Faith Chastainové a leží na zašpiněné podlaze.

Pro lásku boží, proč?

A kde je on?

Pokusila se posadit, ale ruce ani nohy ji neposlouchaly a byly jí k ničemu.

Zkus to znova, Eve.

Vůle přemůže všechno!

Soustředila se a silou vůle nutila paži, aby se pohnula.

Nic.

No tak, dělej, nevzdávej to!

Zkusila to znovu, snažila se a napínala svaly a jedna její paže se maličko posunula, ale neovládala ji.

Znova! Pospěš si! Kdo ví, jak dlouho bude pryč?

Tentokrát se jí podařilo pohnout prsty, ale to bylo všechno. Žádná ukázka velké síly, žádná schopnost vzepřít se, žádná šance utéct.

Tak si najdi zbraň.

Rozhlížela se kolem, ale místnost byla prázdná.

Nevzdávej to. Bud' nápaditá, sakra!

Horečnatě se znovu rozhlížela kolem sebe a očima propátrávala každý kout místnosti. Nic... Ach bože... A pak se u krbu něco nepatrně zatřpytilo. Sklo?

Začala se pomaličku sunout tím směrem, ale něco uslyšela a ztuhla.

Kroky?

Nad hlavou?

V podkroví. Co tam dělá? Špehuje ji? Používá otvory na půdě, ty, kterými se dívala jako malá. Jak ironické, že ji někdo mohl špehovat. Ne, to nedávalo žádný smysl. Co tam hergot dělal?

Věděla, že zemře. Tolik si toho v životě naplánovala, tolik věcí, které chtěla udělat. V mysli si vybavila Coleovu podobu a málem se rozplakala, když si uvědomila, jak moc ho miluje, i to, že mu v poslední době nedokázala říct, co cítí. Vzpomínala, jak se milovali, jak byla jejich těla důvěrně propletená a jak jí šeptal slůvka lásky, když jí odhrnoval vlasy z obličeje. Ale ona mu neřekla, že ho má ráda.

Ochromoval ji strach, že si znovu ublíží.

Jak byla bláhová.

Ted' už třeba nikdy nedostane příležitost.

V hrdle se jí udělal knedlík, ale nevšímala si ho. Neměla čas na „co by, kdyby“ ani „měla.“ Neměla čas na nic.

Znovu se podívala na nepatrný třpyt u krbu. Kousek skla? To není žádná pořádná zbraň.

Ale lepší než nic.

Jde po ní.

Jediná Kristina naděje byla utéct po těch schodech, kterými on bude muset vystoupat do podkroví.

Jak se hnál halou, jeho kroky duněly. Její byly tiché. Ačkoli jí všechny instinkty radily, aby běžela opačným směrem, rychle přešla po špičkách ke komínu a přitiskla se k jeho zadní stěně. Drsné cihly ji hrubě tlačily do zad.

Jak mohla být tak hloupá? Tak pitomá, že mu věřila?

Sáhla do batohu a hrabala, až našla sprej se slzným plynem. Pak čekala.

Udělalo se jí zle, když uviděla kužel světla z baterky. Tolik o schovávání. Těžko ho může překvapit.

Neodvážila se ani dýchat a vyčkávala.

„Vím, že jsi tady nahoře,“ prohlásil. Stál ve dveřích a přejížděl světlem po nejvzdálenějších koutech podkroví. Ve světle zahlédla, jak skulinou ve střeše utekla krysa, a přinutila se nevydat ani hlásku.

„Víš, Kristi, ty tak příšerně otravuješ. Po všem, co jsem pro tebe udělal, se teď budeš schovávat?“ Znovu uslyšela ten sexy sebejistý tón hlasu, ze kterého se jí dělalo nanic. „Víš, že mám Eve, vid’? Tvou nevlastní sestru.“

Cože? Nevlastní sestru?

„A co je na tom zvláštní – ona je taky moje sestra. Vědělas to? Moje dvojče. Ona a já máme jednu matku a vy dvě máte stejného otce. To je krvesmilstvo, co? Jsme jedna velká šťastná zvrácená rodinka.“

Neposlouchej ho. Mluví nesmysly.

„To by byl bezva příběh, ne?“ zeptal se a okusoval si narůžovělý nehet.

Kristi se potila a čekala, až postoupí dál do podkroví.

„Nejspíš ti tat’ka vůbec nestihl tu novinku sdělit. Možná proto, že to není tvůj skutečný otec, ne? Co je vlastně starouš Rick? Tvůj strejda? Takhle to bylo? Tvoje matka šoustala s knězem, vid’? Starý dobrý otec James. Kdyby tak dokázal udržet kalhoty na sobě.“

Jak to všechno ví? Srdce jí bušilo a svaly měla pevně napjaté. Nenech se nachytat. S tím počítá. Neposlouchej.

„Takže skutečnost je taková, že tvoje matka nebyla první ženská, co si starého dobrého kněze pustila pod sukni. Ach ne. Otec James byl rozhodně okouzlující a vemlouvavý. Faith Chastainová, žena..., nu, ne zrovna pevných morálních zásad, se do něj taky zbláznila. Pochopitelně bylo jedno, že je psychicky postižená. Zastavilo to dobrého kněze? Sakra, ne! A bingo,

otěhotněla. Moje matka, ach, rozuměj, moje *adoptivní* matka, je viděla. Řekla mi, jak Faith šukala s knězem. To vážně otřáslo máminou vírou.“ Odfrkl si, jako by ta myšlenka byla absurdní. „Považovala se za dobrou, bohabojnou katoličku, ale to jí nebránilo, aby v noci chodívala do mého pokoje, vid’?“ prohlásil a hlas plný emocí se zvedal.

Kristi cítila, jak se jí obrací žaludek. Musela se hodně soustředit, aby se nepozvracela, zůstala v klidu a ani nehlesla. „Takže opravdu zajímavý je to,“ pokračoval a jeho hlas ji přiměl přitisknout se na drsné cihly, „že se Faith podařilo utajit těhotenství téměř před všemi.“

Ten chlap je blázen! Šílený! Kristi bojovala se strachem. Snažila se udržet si jasnou hlavu.

„Takže vidíš... Ty a já jsme jedna krev, sestřičko. I já můžu oslovovat otce Jamese ‚tatínku‘!“

Ne. To je neuvěřitelné. Ani podělanou náhodou!

Přejel světlem z baterky ještě jednou po podlaze a postoupil dál do podkroví. „No tak, Kristi. Kdepak jsi? Věř mi, určitě mě nechceš rozzuřit.“

Ale ty už zuříš, jsi blázen. Šílenec! V jeho slovech však bylo něco pravdy, do svých smyšlenek vpředl fakta tak, že ji to zarazilo, a hnusem se jí napnula kůže vzadu na krku.

Obrátil světlo ke stropu, jako by si myslel, že se ukrývá v krovu. Smrtícím stiskem svírala slzný sprej.

Udělal ještě jeden krok a ona vyrazila.

Zrovna v okamžiku, kdy se otočil a posvítit jí přímo do očí, takže ji oslepil.

„Pitomá káčo,“ zamumlal, ale ona mu nastříkala sprej rovnou do očí.

Upustil baterku. Kutálela se po podlaze a osvětlovala široký oblouk.

Tehdy poprvé uviděla zbraň.

Mířila jí přímo na srdce.

Kašlal. Po jeho pěkném obličejí stékaly potoky slz, ale zdálo se, že mu to nevádí. Popadl ji za ruku a donutil sejít po schodech. Pistoli jí přitiskl na záda.

Myslela, že ji vede do druhého patra, ale strkal ji dolů dál a dál, prošli vstupní halou v přízemí, minuli jídelnu a hrozné místo, které kdysi bývalo kuchyní. U zadních dveří ji rýpl do zad, aby zahnuli za roh, kde otevřel dveře do sklepa.

Srdce se jí sevřelo a na schodech téměř klopýtla a napůl spadla do dlouhé vykachlíkované chodby, podél které už svítily petrolejové lampy. Prošli kolem tmavých místností vypadajících jako cely a její fantazie se bláznivě rozletěla, když pomyslela na pacienty, kteří byli tady pod zemí v izolaci.

„Stůj,“ řekl a postrčil ji do místnosti, kde zářilo světlo a kde na háčcích zašroubovaných do kachlíků visely staříčké nástroje a vybavení. Zhlédla elektrody, svěrací kazajku a podnos se zastaralými lékařskými instrumenty. Ze stropu vystupovala světla a Kristi si uvědomila, že v téhle místnosti se prováděly chirurgické zákroky. Sevřel se jí žaludek.

A. J. strhl špinavou svěrací kazajku ze zdi. Pistoli jí namířil na hlavu, druhou ruku k ní natáhl, podal jí kazajku a řekl: „Prostrč ruce dovnitř.“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou a při té představě jí naskákala husí kůže. „Nemůžu.“

„Udělej to, Kristi, nebo slibuju, že tě zastřelím. A netrefím se do srdce. Začnu se stehenní kostí, hezky ti ji roztříštím. Pak tě střelím do ruky.“ Přestože mu z očí a nosu stále teklo, usmál se. „Můžeš mluvit o štěstí. Víc sadismu ode mě nečekej. Kdybys bývala narazila na mého přítele Ronnieho Le Marse, byl by si přinesl nůž. Dělal přesně to, co jsem mu poručil. Myslel si, že jsem Bůh. Vědělas to? Musel jsem dlouho a usilovně hledat, než jsem našel někoho s vazbou na Nemocnici Panny Marie, někoho, kdo si pamatoval Eve, někoho, kdo byl dost šílený, aby mi to hezky nahrálo. A cestu mi zkrátil Ronnie. Pustili ho z vězení. Znal jsem ho od své matky, která pracovala v prádelně v Nemocnici Panny Marie. Sledoval jsem ho, protože on byl dokonalý, a když ho pustili, všechno, o co jsem usiloval, se mohlo začít uskutečňovat.“ Jeho oči, přestože byly stále rudé a lesklé, se najednou rozzářily a on se spokojeně usmíval. „Ale nemusíš se Ronnieho ani jeho zbraně bát, protože jsem ukončil jeho sebepoškozující mizérii.“ Obličej mu najednou ztvrdl a hlasitě popotáhl. „Nezaváhám, jestli budu muset ukončit tu tvou, tak dělej, co říkám. Rozumíš?“

Ronnie Le Mars je mrtvý? A. J. ho zabil? Ohromeně se snažila všechno nějak pochopit a najít způsob, jak ho přelstít. V zoufalství změnila taktiku. „Myslela jsem, že jsi můj přítel.“

„Bratr, Kristi, rozuměj správně,“ prohlásil o poznání rozčileněji. Z nosu mu stále teklo. „Ne, nikdy jsme nebyli přátelé.“

Využívalas mě, to bylo všechno, a já jsem tě prohlídnul hned od začátku. Ale hodilo se mi to, tak jsem tu hru s tebou hrál.“

„A využíval mě,“ řekla.

„Jo, to je ale ironie, vid’?“ zatřásl svěrací kazajkou. „Obleč si to, sakra. Hned!“

Nepohnula se dost rychle, tak zamířil zbraní naslepo na zed’ a vystřelil.

PRÁSK!

Střela jí rozvibrovala ušní bubínky a roztříštila kachličku.

„Dávej pozor! Ta kulka se mohla odrazit!“ zaječela a uskočila. Chytil ji rukou, kterou svíral zbraň, ovinul kolem ní pevnou paži a druhou rukou jí navlékl jeden rukáv svěrací kazajky.

Začala se s ním prát, ale on jí přitiskl ledové ústí pistole na tvář. Je to chladnokrevný zabiják. Už tomu věřila.

Když měla obě ruce prostrčené rukávy, položil zbraň na podlahu a utáhl pásy, takže si musela obejmout tělo a ruce jí tak byly k ničemu. Bože, co se s ní chystá udělat? Cítila bezmoc a věděla, že když něco nevymyslí, zemře.

Ale máš ještě volné nohy... Nevzdávej se. Pamatuj. Nikdy se nevzdávej.

Prásk!

To vystřelila zbraň.

Eve zaječela. Pane bože, co se to děje? Otrásla se, jen na to pomyslela.

Mohla se jen domnívat, že ta zrůda někoho zastřelila. Nejspíš někoho, koho znala.

Sevřel se jí žaludek a v hlavě jí tepalo. Roztřásla se, ale snažila se držet svých myšlenek. *Mysli, Eve, myslí! Zachraň se, než začne znova zabíjet!*

Jedna. Dvě. Tři...

Neměla nejmenší tušení, proč ji už nezabil, ale věděla, že je jen otázkou času, nejspíš minut než hodin, než ukončí i její život.

Pokud něco neudělá..., něco nepodnikne.

Srdce jí bušilo, ale pokusila se potlačit svůj strach a přemýšlet. *Čtyři. Pět...*

Před chvílí slyšela dva páry nohou, které scházely po schodech. Ten, kdo se schovával v podkroví, byl chycen. A zabit. Pro živého boha, nedokázala si vůbec představit, kdo byl na půdě, ani proč.

Některá jeptiška? Někdo se schovával, hledal přístřeší, nějaký bezdomovec? Nebo někdo, koho znala?

Ted' si však byla jistá, že přišla na řadu ona.

Dobrý bože, pomoz mi... Prosím, prosím, pomoz mi!

Vzmuž se, Eve. Ještě nejsi mrtvá!

Šest. Sedm. Osm...

Končetiny ji pomaličku začínaly brnět a bolet. Dokázala ohnout prsty, natáhnout špičky nohou... Zaskřípala zuby a nutila své ruce a nohy, aby ji posunuly. Pomaličku. Po kousíčkách. Svaly se vzpouzely a neposlouchaly mozek. *No tak, dělej! To zvládneš! Musíš!*

S nejvyšší námahou se začala pohybovat. Svaly se jí napínaly, křičely na protest, ale přece se pomaličku posouvala po špinavé, zaprášené, zkrvavené podlaze. Blíž a blíž. Ke krbu, kde si všimla třpytícího se kousku skla.

Ať se tam dostanu, prosím... Prosím...

Nakonec sevřela dlaň kolem ostré stěpiny.

Cole zaparkoval před nemocnicí, z krabice s náradím vytáhl štípačky a pustil se do řetězu, který držel dvě křídla železné brány pohromadě. Při práci mu za límec stékal déšť a narážely do něj poryvy větru.

„No tak, dělej, mrcho,“ supěl, zuby měl zaťaté a ramena i paže napínal k prasknutí. „Povol!“

Prásk!

Uslyšel tlumený výstřel z pistole a pak hrozně slabě ženský výkřik.

Eve!

Polil ho ledový pot.

Vůbec na to nemysli!

Nesmí přemýšlet o tom, že ji někdo postřelil. Nebude na to myslet. Znovu silně stiskl, až se mu roztřásl ruce, ale přeštípl jeden článek. Řetěz povolil a svezl se k zemi jako umírající had. Cole silně zatlačil na bránu a ta se s hrozným skřípěním otevřela. Okamžitě jí proběhl a utíkal po příjezdové cestě.

Nemůže Eve ztratit.

Neztratí ji!

Ach bože!

Už jednou ji viděl ležet v kaluži krve, když jí střela poranila spánek. Tentokrát ne. Ach bože, už ne!

Ten netvor se vrátil.

V jedné ruce držel baterku a v druhé pistoli, kterou namířil na Eve. Popadl ji za rameno, které si nedávno poranila. „Dělej, jdeme. Už bys měla být schopná jít.“ Vytáhl ji na nohy, až jí ramenem projela bolest. Přesto stále svírala kousek skla a zoufale si přála, aby si nevšiml její zavřené pěsti. V mysli jí vířily tucty otázek, ale žádnou nepoložila, a radši předstírala, že je omámenější, než ve skutečnosti byla. Jako by byla zombie.

Tváře měl rudé a v očích mu svítila zášť. Neustále popotahoval, frkal a kašlal, ale vytrvale ji postrkoval ke schodům.

„Dělej!“ zařval.

Nohy měla ještě vratké a musela se přidržet zábradlí, ale poranila si přitom ruku. Protože byla skoro tma a on navíc pořád mrkal, jako kdyby plakal, nevšiml si toho a dokonce ani neviděl, jak jí z prstů na schody odkapává krev.

Dej mi sílu, ach bože, prosím, dej mi sílu.

Sešli do přízemí a pak zahrnuli za roh, prošli kolem kuchyně ke schodům do sklepa, kde odemkl jedny dveře. Celá ztuhla a sevřel ji chlad ledový jako smrt. Ach, jak nenáviděla temná, vlhká místa. Zjeřily se jí vlasy na hlavě, když ji postrčil dolů na vrzající špinavé schody.

Tvůj strach tě nesmí ochromit...

Jedna, dvě...

Zamkl za sebou dveře a vrazil jí pistoli do ledvin. Baterkou mířil přes její rameno a osvětloval pavučiny a špínu. Popoháněl ji dolů do sklepa. Eve se třásla a ze strachu jí naskákala husí kůže. Procházela chodbou osvětlenou petrolejovými lampami. Jejich žluté světlo zářilo, tmavý kouř se kroutil u nízkých stropů a zašpiněných vykachlíkovaných zdí.

Eve stěží dýchala. Srdce jí bušilo až v krku a kousek skla se zařezával do ruky, ale dál klopýtala kolem místností, kde se kdysi prováděly zřůdné operace. Měla pocit, že kdyby se zaposlouchala, ještě by slyšela zoufalý šepot přízračných pacientů.

Ztěžka polkla a přestala myslet na hrůzy, které se tu dály. „Stůj,“ přikázal jí v polovině tmavé chodby a ona okamžitě ztuhla.

Odemkl dveře, a když se se skřípěním otevřely, ústím zbraně ji postrčil dovnitř. Ale dveře za sebou nezamkl, jak si všimla, protože zámek byl jen na vnější straně. Místnost se používala proto, aby udržela lidi uvnitř.

Stála tam ještě jedna žena. Čekala ve špinavé svěrací kazajce v místnosti, kterou ozařovala jen jedna lampa.

„No, není to útulný,“ prohlásil ten šílenec do zvuku kapek stékajících z rezivějících starých trubek a zdálo se, že je spokojený sám se sebou. „Předpokládám, že vy dvě se znáte... Ne? Tak dobře. Kristi, tohle je tvoje nevlastní sestra Eve. A Eve, my dva jsme se už viděli? Víš, kdo jsem?“

Neodpověděla.

„Ale, no tak, dělej, sestřičko,“ prohlásil a viditelně si užíval její zmatek. „Řekni jí to, Kristi.“ Než dívka mohla cokoli říct, dodal: „Já jsem A. J. Tennenet, vlastně Adam Tennenet. Chápeš? Adam a Eve? Jako nějaký obrovský vesmírný vtip, který si s námi bohové, tedy vlastně náš otec zahrál.“

V pološeru se mu zadívala do očí, které byly kruté a chladné, ale zároveň tak podobné jejím.

Její dvojče! Bratr. Vůbec netušila, že existuje!

„Přesně tak. Došlo ti to. Přišli jsme na svět právě tady v nemocnici. Spolu. Potíž byla, že doktor Renner adoptoval tebe a mě vyhodil do smetí, dal mě lidem, co o mě neměli nejmenší zájem, hlavně potom, co najednou mohli mít vlastní děti. Takže tys byla ta šťastná, vid', princezno?“

Je to psychopat. Neřekl, co se chystá udělat, ale nebylo pochyb o tom, že to bude zvrácené a zruďné. Za rohem vykukovala smrt. *Nevzdávej se. Bojuj s ním! Myslí si, že má výhodu.* Sevřela prsty kolem střepiny skla.

Natáhl se pro další svěrací kazajku, ale když ji sundával z háčku, stará látka se mu rozpadla v ruce. „Do prdele!“ utrousil. Pak dodal k Eve a Kristi: „Sedněte si na zem, kurva!“

Rozkládá se ti přímo před očima, jako ta svěrací kazajka. Když všechno nepůjde přesně podle jeho plánů, sesype se...

Obě ženy se pomalu svezly k podlaze.

Ještě se vztekal, a přestože se Kristi očima snažila vyhledat Eviny, Eve zírala přímo na zrudu, která byla jejím dvojčetem.

„Jo, moje matka, Lara Tennenetová, byla teda kousek. Fakt milá. Naučila mě všechno, co vím o ženských.“ Řekl to s opovržením, jako by mu po těch slovech zhořklo v puse. „Zkurvená píča. Kdybyste věděly, co mi dělala. Vlastnímu synovi.“ Už zuřil a bylo v tom ještě něco víc... Pod jeho vztekem se skrývalo ještě jiné rozpoložení... Hnusil si sám sebe?

„A ty, Eve,“ zavrčel. „Bylas jako princezna. Moje milá maminka mi o tobě řekla všechno. Nedokázala s tím přestat. Byla jako omámená.“ Přistoupil k ní blíž, sehnul se a zadíval se na ni s chťíčem a závistí, až ji to do hloubi duše vyděsilo.

Předstírej. Tvař se, že tu s ním nejsi. Třeba pak nebude tak ostražitý.

„Ani netušíš, kolikrát jsem o tobě slyšel. Moc rád bych tě pořádně ošukal. Ale myslím, že to nepůjde, a navíc...“ Celý se chvěl a pistole se mu v ruce třásla.

Ach bože, každou chvilku mohla spustit!

„Já..., já tomu nerozumím,“ zamumlala, jako by byla mnohem omámenější, než se ve skutečnosti cítila. Chtěla, aby dál mluvil, a doufala, že se splete, že rozptýlí jeho pozornost, i kdyby jen na zlomek vteřiny. Pak by se na něj vrhla.

„Jistěže tomu nerozumíš,“ odsekl a začal si kousat nehet. „Ty ses nemusela nechat naverbovat k armádě, aby ses dostala od svojí matky, že ne? Nebylas závislá na státu, aby ti zaplatil vzdělání. Nemusela sis vymýšlet údaje na přihlášce a doufat, že na to nikdo nepřijde. Netřásla ses strachy, že tě policie nepřijme do svých řad.“ Ukousl nehet a klesl na podlahu. Stále na ni ale mířil zbraní. „Tohle jsem plánoval strašně dlouho, víš, ale musel jsem počkat na správný okamžik, na okamžik, kdy propustili Ronnieho z vězení.“ Adam se zašklebil a chraplavým hlasem zašeptal: „Je vooooooooolnýyyý...“

Eve se zježily vlasy na hlavě a on si její reakce všiml.

„Ach, já vím, že sis myslela, že mluvím o Coleu Dennisovi... Ne, ne. Byl to Ronnie. Potřeboval jsem někoho, kdo by za mě dělal špinavou práci. A kdo byl lepší než blázen Ronnie? Možná to nevíš, ale byl z tebe úplně vedle, Eve. Hm. Plánoval, že tě pořádně přerízne a pak tě zabije. Toho se už bát nemusíš.“ Potměšile se na ni zadíval, jako by si představoval, jaké by to bylo, kdyby ji znásilnil, ale něco ho zadrželo. „Ronnie si myslel, že konáme vůli Boží.“

„Jak to víš?“ chtěla vědět Kristi.

„Protože já jsem ten Bůh,“ prohlásil Adam a stále se díval na Eve. „Myslím, že mi říkal Hlas. Natáhl jsem u něj dráty, abych na něj mohl v noci mluvit a říkat mu, co chci, aby vykonal. Slýchal i jiné hlasy, tiché rozhovory, které ho udržovaly v přesvědčení, že je šílený. Bylo smutné, jak žadonil a modlil se, abych k němu přišel. On byl Spasitel. To jméno jsem mu dal já sám. Řekl jsem mu, že se stane bohem, a protože jsem zasadil semínko, další dárek od matky a jejích nechutných palindromů, byl přesvědčený, že koná Boží dílo. Bůh přeci myslel stejně zepředu jako zezadu. ‚Eve‘ je slovo, které se čte stejně oběma směry, to samé platí pro ‚Renner‘ a ‚Kajak‘,“ řekl a díval se přímo na ni. „A ta čísla, která tetoval na oběti? Čísla pokojů v nemocnici. I sestra Viv tu nějaký čas pobývala.“

Eve ztěžka polkla. Byl zvrácenější, než si představovala.

„Tys mu říkal, koho má zabít?“ ozvala se Kristi.

„Jo, a jak jsem řekl, zapracovával jsem do rovnic palindromy a i to začalo u mojí mámy. Ronnie před lety viděl, jak vytetovává na Faithině hlavě ‚žít‘. Věděla, že Faith je trochu mimo, tak jí ještě zvýšila dávku léků, omámila ji a potetovala. ‚Žít‘, ale ve skutečnosti ‚tíž‘. A nakonec mě ještě máma s tátou adoptovali, samozřejmě načerno. Tohle mi všechno řekla krátce předtím, než se sama předávkovala, ubožačka. Proto jsem musel ukrást všechny spisy, co byly na půdě, aby vám nedošlo, že mámina smrt souvisí s Nemocnicí Panny Marie.“

Zašklebil se ve chvíli, kdy jí došlo, že všechny vraždy začaly jeho matkou.

Je na sebe pyšný. Vytahuje se, uvědomila si Eve, které se z jeho příběhu dělalo špatně. Naplnil ji ledový strach. Završil svou misi, takže teď už nemá žádný cíl, žádný důvod žít, žádný důvod udržet Kristi nebo ji naživu.

Ruka se zbraní byla uvolněnější, ale pořád si okusoval nehty druhé ruky a nervózně přežvykoval. Byl roztěkaný a mohl každým okamžikem udeřit.

„Nechtěla bys vědět, jak to, žes měla ve vagíně dva druhy spermatu, Eve?“ zeptal se. Přiměla se na něj upřít oči, ale hlava se jí klimbala. „To byl můj nápad. Ale Ronnie měl tu čest. Nedělalo mu potíže se při pomyslení na tebe udělat.“

Málem se pozvracela, když si představila toho šílence s jehlou.

Vycítil její znechucení a ušklíbl se. „Nešil, princezno. Spasitel se tě ani nedotkl. Sám jsem dělal laboratorní testy, takže jsem jeho spermie přidal do vzorku, co ti odebrali.“ Vodnaté oči mu zazářily, když se naklonil blíž a dodal: „Aby všichni věděli, že seš děvka, jako tvoje matka.“

Potlačila nutkání vrhnout se na něj, přeskočit místnost, bušit do něj pěstmi a rozřezat mu obličej ubohou zbraní. Ale ta se s jeho pistolí nedala srovnávat. Podívala se na Kristi, která sledovala každý jeho pohyb. Kéž by dokázala sdělit Kristi své myšlenky.

Ještě ne... Počkej... Pomalu přestává být tak ostražitý. Třeba se nám podaří nějak získat výhodu, a když ho nezabijeme, možná ho dokážeme zamknout v jeho vlastním vězení!

„Takže vidíte, sestřičky, myslím, že bysme všichni tři měli skončit v plamenech věčný blaženosti. Přestože bych vás moc rád obě přeříznul, nemáme čas a navíc by to byl těžký hřích, vidíte? V příštím životě,“ zašeptal a Eve cítila, jako by jí smrtka právě přejela prsty po zádech.

Adam se podíval na Kristi. „Víš, tys nebyla součástí plánu, dokud jsi sem nepřilezla čmuchtat. Vážně jsem tě chtěl nechat napsat tu tvou podělanou knihu, ale když jsi na mě zavolala policajty, rozhodl jsem, že si zasloužíš stejný osud jako tady princezna. Hlavně proto, žeš sem přivolala celou kavalerii. Takže..., všichni umřeme. Staneme se mučedníky. My, nezákonné plody otce Jamese. To sedí, nemyslíte? Poslouchejte...”

Pohodil hlavou, když se zaposlouchal do zvuků, a tehdy je uslyšela i Eve. Zvuk kroků běžících jim nad hlavou.

Kde je?

Ach bože, kde je?

Srdce mu bušilo, v žilách vřelo a krvácel z ruky, protože musel rozbít okno, aby se dostal dovnitř. Cole proletěl staré chodby a schody nemocnice. Nahoru, nahoru, až úplně nahoru do podkroví. Tam ji ten zkurvysyn určitě zavlekl. Do Evina útočiště z dětství, kde se našla panenka i sestra Vivian. Horečnatě stoupal kolem komínu, srdce měl až v krku a žaludek se mu svíral.

Eve! Vydrž, miláčku! Už jsem skoro u tebe. Ach, prosím, prosím, vydrž!

Poslední schod a byl na půdě, v pustém podkroví, kde na střechu bubnoval déšť, ale jinak tam byl klid jako v hrobě.

Kde jsi, ty zmetku? pomyslel si Cole a zoufale těkal očima po temných stínech a všech skulinách. Kde!

V puse měl sucho jako na Sahaře, ale popošel dál po dřevěné podlaze. Uslyšel hukot větru a kvílení sirén.

Nikdo na něj nevyskočil.

Nikdo nezařval.

Nezakopl o žádná těla.

Nikdo tu nebyl... Tak kde hergot, kde pro lásku boží je?

Rychle a tiše seběhl po schodech a prohlížel každou místnost. Srdce mu tlouklo a strach ho cupoval na kusy, ale utíkal, protože cítil, že každá vteřina Evina života odtikává, jako by to byla její poslední.

Montoya dupl na brzdu a ford s kvílením zastavil vedle džípu Colea Dennise a ustarané sestry Odine, která se choulila pod deštníkem. Z nebe temného a zlověstného jako kletba padaly přívally deště.

„Zrovna jsem sem přišla,“ řekla a dívala se na džíp, když oba policisté vyletěli ze svého auta. „Netuším, komu to patří, ani kdo otevřel bránu.“

„Nelamte si s tím hlavu,“ prohlásil Bentz, díval se na kleště a přešlápnutý řetěz. „Máte klíče k budově?“

„Ano.“ Vybrala jeden klíč a podala mu ho i s celým kroužkem. Pak si všimla krve na jeho košili. „Ach, ne.“

„Není moje,“ ujistil ji a popadl kroužek s klíči.

„Děkuji. Teď běžte prosím zpátky do kláštera, sestro, a zůstaňte tam. Zavolal jsem pro posily, ale prosím odejděte. Hned.“

„Bůh s vámi,“ zašeptala a pokřižovala se. Vydala se zpátky do kláštera, přidržovala si deštník proti větru, ale sukně se jí nadouvaly. Z dálky se ozvaly sirény.

Bentz na nic nečekal. Vytasil zbraň a rozběhl se po mokré rozpraskané příjezdové cestě. Za sebou slyšel běžet Montoyu i jak se s ním mladší policista snaží držet krok. Hnali se deštěm kolem přerostlého trávníku a prázdné fontány a přibližovali se k obludné nemocnici, která vypadala zlověstně a ponuře jako nenávidná cihlová stvůra, kde sídlí jen zlo.

Bentzovi se málem zastavilo srdce.

Uvnitř je Kristi.

V podkroví.

A není sama.

Je s vrahem!

Bůh jí pomáhá; pomyslel si, přiběhl ke dveřím a do zámku zasunul klíč. Prsty měl mokré a kov byl kluzký, ale zámek povolil. Obrovské dveře se se zasténáním otevřely dokořán.

„Slyšely jste to? Neříkal jsem vám to? Máme společnost,“ prohlásil Adam, když mu nad hlavou duněly kroky. „Musíme to ukončit.“ Byl rozčilený. Podrážděný.

Vstal a podíval se na strop. V té chvíli Eve ostře kývla na Kristi a vyrazila. Paži držela vysoko zvednutou a kousek skla se jí zařezával do dlaně.

Napadla ho.

Prudce.

Z krku se mu vyřinula krev.

Adam v šoku zařval. Otočil se a stiskl kohoutek. Výstřel se v malé místnosti ozýval jako hrom a kolem hlavy jí proletěla kulka.

Kristi se překulila a celým tělem vykopla obě nohy, takže ho srazila k zemi. A. J. padal k podlaze a přistál na zádech. Znovu nazdařbůh vystřelil.

Eve pocítila ve stehně horkou bolest.

Kristi znovu silně kopla a zasadila mu prudkou ránu do tváře.

Zaječel. V místnosti se mísily zuřivost a utrpení. Na schodech se ozvaly kroky.

Rychle, rychle, rychle!

Mával pistolí, ale podařilo se mu ji udržet. Z krku mu prýštila krev a barvila mu košili. V očích měl běs a jeho vztek byl téměř hmatatelný. Obrátil ústí zbraně na Kristi.

„Mrcho!“

Kristi ho znovu kopla a pokusila se mu vyrazit pistoli z ruky, ale převrhla lampičku. Po místnosti se rozlil petrolej a začaly se šířit plameny.

Prásk!

Zbraň znovu vystřelila a hluk se opět podobal burácení hromu.

Kristi se zhroutila.

Z chodby k nim dolehly hlasy.

„NE!“ zaječela Eve a zůstala v šoku stát, protože si uvědomila, že ten zmetek zabil její nevlastní sestru. Sestru, kterou nikdy nepoznala. Eve se k němu vrhla a očima ho probodávala. Plamenů v místnosti přibývalo. „Seš hajzl!“

„Jako ty,“ zachroptěl, sbíral se ze země, ale stále svíral svou zbraň. „Jako ty, princezno!“

Někdo zabušil na dveře. „Policie, otevřete!“

Pomalů, s rozmyslem a beze strachu znovu zvedl zbraň. Eve hleděla do hlavně a věděla, že přesně tohle celou dobu plánoval. Kolem nich vyskakovaly z kaluží petroleje plameny.

„Ty a já, Eve. Na svět jsme přišli společně a stejně z něj i sejdeme!“

„Otevři ty zatracený dveře! Hned!“ zařval naléhavě Bentz.

Prásk!

Dřevo se roztránilo. Dveře do místnosti se rozletěly ve stejný okamžik, kdy se zvuk výstřelu odrazil od stěn.

Bentz vypálil.

Bez váhání.

O chvíli později vletěl do místnosti, Montoyu v patách a Colea jen o krok pozadu. Zhlédli vraha hroutícího se k zemi. Pistole mu vypadla z ruky.

„Odved'te je pryč. Sakra! Tady hoří! Prokristapána, sežeňte hasičáky! Je tu oheň, hergot!“ křičel Montoya. „Proboha! To je Tennet!“

Eve málem omdlela.

Ale Cole byl hned u ní, objal ji, políbil do vlasů a jako ochránce ji svíral a mírně s ní kolébal. „Myslel jsem, že jsem tě ztratil,“ zašeptal a držel ji tak pevně, jako by ji nikdy neměl pustit. „Myslel jsem... Ach bože.“

Do očí jí vytryskly slzy, držela se ho, ale nohy se jí podlamovaly. Do malé místnosti vcházel policisté a zdravotníci. „Miluju tě,“ vzlykla mu do ucha. „Sakra, Cole Dennisi, já tě miluju.“

„Uhněte... Pane, prosím,“ ozval se jeden zdravotník. „Potřebuju se dostat dovnitř!“

„Tady! Krvácí!“ vykřikl další hlas. „Zavolejte leteckou záchranku. Kde jsou hergot ti hasiči!“

„Leteckou záchranku? Moment,“ vyhrkl Rick Bentz a hned byl vedle Kristi. „To je moje dcera! Bude přeci v pořádku!“

„Uhněte, pane. Běžte ven!“

„Ale ona musí být v pořádku,“ naléhal Bentz. „Kristi!“

„Běžte stranou, detektive.“ Zdravotník byl nekompromisní. „A zavolejte ten zatracený vrtulník!“

O pár hodin později se v nemocnici setkala Olivia s Bentzem. „Ach bože, Ricku,“ zašeptala. „Je mi to tak líto.“

Přitiskl k sobě svou manželku, opájel se její vůní a chtěl se sesypat a brečet jako malé dítě. „Bude v pořádku,“ prohlásil a uvědomil si, že je to něco jako jeho mantra a že když to bude říkat stále dokola a hodně dlouho, sám tomu uvěří.

Kristi už operovali tři hodiny..., a ještě mu neřekli ani půl slova. Neznal rozsah jejích zranění, jen chápal, že je to zlé. Moc zlé.

V duchu si vybavoval společně strávené chvílky a nedokázal ani pomyslet na to, jaký by byl jeho život bez ní. Tolik toho spolu prožili. Časy dobré i špatné. Někdy spolu stáli proti celému světu, jindy stáli proti sobě.

Ted' už věděl, že Adama Tenneta oddělení přijalo mezi své členy, ale nikdy se tak nemělo stát. Ten chlap proplul všemi testy, které mu dali, a nějak je zvládl, doslova propadl škvírami v

systému a získal zaměstnání v kriminalistické laboratoři v týmu Bonity Washingtonové. Byl chytrý už jako dítě, každého obelstil. Nepracoval u nich ještě ani celý rok a dokázal spustit svůj zvrácený, odporný plán.

Je teď už po všem? Po všech zrudnostech, které vyšly z Nemocnice Panny Marie? Je opravdu a skutečně po všem?

Kéž by Kristi přežila, protože jestli ne, tohle bude tvoje kletba na zbytek života.

Pevně stiskl Olivii, zaplašil slzy a propletl prsty zářivými vlasy své ženy.

„Musíš věřit,“ zašeptala. Dveře k operačním sálům se rozletěly a prošla jimi žena jen o málo starší než Kristi. Na sobě měla plášť a na tváři vážný výraz. Přistoupila k nim.

„Vy jste Rick Bentz?“ zeptala se a Bentz cítil, jak se v duchu tříští na milion kousků.

„Ano.“

„Vaše dcera si prožila těžké chvíle, ale je to bojovnice. Dvakrát jsme ji během operace ztratili, ale podařilo se nám její srdce znovu rozběhnout.“

Cítil, jak mu z tváře mizí všechna barva, když ho lékařka rychle seznámila se zraněními, která Kristi utrpěla, i zákroky, které podstoupila. Jedna kulka jí zasáhla břicho a protrhla několik orgánů. Všechny se musely sešít. Druhá kulka se odrazila, škrábla ji na spánku a mohla způsobit poškození mozku.

„Ale bude žít?“ řekl Bentz.

„Děláme, co je v našich silách.“

Lékařka odešla a Rick se svezl na židli. Zabořil si ruce do dlaní. „To je moje chyba. Protože jsem polda, proto se to stalo.“

„Nemůžeš si dávat vinu.“

„Ale můžu.“

„Bentzi!“ Oliviiin tón nesl žádné odporování, a když se jí zadíval do očí, pocítil nepatrnou útěchu. „Teď potřebuje, abys byl silný. Věř jí. Věř sobě.“

Uhnul pohledem a odkašlal si. „Dobře,“ zachraptěl, ačkoli si vůbec nebyl jistý, že zvládne všechno, co mu poručila. „Tak kdy se z tebe stala taková chytračka?“

Jeden koutek úst nadzvedla k nepatrnému úsměvu. „Myslím, že někdy v ten den, kdy jsem souhlasila, že si tě vezmu. Jo, tehdy se to stalo. No tak, detektive, pojď, koupím ti kafe. Vypadáš příšerně!“

„Taky tě miluju.“

„Já vím.“ Zasmála se a on se hned cítil o něco líp. Nějak to společně přečkají. A ta doktorka měla pravdu. Kristi je bojovnice.

„Nechci tu spát,“ protestovala Eve z nemocničního lůžka, ale Cole na ni nedal. Stál u okna a za zády měl noc. Bylo pozdě, nemocnice byla tichá a klidná, ale ona už si jako pacientka vybrala tolik dnů, že by jí to vystačilo do konce života.

„Jsi tu jen na pozorování. Mělas štěstí, že kulka nezasáhla žádnou tepnu, žílu ani kost.“

„Jen mi proletěla svailem.“ Bude mít bolesti ještě dlouho a vypadalo to, že ji čeká spousta fyzioterapie. Ale nemohla si stěžovat, ne, když Kristi Bentzová bojuje o život.

„Takže to vážně skončilo?“ zeptala se.

Přikývl. „Zdá se, že Adam po tobě šel hrozně dlouho. Jen potřeboval nějakýho šílence, aby za něj udělal špinavou práci. V matraci v Ronnieho posteli se našly ukryté mikrofony, reproduktory a maličký přijímač. Určitě najdou u Adama vysílačku.“

„Nechci na něj myslet.“

„Prima nápad.“ Naklonil se přes železnou ohrádku a políbil ji na čelo. „Proč se nezaměříš třeba na mě?“

„Víš, advokáte, možná přesně tohle udělám,“ prohlásila, vztáhla ruce a objala ho kolem krku. „V léčebně jsem to myslela vážně. Opravdu tě miluju.“

„No, miláčku, jakmile tě odsud pustí, můžeš mi ukázat, jak moc.“

„S tím počítej, advokáte,“ zamumlala a zívla. „Rozhodně jsi na programu.“

Epilog

O TŘI MĚSÍCE POZDĚJI

Eve kulhala a stále ještě používala při chůzi hůl, ale vešla do nemocničního pokoje, kde Kristi Bentzová ležela v komatu. Už dýchala sama a lékaři se domnívali, že se probere. Ale zatím se tak nestalo.

U postele své dcery seděl Rick Bentz a předčítal jí, tak jako každý den od té události. Podíval se přes okraj brýlí, ale neusmál se.

„Myslela jsem, že tě vystřídám,“ řekla Eve. „Jak se dneska má?“

„Zdá se, že líp.“

„Dobře, to je dobře.“ Přinutila se k úsměvu a neřekla nahlas, že mu nevěří. Připadalo jí, že Kristi vypadá pořád stejně, ležela na posteli a v podstatě se nehýbala.

Když Bentz odešel, aby si v kavárně v přízemí koupil šálek kávy, Eve vzala Kristi za ruku. „Tak povídej,“ spustila, ale cítila, jak jí v krku roste velký knedlík, když pozorovala překrásnou ženu, která byla její nevlastní sestrou. „Jak se opravdu máš?“ Propletla své prsty s jejími, ačkoli neucítila žádnou reakci. „No, tak já ti nejdřív povím, co se stalo. Sešla jsem se s Abby a skvěle si rozumíme. Ještě jsem neviděla Zoey, ale to se stane nejspíš za pár měsíců, protože Abby a Montoya už určili datum svatby. Slyšíš mě? V červnu se budou brát. Musíš na tu svatbu přijít. Počítají s tebou.“

A co dál? No..., řekla bych, že i my jsme to už oficiálně potvrdili. Cole se ke mně nastěhoval. Zatím můžu jen držet palce, protože nám to funguje... Tvůj táta a Montoya nakonec došli k závěru, že je celkem fajn; to mi teda alespoň tvrdí... Hele, mluvím o vlku...”

Cole se objevil ve dveřích jen několik kroků před Abby. Chvilku si povídali a zapojovali do rozhovoru i Kristi, ale ona pochopitelně neodpovídala.

Zdálo se to tak beznadějně.

Ale posledních několik měsíců bylo špatných tolik věcí. Nevšimli si, že pod víčky jí těkají oči, a ani nepozorovali, že pohnula jedním prstem. Neměli tušení, že Kristi sní.

Kristi však viděla obrazy. Podivné, rozmazané obrazy lidí, které znala. Viděla je v běžných denních činnostech, jak vyřizovali pochůzky, venčili psy, vyplňovali papíry, sekali trávníky, vařili a kdoví co ještě. Všechno v zářivých, neuvěřitelných barvách.

Dnes se jí zdálo o jejím otci. Jel s Montoyou ve služebním autě. Sirény ječely, světla jasně blikala a ve vysílačkách praskalo. Se skřípěním pneumatik zabrzdili před pseudogotickým domem a vyskočili z vozu.

Prásk!

Nebe rozčísł blesk a rozpůlil strom na dvorku. Oba muži se instinktivně přikrčili, a když bylo po všem, narovnali se. Montoya vypadal stejně, ale Bentzova barva se změnila na černobílou. Přesto nastoupil do auta k Montoyovi, ale barva se mu už nevrátila, jen se zhroutil na sedadle a krvácel černou krev na chodník.

Rick Bentz byl mrtvý.

„Kristi? Slyšíš mě?“

Kdo to je? Olivia?

„Kristi?“

Pokusila se promluvit, ale z úst se jí vydralo jen tiché zakuňkání. Bože, její ústa chutnala příšerně. A bolel ji každý sval v těle.

„Slyšeli jste to? Ona odpovídá! Zavolejte sestru!“ Oliiviin hlas projel Kristinou těžkou hlavou. Jako kdyby se pokoušela myslet v bažině, její mozek se nořil do tekoucího písku.

Zamrkala. Měla pocit, že jí oční víčka praskají.

„Ach můj bože, ona se probouzí! Kristi!“ Oliiviin hlas byl plný pohnutí. „Kristi!“

Kristi s námahou otevřela jedno oko, ale hned ho přimhouřila proti prudkému světlu. Bolelo ji břicho a slyšela, jak někdo pospíchá k její posteli.

Pokusila se otevřít oči a tentokrát sebou trhla a zamrkala a dokázala upřít zrak na věci kolem sebe, i když to, co viděla, bylo maličko rozmazané.

Její oči se pomaličku zaostřovaly.

Byla v nemocnici, lůžko měla napůl zvednuté a nad postelí se skláněla Olivia, které se v očích třpytily slzy. Na stole stálo několik košíků a v nich pestrobarevné květy: zlaté třepatky, modré chrpy, růžové karafiáty a žluté růže.

„Ach zlato!“ Olivia plakala a blondáté vlasy jí padaly na ramena. „Bentzi! Podívej, kdo se probudil!“

Kristi otočila hlavu ke dveřím, ve kterých stál její otec. Zalapala po dechu. Krev se jí změnila na ledovou vodu, jak jí projel strach.

Proti hladké zelené nemocniční zdi neměl Rick Bentz žádnou barvu. Jeho kůže, vlasy a šaty měly odstín černé, bílé a šedé. Jako v jejím snu.

„Díky bohu,“ řekl a oči se mu zalily slzami. Ale když sklopil oči k posteli, nezračilo se v nich žádné světlo. Přiběhl k ní a pevně ji stiskl. „Kristi,“ zašeptal chraplavým hlasem. „Ach zlatíčko.“ Z očí mu tryskaly slzy, smáčely povlečení, ale Kristi je necítila. A ty paže, které ji pevně svíraly, byly podivné, jakoby slabé. Tvář jejího otce byla šedá jako smrt.

Byla si jistá, že je to osudové znamení.

Měla pocit, že se pozvrací. Pamatovala si své sny a teď si uvědomila, že to vůbec sny nebyly; nahlédla do budoucnosti.

Hned jí došlo, že Rick Bentz je odsouzený k smrti.

Její otec zemře, a už velmi brzy.

ISBN: 978-80-7303-365-1

9 788073 033651

www.dominoknihy.cz